KIM DUNG

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

KIM DUNG

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

Người dịch KIM DAO

Tập II

(Trọn bộ hai tập)

NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

Nguyên văn:

"Độc cô cửu kiếm" trong hệ Võ hiệp kỳ tình tiểu thuyết.

Sáng tác mới của Kim Dung (Kim Dung tân trước)

Xuất bản: NXB Văn Nghệ An Huy, TP. Hợp Phì

In: lần thứ nhất tháng 12-1997

Hồi mười

LỜI NẶNG NHƯ NÚI

Bắc Bá Thiên Hồ Mộng Hùng là người gian ngoan xảo quyệt, ẩn mình để quan sát tình hình đấu trường đang diễn biến ác liệt. Khi đã xác định chắc chắn không có Công Tôn Khải trong cuộc đấu này gã mới thở ra nhẹ nhõm. Lý do này gã khó mở miệng nói thành lời vì sợ đến cơ hội mở miệng nói cũng còn chưa có thì đã bị chết oan uổng trước rồi.

Tâm thần hốt hoảng, bất định, theo dõi cuộc chiến, Hồ Mộng Hùng nhận ra Đỗ Đan. Theo như gã biết công phu của Đỗ Đan cũng không phải cao siêu gì cho lắm sao hôm nay lại cùng một cô gái có thể đấu chọi được với Phạm Phụng Dương?

Hay là lời đồn thường thất thiệt, Phạm Phụng Dương đâu có lợi hại đến mức như lời đồn thổi tưởng tượng? Chỉ cần xem qua dăm ba chiêu mối hoài nghi

đó đã bị thực tế đập tan tành. Phạm Phụng Dương chỉ dùng đôi bàn tay xương thịt mà đối địch với hai thanh kiếm sắc, chiêu thức kỳ lạ, biến hoá mau lẹ chưởng phóng ra có uy thế như trời long đất lở, gió chưởng rít lên rùng rợn cát đá bay tung.

Đỗ Đan dùng "Phi Long kiếm pháp" bão táp đầy trời, kình lực, uy thế này thì đến Mục Dã Phi Long hồi còn sống cũng sử kiếm ngang thế này là cùng. Hồ Mộng Hùng không nén nổi phải hít một hơi khí lạnh mới trở lại bình thường thầm nghĩ may mà xưa kia không đến "viếng thăm" sâm trường nhà họ Đỗ nếu không gặp tay kình địch này thì sợ khó sống được tới ngày nay. Cô gái đánh đỡ lộ số cũng rất phức tạp khiến Hồ Mộng Hùng nhìn mãi mà không nhận ra kiếm pháp của gia phái nào, nhưng gã thấy không chiêu nào không kỳ lạ mà lại có hậu và cô gái tiên thủ với Đỗ Đan đánh đỡ phối hợp cực kỳ chặt chẽ, kín đáo. Nhìn đến Phùng Lân và đại hán ôm nhau lúc nãy, Hồ Mộng Hùng bỗng thấy vẫn còn đường sống, giờ gã không sợ lắm nữa, đã có Phùng Lân ở đây đời nào gã lại bị rủi ro, tai vạ. Và lúc đó một tiếng thét rú vang lên, bọn áo vàng lại ngã thêm một gã nữa. Tiếng thét đã làm toàn thể đấu trường giật mình. Đại hán đẩy Phùng Lân ra bảo:

- Đi giúp người kia đi!

Người đi theo Đỗ Đan, bạn đọc chắc đã biết là những ai rồi. Đại hán là Hoắc Khí Ác. Trong tám người chỉ có chàng ta là to con nhất, trừ Mai Uy ra sáu người còn lại vóc dàng vừa phải cao thấp hơn nhau không mấy. Người mà Hoắc Khí Ác vừa chỉ là Nghiêm Hoà, chỉ có mỗi mình ông ta "đơn thương độc mã" một mình đấu với một gã áo vàng. Tề Vân Bằng giúp Lưu Trí, Kỷ Khánh giúp Lưu Tín lấy hai đánh một gã áo vàng. Phùng Lân chưa tới nơi thì Lưu Tín, Kỷ Khánh đã nhanh chân hơn xông tới đánh trước. Phùng Lân liếc nhìn ước đoán tình hình rồi xông tới giúp Lưu Trí.

Hoắc Khí Ác chỉ chỗ cho Phùng Lân xong còn bản thân mình xông tới chỗ Phạm Phụng Dương. Nhưng tiếng thét vừa rồi đã làm kinh động Hoắc Khí Ác đồng thời cũng khiến Phạm Phụng Dương sinh cảnh giác. Tiểu ma đầu họ Phạm cực kỳ giảo hoạt. Tứ Đại Kim Cương chết và bị thương mất hai nếu không "đánh bài tẩu mã" thì sợ ngã không dậy nổi. Không đợi Hoắc Khí Ác xông tới kịp, Phạm Phụng Dương xuất chưởng đẩy lùi vợ chồng Đỗ Đan rồi xông tới cứu thoát hai tên Kim Cương còn lại.

Luận về công phu tu vi của tiểu ma đầu họ Phạm thì dù vợ chồng Đỗ Đan liên thủ dùng binh khí đấu vẫn thường bị lâm vào thế hạ phong. Có điều lòng

tiểu ma đầu họ Phạm đang nơm nớp sợ Công Tôn Khải bất thần xuất hiện nên phải phân tâm đề phòng, không thể dồn toàn tâm, lực vào đánh vợ chồng Đỗ Đan. Vả lại vợ chồng Đỗ Đan liên thủ hợp kích trong tình thế ấy nên mới được ngang tay, nên khi Phạm Phụng Dương đã định bỏ đi thì vợ chồng Đỗ Đan ngăn sao nổi?

Đỗ Đan đang định đuổi theo thì bị Hoắc Khí Ác gọi dừng lại. Đỗ Đan ngạc nhiên hỏi:

- Giờ đúng là lúc trừ khử gã, Hoắc đại ca có cao kiến gì chăng?

Hoắc Khí Ác nói:

- Cô nương Tú Tú đang ở đây, hãy để ta giới thiệu với mọi người. Đây là em ruột ta Hoắc Duy Thiện. Lão nhị mau lại gặp Đỗ trường chủ, Đỗ phu nhân với các vị huynh trưởng đi!

Hoắc Khí Ác chỉ từng người giới thiệu tên họ cho Duy Thiện làm quen.

Nguyên Phùng Lân là Hoắc Duy Thiện hoá trang. Chàng ta tới Liêu Đông là cốt đi tìm anh ruột, nhưng khi tới chẳng được tin tức gì về Hoắc Khí Ác mà chỉ biết Ấn Thiên Lam với Phạm Phụng Dương đang bất hoà với nhau. Được biết Hồ Mộng Hùng là vây cánh đắc lực của Phạm Phụng Dương bèn dùng bức thư của Phùng Lân tới ở lại để dễ dò

xét chân tướng sự việc, nào ngờ cũng vô tình qua lần tới này của Phạm Phụng Dương mà anh em lại được trùng phùng. Đỗ Đan và những người cùng đi vô cùng mừng rỡ chúc mừng cho sự may mắn của anh em họ Hoắc. Sau một hồi hàn huyên, Đỗ Đan bảo:

- Cô nương Tú Tú giờ ở đâu, nhị ca có biết không?

Hoắc Duy Thiên đáp:

- Biết chứ! Có điều đây là đất của Hồ sơn chủ và đây cũng là nhờ ý tốt của Hồ sơn chủ, tốt nhất là để Hồ huynh dẫn chúng ta đi hay hơn!

Hồ Mộng Hùng đang muốn được kết giao bằng hữu nhờ có câu nói của Hoắc Duy Thiện mở đường sống tránh khỏi cái họa sát thân, lại được cởi bỏ lốt ma đầu tặc tử trở lại làm người tử tế. Đỗ Đan chưa nghĩ ra là Hồ Mộng Hùng có thể làm được chuyện hay đến thế này, có thể tìm được Tú Tú trở về thì còn hay gấp mấy đuổi theo Phạm Phụng Dương. Nghĩ vậy Đỗ Đan bèn gọi lớn:

- Xin mời Hồ sơn chủ ra gặp bằng hữu!

Hồ Mộng Hùng ban đầu vừa đuổi theo vừa gọi thấy tình thế không có lợi nên mới lẩn đi núp kín nhưng vẫn sợ không thoát khỏi ánh mắt sắc bén của Đỗ Đan. Giờ nghe gọi liền xuất hiện ngay để gặp gỡ mọi người.

Lưu Xung và Tú Tú đang nấp trong một lũng sâu phía sau trại. Cây rừng rậm rạp che khuất mọi thứ dầy bứ. Cứ mươi ngày nửa tháng, Hồ Mộng Hùng lại tới một lần, mang tiếp tế gạo, dầu mỡ, và thức ăn khô. Lần nào đi cũng có Hoắc Duy Thiện theo sau hộ vệ nên Phạm Phụng Dương sai Thượng Quan Dật mấy lần tới sục tìm nhưng vẫn tìm chưa ra.

Hồ Mộng Hùng "xe nhẹ, đường quen" nên đi rất nhanh đưa mọi người tới nơi. Đây là một sơn động, cửa động rất nhỏ hẹp nếu không dùng phép "xà hành" đi như rắn bò thì không thể vào được, đã thế cửa động còn dùng đá lấp kín.

Hồ Mộng Hùng nhấc bỏ đá đậy nắp động rồi mới gọi Lưu Xung, Tú Tú ra. Tú Tú lúc ở Thần Binh Động bị hành hạ nhưng may mà Phạm Phụng Dương và Lưu Xung không nghĩ đến chuyện xâm phạm cô và từ khi tới đây xong, Tú Tú mới được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng dần dà khoẻ lại.

Có một vấn đề nhỏ phát sinh! Mọi người chưa ai gặp Tú Tú mà Tú Tú cũng chưa thể tin tưởng mọi người ngay được. May có Mai Uy là nữ dần dần kể lại những chuyện xảy ra những tháng gần đây cho Tú Tú nghe và còn nói thêm nhiều, nhất là một vài ngày nữa San San cũng tới. Hơn nữa Mai Uy ở lại bầu bạn với Tú Tú nên mới nói chuyển được lòng Tú Tú. Vả lại bây giờ người cũng đông, lực lượng khá

mạnh không còn phải sợ lão ma, tiểu ma nữa, khỏi phải ẩn nấp trong sơn động chật hẹp và ẩm thấp.

Trở về sợ trại, Y Bình cũng xuống níu tới gặp gỡ mọi người nhưng không trở về thung lũng bí mật. Tối ngày hôm ấy, Công Tôn Khải dẫn mọi người tới. Tú Tú thấy San San, lòng mới trút hết nghi ngại đang đè nặng bấy lâu nay.

Lưu Xung vốn là người hoạt bát, vô tâm, trong lòng không có định kiến sẵn. Thoạt đầu "lội xuống nước" cùng Phạm Phụng Dương thuần tuý chỉ vì bọn Phạm Phụng Dương mê hoặc hay dọa dẫm. Đến khi rời bỏ Thần Binh Động, phát hiện ra dã tâm và âm mưu thâm hiểm của Phạm Phụng Dương, so với Độc Tý Thần Ma còn tàn độc hơn, lớn lao hơn, thì Lưu Xung rất hối hận, rất sợ hãi. Tuy thế Lưu Xung không phải là người không có đầu óc, một khi đã giác ngộ bèn nghĩ ngay cách đào thoát, bề ngoài càng tỏ vẻ cung kính thuận thảo nhưng vẫn tích cực ngấm ngầm chuẩn bị bỏ chạy. Cô gái trước khi hiếp sau bị giết tuy là do bốn gã Tứ Đại Kim Cương thực hiện nhưng để giữ lòng tin của Phạm Phụng Dương, Lưu Xung vẫn đưa áo vàng của mình cho gã và mảnh thư cũng do chính Lưu Xung viết theo ý Phạm Phụng Dương.

Cứ đợi chờ, đợi chờ cơ hội mãi... Tới khi Phạm Phụng Dương dẫn Tứ Đại Kim Cương rời Thần

Binh Động đi hành động ở ngoài, Lưu Xung mới cứu thoát Tú Tú lại còn mang theo củ sâm già ngàn năm, bí kíp Phạm Phụng Dương sao lại và trao cho rồi bỏ chạy, kể cũng không phải là quá "thiệt".

Rời bỏ Phạm Phụng Dương không dám trở về Thần Binh Động, lúc đầu định đi theo Công Tôn Khải nhưng sợ trên đường chạm trán Phạm Phụng Dương thì nguy. Nghĩ tới nghĩ lui, chợt nhớ trước nay ân tình đối với Hồ Mộng Hùng rất tốt bèn chạy thẳng tới Công Chúa Lĩnh. Tú Tú bị độc dược khống chế, thần trí không sáng suốt. Lưu Xung bèn dùng củ sâm ngàn năm phối hợp với thuốc giải của mình từ từ chữa cho Tú Tú đợi cô bình phục lại, lấy cô làm người bảo chứng chứng minh cho sự trong sáng của mình nên Lưu Xung mới cùng Tú Tú nghiên cứu bí kíp mà Phạm Phụng Dương đưa.

Hồ Mộng Hùng giữ họ lại, yểm hộ che giấu họ không hoàn toàn chỉ vì cảm tình, thương xót mà một phần vì bí kíp võ công họ mang theo đồng thời còn giữ chỗ rút lui cho những ngày sau này thuộc tương lai hoàn toàn khi cần. Hồ Mộng Hùng cũng đã nhìn ra dù lão ma đầu hay tiểu ma đầu, bản thân gã gây ra họa lớn phản bội nếu không thành sự thì Tú Tú cũng sẽ là chỗ dựa vững chắc để gã bảo vệ mình. Cũng là may cho họ, người nào cũng có tư

tâm nên bản thân Tú Tú mới giữ lại được tính mệnh cũng như sự trong trắng của mình.

Qua miệng Lưu Xung có thể biết được các nơi Phạm Phụng Dương hay xuất nhập, biết được vây cánh trọng yếu của gã. Chàng ta còn biểu thị nguyện ý thúc giục Kim Tốn, Bành Hóa đi giúp Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch chỉ cần lão ma có thể tha thứ cho chàng ta, khoan dung cho cái quá khứ tội lỗi của chàng ta. Dĩ nhiên những chuyện đó đâu thành vấn đề? Một là bản thân Lưu Xung đâu có làm nên tội ác! Kim Tốn vỗ vào ngực Lưu Xung bồm bộp và vẫn nhận chàng ta là sư đệ. Còn Bành Hoá càng chẳng có gì để nói. Thứ hai Lưu Xung cứu Tú Tú, lại còn dạy cô cùng nghiên cứu bí kíp. Việc này đối với phe Công Tôn Khải quả là Lưu Xung đã lập được công lớn.

Chính vì vậy sau khi ăn cơm xong bữa cơm trưa rồi lên đường ngay. Qua các sự kiện lần này, vai trò "Sơn đại vương" của Hồ Mộng Hùng không làm được nữa. Huynh muội nhà Công Tôn rời đây đi rồi, dù là Phạm Phụng Dương hay Thượng Quan Dật tới Công Chúa Lĩnh lần nữa, ắt chẳng để lại cho gã con đường sống. Nguyên Hồ Mộng Hùng có thể rửa tay chậu vàng không tiếp tục cái "nghề buôn không vốn" này nữa. Nhưng nghĩ đi thì phải nghĩ lại, chưa

trừ được Phạm Phụng Dương có trở về nhà cũng chẳng an toàn, chi bằng lấy danh nghĩa là giúp anh em Kim Tốn thanh lý môn hộ và tạm thời chịu sự bảo hộ của huynh muội Công Tôn Khải để cùng hoạt động. Nghĩ vậy Hồ Mộng Hùng mang theo Y Bình cùng cả đoàn lên đường...

Hai gã áo vặng bị chết, một gã bị Hoắc Khí Ác bổ vỡ sọ không nhận ra mặt mũi là kẻ nào. Một gã bị thiết thủ bổ vào ngực toang ra nhưng nhìn mặt thì không phải là ai trong Nhân Hoàn Ngũ Lão. Việc chôn cất các xác chết này, sơn trại giao cho đại đầu mục Hồ Kim Hải coi sóc công việc sơn trại có toàn quyền xử lý công việc, nhưng không được giải tán sơn trại cũng không được tiếp tục hành "nghề buôn không vốn" để tránh gây họa cho địa phương và cũng là cho cả sơn trại. Đó là ý của Công Tôn Khải nhưng do Hồ Mộng Hùng ban bố, căn dặn anh em, thu xếp xong xuôi mới lên đường thì màn đêm đã buông trùm cả vũ trụ.

Hai chuyện đại sự, một là Tú Tú lại được trở về sống bên gối gia gia là Tuyết Sơn Tiêu. Sau khi hỏi han rõ tình hình, nhị lão Lan, Chân được ủy thác kiểm tra vẫn "hoàn chỉnh" y như cũ không hề bị làm nhục, Tuyết Sơn Tiêu rất ưa thích Lưu Xung, để Công Tôn Khải ra mặt công khai nhưng mình ưng

thuận ngầm gả Tú Tú cho Lưu Xung nhưng phải trừ xong Phạm Phụng Dương mới chính thức cho phép, còn thời gian này vẫn để theo dõi hành vi biểu hiện của Lưu Xung ra sao rồi mới quyết định sau. Hành vi biểu hiện tốt thì cứ thế mà cho phép, còn hành vi không tốt thì lờ đi hoặc chối phắt.

Công Tôn Khải đem ý đó khéo léo nói cho Lưu Xung biết ai ngờ Lưu Xung nghe rõ đầu đuôi thì lại kiên quyết cự tuyệt và thành thật nói là chàng ta đã lấy vợ rồi và nguyện ghi nhớ mãi sự thương yêu đó của Tuyết Sơn Tiêu trong lòng và vẫn quyết tâm phục thiện, trở lại làm người tốt, không làm ác, theo ác nữa. Nếu quần hiệp cho việc cứu được Tú Tú là một món ân tình thì Lưu Xung xin góp ân tình đó để chuộc tội cho sư môn. Lời trần tình bộc bạch thẳng thắn đó không chỉ làm quần hiệp già trẻ xúc động sâu sắc, nhìn Lưu Xung bằng con mắt khác, thêm kính trọng chàng ta là kẻ "biết vì người", làm cho Kim Tốn và Bành Hoá cũng thấy thơm lây, thấy mát mặt hơn. Việc của Tú Tú đã xong, việc còn lại chỉ là làm thế nào để tiêu diệt được Phạm Phụng Dương may ra nhân dân Liêu Đông mới được sống những ngày thanh bình yên ổn.

Họa loạn ở Liêu Đông vốn do tay Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch dấy lên, nhưng vì những hành

động của Kim Tốn, Lưu Xung đã làm lại rất không tầm thường nên thái độ cừu địch của quần hiệp già trẻ đối với lão ma đầu cũng giảm nhẹ đi nhiều, tâm tình cũng bình hoà hơn nhiều. Nếu Phạm Phụng Dương thông minh thật, nhân thời cơ này chịu hối cải, dĩ nhiên không phải là không còn đường sống. Nhưng sự thực phát triển có được như mong muốn ấy hay không? Phải đợi sự tình tiến triển sau này mới rõ!

*

* *

Giữa nửa đêm một tiếng rú tuyệt mệnh vang lên, đột ngột, lan trong bầu không gian đen tối, truyền đi rất xa. Tiếng rú vừa tắt chưa lâu đã thấy có năm bóng người vọt tới. Dưới ánh trăng trong trẻo có thể nhìn thấy rõ mặt: đó là vợ chồng Đỗ Đan, Hoắc Khí Ác, Nghiêm Hoà và Kỷ Khánh. Đây là một toà miếu cũ nát nhưng bốn bề cây cối rậm rạp. Trời mới sang đầu hạ, lá cây xanh rì, hương cây lá càng nồng. Kỷ Khánh nhìn thoáng qua cảnh vật tứ phía rồi nói:

- Đại khái là ở đây. Còn cả mùi máu tanh. Ta vào xem sao!

Nói rồi Kỷ Khánh xăm xăm dẫn đầu vào trong miếu trước.

- Kỷ Khánh khoan đã!

Gọi Kỷ Khánh lại, Đỗ Đan nói:

- Chỗ này hình như là nơi song ma già trẻ gặp nhau lần đầu. Mọi người cần để ý cẩn thận!

Đỗ Đan khoát tay ra hiệu mọi người tản ra, tất cả vào miếu bằng lối vượt tường mà vào, đồng thời rút bảo kiếm ra cầm tay. Mọi người hiểu ý đều lấy binh khí ra. Hoắc Khí Ác, Kỷ Khánh bên trái, vợ Đỗ Đan, Nghiêm Hoà ở bên phải gần như đồng thời nhẩy tường mà vào.

Một cảnh tượng thảm tuyệt nhân hoàn bày ra trước mặt...

Trên cột hành lang chính điện trói một thiếu phụ bên cạnh là đứa con trai chừng sáu bẩy tuổi bị mổ phanh bụng, ruột gan lòng thòng, máu me lênh láng đầy đất. Cả năm người căng hết cả thị lực, thính lực nghe ngóng nhưng không thấy một tiếng động nào, cũng không thấy bóng dáng hung thủ, chắc hung thủ sau khi giết người đã xa chạy cao bay.

Hoắc Khí Ác giận dữ mắt như đổ lửa nhảy vào trong đầu tiên, tay dang đôi thiết thủ bước từng bước lên điện, ánh trăng chiếu rọi vào đầu cây thiết thủ cứ sáng lập loè ánh hào quang. Các người khác vào theo. Kỷ Khánh, Nghiêm Hoà chia nhau sục tìm hai bên điện tử hữu vu. Vợ Đỗ Đan đứng ở giữa

sân sẵn sàng tiếp viện. Toà miếu đổ này lâu ngày không được tu sửa, cửa rả đổ cả, không đi vào đằng cửa được, nhìn qua cũng hiểu. Không có ai, tức là hung thủ đã chạy thoát. Nhưng mẹ con người bị hại là ai, đàn bà con trẻ sao lại kết oán thảm khốc thế này? Hung thủ là kẻ nào?

Hoắc Khí Ác là người rất "vì người". Chàng ta chỉ liếc qua xác người thiếu phụ một cái rồi đi sang xem đứa trẻ. Vừa nhìn thấy đứa bé lửa giận trong lòng Hoắc Khí Ác lại càng bốc cao. Đứa bé trông rất thanh tú, rất đáng yêu, đang còn bé thế mà đã bị sát hại một cách tàn khốc, chứng tỏ hung thủ đúng là kẻ không còn một chút tính người!

Đúng lúc đó Mai Uy rút mẩu giấy giắt trên mình thiếu phụ ra. Mẩu giấy viết: "Lưu Xung..." chỉ mới nhìn thấy hai chữ tên đó nước mắt Mai Uy đã trào ra chan chứa, thầm đau lòng và thương xót bất bình thay cho Lưu Xung. Đỗ Đan vội tới đón lấy mẩu giấy tiếp tục đọc: "... ngươi là tên nô tài ngu xuẩn. Phụng Dương vâng lệnh lão phu hành sự ngươi không xem xét lại đem con bé họ Mục trả về làm hỏng cả việc lớn của ta vậy phải đem vợ con ngươi chịu tội thay. Thạch viết".

Lòng Đỗ Đan rung động, chàng thầm nghĩ: "Tên Phạm Phụng Dương này thật là tàn độc, lại còn cố gán nợ máu đổ lên mình Kim Tinh Thạch!".

Hoắc Khí Ác đến đứng bên cạnh xem xong thì càng giận dữ rít lên:

- Giống chó lúc nào cũng chỉ ăn phân! Khổ thân cho Lưu Xung vì lòng tốt mà lại không được đền đáp tốt.

Xem khẩu khí thấy ý nghĩ của Hoắc Khí Ác không giống Đỗ Đan. Đỗ Đan nói:

- Lẽ nào Hoắc đại ca quên sự việc ở Loạn Thạch Cương rồi ư?

Hoắc Khí Ác nói:

- Cho tới giờ không nghe tin tức gì về lão ma, ai biết được lão đang làm trò quỷ gì? Ta muốn đổi chỗ cho hai kẻ này ma đầu già lẫn ma đầu trẻ, các huynh đệ cũng phải suy nghĩ cẩn thận!

Nghiêm Hoà, Kỷ Khánh sau khi sục tìm không thấy đã quay trở lại điện, rồi ra quan sát bên ngoài miếu có động tĩnh gì không. Hoắc Khí Ác đi lại kể cho họ nghe về nội dung viết trên mẩu giấy. Kỷ Khánh, Nghiêm Hoà lúc đầu cũng nghĩ như Đỗ Đan nhưng suy nghĩ kỹ thấy trực giác của Hoắc Khí Ác cũng không phải là không có lý. Kim Tinh Thạch trao thư cho Cuồng Hoa Động Chủ mang đi chẳng phải đã từng nhắc tới:

"Giải tán bộ thuộc để rảnh chân rảnh tay đấu với hai chàng trai trẻ!".

Hai chàng trai trẻ thì một là Phạm Phụng Dương còn một nữa chẳng phải là Cuồng Hoa Động Chủ thì là ai? Đi sâu nghiên cứu kỹ hơn nữa, sao Kim Tinh Thạch lại không thể lợi dụng cảm tình tốt của quần hiệp đối với Kim Tốn và Lưu Xung mà chơi ngón đòn này cốt trói chân trói tay quần hiệp để đối phó với Phạm Phụng Dương? Bất kẻ ai chết ai sống cũng coi như nhổ được cái đinh trong mắt.

Càng nghĩ lắm trong lòng càng rối loạn. Kết quả chỉ xác định được mỗi một việc phải tìm cho ra thân phận hai mẹ con người bị giết là điều không thể chậm trễ được. Bám sát kết luận vừa xác định đó lại nảy ra vấn đề khác. Việc này có nên cho Lưu Xung biết không? Xét đạo lý thì không nên giấu nhưng nếu nói chẳng phải là quá tàn nhẫn ư?

Cũng may nơi này rất gần Liêu Dương, họ quyết định trước hết hãy mua hai cỗ quan tài đem hai người chân yếu tay mềm bị chết thảm này khâm liệm cẩn thận để đó đã còn việc gì nữa sau sẽ hay...

*

* *

Yên Sơn ở phía Tây Nam thành Liên Dương là sào huyệt của Nam Bá Thiên Hách Phủ. Theo Lưu Xung kể thì khi rời bỏ Thần Binh Động trước tiên

Phạm Phụng Dương đã dừng chân ở đây. Được cái vùng này cũng không xa lắm, chỉ đi nửa ngày Tứ Đại Kim Cương đã chạy tới nơi. Lưu Xung và Tú Tú bỏ trốn cũng bắt đầu từ Yên Sơn. Như thế liệu đoán trừ Tứ Đại Kim Cương ra, Lưu Xung biết Phạm Phụng Dương có một loạt bộ hạ còn ở Yên Sơn tên cũ là Tư Nghị, gọi là "Bát đại quái" gồm tám người để ở lại trông nhà, nhưng võ công nông sâu ra sao thì không biết. Và từ nay trở đi chắc gã lấy địa phương này làm trung tâm. Muốn sục tìm Phạm Phụng Dương thì phải san phẳng cái ổ cướp của Nam Bá Thiên Hách Phủ, trừ hại cho dân địa phương luôn thể.

Trước chuyến đi này vừa khéo có Vu Văn Ảnh từ Sơn Hải Quan tới dẫn theo một số khách ít khi lui tới, mang theo một số lễ vật. Người khách ít qua lại đó là con thứ hai của Tuyết Sơn Tiêu tên là Mục Cương cùng trai gái dâu rể tổng cộng mười người. Vì ông cháu Tuyết Sơn Tiêu ra đi lâu ngày không trở lại, ở nhà không yên tâm nên họ quyết định Lão đại Mục Cường ở lại giữ núi còn lão nhị dẫn con cái là đời thứ ba vào trong cửa quan xem tình hình ra sao. Lễ vật là một mớ thiết thủ, nguyên là thứ binh khí làm ra chuyên để đối phó với huynh muội Công Tôn Khải của cánh ma đầu. Bây giờ lại thấy quân của chàng thích dùng vũ khí này mà chủ nhân của chúng là người của Vô Lượng Tam Lão đều lưu lại

cả ở Sơn Hải Quan, binh khí để không cũng vô dụng, mặt khác cũng để cừu hận của quần hùng đối với Kim Tinh Thạch cũng nhẹ bớt đi nên mới đặc biệt mang tới làm lễ vật gặp gỡ.

Mục Cương nghe tin ông cháu Tuyết Sơn Tiêu gặp nhiều đại nạn thì tức tưởng muốn chết, thề quyết không liều một trận với song ma già trẻ là không được. Công Tôn Khải thấy họ mới từ xa tới còn mệt mỏi mà tình hình cũng không gây cấn lắm nên giữ ở lại đó. Riêng số thiết thủ thì rất được việc, ai thích dùng hay có thể dùng được thì cứ lấy dùng, cả đôi hay chiếc một đều được cả. Thế là Lưu Trí, Lưu Tín, Nghiêm Hoà, Lã Băng, Mục Hồng dùng cả cặp. Kỷ Khánh tay trái quen dùng chủy thủ chặt sắt như chặt chuối thì dùng thêm một thiết thủ tay phải. Riêng Tề Vân Bằng quen dùng kiếm nên không cần thiết thủ.

Riêng đám con gái chê thiết thủ quá nặng nên không dùng. Công lực của Phạm Phụng Dương mạnh yếu ra sao thì đã rõ, gã lại vừa có bí kíp nên muốn đối phó với gã phải đổi mới lại lực lượng. Ban đầu Công Tôn Khải định chia quân làm ba đường, mỗi lộ năm người tự đảm đương một mặt trận. Phía Bắc là trọng yếu hơn nên Công Tôn Khải dẫn Ấn Thiên Lam, San San, Mục Hồng, Lã Băng tấn công mặt này.

Lộ phía Đông là cánh của Đỗ Đan.

Lộ phía Tây do Hiểu Mai, Đỗ Vân là chính, thêm Lưu Trí, Lưu Tín và Tề Vân Bằng. Lộ phí Nam thì Vu Văn Ảnh đưa Kim Tốn, Lưu Xung, Bành Hoá, Hồ Mộng Hùng theo.

Tất cả ước định sẽ tụ tập ở tổng trại của Hách Phủ ở Yên Sơn rồi từ đây càn quét sào huyệt địch.

Yên Sơn ở phía chính Đông thành Cẩm Châu, cách nhau chừng bốn trăm dặm, người bình thường ít nhất phải đi bốn ngày mới tới. Huynh muội Công Tôn Khải đi tới Yên Sơn mất một ngày vì một mặt họ vẫn phải dưỡng sức, mặt khác còn phải nghe ngóng động tĩnh dọc đường có người nào có việc gì cần để ý hay không. Càng quan trọng hơn nữa là có thể qua những người, những việc tưởng chừng ít khác thường đó lại có thể nghe ngóng, dò xét ra sào huyệt bí mật của Phạm Phụng Dương thậm chí cả hành tung rất bí ẩn của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch cũng nên.

Đây không phải là chuyến di dăm ba ngày lại trở về. Nhà Ấn Thiên Lam rất náo nhiệt nhưng không hỗn loạn. Hàng xóm láng giềng bị liên lụy vì trận hoả tai đều đưa tới ở tại quán trọ "mã gia lão điếm", thậm chí khi cần cả sự ăn uống cũng phải lo chu tất. Người ở đó, ai muốn trở về thì cứ về, còn muốn ở lại

không phải thân thích thì cũng là bạn bè có quan hệ với khuynh muội Công Tôn Khải hoặc hai nhà Ấn, Đỗ.

Cứ thế ở đó cũng có hơn trăm người trú ngụ. Đội "quân phụ tử" của mục trường Triều Dương đã hơn bốn chục người là bộ phận đông nhất, thứ hai đến ông, con, cháu ba đời nhà Tuyết Sơn Tiêu ít ra cũng vài chục. Nam Tề Bắc Kỷ sư môn huynh đệ cũng là một tốp đông. Lại còn thêm Mai Lĩnh Đại Phụng, Cuồng Hoa tam nữ, Lan, Chân Nhị Lão, vợ chồng Phích Lịch Thần Bà, Hoàng Thiên Chủy... Có thể nói tóm lại một lời là đầy một nhà toàn khách giang hồ kỳ năng, dị sĩ. Tiêu Thiên trở thành người bận bịu nhất. Anh ta không muốn làm "mất mặt" Đỗ Đan, cũng không muốn làm Công Tôn Khải thất vọng nên từ sáng tới tối cứ chạy tới chạy lui để hết tâm thần sức lực vào nghe ngóng động tĩnh trong thành ngoài nội, làm sao đảm bảo được sự an toàn cho tất cả mọi người từ già chí trẻ.

Tối hôm đó tức là buổi tối sau khi quân Công Tôn Khải lên đường được hai ngày, Tiêu Thiên từ ngoài trở về, vào gặp các lão tiền bối. Chẳng biết họ nói những chuyện gì xong là dẫn mấy người vội vã ra đi. Hôm trước về xong rồi không đi nữa nhưng hôm nay có vẻ rất khác thường về một cái là lại đi ngay.

Khoảng canh ba mọi người đều đã ru hồn trong cõi mộng thì trong thành Cẩm Châu bỗng xảy ra hai vụ cháy, ngọn lửa vừa bùng lên giây lát sau tiếng người đã kêu la inh ỏi. Quần hùng già trẻ đều kinh động trở dậy phi tất cả lên mái nhà xem đầu đuôi ra sao. Một đám cháy ở thành Tây cách nhà Ấn gia chỉ vài đường phố, một đám ở xa hơn, tận phía Đông Bắc thành. Chỉ một lát sau lửa cháy đã rất dữ dội. Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Tiêu Thiên chắc chắn, tinh khôn, quả nhiên đã nhìn ra những chỗ kỳ quặc. Lửa cháy là có kẻ đốt, chẳng hiểu cái bọn tệ hại ấy là bọn nào? Tìm ai mà rủi ro đến vậy? Phải chăng là đến tìm chúng ta?

Chữ "chúng ta" vừa buông ra thì từ phía sau phòng phía Đông vẳng tới tiếng Đinh Thái nói tiếp ngay:

- Lão gia tử ơi, hỏng rồi. Phía thành Tây hình như là Mã gia lão điếm và ở thành Bắc dường như nhà Đỗ trường chủ thì phải. Có cần cho người đi xem có phải không?

Tuyết Sơn Tiêu nói:

- Cần cử người đi chứ!

Lan Lão vội cản lại:

- Đừng vội phái người đi ngay, hãy về sắp xếp người đã rồi hãy đi! Phải tăng cường đề phòng địch đánh lén!

Lập tức thấy có tám bóng người phi vào trong phòng, đó là hai cha con Tuyết Sơn Tiêu, Mục Phi với Mục Cương, Trường chủ mục trường Triều Dương Lưu Vĩnh Thái với con là Lưu Nghĩa, Lan, Châu Nhị Lão, Kỷ Bính Nam, Triệu Doãn, Lan Lão nói:

- Đây đích thị Phạm Phụng Dương giở trò quỷ! Gã biết Khải ca nhi huynh muội đi rồi nên đến đối phó với cánh ta đây. Mục đích phóng hoả là để ta phân tán nhân lực để tiện tấn công sát hại. Tiêu Thiên đang ở Mã Gia Điếm, bên Đỗ gia đã có sắp xếp rồi, chi bằng cứ tương kế tựu kế, nếu bọn này đến thì...

Tất cả đều đồng tình, lập tức y kế thi hành.

Tuyết Sơn Tiêu Mục Phi soái lĩnh con cháu đi sang cứu viện Mã Gia Điếm. Trường chủ mục trường Triều Dương Lưu Vĩnh Thái đem con Lưu Nghĩa và đệ tử sang Đỗ gia. Thoáng chốc người đã đi vãn một nửa.

Lan, Châu Nhị Lão đốc xuất những người còn lại giữ sâm trường nhà họ Đỗ. Quả nhiên Lan Lão suy đoán không sai. Mục, Lưu Nhị Lão vừa dẫn quân đi

chừng uống xong chén trà thì đã thấy một gã áo vàng bịt mặt đã xuất hiện ngay ở cửa sảnh như loài quỷ mỵ. Lúc này nhà Đỗ gia canh gác trùng trùng cả bốn bề mà gã áo vàng làm cách nào lẻn được vào không ai biết. Mai Lĩnh Đại Phụng là Mai Linh phát hiện ra trước tiên quát hỏi:

- Kẻ nào?

Vừa quát hỏi thì kiếm cũng tuốt ra khỏi vỏ. Cuồng Hoa tam nữ với Y Bình cũng đang ở trong sảnh theo phò Nhị Lão cũng đồng loạt tuốt binh khí ra. Lan Lão bảo:

- Gã là Phạm Phụng Dương đây! Các ngươi lui lại!

Nói rồi cùng Chân Lão sóng vai bước tới nghênh địch. Gã áo vàng che mặt cười khành khạch nói:

- Ngươi lắm chủ kiến nhất, quá thông minh lại nhầm vì thông minh, xem lão phu là ai đây?

Tay giơ lên tháo mặt nạ da người hoá ra là một ông già. Ngọc Liên ngạc nhiên kêu lên:

- Độc Tý Thần Ma!

Lão già đúng là Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch!

Chân Lão hận quá toàn thân run rẩy, nghiêm giọng mắng:

- Ngươi chuyên lột da người, nạp mạng đi!

Chân Lão vung tay nhào tới. Lan Lão không kịp phát hiện là giả buộc phải tùy thế mà tiến đánh. Độc Tý Thần Ma "hừ" một tiếng xuất chưởng phản kích. Ba người đều là cao thủ tuyệt đỉnh, xuất chưởng cực nhanh chớp mắt đã tiếp chưởng của nhau. "Uỳnh" một tiếng chấn động vang lên, kình phong toát ra bốn phía hất vỡ tung cả cửa sổ cửa ra vào, ván gỗ vỡ nát tung bay như mưa, đèn lửa bị cuồng phong cuộn tắt ngóm.

Trước khi đèn nến tắt hết còn thoáng nhìn thấy Lan, Chân Nhị Lão bị chưởng phong chấn ngã soài dưới đất không thấy cựa cậy gì cả, không biết lành dữ ra sao còn Kim Tinh Thạch tung mình mà đi, chớp mắt đã chẳng thấy bóng hình đâu nữa. Mai Linh thắp lại đèn lửa thấy Chân Lão đã chết vì độc chưởng còn Lan Lão chỉ còn thở thi thóp coi bộ cũng sắp nguy đến nơi. Đợi đến lúc các người canh gác bốn bề kéo về ồn ào thì chỉ còn thấy thảm cảnh bày ra còn Kim Tinh Thạch đã đi đằng nào không ai biết nhưng ở trên cửa sảnh cũng có một vệt máu, coi bộ lão cũng bị trọng thương!

Lan Lão dự đoán vụ cháy ở Mã Gia Điếm và nhà Đỗ gia là do tên tiểu ma đầu bày kế nghi binh chứ thực lực không lớn và cha con ông cháu họ Mục tới,

nơi thì sẽ hoá giải được nguy cơ ở đó sau đó rút về, trong ngoài cùng tập kích dù không trừ được tiểu ma đầu hiệu quả thấp nhất cũng sẽ trừ diệt được một phần vây cánh của gã.

Trong sảnh có không ít người bị thương vong là điều khó tránh khỏi. Nhưng trong một khoảng thời gian cũng có thể cầm cự được để chờ quân về cứu viện nào ngờ tiểu ma đầu lại đơn thân độc mã đến, lẻn lút tiến vào rồi lại len lén mà đi không một tài năng nào làm trở ngại được hành động của gã, chỉ độc có mỗi một chiêu đánh ra để trút hận rồi bỏ đi trong khi hai nơi nghi binh chịu gai góc cả mười phần.

Tuyết Sơn Tiêu soái lĩnh con cháu đến Mã Gia Điếm. Ở đó còn có Tiêu Thiên, Phòng Phi, Châu Phương, Lã Bội vẫn ở thế "mấy đánh một". Địch trụ lại hai gã áo vàng che mặt đều bị mang thương. Các người khác đều đổ hết. Tuyết Sơn Tiêu Mục Phi thân tiếp chiến một gã, giao đấu hai ba chục chiêu, nếu không có Băng Phách Thành Chưởng làm gã áo vàng e dè không dám chính diện nghênh chiến nhưng tình thế vẫn chẳng mấy lạc quan. Mục Phi đấu ngang tay với địch thủ đang mong chờ con tiếp chiến thì lại thấy một gã áo vàng lao đến như bay và Tú Tú nghênh chiến trước tiên.

Mục lão sơn chủ sợ cháu gái thất bại bèn gầm lên một tiếng xông tới. Hợp sức cả hai ông cháu mà cũng không chặn nổi đường tiến của kẻ mới đến mà còn bị chưởng phong của gã đẩy lùi. Gã áo vàng mới đến vẫn không ngừng tiến, đánh bị thương Mục Cương giải vây cho gã áo vàng trước rồi song song sánh vai chạy đi.

Ở bên nhà Đỗ Đan tình hình còn tệ hơn. Lão trường chủ mục trường mới đánh giết một gã áo vàng thì Lưu Nghĩa đã bị trọng thương, người của mục trường Triều Dương tử thương bẩy tám người, kết quả một gã áo vàng cũng được cứu thoát.

Phán đoán dựa theo tình hình thì Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch đã cứu bọn bộ hạ vây cánh thoát thân toàn là bọn áo vàng nhưng bản thân không mặc áo vàng, còn kẻ mang bộ mặt Kim Tinh Thạch hiện thân thì chính là Phạm Phụng Dương giả trang không còn phải nghi ngờ gì nữa. Nhưng nếu xét con người Kim Tinh Thạch cả trăm lần xuất hiện thật thật giả giả không biết đâu mà lường và trước khi tìm ra chứng cứ xác đáng ai mà dám võ đoán bừa?

*

* *

Yên Sơn tên cũ là Tư Nghị, là một triền núi lớn có hai trái liền kề nhau hình giống như cái yên ngựa.

Từ cái mỏm yên đó đi vào sâu hơn hai chục dặm có một thôn trang nhỏ dựa vào sườn núi bên trái, cư dân có hơn ba trăm họ, già nửa làm nghề nông, nhìn bề ngoài toàn là dân lương thiện.

Thật ra đây là sào huyệt của Nam Bá Thiên Hách Phủ. Trong số cư dân hơn ba trăm hộ này chẳng có hộ nào không phải là vây cánh của họ Hách, làm nghề trồng trọt cũng chỉ là bề nổi để che tai bịt mắt người ngoài mà thôi. Phía sau thôn có một dòng sông chảy ngoằn ngoèo về phía Nam đổ ra biển ở Quản Khẩu. Vì vậy "nghề buôn không vốn" của Hách Phủ đều làm ăn trên cả hai đường thủy bộ trước sau này.

Hách Phủ sống ở sườn núi đối diện bên kia sông cũng đóng giả nhà nông, có điều nhà cửa lớn hơn một chút, có vẻ như một tài chủ xứ quê. Tối hôm ấy lão đang mời khách ở nhà, kể cả lão có sáu người tất cả. Tướng mạo lão cũng không dễ coi lắm, cao to thô kệch, mặt đen như đít nồi, miệng rộng ngoác như mồm cá ngão đúng tướng mạo ăn tục nói khoác, mày rậm rì đi đôi với đôi mắt thô lỗ tròn xoe như mắt báo nhưng vẻ mặt lại thâm trầm, tóc trên đầu

trắng xoá búi vào thành một búi tó dựng trên đỉnh đầu giống như một lão ác đạo mặc quần áo tục gia. Năm người khách cũng là hoại hung thần ác sát, trông còn khó coi hơn cả Hách Phủ, nếu đem cả bọn xếp hàng trong miếu thì khỏi phải tạc tượng ác quỷ nữa vì đã có quỷ sống rồi.

Sáu người chủ khách xấu mẽ như thế nhưng người hầu rượu lại toàn gái trẻ, mặt hoa da phấn, lẳng lơ õng ẹo. Không chỉ chuốc rượu bưng thức ăn, mà còn ca còn múa nữa. Sáu lão rượu đã ngà ngà, tai đã bừng bừng đỏ. Bỗng một lão mặt như mai cua cười hềnh hệch nói:

- Thiếu sơn chủ tinh khôn hơn hẳn lão đầu tử, việc gì cũng dự đoán tranh làm trước, toàn nhanh hơn kẻ khác một bước, tương lai dù đi nẻo chính nẻo tà đâu phải là kiểu nhát gan. Chúng ta đi theo thiếu sơn chủ quả là không sai!

Một lão mặt âm dương bỗng nói:

- Nghề buôn bán mũi đao nếm máu đã làm lâu rồi thực ra cũng chẳng còn thấy ý vị gì, ta rất tán thành thiếu sơn chủ đổi kiểu dáng làm một người mới chịu hay!

Lão mặt mai cua lại nói:

- Râu bạc hết rồi còn đổi kiểu dáng gì nữa?

Lão mặt âm dương nói:

- Ngươi già, ta già, thiếu sơn chủ già đâu, đúng không nào?

Lão mặt mai cua thở dài một tiếng bảo:

- Ngươi biết tại sao Hoàng Sào lại làm phản công?

-Điều đó ai chẳng biết! Nguyên nhân chủ yếu là vì lão lớn lên quá xấu xí, quan chủ khảo định lấy lão đỗ trạng nhưng hoàng đế lão nhi lại đem giết lão. Chuyện áy khác gì tình hình cánh ta hiện nay, có...

Hình như lão chợt hiểu ra điều gì đó nên chỉ nói tới đó là ngừng. Cả sáu lão già dường như vô cùng cảm khái nên không ai nối lời nữa. Tất cả đều trầm tư hồi lâu, lại lão mặt mai cua nói:

- Năm xưa ta đã muốn xuất thân theo đường chính đạo nhưng khốn nỗi trời sinh ra đã như quỷ, người gặp là hết vía, chẳng ai dám dùng thậm chí bụng lúc nào cũng lép kẹp thế rồi vớ vẩn làm sao lại gặp một ông sư phụ là kẻ cướp mới biết mình là người đêm đen phóng hoả, mắt trợn giết người... ài!

Lời than thở chất chứa biết bao là cay đắng. Hách Phủ nói:

- Có ai xuất thân muốn làm kẻ cướp đâu, đều bị nỗi khổ tâm phải bất đắc dĩ mà sa chân vào con đường ấy... Thôi đừng nói những lời mất hết hứng

ấy nữa. Nào, tất cả cạn chén!

Họ Hách là chủ nhà vì không muốn bàn tiệc lạnh lùng nên khuyên mời cạn chén. Lão mặt mai cua ngửa cổ làm một hơi cạn chén bảo:

- Mọi người hiểu lầm rồi. Ý của tôi là hình dung cho được sự tinh khôn của thiếu sơn chủ chứ không có gì khác. Đã làm quan là phải chịu trói buộc, làm gì được tự do tự tại như ngày nay, nên định khuyên ông ấy chỉ sợ không chịu...

Lão mặt âm dương nói:

- Chuyện ấy cũng không nhất định, đợi nào ông ấy quay trở lại cứ khuyên thử xem. Một ngày từ sáng đến tối toàn tính kế hại kẻ khác để rồi mình lại cứ nơm nớp lo sợ, thế chẳng quá khổ ư?

Hách Phủ nói:

- Tên đã đặt lên dây cung đâu phải do mình nữa!

Lão mặt âm dương nói:

- Điều đó thì cũng không nhất định thế, bàn tay lão sơn chủ vấy đầy máu, người khác còn có ý khoan hồng huống hồ thiếu sơn chủ, trừ việc xin lỗi ra còn có việc gì không được nữa chứ?

Hách Phủ nói:

- Bành huynh chỉ biết có một mà chẳng biết đến hai!...

Lão mặt âm dương họ Bành tên là Khởi vốn cùng với lão mặt xanh cũng ngồi đây được gọi là Thái Hàng Song Sát, nghe nói vậy thì ngạc nhiên hỏi ngay:

- Cái hai ấy là gì?

Hách Phủ đáp:

- Trước đây không lâu gã đã giết Nguyệt Phách Truy Hồn rồi. Đó là gã tự miệng nói với ta, sao là giả được? Lúc đó mấy vị đang bế quan luyện công nên không biết, thiết tưởng đời nào Công Tôn Khải lại có thể bỏ qua không làm gì?

Tôn Lập nói:

- Nguyệt Phách Truy Hồn đâu phải ngọn đèn cạn dầu, sợ không dễ thế đâu! Công Tôn Khải nếu không dùng Tuyệt Tình Kiếm thì lão nhi ta cũng muốn đấu với chàng ta một trận xem sao!

Tôn Lập là lão mặt mai cua cùng với hai lão cũng ngồi trong tiệc được gọi là Đại Hà Tam Xú.

Đúng lúc ấy từ ngoài cửa sổ có tiếng "phìu" vang lên, rồi có người nói:

- Ngươi mà xứng?

Khi tiếng "phìu" vang lên, đèn trong nhà tắt hết và khi tiếng "xứng" nói xong cả sáu tên "cự khấu" từ các chỗ ngồi khác nhau vọt qua cửa sổ ra ngoài hết

cả.

Dưới ánh trăng trong trẻo, có ba người đứng sóng vai đối diện với ngôi nhà, trông rất anh tuấn nhàn nhã, tuổi tác xem ra rất trẻ, chừng chỉ trạc đôi mươi. Tôn Lập quát lên:

- Các ngươi là con cái nhà ai?

Chàng trai đứng đầu bên phải nói:

- Thiếu gia là Lã Băng, chắc các người là hạng cô lậu quả văn nên chưa biết đó thôi!

- Không gặp cũng phải nghe thấy, niệm tình các ngươi tuổi trẻ không biết gì, mau mau cút đi, khỏi bị bắt mà chịu nhục!

Lã Băng nói diễu:

- Khẩu khí mới lớn lối làm sao! Không sợ gió lạnh làm thụt lưỡi lại ư? Cái ổ cướp của Hách Phủ là chỗ trú chân tạm thời của Phạm Phụng Dương đúng không?

Hách Phủ hỏi ngay:

- Nói vậy là các ngươi có ý tìm đến đây phải không?

Lã Băng đáp:

- Ngươi thật thông minh, nói hoàn toàn đúng!

Công Tôn Khải chia bốn lộ người ngựa ước hẹn

hôm nay trước khi mặt trời lặn sẽ tập trung ở ngoài núi. Trừ lộ của Đỗ Đan vì nghỉ lại nên chưa tới kịp còn ba lộ khác đã tới cả. Công Tôn Khải sợ Đỗ Đan tuổi trẻ hiếu thắng đến trước khiêu chiến nên cố ý tới gấp để dò thám xem sao. Qua cuộc chuyện trò của sáu lão cự khấu thấy rõ họ xấu người nhưng lòng không xấu, bất nhẫn trong việc thực hiện âm mưu của Phạm Phụng Dương thì bảo Lã Băng và anh em họ Lưu hiện thân tới trước cảm hoá họ xem sao đã rồi sau sẽ quyết định. Hách Phủ nói:

- Lão phu là Hách Phủ. Hãy nói rõ ý định đến đi!

Lã Băng nói ngay:

- Huynh đệ chúng ta tìm Phạm Phụng Dương, mau bảo gã ra đây!

Tôn Lập nói ngay:

- Hơi sữa chưa khô mà dám ăn càn nói rỡ vậy ư? May mà thiếu sơn chủ không có đây nếu không gộp sức cả ba anh em các ngươi cũng chưa chịu nổi một chiêu! Nói đi, có ân oán gì chưa giải khai được với thiếu sơn chủ?

Lưu Tín nói chen vào:

- Các người chắc là bọn tiếp tay làm bậy trong mạng lưới thân cận của gã họ Phạm, chưa đủ tư cách nói đến những chuyện đó đâu! Nếu không có gì

để nói mau mau rời khỏi Liêu Đông cũng còn kịp đấy!

Tôn Lập cất tiếng cười rộ lên vang động rồi bảo:

- Đồ con nít! Các ngươi người chẳng lớn bằng ai nhưng lời lẽ khùng điên thì chẳng ai bằng, thật là đồ không biết trời cao đất dầy ra sao cả! Cũng được, hãy xuống đây, lão phu sẽ thay các bậc tôn trưởng nhà các ngươi dạy dỗ cho các ngươi vài chiêu!

Lã Băng cười nhạt đáp

- Cứ tưởng là cao nhân ở đâu hoá ra là Đại Hà Tam Xú! Xưa nay nói chẳng bằng đòn là hay hơn cả. Các lão ba người, huynh đệ ta cũng ba người, một chọi một, thắng bại thì thế nào đây?

Tôn Lập nói ngay:

- Huynh đệ lão phu không thắng không chỉ rời khỏi Liêu Đông mà từ nay trở đi rút lui khỏi giang hồ! Nhưng nếu chúng ta hơn thì sao? Cho các ngươi nói!

Lưu Trí đáp:

- Xét về toàn thắng toàn bại, các người cũng đừng có ý già cậy già, chẳng may lỡ tay chẳng phải là bị oan mà không có nơi kiện cáo ư?

Tôn Lập cũng chẳng kém cạnh lấy răng đối với răng, cười bảo:

- Có chết chỉ trách mình học nghệ chưa tinh! Các ngươi đã mọc mắt lên tận đỉnh đầu rồi không xuống được đâu!

Lưu Trí nói:

- Người không có việc mời lùi cả ra. Tuốt binh khí ra đi!

Thái Hàng Song Sát và Hách Phủ lập tức lùi lại.

Đại Hà Tam Xú là cướp trên sông nước toàn dùng Nga Hi thích bằng thép xanh là loại binh khí đôi, giờ đều tuốt cả ra, ba đôi sáu chiếc. Lã Băng với hai Lưu cũng rút thiết thủ đôi, ba đôi sáu chiếc. Thiết thủ vừa xuất hiện, Hách Phủ cả sợ vội kêu to:

- Khoan đã! Các ngươi là người của Công Tôn Khải, không phải là người của Kim thiếu sơn chủ ư?

Như chợt thấy gì đó, lão dùng tiễn bộ liệng ra ngoái nhìn phía sau, thấy trên nóc nhà có hai người đang đứng song đôi là Công Tôn Khải với Kim Tốn, do ánh trăng đổ bóng in hình lên mặt đất nên lão đã phát hiện ra. Công Tôn Khải nói:

- Chỉ cần lão không có ý đồ không chính đáng, ta sẽ không nhúng tay! Còn việc giữa chúng ta đợi sau sẽ tính!

Kim Tốn cũng nói:

- Đừng có đứng trong trường đấu làm vướng bận

người ta. Lão lùi lại đi!

Hách Phủ khom mình chào

- Tham kiến thiếu sơn chủ, thuộc hạ tuân lệnh!

Hách Phủ vội vã lùi về chỗ cũ, tim cứ đập thình thịch như trống làng chỉ cầu Phạm Phụng Dương đi đêm nay chớ có về vì lo cho cái sơn trại tâm huyết "kinh doanh" mấy chục năm đêm nay khó nổi bảo toàn. Tôn Lập vì không nhìn thấy gì, bất giác hỏi:

- Hách lão đại, trên nóc nhà là ai vậy?

Hách Phủ đáp:

- Thiếu hiệp công tử Công Tôn Khải và Kim thiếu sơn chủ Kim Tốn!

Tôn Lập quay hẳn người lại nói với hai Lưu và Lã Băng:

- Giao ước của chúng ta xong rồi. Lão phu muốn được tiếp cao chiêu của Công Tôn thiếu hiệp!

Lã Băng nói:

- Lão đừng có nằm mơ! Chờ thắng được anh em ta đã rồi hãy nói lớn lối cũng không muộn. Chú ý tiếp chiêu đây, nào!

Lời nói vừa xong cả ba chàng trai trẻ đồng thời nhảy xuống. Ba cặp thiết thủ đồng thời vung lên lấp lánh dưới ánh trăng, mạnh như núi Thái Sơn đổ ập trong tiếng gió rít rợn người bổ xuống đầu kẻ địch.

Thanh thế, uy lực đó đủ khiến đối phương lạnh lòng, đúng là oai thế khó chống. Đại Hà Tam Xú đâu đã bao giờ gặp kẻ địch thanh uy như vậy nên đâu dám tiếp đòn!

Công Tôn Khải xuất hiện đúng lúc không chỉ khiến Hách Phủ sợ vỡ mật mà còn khiến Đại Hà Tam Xú cũng chịu ảnh hưởng uy hiếp trong lòng cũng chẳng kém gì. Đó gọi là "lên tiếng trước dọa người", tác dụng xảo diện này vô hình trung đã giúp bên mình rất lớn.

Ba chàng trai trẻ nhảy từ trên trời đánh xuống, uy thế vốn đã làm khiếp người mà binh khí cũng chiếm phần hơn. Nga Mi thích tuy sử dụng cả đôi, nhưng nguyên về sức nặng đã thua xa thiết thủ thép ròng, đã thế lại từ dưới đón đánh trở lên, lấy nhẹ chống nặng, lấy ngắn địch dài... mặt nào cũng kém sút, đã thế trong lòng người vận dụng lại đang suy yếu, nên Đại Hà Tam Xú đâu dám đỡ đòn thẳng thừng mà cố nhìn thật chuẩn thế đánh tới của ba chàng trai trẻ mà liệng mình tránh dạt ra. Nhưng Đại Hà Tam Xú bao nhiêu năm hành nghề đánh cướp, thanh danh đâu phải tự nhiên vớ được, võ công kinh nghiệm chiến đấu tích cóp cả đời chỉ mới một chiêu không dám tiếp đòn đâu đã cam chịu nhận thua. Ngược lại chiêu tránh đòn này nhìn có

vẻ yếu nhưng đúng là một kiểu chiến đấu được vận dụng đúng đắn và có thể nói sự né tránh của ba lão cũng đã tính toán cẩn thận.

Ngầm ước đoán phạm vi bao trùm của thiết thủ, né tránh cũng lấy vùng bao phủ đó làm ước độ sao cho kình lực sử dụng thiết thủ dùng đã đuối để lợi dụng thoáng giây khe hở ba chàng trai trẻ chưa đứng vững trở lại mà dùng tốc độ nhanh hơn phản kích lại. Ở địa thế này người dùng binh khí nhẹ hơn vùng vẫy biến hoá linh hoạt hơn. Võ công như nhau, vận dụng như nhau thì lại phải xem ai sử dụng đối với ai. Lưu Trí được mệnh danh là Trí Đa Tinh, thông minh cơ trí khỏi phải nói. Lưu Tín với Lã Băng lại càng là "quỷ ranh mãnh", sự biến hoá trong ý định sẵn, nếu nghĩ không tới thì sao bị mắc bẫy được. Thế xô vào của họ rất mạnh nhưng thiết thủ thép ròng lại co vào mà không mở ra, vừa hư vừa thực. Đại Hà Tam Xú vừa tránh cho là ở vị trí này đòn đánh không tới làm sao dám dùng tận lực, tốc độ tà tà rơi xuống cũng nhanh hơn một tuyến so với ước đoán của Đại Hà Tam Xú. Sau một tràng tiếng kim loại đập vào nhau loảng xoảng chát chúa, bóng người đang chập vào nhau bỗng chia ra. Ranh ma trẻ đối phó với giang hồ già, trên lĩnh vực mánh khoẻ quỷ quyệt cũng không chịu hớ. Có điều chỉ một sự chiếu tướng này, tâm lý đôi bên đều đã có sự

vững tin, ai ăn được mấy bát cơm, đại khái cũng có thể mò được ra.

Nga Mi thích của Đại Hà Tam Xú cơ hồ bị chấn dội tuột khỏi tay, Tam Xú toát ra đầy mình mồ hôi lạnh còn đối với ba chàng trai cũng không dám lơ là kém cảnh giác. Ba chàng trai cơ hồ suýt bị Nga Mi thích đâm bị thương, cũng đã lượng đoán được võ học, nội lực, thân pháp, khinh công... của Tam Xú đặc biệt là sự tinh khôn trong ứng biến đối phó đều không chịu nhường Tứ Đại Kim Cương của Phạm Phụng Dương.

Lần thứ hai giao thủ, đôi bên chỉ cần chạm vào nhau lập tức sẽ định đoạt thắng thua, chưa nắm vững xác thực tuyệt không dám ra chiêu thuật thật sự, mà ra chiêu đẩy thức đều cẩn trọng dị thường. Chớp mắt đã trao đi đổi lại chục chiêu. Chiêu số của thiết thủ đã triển khai hoàn toàn, ba đôi thiết thủ dệt thành sáu màn ánh sáng, kình phong vươn rộng cả chục trượng, ba chàng trẻ phảng phất như mọc thêm đôi cánh ánh sáng khít khao lăn lộn.

Hoàng Hà Tam Xú như ba bóng quỷ to lớn bị vây trong màn ánh sáng, né Đông tránh Tây như nghĩ cách luồn khe rúc kẽ mà ra, nhưng trong mắt các bậc đại hành gia không khó nhìn ra là họ sắp đành chịu bó tay: đánh ra một chiêu không nổi còn nói gì

đến chuyện giành thắng? Lại qua năm chiêu nữa, một tiếng kim loại xiết vào nhau chát chúa vang lên, binh khí trong tay trái Lưu Trí và Tôn Lập móc vào nhau. Đây là đòn chủ động của Tôn Lập. Lão thấy cây thiết thủ thép ròng cũng có móc câu bèn sử dụng mác câu ngược của Nga Mi thích đẩy lên nhằm chuẩn móc vào móc câu của thiết thủ, vừa câu vừa dắt hy vọng sẽ kéo đổ nghiêng mình Lưu Trí đi. Đây là một chiêu đòn hiểm tất phải có bộ vị thoả đáng, xuất thủ phải lẹ phải chuẩn, nếu đúng đòn mé lưng trái của Lưu Trí sẽ bày ra trước Nga Mi thích phải đầy uy lực của lão chực đâm ra, như vậy không chết cũng bị thương và lão yên chí nắm chắc phần thắng.

Đây cũng là biện pháp bị buộc mà phải đánh ra. Tôn Lập là lão đại của Tam Xú, mắt đã nhìn rõ tình thế bất lợi: rút lui khỏi giang hồ là chuyện nhỏ mà chôn vùi thanh danh gây dựng cả một đời mới là chuyện không thể cam tâm nhận chịu, không thể không mạo hiểm đánh liều “cầu may trong rủi”. Thi triển chiêu này, vị trí của Tôn Lập phải ở phía trước bên trái của Lưu Trí mới có thể thuận tay, mà muốn giành được vị trí này Tôn Lập phải vòng qua màn sáng mà chuyển sang trái. Đã hai ba lần dò thử, lần này Tôn Lập làm thật, lòng mừng khấp khởi làm đúng như ý đã định, theo đúng chiêu pháp. Chỉ

đáng tiếc là Tôn Lập đã chọn sai đối tượng để ra chiêu này. Giá như Tôn Lập nghĩ thông cách đánh, chọn đúng thời cơ dùng chiêu này ngay từ lần đầu thì rất có khả năng đắc thủ.

Không may cho Tôn Lập, đối thủ của lão lại là Lưu Trí là cái "túi khô" trong hai đời chủ của mục trường Triều Dương, đầu óc tinh ranh linh hoạt, phản ứng nhạy bén mau lẹ. Điều còn không may hơn nữa là Tôn Lập đã thử đi thử lại chiêu này hai ba lần, toàn dùng móc câu ngược phía trên của Nga Mi thích chọn móc vào hai ngón tay vô danh và ngón rút cong gập của thiết thủ thép ròng và đã bị Lưu Trí nhìn ra manh mối của chiêu này và thầm nghĩ ra cách đối phó. Cho nên khi thực hiện chiêu này tuy nói là Tôn Lập sử dụng ra chiêu nhưng phải nói thật tình là Lưu Trí để cho lão ra chiêu này...

Kể lại thì chậm như vậy nhưng chiêu ra thì rất nhanh chẳng khác gì tia chớp loé, hai cây binh khí vừa móc quấn vào nhau, Tôn Lập dồn chân lực vào cánh tay trái mà kéo mạnh nào ngờ không đúng như dự định, kéo mạnh mà chẳng thấy lay động gì cả mà cây thiết thủ thép ròng ở tay phải Lưu Trí đã mau lẹ quay vòng đập xuống. Tôn Lập rất hối hận tự mình nghĩ ra chiêu hiểm nào ngờ làm cỗ sẵn cho Lưu Trí dùng mất. Đành nghĩ đến chuyện lưỡng bại

câu thương, đồng quy ư tận đành là cả hai bên cùng chết chỉ hiềm chậm hơn một chớp mắt nên nghĩ chuyện phải làm mà làm không được...

Tình thế bức bách. Thật tình Lưu Trí không muốn đả thương Tôn Lập nhưng cũng không thể ra đòn chậm lại được nữa, chắc là Tôn Lập sẽ bị thương. Cây thiết thủ thép ròng như điện chớp giáng xuống trong tiếng kình phong rít gió ghê người. Tôn Lập bị bức bách không thể làm khác đành phải buông Nga Mi thích tay trái ra, dúi mình về phía trước: giữ mạng là cần kíp. Công Tôn Khải đã gợi ý với ba chàng trai trẻ cố hết sức đừng làm Tam Xú bị thương, chính vì thế Lưu Trí mới không nhân cơ hội tiến đánh tiếp. Cùng lúc, Lã Băng cũng chấn bay binh khí của đối thủ giành được thắng lợi. Trong Tam Xú chỉ còn lão nhị là đang cố sức chống đánh. Tôn Lập nói to:

- Lão nhị, ngừng tay thôi!

Vừa gọi vừa quẳng Nga Mi thích không còn cần nữa rồi lăng mình nhẩy lên nóc dẫy nhà ngang phía Tây để bỏ đi. Vừa lúc ấy trên nóc nhà phía Tây xuất hiện ba bóng người chắn đường lên của Tôn Lập và bảo:

- Đường này tắc rồi, quay lại đi!

Tôn Lập đã tung mình lên thấy vậy đành dùng

phép "thiên cân trụy" mà hạ mình xuống sân, quay lại trách hỏi Công Tôn Khải:

- Đúng là đồ mua danh chuốc tiếng, chẳng biết giữ chữ tín cho lời mình đã nói! Muốn giết thì giết đi, Tôn lão tử ta mà cau mày thì không phải là người!

Đại Hà Tam Xú, Hách Phủ, cả đến Thái Hàng Song Sát đều rút binh khí ra. Bành Khởi nói:

- Tôn lão tử, nói lắm lời với bọn tiểu bối này ích lợi gì! Hợp lực phá vây, chạy được người nào hay người ấy, tìm cách báo thù sau cũng được!

Công Tôn Khải nói ngay:

- Làm gì nghiêm trọng như vậy, các vị hiểu lầm rồi!

Hách Phủ nói:

- Đừng nói ngon nói ngọt nữa, muốn thế nào mới là không hiểu lầm?

Lão đã nhìn thấy ba người xuất hiện trên nóc dãy nhà ngang phía Tây. Dĩ nhiên Nguyệt Phách Truy Hồn Quách Hiểu Mai có trong bộ ba này. Hách Phủ quá hiểu cô gái này ghét ác như thù, đối với người trong hắc đạo đã ra tay thì vô cùng tàn độc không hề nương tay, đã thế võ công lại cao siêu, nếu có đánh chắc chắn lão sẽ trở thành con quỷ lang

thang dưới lưỡi kiếm của Hiểu Mai. Dự định phá vây bỏ chạy coi bộ khó có hy vọng đành phải nghĩ cách dùng lời lẽ buộc chặt Công Tôn Khải hoặc giả còn có đường sống nên chắc chắn phải tranh thủ nói trước. Nào ngờ Công Tôn Khải đã bảo ngay Hách Phủ:

- Cứ theo hành vi tội lỗi cũ của lão trước kia, đến nay lại cam tâm làm theo lệnh của Phạm Phụng Dương, đáng lẽ phải xử chết mới đáng tội. Hôm nay gặp được năm vị bằng hữu đây, lão hãy đợi một bên ta có lời sẽ hỏi. Giờ không cho phép nói!

Công Tôn Khải ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Huynh đệ chúng ta mấy người như một, lời ai nói cũng kể là lời chung, tuyệt không có chuyện lời nói gió bay, nói ra không giữ chữ tín. Nếu không có lời tại hạ dặn dò trước khi xảy ra cuộc đấu, nói thật các vị không chịu quá ba chục chiêu đâu. Tại hạ giữ mấy vị ở lại là có chuyện muốn thương lượng chẳng hiểu các vị có ưng vậy không?

Tôn Lập nói:

- Trừ việc bán rẻ Phạm Phụng Dương chúng ta làm không nổi, còn các việc khác để xem tình hình ra sao đã!

Công Tôn Khải nói:

- Tôn bằng hữu nhanh mồm lẹ miệng khiến người ta phải kính phục. Quả thực không dám giấu, huynh đệ chúng ta lần này tới đây các vị ở trong nhà vô tình nói những gì chúng ta đã nghe thấy hết. Việc thị phi ở Liêu Đông mấy năm nay đều do một tay Kim Thần Quân gây ra cả. Vì sự hiếu hạnh của Kim Tốn huynh và việc nghĩa cử của Lưu Xung huynh đã làm, khiến quần hiệp xúc động không muốn truy cứu chuyện cũ nữa. Phạm Phụng Dương là cao đồ của Kim Thần Quân phàm việc gì cũng bẩm mệnh mà làm nên quần hiệp cũng muốn vị cây dây leo không muốn truy tìm gã nữa nhưng phải có một điều kiện là gã phải biết sai mà sửa chữa, không được gây tội ác nữa. Tội lỗi từ hôm nay trở về trước có thể không cứu xét lại, nhưng từ nay trở đi nếu làm việc gì dính máu, quyết không thể tha. Đó là mục đích tới đậy hôm nay của huynh đệ chúng ta, nói một lần trực tiếp cho các người biết!

Khi nãy nghe Bành bằng hữu nói, có ý khuyên gã nên đi theo đường chính, tại hạ cực kỳ bội phục, chí nguyện trước kia có thể thành. Võ công có thể không đủ nhưng thiên hạ chẳng có võ công nào vô địch, các vị có thể đem đạo lý này nói lại cho gã nghe. Các vị bằng lòng chuyển đúng lời nói lại hay đưa chúng ta tới gặp để nói trực tiếp với gã?

Bành Khởi hỏi ngay:

- Công Tôn thiếu hiệp nói có đúng từ đáy lòng không.

- Công Tôn Khải đáp ngay

- Nếu có một lời nào không xuất phát tự đáy lòng, nguyện trời đất chu diệt!

Bành Khởi nói:

- Tốt lắm! Lão phu tin Công Tôn thiếu hiệp, nguyện lòng vẽ gấm thêm hoa. Trong một tháng sẽ có tin tức báo cáo lại.

Công Tôn Khải nói:

- Còn Tôn bằng hữu, ý ra sao?

Tôn Lập lắc đầu quầy quậy nói:

- Thiếu hiệp lòng dạ rộng rãi, Bành huynh nghĩa khí cao cả. Có lẽ Phạm thiếu sơn chủ lúc này đang ung dung tự đắc khó mà ngỏ lời, huynh đệ lão phu nguyện giữ đúng lời ước cũ từ nay trở đi không hỏi han gì đến việc giang hồ nữa. Nếu không còn chuyện gì khác xin cáo biệt từ đây!

Công Tôn Khải nói:

- Kẻ sĩ có chí riêng không tiện ép nhau, xin mời ba vị tự nhiên!

- Hôm nay từ biệt, gặp gỡ lần sau khó hẹn - Tôn

Lập nói - Các vị trân trọng, xin không tiếp thêm được nữa!

Lão ôm quyền cúi chào dẫn Nhị, Tam hai Xú vượt qua nhà mà đi. Lão nói đi là đi, quả không hổ là lão giang hồ lỗi lạc. Công Tôn Khải quay sang Hách Phủ nói:

- Bây giờ lão định sao? Người đi thì đi rồi, người thay đổi thì thay đổi rồi. Hách Phủ giờ như con gà chọi thua, run rẩy nói rất thảm:

- Lão hủ còn cách nào nữa, đâu được như Hồ Mộng Hùng! Ở đây rất gần Doanh Khẩu nhằm đúng con đường Phạm thiếu sơn chủ đã chọn, làm gì dám nói tới chữ “không”!

Trông hình dạng Hách Phủ như cái bị rách khiến người trông thấy phải phát bực lại cảm thấy đáng thương. Công Tôn Khải nói:

- Ta nói là hiện giờ cơ!

Hách Phủ nói:

- Lão hủ chẳng dám mong cầu tha thứ, nhưng cũng khẩn cầu thiếu hợp ra ơn bảo toàn cho người nhà cũng cảm ơn đức khôn cùng rồi!

Công Tôn Khải bực mình nói:

- Hãy thẳng lưng lên! Đừng có làm bộ đáng thương như vậy! Đến Phạm Phụng Dương mà chúng ta còn có thể bỏ qua, nữa là... Ta đã nói giết

lão bao giờ? Có điều lão hãy làm cho ta mấy việc sau...

- Vâng! Vâng! Vâng!

Nghe nói không giết, Hách Phủ mừng húm, vâng vâng liền ba lần rồi nói:

- Xin thiếu hiệp cứ sai bảo!

Công Tôn Khải nói:

- Sào huyệt bí mật của Phạm Phụng Dương ở đâu? Bát thập Quái (80) đang ở đâu?

Hách Phủ nói:

- Ở Liêu Dương thiếu sơn chủ có người tình. Có khả năng đang ở Liêu Dương!

Công Tôn Khải hỏi:

- Phải chăng bây giờ gã đang ở Liêu Dương? Tình hình Nhâm Hoàn Ngũ Lão câu kết với gã ra sao?

Hách Phủ nói:

- Thiếu sơn chủ cũng như lão sơn chủ, hành tung vô định. Giữa họ qua lại với nhau rất bí mật, không nói đến chuyện câu kết. Thượng Quan Dật là một lão hồ ly có dã tâm rất lớn, chưa chắc đã hoàn toàn nghe sự sai phái của thiếu sơn chủ.

Công Tôn Khải nói:

- Trước khi chúng ta tới đây còn ai tới nữa?

Hách Phủ ngẩn người ra nói:

- Chưa có ai tới!

Đúng lúc đó bỗng có người nói chen vào:

- Người muốn hỏi phải chăng là ta?

Tiếng đáp xong người đã xuất hiện. Đỗ Đan theo tiếng đáp xuống sân.

Công Tôn Khải hỏi:

- Sao bây giờ huynh mới tới? Cánh đại ca khoẻ cả chứ?

Đỗ Đan đáp:

- Tới một lúc rồi, khoẻ cả. Chúng ta gặp không phải kẻ địch mà là hai mẹ con bị người trói vào cột mổ phanh bụng...

Vừa nói tiện tay đưa mảnh giấy ra cho Công Tôn Khải đón lấy mở xem. Đọc xong không nén nổi cơn giận tóc dựng cả mũ lên, nghiến răng nói:

- Phạm Phụng Dương quả là hết cả tính người! Đang muốn làm tốt cho gã nhưng không được rồi!

Bành Khởi đón lấy mảnh giấy xem rồi nói:

- Thiếu hiệp lầm rồi. Giết vợ con Lưu Xung là lão sơn chủ cơ mà!

Câu này vừa nói xong thì các người ở ngoài sân đã kéo hết vào nhà. Lưu Xung là người đầu tiên giật lấy mẩu giấy chỉ mới liếc qua đã ngã vật ra sau. Kim Tốn tiện tay đỡ Lưu Xung, vỗ một chưởng vào

sau lưng. Lưu Xung khạc ra một cục đờm rồi nói:

- Đây là Phạm Phụng Dương! Ta mà không giết gã không phải là người!

Vừa nói nước mắt rơi xuống lã chã. Bành Khởi ngạc nhiên hỏi:

- Thư đề tên không phải gã, khẩu khí cũng không phải mà!

Công Tôn Khải thở dài nói:

- Bành huynh dường như quan hệ với gã họ Phạm không mấy sâu sắc, chưa biết gã là con người như thế nào đâu. Đây là thủ pháp giết người gã quen dùng chuyên gán tội cho người khác. Chúng ta gặp không phải mới chỉ một lần đầu! Nói thật ra chỉ làm người ta phải căm hận!

Bành Khởi không cho là đúng, lại nói:

- Nếu quả có người... ài, tóm lại là cứ bằng vào chứng cứ mới được...

Lão lại nói tiếp sau phút ngập ngừng:

- Tức là lấy cái đạo của người mà chế ngược lại người... - Hình như chợt nghĩ ra là không thoả đáng nên mới nói như vậy.

Đỗ Đan, Kim Tốn nổi giận hiện ra nét mặt. Công Tôn Khải nói sau khi cười mủm mỉm:

- Mẩu giấy này chỉ để tham khảo, ngoài ra phải

tìm chứng cứ trực tiếp. Sau một tháng kính chờ tin tốt lành của Bành huynh. Giờ chúng ta phải đi đây!

Bèn vòng tay chào từ biệt rồi dẫn huynh muội vượt tường mà đi.

*

* *

Đã sang canh tư. Khoảng hai chục khách dạ hành cả nam lẫn nữ phóng mình vào toà miếu đổ. Đây là nơi xảy ra chuyện. Ánh trăng tà còn rơi rớt vẫn còn giúp nhìn thấy người và cảnh vật trong miếu cũng như những người vừa tới.

Hai cỗ quan tài vẫn để trong đại điện mập mờ dưới ánh trăng tà càng làm tăng cảnh thê lương não nề. Khách dạ hành vừa tới là quân mã của Công Tôn Khải, nhớ lại vụ giết người cũ ở Loạn Thạch Cương đều cảm thấy để vợ con Lưu Xung nằm ở trong toà miếu đổ là không thoả đáng nên đến để mai táng. Vừa thấy hai cỗ quan tài một lớn một nhỏ của vợ con, Lưu Xung đã lệ nóng trào tuôn như suối đổ và xông vào đại điện trước tiên khóc lớn:

- Quyên muội! Nàng chết quá thảm!

Đến trước quan tài đang vừa chạm vào nắp áo quan bỗng nghĩ trước khi mai táng có lẽ cũng nên nhìn lại vợ con lần cuối. Nắp áo quan chưa đóng

đinh chắc nên Lưu Xung không tốn mấy khí lực cũng đã mở được ngay. Chuyện lạ ghê người xảy ran gay trước mắt mọi người: xác chết bỗng nhiên sống lại!

Vừa vào miếu, Công Tôn Khải đã thi triển "Thiên thị Địa thính thần công" để xem động tĩnh và đã biết trước có sự lạ, nên phải lên tiếng nhắc nhở cảnh giác:

- Cẩn thận, bị lừa đó!

Tuy Công Tôn Khải phát giác đã nhanh nhưng cũng không nhanh bằng kẻ nằm trong quan tài vẫy ám khí bay ra như mưa. Lưu Xung mải mê đau đớn vì cái chết thê thảm của vợ con, phản ứng chậm chạp làm sao tránh kịp. Mong có Kim Tốn, Bành Hoá đi kèm hai bên kéo mạnh tránh dạt sang bên cạnh. Sức ba người không đồng đều, cùng lúc ngã lăn. Lưu Xung kêu lên một tiếng đau đớn không sao dậy ngay nổi. Kim Tốn, Bành Hoá bật mình một cái nối nhau đứng dậy nhưng người trong quan tài còn nhanh hơn họ đã vọt ra khỏi quan tài và vung nắm ám khí thứ hai.

Lúc này Kim Tốn, Bành Hoá vẫn đứng chưa vững, trong cơn cấp bách chỉ còn biết dốc toàn lực che đỡ. May có Công Tôn Khải đã lao vào nhanh như chớp giật, còn nhanh hơn cả hai người vung chưởng hất bay hết ám khí. Cứu người còn quan

trọng hơn bắt địch những lúc này! Nhờ có khe hở thời gian đó, kẻ nằm trong quan tài sau khi tung ám khí đã phá bung nóc điện mà bỏ chạy, khi đi gã còn giở trò hất ngói vỡ gỗ gẫy bay xuống như mưa.

Mọi sự việc, động tác lớn nhỏ, lớp lang bày đặt dường như đã sớm được gã nằm trong quan tài tính toán, sắp xếp và hành động như mong muốn, chỉ có một điều gã không đoán được là hôm nay tới miếu này quá đông người và người ở ngoài miếu còn nhiều hơn người vào miếu. Vì vậy ở trong miếu nhân lúc bất ngờ gã đã chiếm được thượng phong nào ngờ ra khỏi điện gã đã lọt vào vòng vây của đối phương. Trong đám bụi đất mịt mờ, Công Tôn Khải ôm Lưu Xung xông ra ngoài, Kim Tốn, Bành Hoá bám sát theo sau người nào người nấy bụi đất bám đầy nhem nhuốc.

Ra khỏi điện, Công Tôn Khải nói ngay:

- Bắt sống! Đề phòng địch có tiếp ứng! Kỷ Khánh huynh lại đây mau!

Ba việc quan trọng, ba câu ngắn gọn, cần thiết và rõ ràng. Nghe gọi Kỷ Khánh tới ngay phát hiện trên trán sát chân mày bị trúng bốn mũi Yết Vĩ Miêu châm người đã hôn mê bất tỉnh. Yết Vĩ Miêu châm là ám khí độc môn của nhà Bắc Kỷ có tẩm chất kịch độc, dĩ nhiên là không làm khó Kỷ Khánh. Điều duy

nhất phải suy nghĩ là bị trúng vào chỗ yếu hại trên đầu nên đến Công Tôn Khải cũng không dám thiện tiện tự chữa. Kỷ Khánh không dám chậm trễ phải ra tay cứu nguy. Kẻ ở trong điện chạy thoát ra ngoài tài nghệ cũng không kém nhưng trước số cao thủ đông như rừng vây bọc cuối cùng gã đã thất thủ bị bắt sống, tuy ăn mặc quần áo đàn bà nhưng lại là một gã đàn ông, trạc tam tuần. Cũng có thể do bên này phòng thủ quá nghiêm, cũng có thể gã này đi có một mình nên đến cuối cùng cũng không thấy ai đến tiếp ứng. Trên nóc nhà, dưới đất, trong miếu, ngoài miếu... chỗ nào cũng có người, canh phòng cực kỳ chặt chẽ.

Công Tôn Khải nhìn gã ẩn trong quan tài rất lâu rồi mới hỏi:

- Bằng hữu là ai mà mai phục ở đây ám toán chúng ta? Do ai sai phái?

Gã ẩn trong quan tài ngẩng mặt nhìn lên trời, ngạo nghễ, không nói gì. Vu Văn Ảnh nói:

- Tiểu tử! Tốt nhất là ngươi nên khai thật ra để khỏi bị tội sống! Công tôn thiếu hiệp nhân nghĩa, chứ còn lão phu không như vậy đâu! Có khối cách để đối phó với hạng người như ngươi!

Gã ẩn trong quan tài liếc ông ta một cái rồi chửi.

- Ăn cây táo rào cây xoan, đồ chó cậy chủ! Lão sơn chủ đã sớm coi các ngươi ra thứ gì đâu nên mới tống khứ về Thiên Nam, ngươi đừng có ra oai với tiểu gia ta! Xì, cút cho xa đi!

Kim Tốn bước tới một bước giáng cho gã một bạt tai mắng:

- Ngươi ngậm cái miệng thối tha lại! Ngươi là ai ta lại không nhận ra ư?

Gã nằm trong quan tài "hứ" một tiếng bảo:

- Người mà ngươi không biết còn nhiều lắm lắm, sao không đi theo lão tử nhà ngươi đi cho rồi!

Kim Tốn toan đánh nữa bỗng nghe Đỗ Đan ở trên nóc nhà quát to:

- Người nào kia? Dừng bước mau!

Lại nghe tiếng nói rất gấp gáp bảo:

- Đỗ thiếu hiệp phải không? Lão hủ là Bành Khởi, chung quanh đây mai phục chôn toàn thuốc nổ, mau rời khỏi đây!

Tiếng nói vừa dứt người đã tới nơi, nhào luôn vào trong miếu, nói rối rít.

- Công tôn thiếu hiệp, mau...

Phần sau câu nói chưa thành lời thì bốn bề đã nghe tiếng nổ liên tiếp vang dậy. "Uỳnh! Uỳnh!

Uỳnh!...” tiếng nổ liên tiếp hết đợt này đến đợt khác, càng lâu nổ càng gần. Trên đầu Công Tôn Khải toát mồ hôi to như hạt đậu, nói như than:

- Phạm Phụng Dương thật quá tàn độc. Bành lão sao lại chịu khổ chạy tới nơi nguy hiểm này để báo tin chứ! Chà!

Bành Khởi cuống lên nói:

- Thiếu hiệp của tôi ơi! Mau nghĩ cách đi, miếu này không giữ được đâu!

Vẻ sốt ruột, lo lắng hiện rõ trên mặt. Hiểu Mai gặp khó ló khôn, nói:

- Cắt đứt dây dẫn bốn phía quanh miếu đi. Chúng ta cứ ở trong miếu chờ số phận số sống thì cùng sống, số chết thì cũng chết. Chết cả đống còn hơn sống một mình! Đợi đợt nổ này qua đi rồi hãy hay, thế nào?

Chưa đợi Hiểu Mai nói hết ý, mọi người đã hiểu ngay và bắt đầu ra tay. Miếu tuy không lớn, nhưng chiều sâu cũng hơn hai mươi trượng, rộng độ hai ba trượng. Cho là tất cả mọi người cùng ra tay, trong cơn cấp bách làm sao cho kịp? Mấu chốt quan trọng hơn nữa là phải tìm ngay ra dây dẫn nổ. Nhưng ai mà biết được có mấy đường dây dẫn nổ, chôn sâu bao nhiêu và ở vị trí nào? Chỉ cần sơ sẩy để lọt một

dây dẫn thì tất cả hoá thành khói lửa, chết cả chùm.

Công Tôn Khải đứng đờ người trên nóc điện dõi nhìn từng làn sóng nổ này tiếp làn sóng nổ khác ở bên ngoài đang càng lâu càng lan gần tới miếu. Chàng cứ lặng lẽ xuất thần suy nghĩ, cứ như là vì quá sợ đến phát si ngây, không biết đường xuống để giúp mọi người. Trừ Hiểu Mai, ngoài ra không có ai dám thúc giục chàng. Hiểu Mai rối rít đào tìm dây dẫn nổ dường như cũng chẳng buồn để ý tới Công Tôn Khải...

Lại một trận tiếng nổ uỳnh oàng nữa...

Dường như thuốc nổ ngay trong lòng mọi người, làm cho chân tay hơi bị đờ đẫn, nhũn nhẽo...

Công Tôn Khải ngoái cổ nhìn sâu miếu. Lưu Xung nằm mềm oặt trong lòng Bành Hoá, bốn mũi Yết Vĩ Miêu châm bắn trúng thương đã được rút ra, vết thương đã được xức thuốc, băng bó cẩn thận. Kỷ Khánh đang lau mồ hôi trán. Gã nấp trong quan tài đã bị điểm vào huyệt đạo nằm ngửa trên mặt đất chẳng nói chẳng rằng. Bỗng gã cất tiếng nói to:

- Đừng phí công khuyên dỗ nữa. Mau lại chỗ ta đây này, mau lên!

Gã bỗng trở thành hạt nhân của quần hiệp, trở thành thần tượng của mọi người. Lời của gã bỗng

thành lời vàng ý ngọc, xem ra còn thiêng hơn cả thánh chỉ của nhà vua. Mọi người xúm xít cả lại không chút nghi ngờ, không cần suy nghĩ. Huynh đệ Công Tôn Khải cùng đứng dưới trăng, cùng chịu sự cảm nhiễm như nhau, rất tin mà chẳng nghi ngờ. Bành Khởi, Vi Vô Ảnh, Hồ Mộng Hùng - nhất là Hồ Mộng Hùng - tim đập như trống làng, bất giác ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu hiệp đã nghĩ ra biện pháp gì hay chưa?

Công Tôn Khải cực kỳ trấn tĩnh nói:

- Thuốc nổ rất nhiều, sức nổ rất lớn, đây là sự thực, không hề giả chút nào! Nhưng vẫn chưa đạt tới bước uy hiếp chúng ta không thể nào vượt qua được! Phạm Phụng Dương bố trí nổ từng đợt từng đợt, mỗi loại nổ cách nhau chừng chục trượng...

Lại một trận nổ nữa cách miếu chỉ độ hơn mười trượng. Sau đợt nổ, cành cây lá cây bay mù trời, cây cối ở gần chỗ nổ bị gãy ngang, đổ rạp còn bên dưới là lửa đỏ, khói đen ngùn ngụt mịt mờ. Cây nào không đổ chỉ bị một trận rung lắc dữ dội nhưng phần trên không bị tổn hại gì. Tuy vậy thanh thế của vụ nổ cũng khiến người ta phải kiếp sợ. Công Tôn Khải nói:

- Đó, kiểu như thế đó, đã thấy rõ cả chưa?

Chàng cố ý ngừng lại một chút, như để mọi người có ấn tượng ghi vào trong óc xong rồi mới nói tiếp:

- Chỉ cần đừng hoảng hốt, khiếp sợ, đề khí khinh thân nép mình trên ngọn cây mà vọt đi có phải là sẽ vượt được qua chỗ nổ phải không nào?

Bành Khởi là người đầu tiên cất lời hưởng ứng:

- Cách hay lắm! Quả thật thiếu hiệp giỏi vượt quần hùng, đâu phải tầm thường!

Công Tôn Khải nói:

- Giữa đợt nổ này với đợt nổ khác đều có một khoảng thời gian giãn cách giờ không còn cách nhiều nữa, hãy trầm trụ khí, đừng có hoang mang, chuẩn bị đi. Đợi đợt này nổ xong ta lập tức đi ngay nhưng cũng phải đề phòng có kẻ ám toán...

Chữ "toán" vừa nói xong lại một đợt nổ rền. Công Tôn Khải vội nói thật to:

- Vượt mau! Hiểu Mai giúp đỡ San muội! Bành huynh đưa người cho tôi đỡ!

Công Tôn Khải sợ Bành Hoá không đeo nổi Lưu Xung chạy nên định đỡ cho Bành Hoá. Bành Hoá còn đang dùng dằng thì Kim Tốn đã đến đỡ lấy Lưu Xung. Rồi mọi người vọt bay lên, vượt qua tường mà đi, thoáng cái đã chạy khá xa. Đến lúc này gã nấp trong quan tài không nén được nữa, vội kêu rối rít:

- Sao vậy? Thấy chết mà không cứu ư?

Lời gã vừa dứt, Công Tôn Khải đã tiến đến trước mặt gã trách bảo:

- Ngươi cũng sợ chết à?

Không nói nhiều thêm, Công Tôn Khải kẹp gã nấp trong quan tài quay mình chạy đi. Công Tôn Khải thầm đoán hơi bị sai, càng gần toà miếu đổ thuốc nổ bố trí càng nhiều, càng dầy hơn và thời gian giãn cách giữa hai đợt nổ càng vào gần toà miếu đổ càng ngắn hơn.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!... Tiếng nổ cơ hồ liền nhau liên tục và cuối cùng là một trận trời long đất lở, lửa đổ phụt lên trời, tàn lửa khói đen bốc lên cao ngất từng mây. Quần hùng vượt được qua vùng nguy hiểm, quay nhìn lại phía sau thấy thiếu mỗi mình Công Tôn Khải. San San lo cuống lên:

- Khải ca ca sao lại chưa ra nhỉ?

Hiểu Mai tức bực nói:

- Huynh ấy có cái kiểu thương xót của các bà các mẹ đây mà! Nhất định lại cứu cái tên đáng chết ngàn lần kia!

San San khóc nói:

- Làm sao bây giờ? Làm thế nào bây giờ? Để muội đi tìm huynh ấy cho!

Lập tức lăng không quay trở lại miếu. Hiểu Mai đã đề phòng trước, vươn tay kéo San San lại bảo:

- Đợi thêm một lát nữa đã, nếu không thấy ra, ta cùng muội đi!

Quần hiệp không ai không sốt ruột mong ngóng. Bành Khởi mắt trợn tròn nói rất to:

- Cầu trời xanh... A! Đến rồi!

Quần hiệp reo mừng như sấm dậy.

Trong tiếng lửa cháy réo ù ù, Công Tôn Khải kẹp nách gã nấp trong quan tài ám toán lao tới như bay, cả hai tay đều có vết thương, áo quần rách bươm. San San chạy tới trước đón hỏi han rất thân thiết:

- Sao lại bị thế này, có đau không?

Hiểu Mai nói như oán như trách:

- Huynh toàn làm mọi người không yên tâm!

Gã ẩn mình trong quan tài dường như đến lúc này lương tâm đã thức tỉnh, nói bằng giọng rất hối hận:

- Đó là do cứu tôi, khói đen mờ mắt không nhìn rõ cảnh vật, sợ tôi bị thương nên đại hiệp mới bị cây cọ phải làm bị thương... Tôi thật đáng chết!

Công Tôn Khải đặt gã xuống, tiện tay vỗ giải mở các huyệt đạo của gã bị khống chế rồi bảo:

- Chuyện này có đáng kể gì. Thi thể Lưu Phu nhân với con bị dời đi đâu rồi?

Gã ở trong quan tài đáp:

- Không phải mẹ con Lưu phu nhân đâu, gã Phạm...

Đúng lúc ấy một tia sáng lạnh loáng như chớp giật bắn vào thái dương bên trái của gã ẩn trong quan tài. Công Tôn Khải giơ hai ngón tay kẹp chặt lấy ám khí, quả nhiên lại là một mũi Yết Vĩ châm. Đỗ Đan, hai Lưu, Lã Băng đã nhào về phía bắn ám khí tới. Ngoài ba chục trượng sau một cái mộ đá vọt ra một bóng người áo vàng vùng chạy đi. Gã nằm trong quan tài thở dài gọi như than:

- Các vị quay về thôi, gã chạy mất rồi! Đồ lòng đen tay độc như thé lạm sao thành sự nghiệp được!

Công Tôn Khải nghe hiểu ý liền gọi các em về, bảo:

- Người này là Phạm Phụng Dương hẳn?

- Không phải. Gã này đứng đầu Bát Quái tên là Trần Bân. Phạm Phụng Dương đi Cẩm Châu rồi. Ám toán các tôn trưởng của đại hiệp xong, gã họ Phạm trở lại Thần Binh Động. Như chúng tôi dò được thì Độc Tý Thần Ma vẫn thỉnh thoảng xuất

hiện ở đó. Ơn thầy đã báo, chuẩn bị cắt đứt thôi. Trần Bân vâng lệnh chủ trì vụ này. Vì không biết mẹ con Lưu phu nhân ở đâu nên mới bày ra kế độc như vừa rồi. Để tiện nhử mồi, thiếu sơn chủ đi thăm thú trước còn phần sau cứ thế mà làm. Tại hạ là Hướng Chuẩn, trước đây ít năm có duyên gặp gỡ Phạm Phụng Dương. Vì nghe đồn về chuyện Nhật Nguyệt song bích nên mới tới Liêu Đông để mong gặp cơ duyên, nhờ đó mà biết nhau rồi được gã giữ ở lại, xếp vào hàng cuối của Bát Quái. Vì sớm biết dã tâm rắn rết của gã, nhưng cũng kiên quyết không thể giao nộp tên bạn ác độc nọ. Trần Bân rời đây tất sẽ về Thần Binh Động hội hợp với Phạm Phụng Dương, chắc chắn là như vậy. Nếu như không rẻ bỏ, tôi xin tình nguyện theo sau để rửa mối hận ngày hôm nay!

Công Tôn Khải nói:

- Hướng huynh hạ mình kết bạn, tiểu đệ cảm thấy quá ư vinh hạnh, không biết Phạm Phụng Dương đến Cẩm Châu trước có mang theo người không?

Hướng Chuẩn đáp:

- Nửa số Bát Quái. Đại hiệp giờ đây quay về sợ không kịp đâu. Phạm Phụng Dương lập kế hoạch dự

định hành sự và đêm hôm trước, giờ đoán gã đã về Thần Binh Động rồi. Dường như bên tả hữu đại hiệp có người vẫn ngầm thông tin cho gã, ngay chuyện đại hiệp tới đây gã cũng biết trước nên mới thừa cơ trống trải mà tấn công ở Cẩm Châu. Mối họa nằm ở trong bọc vô cùng tai hại, phải tra xét cho rõ ràng!

Công Tôn Khải thầm giật mình, ngầm đoán kẻ đó tất là người ở trong quần hùng nhưng cũng còn may phần lớn họ đã đi rồi còn lại có một số ít, việc thanh xét cũng không đến nỗi khó khăn. Các vị lão tiền bối nếu không xé lẻ ra Phạm Phụng Dương dù có giảo hoạt vị tất đã làm được gì. Nghĩ vậy bèn nói:

- Đa tạ Hướng huynh chỉ bảo. Về Thần Binh Động trước, rất mong được Hướng huynh giúp đỡ nhiều!

Hướng Chuẩn nói:

- Đại hiệp quá khiêm tốn đó thôi, nếu cho được đi theo là vinh dự của tại hạ! Xin mời!

Thế là cả đoàn kéo về Thần Binh Động. Trên đường, qua lời Bành Khởi kể Công Tôn Khải mới biết sở dĩ Bành Khởi biết được tin ở toà miếu đổ có chôn trận địa thuốc nổ là do Hách Phủ tiết lộ cho biết. Lão tặc sợ Phạm Phụng Dương tới tính nợ nên

ngay đêm đã mang cả nhà già trẻ lớn bé trốn vào trong Quan Nội ở. Số vàng sa khoáng tích cóp được cũng đem tặng cho Thái Hàng Song Sát nhưng chạy theo báo tin chỉ có mỗi mình Bành Khởi. Đạo tặc cũng có đạo của đạo tặc. Thái Hàng Song Sát biết số vàng sa khoáng này là của Phạm Phụng Dương, nể mặt nhau ngượng ngùng khó vạch vòi nhau, khiến Hách Phủ khó nổi hạ đài, nên không thể không để một người ở lại thay Phạm Phụng Dương "giữ của".

Ôm trong lòng mối phẫn nộ vô cùng tận, hai mươi mấy bóng người bay bổng về phía Bắc nhanh như chớp giật, thoáng chốc đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa...

Hồi mười một

RẮN RẾT CŨNG CHẲNG ĐỘC BẰNG

Đêm âm thầm. Người lặng lẽ. Mặt đất mênh mang bị bóng đêm đen sì bao phủ.

Một ánh đèn vàng vọt kiểu hoàng hôn hắt sáng lên giấy che cửa sổ, trông sao mà ảm đạm và không sức sống. Đứng gần mà nhìn sẽ thấy có cảm giác lờ mờ nhìn không rõ nét, đứng xa hơn một chút thì lập tức khó mà nhìn thấy gì. Nhưng ở nơi đây, một chút ánh đèn như có như không này dầu sao cũng hấp dẫn người ta. Trong bóng đêm bỗng bật ra một câu nói rất rành rẽ vẳng tới:

- Phía trước có ánh đèn, chắc là người chưa ngủ!

Nghe khẩu khí câu nói chắc không phải chỉ có một người. Quả đúng như vậy. Lặng đi một lúc, có người nói tiếp:

- Không đúng đâu, dừng lại đã.

Phán đoán qua giọng nói, người này có vẻ tuổi tác không quá lớn. Giọng nói trong trẻo lúc đầu bỗng hơi có vẻ ngạc nhiên:

- Đại ca thấy gì rồi ư?

Một cô gái khác nói tiếp:

- Ta thấy đây là nơi trước kia Phạm Phụng Dương giết người. Khải ca bảo đúng không.

Hoá ra đây là đám huynh muội Công Tôn Khải đã hành quân vội vã hai đêm một ngày, giờ đã đến Triệu Cách Trang còn cách Thần Binh Động hơn chục dặm nữa. Công Tôn Khải chưa kịp trả lời thì Ấn Thiên Lam đã nói ngay:

- San muội nói không sai. Chỗ ánh đèn là ở nhà nông hộ ấy, nhà cửa đã bán mất chủ nhà tất nhiên không trở lại nữa, thế đèn ai thắp nhỉ?

Chỉ thấy San San "hứ" một tiếng nói:

- Điều ấy còn phải hỏi làm gì, nhất định lại Phạm Phụng Dương đang làm trò quỷ!

Công Tôn Khải nói:

- Các người ở lại đây, đừng có làm gì cả. Ngưng thần chú ý bốn phía, để ta tới xem sao!

Ấn Thiên Lam nói:

- Sất phu họ Phạm đoạt Độc Kinh đã lâu, để tỷ tỷ đi cùng.

Nhờ bóng đêm che chở, hai người vọt tới nhanh như điện xẹt. Mọi người làm sao có thể yên tâm được nên vẫn giữ khoảng cách xa xa mà lặng lẽ tiến theo. Đến cách nhà nông xá mấy trượng nữa, Công Tôn Khải vận Thiên Tuệ thần công nghe không thấy tiếng động gì cả thì truyền âm bảo:

- Lam muội chú ý, trong nhà không có người!

Hai người nhón chân khinh thân rón rén lại dưới cửa sổ. Ấn Thiên Lam nhấm nước bọt vào đầu ngón tay bấm rách một lỗ giấy hình trăng lưỡi liềm ghé mắt nhòm xem bên trong rồi bỗng dưng run rẩy cả người tựa hồ thấy cái gì sợ quá, nói chẳng thành lời. Công Tôn Khải vội vàng đỡ Ấn Thiên Lam khẽ hỏi bằng truyền âm:

- Lam muội, sao vậy?

Chàng cho rằng Ấn Thiên Lam bị trúng độc nên tỏ lòng quan tâm tha thiết, hiện ra nét mặt. Ấn Thiên Lam dùng truyền âm nhập mật đáp lại:

- Muội không sao! Kỷ Bính Nam tiền bối bị ai phanh ngực, có cần gọi Kỷ Khánh tới không, để xem thật giả ra sao...

Công Tôn Khải trước tiên tới bên cái lỗ giấy ghé

mắt xem cẩn thận thì thấy đúng là Kỷ Bính Nam bị ai đóng đinh lên tường và mổ phanh ngực moi tim ra và chết tự bao giờ. Chính Công Tôn Khải cũng không dám chắc thật giả ra sao đành vẫy tay tập hợp mọi người tới trước mặt rồi nói:

- Tên sất phu họ Phạm lại hại người nữa. Kỷ huynh, Kim huynh, mời vào kiểm tra xem thế nào và đề phòng có độc. Các người khác phòng thủ bốn phía!

Kỷ Khánh thấy lòng kinh động, phá cửa xông vào nhà. Cửa vừa mở toang chàng ta thấy mùi máu nồng nặc trong phòng bèn xốc tới trước. Trong nhà nông xá sáng ít tối nhiều, ngọn đèn dầu để ở gian bên trái còn bị che cách bởi một bức màn vải, ánh sáng chiếu qua các khe hở khá ít, trong nhà bóng tối còn dầy nhưng để nhìn vẫn thấy. Trên mặt đất trong nhà có hai người nằm mặt ngửa lên trời, không nhúc nhích, coi bộ đã chết rồi. Kỷ Khánh nhìn thì nhận ra đại ca là Kỷ Tông Niên nằm bên trái, bên phải là nhị ca Kỷ Vĩnh. Kỷ Khánh vội vã tiến tới nữa xem xét kỹ thì thấy rõ là hai anh cắn lưỡi tự tận và chết đã lâu, người đã giá lạnh như băng rồi nhảy lại cửa sổ khóc lớn sau khi gào lên một tiếng thất thanh:

- Bố!... là...

Chỉ kêu được có thế đã ngã ngất. Công Tôn Khải và Kim Tốn theo sát phía sau vội đỡ Kỷ Khánh dậy và thuận tay võ mạnh một cái vào lưng. Kỷ Khánh nghẹn ngào vừa khóc vừa nói:

- Bố! Sao bố lại khổ đến thế này, kẻ nào hạ độc thủ? Đại ca, nhị ca, sao thế này? Tại sao lại tự sát? Đã xảy ra chuyện gì?

Công Tôn Khải và Kim Tốn vô cùng đau lòng cho Kỷ Khánh, cứ để mặc chàng ta khóc một trận đã đời rồi Công Tôn Khải mới bảo:

- Kỷ huynh, trên tường lệnh đường dường như có chữ để lại, có khi nhờ đó mà tìm ra manh mối truy tìm hung thủ để trả thù cho bá phụ!

Kỷ Khánh nghiến răng căm hận nói:

- Khỏi phải xem nữa! Trừ Phạm Phụng Dương ra làm gì còn người thứ hai! Mau tới Thần Binh Động, không để gã tranh tới trước gây nên sai lầm lớn!

Kim Tốn cũng rất cảm động vì Kỷ Khánh vội nói:

- Chỉ có mấy chữ thì chậm trễ bao nhiêu, cứ xem đã rồi đi cũng chưa muộn!

Công Tôn Khải cầm đèn. Kim Tốn đỡ Kỷ Khánh tới đó. Chữ trên tường dùng máu ở đầu ngón tay viết nên nhưng rất thấu: "Tam đệ! Phụ thân tuần tra bên thành ngẫu nhiên gặp Kim Tinh Thạch tới

thù sát hại toàn gia lập kế dụ lão ma đêm vào Ấn phủ mượn tay chư lão nhân bắt hung thủ báo thù. Nào ngờ Kim Tinh Thạch lại là Phạm Phụng Dương giả trang tương kế tựu kế, thiêu hủy Mã Gia Điếm và Đỗ gia để xé lẻ chư lão nhân, dẫn đến kết quả ngược lại. Tổ mẫu mạng vong đương trường, Lan Lão bị trọng thương sắp nguy, Mục Lão bị thương nhẹ, hai công tử mục trường Triều Dương bị thương khó chữa, Tiêu Thiên với các bạn không chết cũng bị thương, tổn thất không kể xiết. Phụ thân căm giận sai kế, dẫn đại ca với ta đuổi theo phía sau tưởng dùng trí để thắng, lập công chuộc tội, nào ngờ cuối cùng bị độc thủ. Đáng căm tên tiểu tặc lại không giết đại ca với ta mà chỉ xỉ vả một trận rồi bỏ đi. Đại ca uất nhục tự tử trước, ta cũng chẳng còn mặt nào để sống thừa. Sau này báo ơn báo đức nối truyền dòng dõi toàn dựa vào tam đệ, hãy tự giữ lấy mình. Huynh Vĩnh tuyệt bút".

Kỷ Khánh vừa đọc vừa rơi nước mắt, đọc đến chỗ nào đau lòng lại khóc rống lên thất thanh. Chân Lão là mẹ đẻ của Kim Tốn bị chết thảm vì độc chưởng của Phạm Phụng Dương, làm sao chàng ta đọc tới đó lại không thảm não và không căm hận. Công Tôn Khải vận công phu Thiên Tuệ Mục liếc mắt đã đọc xong, trong lòng đau đớn chua xót kém gì hai chàng Kim, Kỷ, nhất là biết Lan Lão sắp

nguy, bạn bè lớp chết lớp bị thương, không biết thật sự ra sao thì lòng càng như tơ vò, bảo:

- Chết chóc đau thương vô tận, chúng ta hãy đi tìm tiểu tặc tính nợ!

Kim, Kỷ cố nuốt nước mắt nói:

- Đi!

Kỷ Khánh cầm đèn châm vào giấy dán cửa sổ rồi nói:

- Bố! Xin tha thứ cho con tội bất hiếu! Đại ca, nhị ca hãy tha lỗi cho em! Tìm được tên tiểu tặc, em sẽ liều một chết báo thù! Không dễ trở lại thu liệu di thể của bố và các anh, xin hãy thứ tha!".

Lại sợ gió thổi tắt mất lửa, Kỷ Khánh lấy dầu trong đèn vẩy lên giấy dán cửa sổ xoá sạch vết chữ trên tường. Đợi cho lửa cháy bùng to mới quay về phía nhà nông xá vái ba vái, rồi dẫn đều mọi người lao đi như bay.

Công Tôn Khải hận mình không có cánh bay ngay tới Thần Binh Động để cùng tiểu tặc họ Phạm cưa đứt đục suốt một trận cho xong, lại cũng rất muốn quay lại Cẩm Châu để tra xét xem đầu đuôi ra sao, biết được nỗi lòng huynh muội trong đoàn chàng lại càng không thể chậm trễ được.

Trong sắc đêm đen, dãy núi có Thần Binh Động nhấp nhô đã lờ mờ nhìn thấy.

Bỗng nhiên lại "Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!" tiếng nổ vang trời từ Thần Binh Động chấn động bầu trời đêm, thành tràng, liên tiếp, dập dồn, đá lở đất nhào, cây gãy đổ la liệt.

Huynh muội Công Tôn Khải thấy nội khí xung thiên. Kim Tốn thì toàn thân run rẩy, hồn phách như bay mất sạch. Bành Hoá lưng cõng Lưu Xung bỗng rủn chân ngã sóng soài, Hồ Mộng Hùng vội vàng đỡ dậy, rồi đón lấy Lưu Xung tiếp tục tiến bước. Trông núi chạy chết ngựa. Đứng nhìn thấy dãy núi đã tưởng tới nơi, muốn đến được sườn núi còn phải một quãng đường dài. Tiếng nổ từ núi phát ra dập dồn, tiếng này tiếp tiếng khác liên tục không dứt. Máu mọi người sôi sục theo tiếng nổ vang trời. Mọi người cố gắng chạy như bay cuối cùng rồi cũng tới được sườn núi phía Nam. Muộn rồi, quá muộn rồi! Thần Binh Động, mặt vẫn đón ánh mặt trời hiện ra với mảng núi sụt đổ, lối ra vào cửa núi có mấy hộ dân bị đá đổ đè chết. Trên không gian vẫn còn những tàn lửa sặc mùi khói thuốc nổ.

Công Tôn Khải chép miệng thở dài rồi hỏi:

- Đường ra vào bí mật, Kim huynh có biết không? Kim huynh, huynh quá trung hậu, giờ phải đi xem

tình hình ra sao là chuyện cần kíp. Huynh đi giữa, Đỗ đệ bên trái, Hiểu Mai bên phải, cần đề phòng án toán. Hồ chủ trại bám sát theo ta. Nào ta lên núi!

Kim Tốn đi trước dẫn đường.

Phạm Phụng Dương quả là tinh khôn mà cũng vô cùng giảo hoạt, tàn độc. Bao nhiêu lối đi ngầm bị gã tìm ra bằng hết và cũng bị gã nổ phá bằng sạch. Nếu Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch còn ở trong Động, nếu không bị sập chết thì cũng đến bị chết đói chết khát là chắc! Làm sao bây giờ?

Đào núi? Mà đào từ đâu? Chiếu lý thì lối ra vào đường hầm với đường hầm của Kim Tinh Thạch phải ngắn nhất, gần nhất và đơn giản nhất, lý tưởng nhất Kim Tốn đang bới tìm. Mục Hồng, Lã Băng đang làm cùng. Dĩ nhiên lối ra vào đường hầm thực sự trổ lên trên hay trổ xuống dưới biết đến lúc nào mới thông? Điều này cũng khó giải đáp!

Nào ngờ đào chưa đến một thước sâu cả hai nơi đều xảy ra chuyện, hoặc nhiều hoặc ít, hoặc nặng hoặc nhẹ nhưng đều bị trúng độc. Hoá ra Phạm Phụng Dương đã đoán trước có việc này nên đã cho rải độc ở cả hai nơi. May mà Công Tôn Khải phát hiện ra sớm vừa thấy tay người đào có cảm giác tê cứng thì nhắc nhở ngay mọi người hãy dừng tay lập tức. Dù như thế Kim Tốn, Bành Hoá bị trúng độc,

hai tay động thủ nhanh nhất cũng đã mê man không biết gì nữa. Mục Hồng, Lã Băng, Vu Văn Ảnh thì đang lảo đảo sắp ngã. Công Tôn Khải công lực thâm hậu vội hành công bế huyệt ngăn chặn chất độc loang ngấm sâu trong người mà cũng thấy hai tay dần dần kém phần linh hoạt. Ấn Thiên Lam ở cạnh Công Tôn Khải cũng giúp không xong bên phải gọi Kỷ Khánh và Tề Vân Bằng tới giúp, cho thuốc trong uống ngoài xoa, rối rít lên một trận mới lôi được sáu người từ biên giới tử vong trở lại cõi sống ở đời. Trừ Công Tôn Khải miễn cưỡng chịu đựng được, còn mấy người kia thể lực suy kiệt, tinh thần sa sút rõ rệt. Trải qua hai đêm một ngày bôn ba vất vả vừa qua, Bành Khởi kinh hồn khiếp vía bất giác than dài:

- Thiếu hiệp! Lão hủ không dám nói thêm gì nữa mà cũng chẳng dám mơ tưởng hão huyền. Khi Tôn Lão đại ra đi, lão hủ còn cho lão đại của mình giận dỗi bỏ đi, Hách Phủ nhát gan như chuột ngày nên có ý coi thường họ. Giờ đây sự thực đã chứng tỏ là lão hủ sai rồi! Xin từ biệt từ đây và từ đây trên giang hồ cũng không còn có danh hiệu Thái Hàng Song Sát nữa! ài!

Trong tiếng than dài, Bành Khởi nhún chân phi thân bỏ đi một nước! Lão không muốn khuyên

Phạm Phụng Dương nhưng cũng không muốn chống Phạm Phụng Dương. Kết bạn sai, trừ nước thương thân bỏ mà đi làm gì có con đường thứ hai nào khác!

Hai mươi mốt người trừ bẩy người trúng độc hay bị thương, điều đáng sợ nhất là bị Phạm Phụng Dương nhân cơ hội đánh lén. Những người còn chưa bị hại muốn bỏ đi cũng chẳng thể đi xa còn nói gì đến chuyện hành động thêm nữa. Ngồi rồi lo lắng, suốt nửa ngày mất toi, mãi đến lúc mặt trời gác núi vẫn không thấy tăm hơi gì của Phạm Phụng Dương cũng như đồ đảng. Chúng bỏ đi ư? Hay là còn kế độc nào khác? Cứ tưởng tượng thì vô cùng! Hiểu Mai nói:

- Tình hình trước mắt vô cùng bất lợi đối với chúng ta, không thể kéo dài như thế này ở đây mãi được! Ý của tôi là giờ tìm một nơi nghỉ ngơi cái đã, phải ăn uống chút gì nóng, đợi sức lực tinh thần mọi người phục hồi khá hơn rồi hãy bàn tới làm gì được không?

Ấn Thiên Lam nói:

- Tên sất phu họ Phạm này trăm phương ngàn kế, tôi chỉ sợ gã đang rình mò ta ở gần ngay đây, chực chờ cơ hội ra tay ám toán. Chi bằng cứ trở lại Loạn Thạch Cương là đất của ta, chẳng đáng yên

tâm hơn hay sao? Đó là một. Thứ hai muốn cứu Kim Tốn, Bành Hoá trước hết phải hoá nghiệm rõ ràng, chuẩn bị đầy đủ thuốc giả, mà đó đâu phải việc làm nửa buổi một ngày mà xong! Thứ ba là sất phu họ Phạm dám "chơi rắn" tối hôm qua là thời cơ ngàn năm khó gặp, gã vẫn không ra mặt tôi đồ chừng gã cũng liệu chưa nắm vững thời cơ tất thắng nên chưa làm tới cùng, sau này ắt cũng như thế. Đối phó với loại mặt người dạ thú này phải đợi sau này hãy bàn.

Kim Tốn thều thào nói như sắp hết hơi:

- Vì gia phụ các vị đã tận tâm tận lực rồi, ân tình đó có chết tôi cũng không quên. Nói một câu không sợ phải kiêng là nếu gia phụ số mạng còn dài, nếu chưa bị thuốc nổ nổ trúng trực tiếp thì trong động lương thảo còn nhiều, sáu tháng một năm cũng chưa thể chết đói đâu mà sợ. Giờ đây nơi này chúng ta không tiến được mà tiểu tặc họ Phạm cũng chẳng tiến được. Theo tôi nghĩ chúng ta cũng không nên làm gì quá cập rập vội, việc đầu tiên là phải kiểm nghiệm rõ ràng độc dược ra sao, mà đó là việc trọng yếu nhất lúc này vì còn phải tránh cho người tới sau không bị nguy hiểm trúng độc nữa. Tình hình Cẩm Châu ra sao? Cũng cần về xem cho biết, chấn chỉnh lại một phen. Loạn Thạch Cương thì khỏi phải nói nữa.

Công Tôn Khải nói:

- Thôi, cứ thuận đường đến Loạn Thạch Cương rồi sẽ bàn.

Cứ quyết định như vậy, tất cả lập tức lên đường.

Công Tôn Khải trúng độc không nặng, công lực lại thâm hậu nên không bị ảnh hưởng gì lắm. Năm người còn lại phải dìu đỡ mới đi được. Trong cơn cơ cực, nhọc nhằn, đói khát, mệt mỏi khó che giấu nổi, cả một đoàn ngôi sao sẽ nổi sau này của võ lâm với ý chí vô cùng kiên cường thất tha thất thểu dìu nhau xuống núi. Trong tim từng người đều bị cừu hận nút chẹn lại, bế tắc, nghẹn ngào...

*

* *

Từ Thần Binh Động về Loạn Thạch Cương giữa đường là đường đất lớn cho xe đi thông tới Đường Trang. Hàng năm, trước mùa gieo hạt hoặc sau vụ thu hoạch mùa thu con đường đất lớn này mới lại thấy có xe đi, còn bình thường chẳng bao giờ thấy. Điều này có quan hệ trực tiếp tự nhiên với mùa màng. Mùa xuân đi bổ sung nông cụ, mua bán phân tro, mùa thu mua bán hoa mầu lương thực , sắm sửa những thứ nhu yếu phẩm hàng ngày. Trừ hai thời kỳ này, đất nhà nông bận tối mắt, nếu không

có chuyện gì đặc biệt khó tìm thấy người và xe cộ nhàn rỗi đi phơ phất trên đường.

"Tháng tư nông thôn người nhàn ít, chẳng bận tằm tang lại tước đay", và câu ca dao này truyền lại từ đời trước đủ nói lên thực trạng bận bịu của nhà nông ở Giang Nam.

Bây giờ đang là mùa bận rộn của nhà nông. Nếu nói Tái Bắc, Giang Nam khí hậu khác nhau thì cây cối, trồng trọt cũng có khác nhưng tình hình bận rộn lại chẳng khác nhau chút nào.

Hôm nay ở ngã tư đường cái quan và đường xe đi nối nhau lại có bốn cỗ xe đang đỗ sẵn, trên càng xe đều có người dong xe ngồi vắt vẻo. Bên cạnh xe lại bày hai cái bàn bát tiên, mươi cái ghế dài, trên bàn đặt bốn cái cặp lồng, hai hũ sành lớn và hai mươi mấy cái bát đàn. Trên ghế đã có năm người ngồi, trông bộ dạng như đang chờ để đón tiếp ai đó.

Khoảng cuối giờ Thìn, đầu mút đường cái quan xuất hiện một đoàn người từ phía Đông đi sang phía Tây thể nào cũng đi qua chốn này. "ừ"! té ra họ có người bệnh, chẳng trách sao mà đi chậm đến vậy! Cứ thế, đoàn người cứ từ từ tiến lại gần. Đi đầu đoàn là Công Tôn Khải và bốn "phòng" phu nhân, rồi đến vợ chồng Đỗ Đan, Hoắc Khí Ác với Lưu Trí, đoạn hậu có Lưu Trí, Nghiêm Hoà, Kỷ Khánh, Tề

Vân Bằng, Hướng Chuẩn mỗi người đỡ vực một người bị trúng độc đi ở giữa. Năm người ngồi chờ trên ghế có một ông già và bốn cô gái nông thôn. Ông già độ năm, sáu mươi tuổi, người cao gầy, má hóp, cằm nhọn phất phơ một chòm râu dê bạc trắng, quần ngắn vải xanh, ăn mặc đúng hệt nông dân.

Đoàn người Công Tôn Khải tới gần, ông già đi tới đón, mặt lộ vẻ cười hỏi:

- Công tử là họ Công Tôn phải khổng.

Công Tôn Khải đi đầu đoàn đáp ngay:

- Không sai! Lão trượng họ gì, có việc gì chỉ giáo?

- Lão hán là Đường Chư ở Đường Trang. Trong đoàn người cùng đi của công tử có vị nào là Vu lão tiên sinh không?

Công Tôn Khải đáp ngay:

- Có. Lão trượng tìm ta hay tìm tiên sinh họ Vu?

Đường Chư nói:

- Tìm tất. Sự tình thế này. Sáng bạch hôm nay có một vị lão gia họ Kim tới tệ trang đưa cho lão phu hai chục lạng bạc nhờ lão phu chuẩn bị xe cộ, đồ ăn thức uống chờ công tử, ngoài ra có một bức thư gửi cho Vu lão tiên sinh.

Vừa nói, ông già vừa móc trong bọc ra một phong thư, trên bì thư đề "Tam đệ xem thư. Thạch viết".

Rõ ràng là thư Kim Tinh Thạch viết cho Vu Vô Ảnh. Công Tôn Khải định đón thư thì Ấn Thiên Lam tranh cầm lấy trước bảo:

- Để muội xem.

Ấn Thiên Lam cho đây là trò quỷ của Phạm Phụng Dương nên sợ Công Tôn Khải lại trúng kế độc. Mở bì thư, lấy lá thư kiểm tra kỹ rồi bảo:

- Không có độc. Mời Vu lão mở xem!

Ấn Thiên Lam chỉ trao lá thư cho Vu Vô Ảnh. Có lẽ vì tuổi tác quá cao nên trong sáu người trúng độc Vu Vô Ảnh là người suy sụp nhất, đến Lưu Xung còn mau bình phục hơn ông ta chỉ cần không phải chạy còn bước chầm chậm không cần phải có người đỡ. Vu Vô Ảnh nói:

- Bây giờ đã là cảnh "đồng chu cộng tế" ngồi cùng thuyền phải giúp nhau, ai đọc mà chẳng vậy!

Bèn mở thư ra đọc. Thư viết.

"Nghịch đồ âm mưu xảo quyệt, ta vốn biết trước cố ý phản khách vi chủ đã, làm ngược lại. Trong đám khói bụi mịt mờ, chỉ biết có ba gã mang thương bỏ chạy không biết nghịch đồ có trong đó hay không? Còn bao nhiêu đều chôn thây trong động, tự ăn quả đắng. Lão nhị đi trước ta, lòng già quả thực là đau đớn, mong đúng như lời cũ, mau trở lại Thiên

Nam chủ trì môn hộ, còn ta sẽ tìm nơi quy ẩn. Công Tôn Khải chư hiệp sĩ, tình đức khó đền. Tốn nhi tự châm chước đi, ở. Đồ ăn thức uống ta tự xem làm, không sợ sai chệch, cứ an tâm ăn uống. Gặp lại chưa biết lúc nào, mong có lúc nhớ tới mau. Huynh Thạch tuyệt bút".

Một lá thư miễn cưỡng đọc xong, mệt đến toát mồ hôi đầy mình. Ấn Thiên Lam cùng Tề Vân Bằng, Kỷ Khánh kiểm tra đồ ăn thức uống quả nhiên không có độc liền khẽ nói cho Công Tôn Khải biết. Công Tôn Khải nói bằng truyền âm:

- Cẩn thận một chút càng tốt!

Nói xong quay sang Đường Chư nói:

- Làm phiền lão trượng, trong lòng quả thực chẳng muốn đi nhưng chúng tôi hãy còn chưa đói. Đồ ăn thức uống thì không dùng tới nhưng xe cộ phải dùng cũng không cần người đi theo, trong này có hai trăm lạng ngân phiếu, coi như mua đứt số xe, nếu không bán đoạn, ba ngày sau mời tới Loạn Thạch Cương tìm Ấn Ký sâm trường lấy lại.

Đường Chư nói:

- Đồ ăn tuyệt đối sạch sẽ, lão hán xin ăn trước để công tử xem.

Nói ăn là lão ăn ngay, mỗi món đều ăn một miếng

mà lại ăn có vẻ rất ngon lành. Công Tôn Khải nói:

- Xin lão trượng chớ hiểu lầm, quả thật chúng tôi ăn vào không nổi!

Đường Chư nói:

- Công tử đã nói vậy, lão hán không tiện miễn cưỡng. Xe là của bốn người kia, công tử thương lượng trực tiếp với họ tốt hơn!

Bạc đưa ông ta chưa nhận. Kết quả Công Tôn Khải và bốn người dong xe thương lượng là trước mắt cứ dùng xe, đưa đến Loạn Thạch Cương cũng được nhưng chỉ đến Loạn Thạch Cương thôi và tới hôm nay lại trở về ngay, xe không bán, hơn nữa đã đi thì đi đủ cả bốn người bốn xe, đã không đi thì tất cả cùng không đi. Công Tôn Khải nói:

- Thế thì xin cảm tạ bốn vị, toàn bộ khỏi phải vất vả nữa!

Thu lại ngân phiếu, Công Tôn Khải gọi huynh đệ lục tục lên đường.

Hướng chuẩn thấy Vu Văn Ảnh quá suy yếu, bực bội xốc ông ta lên lưng cõng chạy theo mọi người. Hướng chuẩn đã làm đầu tiên, cả mấy người trúng độc đều được người cõng, tốc độ quả nhiên có nhanh hơn. Chớp mắt đã khuất bóng ở đầu kia đường cái quan.

Tục ngữ nói rất đúng "Phúc vô song chí, hoạ bất đơn hành" (Phúc chẳng đến đôi, hoạ không đi một). Chạy về được đến Loạn Thạch Cương thì nhà cửa đã bị đốt trụi. Việt Thành và mấy trạm đinh chẳng thấy mặt mũi đâu, coi bộ cũng lành ít dữ nhiều. Ở trấn này Ấn Thiên Lam có ảnh hưởng rất lớn, bèn thuê một nhà dân, thu xếp cho mọi người nghỉ ngơi rồi làm qua loa ít thức ăn cố ăn cho no bụng.

"Người là thép, cơm là gang". Câu nói đó quả thực không sai. Đằng đẵng suốt hai ngày hai đêm liên tục trải qua hết nguy hiểm lại đến bôn ba vất vả, không có một hạt cơm, một giọt nước thấm kẽ răng. Nếu chẳng phải là những người kiên cường, rực lửa hận thù cháy ngùn ngụt trong người thì đã gục ngã hết rồi, tuy vậy cũng kiệt sức, mệt nhoài. Nhưng sau khi được ăn no uống dủ, tới chập tối thì sức lực đã hồi phục. Quây lại dưới ngọn đèn, lấy bức thư Đường Chư đưa cho Vu Văn Ảnh ra xem lại kỹ càng, cân nhắc tỉ mỉ nhưng cũng chẳng có cách nào xác định thật sự bức thư là do ai viết. Hiểu Mai nói:

- Bức thư này tôi thấy rất đáng ngờ, đối với hành dộng của chúng ta từ nay về sau có ảnh hưởng rất lớn. Cần có biện pháp để tìm cho rõ lai lịch bức thư này!

San San nói:

- Phạm Phụng Dương mà lại có lòng tốt đến thế, lo lắng xe cộ đồ ăn thức uống cho chúng ta mà lại không hạ độc thủ? Muội thật không hiểu đấy!

Hiểu Mai nói:

- Chỗ đáng nghi là ở chỗ này! Điều này có khó gì mà không hiểu, ta hỏi muội nhé, nếu quả Kim Thần Quân an nhiên vô bệnh, muội có vội vàng phải đục thông Thần Binh Động không?

San San đáp:

- Ai rỗi hơi... Muội hiểu rồi! Nhị tỷ nói ý Phạm Phụng Dương sợ chúng ta đục thông Thần Bình Động cứu Kim Thần Quân ra nên mới tạo ra lá thư giả mạo cộng với bao nhiêu trò bày đặt, đúng không nào?

Hiểu Mai nói:

- Vấn đề là ở đấy đấy! Nếu Kim Thần Quân quả thực đuổi theo ba tên kia thì đã phải đuổi đến cùng, làm gì còn thì giờ đến Đường Trang để bày đặt ra lắm trò như vậy?

Qua câu hỏi của Hiểu Mai mọi người đều hiểu ra ngay một điều: "Kim Tinh Thạch căm thù Phạm Phụng Dương đến tận xương tuỷ làm sao lại có thể bỏ qua một cơ hội vàng to lớn mà không "trừ cỏ phải trừ hết rễ nếu không cỏ lại mọc"? Thư giả là phần lớn! Đỗ Đan nói:

- Để ta đến Đường Trang lượn một vòng là có thể tra xét rõ ràng ngay mà!

Công Tôn Khải nói:

- Bất tất phải đi. Đệ hiểu lầm rồi. Không phải ta có ý ấy. Xét tình hình ban ngày hôm nay, có đi cũng chẳng tra hỏi được gì. Thư dù do Kim Thần Quân viết thực, chúng ta vẫn cứ phải đối phó như là thư giả. Giờ nghỉ ngơi một đêm cho khoẻ rồi ngày mai về gấp Cẩm Châu mới là việc chính.

- Đâu phải một mình đệ đi - Đỗ Đan nói - Còn Hoắc đại ca với các người nữa chứ. Đi về chẳng qua chỉ một vài giờ đồng hồ là cùng. Hay là đại ca lo Phạm Phụng Dương cố ý bày đặt phân tán lực lượng của chúng ta để dễ bề hạ thủ?

Công Tôn Khải nói:

- Cũng không phải thế. Thiết tưởng gã có đủ gan chó và đủ lực lượng để làm thế không chứ? Vì nếu làm được thì dọc đường ta đi gã tiếc gì mà chẳng làm?

Hiểu Mai nói:

- Thế thì sao không tra xét cho rõ ràng điểm này, nếu không thì đi thêm vài người, huynh nghĩ ra cách gì khác rồi chăng?

Công Tôn Khải nói:

- Sao muội lại nói thế được? Cho là gã giở trò quỷ đi nữa, ta liệu là gã cũng chẳng dám nán lại ở Đường Trang. Trước kia quá coi thường gã nên chúng ta mới để cho gã đi nước trước. Từ nay trở đi chúng ta phải làm theo cách của chúng ta mới đi trước được gã. Muội phân tích ban đầu rất đúng, dù là thư thật thư giả, thử nghiệm chất độc pha chế thuốc, đục thông Thần Binh Động, tra xét cho ra chân tướng là việc lớn thứ nhất chúng ta phải làm, trước mắt không thể lề mề được nữa. Thực lực trước mắt của sất phu họ Phạm này không thể đánh chính diện với chúng ta được, gã cần có thời gian để nghiên cứu võ công thượng thừa, gây dựng màng lưới vây cánh, bổ sung đủ thực lực. Chiếu lý mà nói chúng ta không được để cho gã kịp thở, phải theo tung tích đuổi tới Liêu Dương ngay, nhưng xét về thời gian chúng ta đã chậm chân hơn gã một ngày nửa đêm, nếu đuổi gấp thì rất mệt mà chưa chắc đã thấy được hình bóng của gã vì vậy hà tất phí công toi chạy một vòng oan uổng. Ở Liêu Đông được gã coi trọng nhất là Nhân Hoàn Ngũ Lão...

Hiểu Mai nói chen vào:

- Sao chúng ta lại không đi Tuyệt Duyên Cốc bây giờ? Nếu tên sất phu họ Phạm vẫn còn ở đó chưa đi thì chúng ta đi đâu tìm gã?

- Không. Đồn là sất phu có đến bốn hoá thân. Đốt phá Thần Binh Đông vẫn là một nước cờ lớn tuyệt đối không lừa nổi Nhân Hoàn Ngũ Lão. Đến ân sư học nghệ còn không hạ nổi loại độc này thì Nhân Hoàn Ngũ Lão làm sao chẳng run sợ trong lòng mà còn đi theo dẫm vào vũng nước đục của gã? Huống hồ Thượng Quan Dật không thể nào vì gã mà không nghĩ đến đứa con bảo bối của mình. Trước tình hình này sất phu họ Phạm tất phải biết rõ ràng, trước mắt không đi mà có đi cũng chẳng làm gì, nhưng phải nhớ chớ có quên Nhân Hoàn Ngũ Lão mà phải đợi sau này có cơ hội là phải tuỳ thời mới có khả năng câu móc được với họ, còn trước mắt chưa làm được chuyện này đâu. Trước mắt đây là việc chưa có cách làm nhưng cũng không thể quá lâu được, trừ phi gã không còn cần đến sản nghiệp ở Liêu Đông nữa. Muội nghĩ gã đã có thể dứt bỏ không cần đến sản nghiệp này chưa?

Hiểu Mai nói

- Sao huynh có thể đoán định ở Liêu Đông sẽ vồ hụt gã? Cứ nghĩ đến sất phu có thể chạy thoát, muội thực không cam lòng chút nào!

Công Tôn Khải nói:

- Liêu Dương trước mắt là căn bản của gã tất có ít nhiều cơ mật. Trần Bân chạy đến Thần Binh

Động thì gã sẽ biết tin tức tình hình ở miếu đổ có khả năng sẽ chạy trước. Nổ Thần Binh Động, đến bày đặt kế ở Đường Trang có khả năng là người giả làm. Vì thế ta mới liệu là Kim Thần Quân cũng không thể mắc vào tay bọn lâu la của gã được. Điều này thì muội cứ yên tâm, thời gian cũng không quá dài đâu, dài thì một năm ngắn thì sáu tháng chúng ta không đi tìm gã thì gã cũng đến tìm chúng ta. Trong khoảng thời gian này chúng ta cũng có một số việc phải chuẩn bị, ta muốn bắt gã có chết cũng phải tâm phục khẩu phục cơ!

Hiểu Mai nói:

- Nghiệm độc chế thuốc là việc của đại tỷ với mấy người họ làm, chúng ta có muốn giúp cũng chẳng giúp được gì đâu! Có còn việc gì khác nữa không?

Công Tôn Khải nói:

- Không chỉ có việc đó đâu! Đến Cẩm Châu rồi hãy nói!

Trong "hồ lô" của Công Tôn Khải còn chứa những bài thuốc gì? Chẳng ai đoán nổi!

*

* *

Thiều quang, nước chảy bất giác đã qua nửa năm. Trong sáu tháng qua trên giải đất Liêu Đông

sóng yên gió lặng, không nghe thấy chuyện giết người, ác đấu như xưa. Trong nửa năm không việc gì xảy ra, giang hồ Liêu Đông từ nay có thể thái bình chăng. Ngược lại, đây là khoảng thời gian lặng lẽ, tĩnh mịch, trước cơn giông to bão lớn và khi khoảng lặng này chấm hết là mưa to gió lớn, là cây đổ núi sụt, là trời long đất lở...

Trong nửa năm này Công Tôn Khải cùng huynh muội có làm được mấy việc. Hồi đầu mới về Cẩm Châu việc đầu tiên là chứng thực được những việc ghi trong bức thư, máu của Kỷ Vĩnh là đúng, những người bị chết đã được liệm quàn tại nhà Ấn gia, người bị thương đang được chữa chạy nhưng điều làm họ đau lòng xúc động nhất là việc Lan Lão Thượng Quan Lan tự trách mình mà tự tử vì bà tự quy tội quá đáng cho mình về lần tử thương to lớn này do bà đánh giá sai lầm kẻ địch và liệu định quyết sách sai gây nên. Trước khi tự sát, Lan Lão để lại cho Công Tôn Khải một bức di thư đại ý nói: "Phạm Phụng Dương sa chân vào ma đạo đã quá sâu, không thể để gã sống được nữa, nếu không sẽ trở thành đại hoạ cho võ lâm và nhân quần. Còn về võ lâm chí bảo cũng đáng nghi Phạm Phụng Dương lấy được chưa đủ, đồng thời bản vẽ chi tiết phụ theo nói rõ về bảo vật được cất giấu ở trong một món đồ bằng ngọc. Trừ phi Nhật Nguyệt Song Bài ghép lại

không có cách gì mở ra được chứ không phải sấm sét đã đánh vỡ lộ ra như đã kể. Thư còn nhắc Công Tôn Khải phải lưu ý việc Phạm Phụng Dương công khai cướp đoạt hay ngấm ngầm lấy trộm nếu như huynh muội của chàng có được ba vật đó. Còn di chúc về thi hài thì sau khi chém được Phạm Phụng Dương thông báo với người nhà chở về nguyên quán".

Đỗ ngọc khí gì, lớn nhỏ hình thù sao? Lan Lão cũng không biết rõ mà là chỉ lưu lại trong sách vở và cũng không nói rõ cách mở ra sao. Những điều chỉ thị lại trong di thư mà Công Tôn Khải lĩnh hội được là:

Một là đồ ngọc khí đã bị Phạm Phụng Dương lấy được nhưng gã chưa mở được.

Hai là bí phổ để ở nơi nào đó trong Tuyệt Duyên Cốc mà Phạm Phụng Dương vẫn chưa tìm thấy.

Nếu như điều một làm được, Phạm Phụng Dương đã đạt tới vũ công đại thành rồi tất gã đã mò tới tìm huynh muội nhà Công Tôn chứ chẳng không. Còn điều thứ hai thì Tuyệt Duyên Cốc vẫn là đất mà Phạm Phụng Dương phải tới. Hai điều phỏng đoán này, Công Tôn Khải giữ kín đáy lòng không để lộ với bất kỳ ai. Điều thứ hai, giữa chỗ Tú Tú mà Công Tôn Khải biết được, Phạm Phụng Dương đã có bí kíp và có cả nội dung bí kíp. Biết được điều này

Công Tôn Khải thấy khỏi hẳn được mối tâm bệnh ẩn kín trong lòng lâu nay. Té ra bí kíp Phạm Phụng Dương chép lại trao cho Lưu Xung không phải lấy từ Tuyệt Duyên Cốc, chính cống đó là tuyệt nghệ của Thiên Sơn, là nội công tâm pháp của sư môn Công Tôn Khải bị mất.

Từ trước tới nay Công Tôn Khải trước sau cho rằng mình đã làm hại chết ân sư, bây giờ chàng đã biết đích xác nguyên nhân cái chết của ân sư, thậm chí còn biết rõ hung thủ giết chết ân sư của chàng là kẻ nào. Đoạn tâm pháp này Tú Tú đã chép lại truyền cho huynh muội ở Thiên Sơn. Lưu Xung chắc đã truyền cho Kim Tốn và Bành Hoá, thậm chí bọn đồ đảng tâm phúc của Phạm Phụng Dương cũng đều biết cả, thế thì còn gì là bí mật nữa. Công Tôn Khải cùng Hiểu Mai ngầm trao đổi, rồi công khai mở rộng công pháp của sư môn, tất cả những người ở bên mình đều sao cho một bản bí kíp để tự luyện thêm. Bí ẩn bắt đầu từ sơ môn, giờ bí mật không còn thích hợp nữa. Tất nhiên tiến một bước nữa trong truyền thụ tâm pháp sư môn là tuỳ người mà thực hiện. Sự kiện lạ lần này đối với quần hùng như vừa được nhận một cuộc sống mới trong đó có Triệu Doãn, Châu hương, Phòng Phi, Trương Kiệt, Phòng Thanh cộng năm người đang bị trọng thương nằm liệt giường liệt chiếu cũng được tự luyện chữa bệnh.

Em ruột Lưu Nghĩa bị nạn chết khiến Lưu Trí, Lưu Tín đau lòng khôn xiết và lửa giận cũng bốc cao vạn trượng. Kim Tốn vừa mới được nhận mẹ đẻ lại trở thành cuộc chia tay vĩnh viễn, lại là đứa con côi. Kỷ Khánh nghĩ đến cái chết thê thảm của phụ thân đau khổ không nói được nên lời. Không có người nào không muốn băm thây Phạm Phụng Dương thành muôn đoạn, nghiền xương cốt gã thành tro để báo mối thù lớn không đội chung trời.

Việc thứ ba làm được là đã kiểm nghiệm ra chất độc dựa theo "Hoá Cốt độc sa" của Nam Tề, mong sao đương thời chưa có ai biết được loại độc được này là loại "thấy máu là chết", nếu không thì có là thần tiên cũng bó tay chịu chết.

Đây là vấn đề rất nghiêm trọng. Phạm Phụng Dương có loại độc vật trí mạng này khó cấm được gã rải ra ở các nơi khác, nhất là trong cuộc chiến tương lai. Đánh không thắng, khó cấm được gã dùng bừa bãi. Không chỉ những người đi đào Thần Binh Động cần có thuốc giải mà mọi người đều tuỳ lúc mang theo túi thuốc giải trong mình để phòng ám khí. Việc này buộc phải chế tạo thuốc đại trà. Để làm việc phối chế thuốc giải, Đỗ Đan với Hoắc Khí Ác hai đôi vợ chồng họ dẫn Nghiêm Hoà, Tề Vân Bằng đi Xuyên, Quý. Công Tôn Khải đến lúc này mới

rảnh rỗi vì hoàn toàn giao việc bảo vệ an toàn của mọi người cho Lưu Trí, Lưu Tín "toàn quyền phụ trách". Người của hai nhà Mã, Đỗ đều tập trung về ở một nơi. Công Tôn Khải dẫn vợ, Lã Băng, Kỷ Khánh, Hướng Chuẩn và Kim Tốn sư huynh đệ đi một chuyến đến Yên Sơn, Liêu Dương dò tung tích của Phạm Phụng Dương. Quả nhiên họ đã dự đoán không sai. Thu xếp mọi việc ở Cẩm Châu mất trọn ba ngày. Hai nơi sào huyệt của ma đầu ở Yên Sơn, Liêu Dương cháy rụi thành đống gạch vụn. Ở Yên Sơn không thấy một bóng người, cháy lúc nào? Chỉ dựa vào tàn tích còn lại chẳng có cách nào phán đoán chính xác được. Hang ổ bí mật của Phạm Phụng Dương ở Liêu Dương, qua miệng kể của hàng xóm láng giềng mới biết bảy ngày trước đây, trời mới mờ sáng, đột nhiên nổi ngọn lửa vô tình thiêu trụi tất cả mà không thấy một bóng người nào chạy ra. Tính thời gian thì lúc ấy huynh muội Công Tôn Khải còn đang mắc kẹt trên đỉnh Thần Binh Động, còn chưa xuống núi. Đến giờ Hiểu Mai mới lặng im không nói gì.

Lượn một vòng quanh Doanh Khẩu lại phát hiện ra hàng ngày vẫn có thuyền vận chuyển cát vàng xuất khẩu, bỗng dưng năm ngày trước việc chuyên chở ngừng ngang.Vòng lên Tuyệt Duyên Cốc thì Nhân Hoàn Ngũ Lão đã đưa Thượng Quan Mẫn bỏ

đi đã sáu ngày trước, đi đâu không rõ chỉ để lại Tổng đầu lĩnh Lục Hạo ở xử lý mọi việc còn lại. Thợ mỏ đã bỏ đi quá nửa, chỉ còn độ hai trăm người vận chuyển vàng sa khoáng đi một loạt rồi càng ngày càng bớt đi. Sáng đi, tối đến, ngầm quan sát hai ngày phát hiện thấy thợ mỏ bỏ đi đến mấy chục người, cứ đà này chỉ dăm ba ngày là sẽ đi bằng hết. Lần cuối đến, Ấn Thiên Lam ra mặt giữ Lục Hạo ở lại, tiếp tục chỉ huy việc khai thác thay cô. Lục Hạo nói như than:

- Khai thác gần chục năm trời, giờ còn khai thác nữa thì được gì, may ra mười phần được sáu trở lên là may. Thuộc hạ cũng muốn giúp nhưng trong tình hình trước mắt nấn ná ngày nào thêm nguy hiểm ngày ấy. Huống hồ lão sơn chủ, thiếu sơn chủ với trường chủ trước nay đối xử với thuộc hạ không bạc, xét về tình thuộc hạ không thể giúp riêng một bên nào chống lại hai bên kia! Về điểm này xin trường chủ thứ lỗi cho. Thuộc hạ quyết định ngày kia cùng tốp thợ cuối cùng ra đi. Trường chủ có sai bảo gì không?

Ấn Thiên Lam hỏi:

- Thế Phạm Phụng Dương có thường tới đây không? Gã đi ở nơi nào, có để lộ chút phong thanh gì không?

Lục Hạo đáp:

- Trước kia ông ấy qua lại với Thượng Quan Dật rất mật thiết. Thần Binh Động bị nổ rồi cũng khiến Thượng Quan Dật thấy lạnh lòng. Vừa được tin, không nán lại phút nào, ông ta sợ hãi bỏ chạy ngay. Nhân Hoàn Ngũ Lão cãi nhau một trận. Phích Lịch Hoả chủ trương bỏ về nhà, Thượng Quan Dật bảo về nhà không an toàn, cuối cùng bỏ đi đâu thuộc hạ không rõ. Ngầm ngóng theo thì thấy đi theo đường cái quan, dường như đi Cẩm Châu thì phải, có thể vào cửa quan, cũng có thể đi Nhiệt Hà.

Ấn Thiên Lam nói:

- Ông không ngại, cứ suy nghĩ thêm chút nữa, nếu muốn ở lại làm việc, ở đây hết việc thì về Cẩm Châu tìm ta, bảo đảm tính mạng toàn gia của ông yên ổn. Riêng điều đó, ta tự tin là còn đủ phân lượng làm được!

Lục Hạo nói:

- Trường chủ quý mến, thuộc hạ xin ghi nhận trong lòng!

Ông ta trả lời rất kiên quyết. Ấn Thiên Lam nói:

- Chớ nên nói lời tuyệt tình quá, còn những hai ngày nữa cơ mà. Cứ suy nghĩ đi cái đã. Thôi, ta đi đây!

Lăng mình đứng dậy, mấy lần lắc mình đã mất hút. Lục Hạo nhìn theo bóng Ấn Thiên Lam, đứng ngây ra như xuất thần mãi sau mới quay về phòng. Vừa đẩy cửa bất giác rùng mình kinh sợ. Không biết Phạm Phụng Dương đã đến đây tự lúc nào, lại hoá trang làm thợ mỏ, ánh mắt sắc bén như điện ẩn chứa sát cơ nặng nề. Lục Hạo cố định thần, khom lưng chào bảo:

- Thuộc hạ tham kiến thiếu sơn chủ!

Phạm Phụng Dương mặt không đổi sắc hỏi:

- Cô ta nói gì với ngươi?

- Bảo giữ thuộc hạ lại tiếp tục khai mỏ. Lục Hạo đáp.

- Ngươi đáp ứng cô ta rồi chứ? Phạm Phụng Dương hỏi. Thượng Quan Dật bỏ đi, việc giao lại cho ngươi đã làm tốt cả chưa?

Ánh mắt Lục Hao không dám chạm vào ánh mắt của Phạm Phụng Dương, chỉ đáp:

- Thuộc hạ là người thiếu sơn chủ gọi tới, sao lại đáp ứng ông ta được? Chưa, à việc đã giao làm rồi.

Phạm Phung Dương nói:

- Làm như thế nào chứ? Nói ta nghe!

Lục Hạo nói:

- Thợ mỏ chia mười ngày rút đi, mỗi tháng tiền công mười lạng, tính mười năm mỗi người được một ngàn hai trăm lạng, không có cách nào tính nhầm được. Trong số vàng sa khoáng khai thác được, màu sắc đẹp hết sức mang đi, có sức mang được bao nhiêu thì mang bấy nhiêu.

Phạm Phụng Dương "hứ" một tiếng, giận dữ bảo:

- Còn nữa? Ngươi quả thật bị tiền làm cho lú lẫn rồi ,ta hỏi là...

Lục Hạo ngạc nhiên hỏi lại:

- Loại màu sắc để mang đi, loại màu sắc kém hơn chuyển đến để ở hang gấu. Ông ta đi vội vã, có giao việc gì nữa đâu!

Vừa lúc đó ở ngoài có người nói chen vào:

- Có thật là không giao việc gì nữa không?

Tiếp theo tiếng nói là người đẩy cửa bước vào, chính là Thượng quan Dật mặt sa sầm nhìn Lục Hạo. Việc này đúng là xảy ra ngoài ý nghĩ của Lục Hạo, biết bây giờ có sợ cũng không được nữa, Lục Hạo ưỡn ngực ngang nhiên nói:

- Lô chủ đã tự đến đây, tốt lắm, ba mặt một lời. Quả không sai, còn một việc nữa nhưng chưa làm.

Phạm Phụng Dương nổi giận quát lớn:

- Sao còn chưa làm?

Lục Hạo cãi lại:

- Người trước kẻ sau, khẩu thị tâm phi, nói một đằng làm một nẻo, sao thiếu chủ không hỏi Thượng Quan Dật lão nhi ấy!

Giọng nói và sắc mặt của Phạm Phụng Dương càng nghiêm nghị, quát bảo:

- Thượng Quan Lão nhi là người tuỳ tiện gọi, ta hỏi là hỏi ngươi cơ! Ông ấy có chỗ nào không tôn trọng ngươi không?

Phạm Phụng Dương chuyển ánh mắt sang nhìn Thượng Quan Dật, hì hì cười nhạt vài tiếng rồi mới nói:

- Nói tình hình hai năm nay ta nghe thử!

Lục Hạo nói:

- Trước hết hãy nói tới việc giao ngoài để nghe nhé. Thượng Quan Lão nhi giao cho tôi ở trong hang rắn hãy còn chứa một trăm thùng thuốc nổ, chia ra chôn dưới Dưỡng Di Hiên và Thất Tinh Lầu, ngày nào đó Công Tôn Khải tất sẽ tới thì cho gã nổ thành tro bụi lúc ấy tha hồ kê gối cao mà ngủ.

Phạm Phụng Dương nói:

- Đó là chủ ý của ta, có gì không đúng nào!

Lục Hạo đáp:

- Việc ấy dĩ nhiên chẳng có gì là không đúng cả.

Có điều sau đó ông ấy còn nói: "Thiếu sơn chủ tâm địa quá tệ không nên quên lời dạy bảo: "Thỏ chết chó săn bị mổ", để Công Tôn Khải lại, Thiếu chủ còn đôi phần e dè, ngày nào đó Công Tôn Khải bị nổ tan xác chúng ta chẳng còn ra thớ gì nữa!". Vì vậy ông ấy còn bảo lời ta đã truyền rồi, thị phi lợi hại cũng giảng giải cho ngươi nghe rồi, làm hay không tuỳ thuộc hạ ngẫm nghĩ mà theo, tự quyết định lấy!

Phạm Phụng Dương nói:

- Thế ngươi suy nghĩ rõ ràng chưa?

- Vẫn chưa. Có điều bây giờ có trăm gần chục người nữa tới, giờ muốn làm cũng chẳng kịp rồi.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, nói đã hết rồi lại nói tiếp:

- Thiếu chủ, sợ làm không được!

- Lại tìm ra lý do gì để thoái thác nữa đây? Phạm Phụng Dương gắt. Làm gì cứ suýt xoa như thằng đau răng thế, khó khăn gì?

Lục Hạo đáp:

- Thuộc hạ vô ý chưa nói là Xà Tẩu đã bỏ đi, bằng ấy độc xà không có ai quản chế làm sao mà lấy được thuốc nổ từ hang rắn ra?

Phạm Phụng Dương nói:

- Trời cũng ấm rồi, mở cửa huyệt ra, dùng khói xông, cấm không được dùng lửa sẽ cháy nổ. Tự mình nghĩ cách đi. Thượng Quan Lô chủ còn nói gì nữa?

Lục Hạo nói:

- Thiếu chủ mang rương ngọc đi ông ta cũng biết và nghi là Võ lâm kỳ bảo ở trong rương ngọc đó. Lại còn ta oán thiếu chủ tự tư tự lợi không chịu chia cho ai...

Phạm Phụng Dương nói:

- Ngươi thử hỏi ông ta xem ta có tự tư tự lợi không?

Không đợi Lục Hạo hỏi, Thượng Quan Dật đã nói trước:

- Rương ngọc cứng rắn phi thường, đao kiếm không dùng được, trừ phi Nhật Nguyệt Song Bích hợp lại mới mong. Cho đến giờ chưa có cách gì mở được nổi rương. Lão hủ thừa nhận hoài nghi là không đáng nên xin lỗi thiếu chủ, còn chỗ nào khẩu thị tâm phi nữa nào?

Lục Hạo nói:

- Thuộc hạ cũng xin lỗi Lô chủ. Hết rồi.

Phạm Phụng Dương nói:

- Đã nói hết ra rồi, mọi người đừng có để trong lòng nữa làm gì. Việc ở đây xong, Lục đầu lĩnh có

thể tới chỗ tặc tỳ họ Ấn mà ngủ kỹ, ta sẽ tuỳ thời cơ liên lạc với ngươi sau. Nếu có gan thừa cơ đào tẩu hay thông đồng với địch làm phản thì "hừ!", ngươi sẽ biết ta lợi hại ra sao! Việc ở đây làm càng nhanh càng tốt. Thượng Quan huynh! Chúng ta đi!

Ra khỏi cửa, vọt mình lên bỏ đi. Lục Hạo tiễn hai sát tinh ra khỏi cửa, suy nghĩ suốt cả đêm trằn trọc không sao chợp được mắt...

*

* *

Phạm Phụng Dương và Thượng Quan Dật rời Tuyệt Duyên Cốc chưa lâu bỗng nghe bên đường có tiếng đấu chưởng, lần theo nguồn tiếng thì biết là trong một hõm núi liền lập tức nhào tới. Hõm núi rộng chừng vài mẫu do hai sống núi tạo nên. Trong hõm núi đá loạn chơm chởm như răng chó mọc ngược rất dễ ẩn nấp. Phạm Phụng Dương là kẻ tài cao gan lớn lại không sợ bị đánh lén nên bay người xông vào trước. Từ sau mô đá nhô ra một thiếu nữ đón trước nói:

- Khải ca thế nào, gã họ Lục nhận ra huynh tới chưa?

Cô gái này là San San. Hoá ra Phạm Phụng Dương giả trang là do Công Tôn Khải còn Thượng

Quan Dật đóng giả là Hướng Chuẩn đi đằng sau. Bỗng Ấn Thiên Lam cũng từ sau mô đá nhô ra. Công Tôn Khải nói:

- Cứ kéo dài giả trá, ta cũng đến nơi được. Chuyến đi này thu hoạch thật rôm rả. Hướng huynh phối hợp cũng tuyệt diệu. Tỉ mỉ thì khi về sẽ nói chuyện.

San San nói:

- Trông oai thế này cơ mà, muội tính đến nhìn huynh, lão còn chẳng dám nữa là.

Công Tôn Khải đón lấy áo dài khoác lên mình bảo:

- Muội thật thông minh. Ai bảo không phải đâu, thôi đi!

Lòng vui phơi phới mấy huynh muội vọt lên cùng đi như bay.

Đây là thành công trong việc lớn thứ nhất của chuyến đi này: chứng thực là võ lâm chí bảo đã lọt vào tay Phạm Phụng Dương và Nhân Hoàn Ngũ Lão trước nay vẫn lội cùng Phạm Phụng Dương trong dòng nước bẩn.

Về tới Cẩm Châu thì đến ngày thứ hai, Lục Hạo dẫn cả bầu đoàn thê tử tới gõ cửa xin gặp. Đây là việc đã dự định trước có điều chưa biết đây có phải là ý hướng chân thực của Lục Hạo hay không. Lục

Hạo hơn bốn mươi tuổi râu ria xồm xoàm, vóc người cao lớn nói giọng Sơn Tây gần giống như ông già Quan Tây, vợ lão thì nhỏ thó lanh lợi trẻ hơn lão một chút, hai đứa con một trai một gái, con trai bảy tuổi giống hệt như bố, con gái ba tuổi lại nhang nhác như mẹ.

Lưu Trí hỏi đến làm gì thì nói là có hẹn trước đến xin làm việc bèn dẫn cả nhà lão thu xếp vào ở một ngôi nhà nhỏ, ngồi đợi một lát lại thấy một a hoàn đi vào nói là mời mình Lục đầu lĩnh lên nói chuyện. Lục Hạo theo a hoàn đi qua ba lần cửa thì thấy Ấn Thiên Lam đã đợi ở cửa sảnh. Thấy Lục Hạo thì Ấn Thiên Lam đã tươi cười, nhiệt tình bảo:

- Lục đại hiệp quả nhiên đã chịu đến khác nào hoa gặp ánh sáng, Thiên Lam tôi rất hoan nghênh. Mời vào!

Nghiêng mình đón khách. Lục Hạo cúi mình chào nói:

- Đâu dám để trường chủ thân đón tiếp, làm Lục Hạo tôi sợ quá, đâu dám!

Vào sảnh ngồi rồi Lục Hạo bỗng nói:

- Lời nói hôm trước đúng là từ gan ruột nói ra. Lục Hạo đã chán cảnh giang hồ, vốn có ý lui về để làm lại cuộc đời. Nào ngờ hôm ấy trường chủ đi rồi, tôi trở về nhà thì tiểu tặc và Thượng Quan Dật đã

ngồi đợi sẵn trong phòng...

Lục Hạo kể lại chuyện hôm ấy không thêm bớt câu nào rồi thở dài sườn sượt nói:

- Suốt cả một đêm suy nghĩ, nhớ lại những tội ác tiểu tặc họ Phạm đã làm, đối với vợ kết tóc xe tơ, đối với ân sư đều đối xử mất hết tính người, dám làm những chuyện thương thiên bại lý như vậy, còn đối với bạn bè, đối với thuộc hạ thử hỏi gã còn kiêng sợ gì nữa? Lật mặt như trở bàn tay, nói giết là giết ngay, không một chút động lòng thương xót. Vì vậy càng nghĩ tôi càng thấy sợ. Trời xanh ngăn ngắt quả thực... đến vật báu võ lâm cũng lọt vào tay gã! Nếu để gã luyện thành võ công tuyệt thế mà gã không tạo nên địa ngục ở nhân gian mới là lạ. Tuy nhiên số mệnh đã định, bước vào giang hồ thì đành chết ở giang hồ, có điều chết thế nào mà thôi. Tôi không phải kẻ đến trước để nằm vùng mà là đến để vùng lên. Nhờ trời phù hộ đã đưa được vợ con an toàn tới đây, tôi xin trịnh trọng đưa mẹ con nhà nó giao phó nhờ cậy Ấn trường chủ, sau này dù nước sôi lửa bỏng nếu có chỗ nào dùng được tới tôi, Lục Hạo này dù chết cũng không tiếc! Điều này khẩn cầu trường chủ thông báo cho quần hiệp trẻ già hay, xin chớ coi Lục Hạo tôi là Hán gian thì Lục Hạo tôi vô cùng cảm kích!

Lời Lục Hạo nói ra thật khẳng khái, tráng liệt. Ấn Thiên Lam nói:

- Chính khí ngút trời của lục đại hiệp khiến Thiên Lam tôi vô cùng bội phục! Từ nay trở đi còn nhiều nơi nhiều chốn lung tung lộn xộn, Lục đại hiệp cũng chớ nên khiêm tốn quá mức. Lúc này mọi người đều đang có việc, đợi đến bữa ăn tôi sẽ xin giới thiệu đại hiệp với mọi người!

Lại nói thêm một số chuyện khác, rồi vẫn a hoàn khi nãy đưa Lục Hạo trở về chỗ nghỉ cũ.

Tối hôm ấy chuẩn bị mấy bàn cơm rượu, đặc biệt để đón mừng gia đình Lục Hạo và cũng để ông ta được gặp những người ở đây. Đặc biệt là đối với đôi trẻ người thì đùa giỡn, người thì ôm bế, hết đứa này đến đứa khác cứ như bà con thân thích hay bè bạn lâu năm. Không một ai coi họ như người ngoài.

Từ khi dấn thân vào giang hồ đã bao giờ Lục Hạo được tôn trọng như thế này đâu! Cảm động hơn nữa, Lục Hạo nói ra không ít những tin tức mà ông ta hay biết. Trọng yếu nhất là hướng hoạt động của Độc Tý Thần Ma và Nhân Hoàn Ngũ Lão. Độc Tý Thần Ma cũng có đồng bọn, không nhiều, chỉ hai hay ba gì đó nhưng võ công cực cao và hành tung cực kỳ thần bí, phần lớn sống trong khoảng từ Thần Binh Động tới Yên Sơn. Thượng Quan Dật đã từng

gặp một lần ở nơi xa, vì hành động quá nhanh nên không nhận rõ là già trẻ hay nam nữ. Dù đấy là việc xảy ra trước khi Thần Binh Động bị cho nổ phá nhưng tin này vẫn là một tư liệu quý không mất tính trọng yếu rất cần biết.

Thứ nữa là Nhân Hoàn Ngũ Lão vẫn chưa rời bỏ Liêu Đông cốt để toan tính cho tương lai của Thượng Quan Mẫn, vẫn chưa quên cái rương ngọc nên họ vẫn đến "hợp lưu" với Phạm Phụng Dương mà cũng là để theo dõi Phạm Phụng Dương giành lại từ tay tiểu tặc về làm của mình, hành tung từng thấy ở Liêu Nam thì phải, nhưng chỗ trúc thân ở đâu không nắm chắc. Nội, ngoại tổng quản ở Tuyệt Duyên Cốc và đám thủ hạ đông đảo đi theo họ cũng không ít. Trong đám người này có nhiều người giao tình với Lục Hạo rất tốt, nếu có thời gian có thể đặt quan hệ được với họ. Qua cuộc trò chuyện rất dài trong bữa ăn đầu tiên với nhau khoảng cách giữa đôi bên càng rút ngắn lại. Lục Hạo vốn là người có uy quyền cao ở Tuyệt Duyên Cốc nhưng vì xưa kia từng quan hệ rất sâu với tiểu tặc họ Phạm, cả chục năm ở Tuyệt Duyên Cốc gặp mặt Nhân Hoàn Ngũ Lão sáng sáng chiều chiều nên biết tương đối rõ về cá tính cũng như con người của từng kẻ trong Nhân Hoàn Ngũ Lão.

Qua Lục Hạo mà huynh muội Công Tôn Khải tranh thủ nắm vững thêm về tiểu tặc họ Phạm và Nhân Hoàn Ngũ Lão, thậm chí cả từng bộ phận hoạt động của họ. Căn cứ vào tin tức Lục Hạo cung cấp, Công Tôn Khải đối chiếu với thực tế tra xét được, với dự án ban đầu của mình tu sửa lại, điều chỉnh lại, để bố trí người hành động cho hợp lý.

*

* *

Cuối cùng ở Thần Binh Động cũng đục thông được lối vào. Đây là việc trọng yếu bậc nhất trước mắt. Mặc kệ Đường Chư trao lại phong thư thật hay phong thư giả nhưng việc đã thế thì phải cứ thế mà làm để xác minh sự thật. Thuốc giải theo chất liệu Ấn Thiên Lam đã nghiên cứu kiểm nghiệm nhờ có Triệu Doãn, Chu Phương giúp đỡ, chế ra hai loại thuốc bột, một trăm viên đan hoàn, cứu người như cứu hoả, không thể chờ Đỗ Đan, Kỷ Khánh... về được. Hai người Triệu, Chu đều là đệ tử cũ của Nam Tề nên cũng thạo việc. Công lao đóng góp chế thuốc giải phải nói là khá lớn.

Thời gian được kể từ sau khi ở Tuyệt Duyên Cốc trở về, mất một tháng lẻ bốn ngày, đã chuyển sang giữa mùa hè. Công Tôn Khải đưa đi tất cả hai mươi người, trừ mấy vợ chồng chàng và sư huynh đệ của

Kim Tốn ra, còn Lục Hạo, Hướng Chuẩn, vợ chồng Hồ Mộng Hùng cũng đi cùng. Lần này xuất quân đã có chuẩn bị đầy đủ, không còn lo xảy sự cố như lần trước, hơn nữa trước khi đào bới phải quan sát kỹ càng cẩn mật, chọn cửa động phía Nam là nơi bị nổ tương đối nhẹ nhất. Sư huynh đệ Kim Tốn thêm Phòng Phi, Lục Hạo, Thẩm Trung đào hơn nửa ngày một chút đã đục thông cửa hầm. Tính toán trước sau đào bới mất hơn nửa tháng, nếu như trong động vẫn có người ở tức là nỗi sợ không thở được mà chết hay đói khát mà chết đều không đúng đắn, chứng tỏ họ đã lo sợ hão.

Vì vậy phải phòng thủ lối ra vào động, giữ chắc đường ra, điều khẩn yếu nhất là trừ những người cực kỳ quan trọng cần bắn mới vào, những người khác bất tất phải vào trong động làm gì. Sở dĩ có ý định này vì lấy Kim Tinh Thạch làm đối tượng chủ yếu cần tìm nên vào động chỉ có năm người: Kim Tốn là con trai trưởng của Kim Tinh Thạch không vào không được. Lưu Xung là học trò trưởng có dạo bội phản nên cũng phải vào để đón thầy và xin chịu tội. Cách bố trí trong Thần Binh Động từ sau khi Phạm Phụng Dương làm phản đã do Gia Cát Xương thay đổi lại toàn bộ nên phải cải trang làm Gia Cát Xương và thực tế khi cần thiết cải trang chỉ có Vu Vô Ảnh là dễ dàng nhất và để đảm bảo an toàn cho

người vào động nên Vu Vô Ảnh phải vào. Ngoài ba người ấy ra, Công Tôn Khải và Ấn Thiên Lam đại biểu cho quần hiệp lấy đức báo oán để gặp Kim Tinh Thạch. Đặc biệt Ấn Thiên Lam còn kiêm luôn cả nhiệm vụ phòng độc, cứu độc cực kỳ cần thiết và quan trọng, nên không thể thiếu mặt. Chiếu lý thì Bành Hoá cũng cần phải vào nhưng lại bị Kim Tốn lưu lại ở ngoài động giúp đỡ mọi người giữ cửa động. Còn những người khác không có nhiệm vụ không cần ngăn cấm và cũng không ai miễn cưỡng đòi vào. Vu Văn Ảnh dẫn đầu mở đường vào động, phá trừ cơ quan ngầm của Phạm Phụng Dương là kẻ ác nhân hiếm có ở đời. Đề phòng chẳng may, Công Tôn Khải và Ấn Thiên Lam bám sát Vu Văn Ảnh, còn Kim Tốn và Lưu Xung đi đoạn hậu.

Từ cửa động vào đến khu cấm trung tâm phải đi qua năm tầng phòng đá hình tròn trùng điệp rắc rối. Lối đi phức tạp, lên lên xuống xuống, vòng vèo như lưới nhện, chí ít cũng phải đến mười dặm, chưa kể còn bao nhiêu hệ thống ác độc bố trí trong khi cứ tưởng đi mấy bước đã tới nơi. Kim Tinh Thạch được liệt vào Thiên Nam Tam Ác, ở với nhau như hình với bóng, nên thời gian ở đây cũng chẳng kém bao nhiêu, có nhắm mắt cũng không đi sai một bước. Vấn đề hiện tại là Gia Cát Xương đã thay đổi các cơ quan cũ, nhất là bây giờ tăng thêm mầm ác độc

"mầu xanh có từ mầu lam" như kiểu Phạm Phụng Dương, trước khi cho nổ động liệu có động tay động chân thay đổi đập phá các hệ thống bảo mật cũ hay không? Vì vậy mỗi bước vào sâu đều ngơm ngớp lo sợ, không dám một chút lơ là, nhưng tiến triển lại khá là nhanh, không như đã tưởng. Mất hơn một giờ họ mới đến được phòng đá tầng ba, các hệ thống bảo mật không bị sửa chữa đúng như Gia Cát Xương đã nói là "không sai một ly" Kim Tốn đi sau cùng cứ giục rối lên:

- Tam thúc! Gia Cát thúc không lừa chúng ta đâu, đi nhanh hơn được không?

Vu Vô Ảnh nói:

- Ta biết cháu rất nóng lòng, ta há lại không thế ư? Nhưng đây không phải chuyện vội mà được! Nếu phụ thân cháu còn ở trong này thật, chẳng lẽ ông ấy lại không biết chúng ta đến ư? Hơn nữa nhỡ tên súc sinh Phạm Phụng Dương mà ông ấy rất ghét, bị ông ấy đề phòng động tay động chân sửa máy móc thì ta làm thế nào?

Kim Tốn không nói gì nữa. Chính câu nói này đã thức tỉnh Công Tôn Khải ngấm ngầm báo cho Ấn Thiên Lam biết mà đề phòng. Lần đến phòng đá tròn tầng tư, Vu Vô Ảnh thở ra một hơi dài, phấn khởi nói:

- Đường dài trăm dặm đi được chín chục rồi, qua phòng bán nguyệt này là tới khu cấm. Sự thực ra sao sắp biết rồi, mong sao chớ xảy ra chuyện gì khác!

Lời nói như nói với mọi người mà cũng như tự nói với mình để đề cao cảnh giác. Công Tôn Khải vốn định ý nhắc nhở Vu Văn Ảnh, thấy ông ta đã tự biết phải cẩn thận bèn không nói gì thêm. Vu Vô Ảnh cẩn thận nhìn kỹ đồ bày biện ở trong phòng thấy y nguyên không bị động đến, dạ minh châu vẫn sáng chỉ có lưới nhện mà bụi đất bám đầy rất dày bị quơ quào, chứng tỏ đã có người qua đây. Năm người đưa mắt hội ý với nhau, không ai có ý gì khác. Vu Vô Ảnh xem chuẩn ám ký ghi trên mặt đất rồi đi thẳng tới đối cửa phía Bắc. Các người còn lại bám nhau đi theo, mười trượng đường kính rồi cũng phải tới.

Khu cấm mở ra tứ phía, hình vuông chằn chặn, diện tích khá lớn. Còn mật thất của Kim Tinh Thạch ở chính giữa khu cấm cũng hình vuông, có điều có tường vách ngăn ra mà thôi. Nhưng có thể nói, nếu theo cửa phía Bắc vào thì sẽ không nhìn thấy tình hình xảy ra ở ba mặt kia. Ngoài ra còn một đặc điểm nữa là khác với mé trước. Các phòng tròn ở mé trước bên dưới cách nhau một khoảng đồng đều nhưng phòng đá tròn thứ tư nối với khu cấm lại có cửa. Có thể nói rõ là cửa Bắc của phòng

tròn lại là cửa Nam của khu cấm và chỉ cần cái cửa này mở ra tình hình khu cấm sẽ bày ra trước mắt ngay. Phòng tròn vốn chỉ có một điểm đặc biệt "để dùng chung" lại chỉ có một cửa. Bạn đọc còn nhớ khi Kim Tinh Thạch và Cuồng Hoa Động Chủ xử lý vụ án "Ngọc Liên thông đồng với địch" đều ra vào, tiến lui, qua cái cửa bên phải đây mà ngay Kim Tinh Thạch cũng không hay thường dùng, đủ thấy cửa nhà thông nhau có tác dụng trọng yếu như thế nào. Tình hình này dĩ nhiên Vu Văn Ảnh biết rất rõ, nên khi mở cánh cửa này ông ta đã cực kỳ cẩn thận.

Ông ta bảo bốn người cùng đi đứng lùi ra xa ngoài ba trượng, ngưng thần chuẩn bị công phu, gìn giữ cẩn thận rồi mới phát động đạo mai phục thứ nhất đây là một loạt Yết Vĩ Miêu châm bắn ra mà góc độ, phạm vi uy lực sát thương không tới chỗ ông ta đứng, còn Công Tộn Khải với những người cùng đi có chỗ tránh né được. Người ngoài không biết bí mật này thì mười phần đến tám chín khó có thể tránh được sự sát thương của ám khí. Yết Vĩ châm phóng ra như mưa rào, nháy mắt đã bắn hết. Vu Vô Ảnh vẫy tay gọi mọi người đến trước mặt bảo:

- Hai phòng trái phải tuy không liền nhau nhưng lại thông nhau, nguy hiểm còn nhiều mà phải thông qua hai cửa này thì chẳng bằng đi cửa chính trực tiếp cho xong. Đây là hệ thống thứ hai, hễ khởi động

là mặt đất sụt xuống ám khí trên đỉnh đầu bay ngang mà qua. Chỉ cần đừng có đi chệch ra ngoài các viên gạch vuông thước tấc tuy không đều nhau có kinh nhưng không có hiểm, không cần hoảng hốt.

Vu Vô Ảnh kiểm tra chỗ đứng của mọi người thấy không sai chập mới khởi động hệ thống thứ hai. Ông ta nói quả không sai, nút bấm vừa ấn, mặt đất tụt xuống nhanh như chớp giật, ám khí phóng ra trong tiếng rít ghê người bay ngang qua đỉnh đầu phân tấc không sai một ly, không ai bị thương cả. Ám khí cũng chỉ có một loạt, bắn xong là hết, sau đó các viên gạch vuông hạ xuống. Nhưng khi gạch dừng thì việc quái lạ xảy ra: Gia Cát Xương bảo Vu Văn Ảnh là khi ám khí bắn hết gạch vuông lập tức dâng lên như cũ. Nhưng sự thực bây giờ không đúng như lời Gia Cát Xương nói: gạch vuông lại không dâng lên mà trên đỉnh đầu lại bay ngang ra một tấm ván sắt như đè chết họ. Năm người đã rơi xuống một nơi như một cái thùng vuông chật ních, cứ ngẩn mặt nhìn nhau, muốn cựa quậy một chút cũng khó. Kim Tốn sốt ruột nói:

- Tam thúc, sao lại thế này?

Vu Văn Ảnh đáp:

- Ta cũng không rõ nữa. Gia Cát Xương bảo ta thế

mà, sao lại thành thế này? Gia Cát Xương cái lão khốn kiếp, đã đến lúc ra đi còn ra tay hại người thế này đây!

Công Tôn Khải nói:

- Vu Lão chớ nên ngờ oan cho người tốt. Tại hạ bảo không phải là ông ấy.

Vu Văn Ảnh nói:

- Chẳng lẽ trước khi cho nổ động Phạm Phụng Dương tại tự nhốt mình ở trong ư?

Công Tôn Khải nói:

- Giờ cũng chưa nên đoán quyết thế này thế nọ vội. Tóm lại đã có sai sót tất có nguyên nhân, giờ hãy tìm cách thoát khỏi đây đã. Cũng không khó tìm ra chân tướng sự việc đâu!

Kim Tốn nói:

- Nghe tiếng kim loại thì phán đoán chắc chắn tấm bửng che ở trên đầu ta là sắt thép rồi. Chưởng lực chắc đập không vỡ nhưng ở chỗ mép chưa chắc đã đủ cứng rắn khó ngăn nổi chưởng lực đập không vỡ. Công Tôn huynh nghĩ sao? Công Tôn huynh xác định ở trong động có người ư?

Công Tôn Khải nói:

- Làm cách này chưa chắc đã thoả đáng. Thứ nhất nhỡ may đụng đến các hệ thống bảo mật khác, không có chỗ tránh chỉ còn nước chết là chắc. Thứ hai, cho là chỗ mép có thể chấn vỡ, đánh một chưởng chắc gì đã thành công, chưa nói dùng chưởng đánh vào tấm gang thép gây nên tiếng động lớn tất sẽ làm kinh động đến người ở trong động. Là ai, giờ ta không dám nói chắc, nhưng nhất định có người!

Kim Tốn nói:

- Đến tám phần là gia phụ rồi. Làm kinh động để lão nhân gia tới chẳng hay hơn ư? Có triệu chứng gì chăng?

Công Tôn Khải nói:

- Cũng rất có thể là tiểu tặc họ Phạm hay Nhan Hoàn Ngũ Lão! Từ khi vào động chúng ta chưa rời một bước nếu tiểu đệ có gì làm sao che được mắt thần của Kim Tốn huynh, đúng không?

- Huynh đệ thô thiển, còn thua xa Công Tôn huynh! Kim Tốn nói.

Công Tôn Khải nói:

- Tiểu đệ vẫn chưa phát hiện thấy gì. Kim huynh đến Thần Binh Động bao lâu rồi?

Kim Tốn hơi trầm ngâm đáp:

- Mười bốn mười lăm năm gì đó!

- Cảm giác thế nào? Công Tôn Khải hỏi câu rất mập mờ. Đệ nói đây là cứ trên trên dưới dưới, đi lại vòng vèo, vách thì trồi lên trụt xuống như ở đây chẳng hạn...

Kim Tốn trầm ngâm một hồi rồi mới nói:

- Công Tôn huynh muốn nói là động này còn lối ra vào bí mật khó lường phải không?

Công Tôn Khải đáp:

- Không chỉ có thế. Tiểu đệ ngấm ngầm cảm thấy động này không chỉ có phòng tròn và động vuông như ta biết, có khi còn tầng thứ hai nữa, thậm chí còn có cả tầng ba! Nếu không sao năm xưa nước Liêu lại có thể giấu đến ba vạn binh mã ở đây?

Nghe vậy Kim Tốn giật mình nói:

- Ý của Công Tôn huynh muốn nói có người giả vờ phá cửa động công khai bên ngoài nhưng ẩn lại bên trong và theo lối cửa động bí mật mà ra vào chứ gì?

Công Tôn Khải nói:

- Cũng không chắc thế, nhưng tiểu tặc họ Phạm và Nhân Hoàn Ngũ Lão tại sao lại tự dưng mất biến giữa đất bằng? Vì vậy tiểu đệ mới bảo đập ván sắt là không thoả đáng... Lệnh tôn chỉ không ở chỗ này,

nếu không Hoắc đại ca sao lại ẩn thân ở đây được đến bẩy năm mà không bị phát giác?

Kim Tốn nói:

- Đệ chỉ lấy làm lạ là gia phụ ở đây hơn ba chục năm mà lại không phát hiện ra bí mật này? Nếu không đi lên phía trên thì còn cách gì hay để thoát nạn đây?

Công Tôn Khải nói:

- Đệ cũng chưa có cách gì hay, chi bằng cứ sờ tìm bốn phía vách xem có phát hiện gì không. Sờ tìm cẩn thận, thấy gì bàn nhau kỹ rồi hãy động cũng chưa muộn.

Nói rồi mỗi người tự tìm ở trên vách gần mình nhất, sờ tìm thật cẩn thận. Hệ thống bảo mật được bố trí có dụng ý là khi người gặp nguy khốn ở đây từ bên trong tự nhiên không thể có nút bấm để nâng lên tụt xuống được. Không có. Vách bốn bề nhẵn thín không một chỗ nào gồ lên. Đây là điều đã đoán được trước, không có gì là lạ.

Công Tôn Khải nói:

- Vu Lão! Lúc đó Gia Cát Xương không nhắc đến những thay đổi ngoài ý muốn hoặc nói biện pháp ứng phó ra sao ư?

Vu văn Ảnh nói:

- Lão hủ thật vô cùng hổ thẹn! Toàn động có 280 chỗ cơ quan, lão Xương chỉ điểm rất nhiều, mỗi nơi lão hủ chỉ ghi nhớ biện pháp mở đóng vài chỗ cơ quan mà cũng tốn bao nhiêu công sức, đâu còn ghi nhớ được tất cả mọi nơi biến hoá phức tạp đến thế này! Ông ấy giảng qua, lão hủ phải nghĩ cả buổi, càng vội càng nghĩ không ra!

Công Tôn Khải thầm than dài, đồng tình mà bảo:

- Không cần vội, cứ nghĩ từ từ. Không nghĩ ra cũng chẳng sao. Giờ chúng ta nhích sang trái đi, thay đổi phương hướng thử xem sao!

Công Tôn Khải và Ấn Thiên Lam ở bên phải Vu văn Ảnh, lùi ra sau rồi đến chỗ ông ta đứng cũ tức là phía liền kề với khu cấm, phía Bắc. Ấn Thiên Lam đưa tay vào chạm vào vách thì truyền thanh nhập mật bảo:

- Đại đệ, không trúng rồi...

- Vách sắt. Đừng để lộ tý gì đấy. Cẩn thận một chút, lão vẫn là lão!

Mọi người đổi hướng đứng. Kim Tốn sang phía Bắc, thấy lạ đang định mở miệng chất vấn Vu Văn Ảnh thì Ấn Thiên Lam biết ý dùng tay huých một

cái làm chàng ta nuốt vội câu hỏi trở vào. Đổi đến lượt Lưu Xung thì Kim Tốn đã dùng truyền thanh nhập mật nhắc nhở trước vì vậy Lưu Xung cũng không nói gì. Đổi một vòng xong đều biết vách phía Bắc là sắt có thể có cách mở ra. Vu Văn Ảnh không sờ vào vách phát giác mà không thay đổi gì thái độ nếu không sẽ không thể nào tha thứ cho ông ta được. Kim Tốn nổi giận, chưa đứng vào chỗ đã không nhẫn nại được, bật hỏi:

- Tam thúc, vẫn chưa nghĩ ra ư?

- Vu Văn Ảnh thở dài bảo:

- Các người biết cả rồi còn gì, vách Bắc bằng sắt đúng không?

Kim Tốn hỏi:

- Sao tam thúc không nói sớm ra?

- Nói muộn một khắc mọi người được sống thêm một khắc!

Công Tôn Khải nghe câu nói lạ, còn có ý ở trong lời bất giác hỏi:

- Chẳng lẽ Vu Lão biết vách này có bí mật gì?

- Không sai! Biết từ trước! Vách sắt hoạt động được, ta có thể mở ra nhưng lại không thể mở ra. Điều thần bí này chính phụ thân ngươi năm xưa

thân nói cho ta và nhị thúc ngươi hay. Công Tôn thiếu hiệp quả thực thông minh mới vào động lần đầu mà đã phát giác ra chỗ thần bí của Thần Binh Động. Động có ba tầng, từ tầng hai trở xuống bị người đóng khoá, phía dưới đó có cao nhân ở ẩn, từ xưa đã có ước hẹn với phụ thân ngươi không được xâm phạm lẫn nhau kẻ nào xâm phạm tất bị chết. Tên súc sinh Phạm Phụng Dương giả thử có vào nhầm ắt khó toàn mạng chứ đừng nói chuyện lợi dụng ở đó để làm bậy. Ta già rồi chết cũng không đáng tiếc, các ngươi còn đầu xanh tuổi trẻ, lẽ nào ta lại đưa các ngươi vào chỗ chết?

Công Tôn Khải cảm thấy lời Vu Văn Ảnh như đúng mà lại sai, như thật mà như giả, trước khi tìm hiểu chân tướng sự việc thì hãy khoan tỏ thái độ nên không vội khinh xuất hỏi han gì. Kim Tốn lại khác. Mọi người vì cứu phụ thân chàng ta mà vào đây nên chàng ta không thể đứng nhìn mà không hỏi cho ra lẽ, chẳng lẽ để bằng hữu chết chùm với mình sao? Vì vậy Kim Tốn giận dữ hiện ra mặt, lạnh nhạt hỏi:

- Tam thúc đã biết dưới cửa này có điều cấm kỵ, sao không đi cửa bên?

Vu Văn Ảnh hỏi vặn lại:

- Ngươi chưa bao giờ nghe tới Tuyệt Diệt Cảnh ư?

- Nghe rồi thì sao? Kim Tốn cũng vặn lại.

Vu Văn Ảnh nói:

- Hai cửa tả hữu là "Tuyệt Nghiêm Diệt Cảnh", nguy hiểm còn hơn cửa phía Bắc nhiều!

Kim Tốn nói:

- Đã có việc ấy thì trước đó hãy thương lượng với mọi người đã chứ, làm lại sao được nữa!

Vu Văn Ảnh nói:

- Liệu còn chỗ để chọn lựa không? Lần đầu tới đây ta đã hỏi sư phó các ngươi, ông ta nói tuyệt đối không được và đừng nên hỏi nữa.

Lưu Xung nói xen vào:

- Đó là chuyện năm nào? Những người ẩn cư bên dưới là các nhân vật lợi hại ra sao?

Ấn Thiên Lam cũng hỏi chen vào:

- Thời gian cách đã lâu, có khi tình hình đã thay đổi rồi cũng nên. Sao Vu Lão không mở vách sắt này ra xem sao thử!

Ấn Thiên Lam không chỉ nói mà còn miệng nói tay làm, vung ra một chưởng đánh vào vách sắt nổ lên một tiếng "uỳnh" vang động. Nguyên cô đứng ở

mép ngoài khi di chuyển sở xem tường vách bốn bề thì thái độ rất tự nhiên khi chuyển vào mép trong thì dang tay ra chưởng đúng như bụng nghĩ. Đúng là Ấn Thiên Lam nghĩ sao làm vậy, Công Tôn Khải định ngăn lại nhưng không kịp. Bỗng Ấn Thiên Lam biến sắc mặt buột miệng nói "không được...". Đáng lẽ định nói là "không được rồi! nhưng chữ "rồi" chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì tấm vách sắt từ từ đổ ra, một khung cảnh bất ngờ bỗng bày ra trước mắt năm người.

Hồi mười hai

ĐẦM RỒNG NGUY HIỂM

Tấm vách sắt bị Ấn Thiên Lam giáng một chưởng chấn thiên đổ vật, bày ra trước mặt mọi người một bức tường ngăn có khắc bốn chữ đại tự, kiểu chữ triện, to bằng cái đấu: "Người vào tất chết".

- Người vào tất chết! Ấn Thiên Lam nhắc lại, còn "hứ" thêm một tiếng rồi lại nói thêm: Muội vốn không tin tà!

Ấn Thiên Lam định sải bước xông vào thì Công Tôn Khải đã cầm tay kéo lại, bảo:

- Đừng có vội vàng, đợi xem rõ ràng đã rồi vào đâu có muộn!

Vu Văn Ảnh có lẽ hiểu sai ý của Công Tôn Khải nên bảo:

- Chiếu lý lão hủ phải đi trước mới phải!

Ông ta vừa nói vừa bước đi. Lời vừa dứt thì chân đã bước quá mấy bước vào động phía bên kia. Kim Tốn cả giận nghiêm khắc gọi giật giọng:

- Quay lại đi!

Chàng ta gọi như gọi thủ hạ, vì giận quá đến "tam thúc" cũng không gọi nữa chứng tỏ lửa giận đã bốc lên quá đầu, mất cả lý trí. Vu Văn Ảnh thấy kiểu gọi không có ý tốt cũng nổi giận nói:

- Có gì không đúng? Nói kiểu gì đấy, ngươi coi ta là hạng người nào vậy?

Vừa nói vừa quay trở lại. Kim Tốn nói:

- Ông tự nghĩ tự làm. Ông sợ chúng tôi không dám vào à?

Vu Văn Ảnh nói:

- Ta thật không tưởng tượng nổi... Ngươi còn chưa thấy gã đối với ta ra sao ư?

Lưu Xung nói:

- Đều chưa nói rõ ràng... Ngay lão nhân gia có chỗ chưa phải, còn Công Tôn...

Công Tôn Khải nói cắt ngang:

- Vu Lão là có ý tốt, thôi đừng để bụng nữa đi!

Ngừng lại một chút rồi Công Tôn Khải nói tiếp:

- Có lẽ Vu Lão cảm thấy ra sau bức tường kia nhìn được rõ ràng hơn, kỳ thực cảnh sắc trước mặt là nơi có mấy điểm ta cần suy nghĩ...

Vu Văn Ảnh bảo:

- Thiếu hiệp cứ đề cao, lão hủ không nghĩ nhiều thế đâu! Thiếu hiệp đã thấy những gì?

Công Tôn Khải hỏi:

- Vu Lão không thấy bức vách sắt trượt đi rất kỳ quái hay sao?

Nghe hỏi Vu Văn Ảnh mới tựa hồ cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm lớn bèn nói có vẻ ngượng ngùng:

- Trên thì không đi được, đường chỉ có một lối. Trước đây lão hủ chỉ nghĩ có mỗi một điều là họa do mình gây ra thì mình phải đi trước vào chỗ hiểm nguy, nếu cần thì đem cái mạng già này ra đền đáp, đối với bằng hữu cũng chưa có chỗ nào trước nay ăn ở không ra gì. Giờ nghe thiệu hiệp nói, lão hủ mới như người tỉnh mộng. Vách sắt do hệ thống điều khiển, sao có thể mở ra dễ dàng như vậy, dường như có người cố ý để chúng ta tiến vào. Thiếu hiệp thấy thế nào?

Lời Vu Văn Ảnh nói phần trước dường như vì thái độ vô lễ của Kim Tốn nên mới nói ra, phần sau mới là lời từ gan ruột nói ra và câu hỏi cuối cùng có

vẻ có chút tà khí. Không đáp mà lại hỏi:

- Có nguy hiểm, dám tiến vào không?

Kim Tốn khẽ "hừ" một tiếng, không nói gì. Phản ứng của Lưu Xung hơi chậm chạp nhưng lông mày nhếch cao. Công Tôn Khải thần sắc vẫn như thường nói:

- Có thể có người thả cho chúng ta vào thật, nhưng cũng rất có thể quá nhiều năm tháng trôi qua nên hệ thống mất tác dụng!

Ấn Thiên Lam không còn cách nào dàn hoà liền bảo:

- Nếu năm tháng dài lâu thì thiết bị đã rỉ sét dính vào một nơi, có phải thế không nào? Làm sao còn mở được nữa. Đúng chứ?

Kim Tốn nói:

- Tôi đồng ý với ý kiến của Ấn trường chủ. Công Tôn huynh cứ cẩn thận một chút là được.

Công Tôn Khải nói:

- Cả hai tình huống đều có lý, đều có khả năng. Cứ nhìn bụi đóng dầy cả tấc, thậm chí người ẩn cả đã dời đi từ lâu cũng không thể biết được. Bất tất phải bàn cãi nhiều!

Ấn Thiên Lam không cho là vậy bèn nói:

- Đừng có tự cho là thông minh, lừa mình lừa người nữa đi!

Công Tôn Khải gạt đi:

- Tự ta có chủ trương!

Giọng chàng cao hẳn lên nói vọng vào trong động:

- Trong động vị cao nhân nào ẩn cư vậy? Công Tôn Khải mạo muội xin gặp!

Ấn Thiên Lam ngăn lại không kịp. Nửa năm trời gần gũi, chàng ta là con người thế nào, ngoài mềm trong cứng, lời đã nói ra miệng là phải làm bằng được. Bụng đã nghĩ vậy, Ấn Thiên Lam bèn bám sát vị hôn phu nửa bước không rời, nguy hiểm cùng chịu, sống chết có nhau và cũng không khuyên can nữa. Lời của Công Tôn Khải vừa nói là đã dồn hết nội lực đẩy tiếng ra, nhẩm tính là tiếng sẽ truyền đi khắp động. Đợi một lát chẳng thấy có phản ứng gì, Công Tôn Khải lại cố ý nói thật to:

- Năm tháng qua lâu, người trong động chắc đã rời đi, chúng tôi xin vào xem thử.

Tiếng vừa thốt ra, bốn người cùng đi đều nghe rõ dụng ý của chàng là để thử phản ứng người trong động ra sao. Lại đợi một lát, chàng bèn dùng truyền âm bảo bốn người cùng đi:

- Hành tung của chúng ta đã bị lộ, các vị sẵn sàng kịp thời ứng phó!

Vu Văn Ảnh vẫn muốn đi trước mở đường. Công Tôn Khải vội vàng can ngăn bảo:

- Liên tiếp phá bốn nơi cấm chế, Vu Lão tiền bối cũng mệt rồi mà còn phải giữ vững ước hẹn ngày trước từ tầng hai trở xuống của động là nơi cấm kỵ, chữ khắc trên vách đá ngoài kia đủ chứng thực điều đó là phù hợp, giờ người có ý mạo phạm vào điều cấm của động là tiểu khả, vậy cứ để tiểu khả đi trước gánh mọi trách nhiệm. Bốn vị tiến thoái ra sao tùy ý!

Nói xong vung chưởng vẫy ra một đạo kình phong cuốn hết đất bụi lắng đọng lâu nay thành một vệt đường rộng chừng ba thước ta. Giỏi và khó ở chỗ vận dụng kình lực, chưởng phong, căn sao cho đúng thước tấc, chẳng khác gì người dùng cuốc xẻng vừa mở một con đường thẳng thớm đến như thế. Mà đất bụi như bị cuốn vào một túi lưới vô hình không thấy bốc bay lên một chút nào. Kim Tốn đi cùng Công Tôn Khải lâu nay, đây là lần đầu tiên thấy Công Tôn Khải thi triển võ công, tự biết mình còn kém xa, lòng vừa thấy kính nể và thấy buồn. Lưu Xung thì vẫn điềm nhiên như không, còn Vu Văn Ảnh chẳng biết vì lý do gì mà sắc mặt đổi khác. Công Tôn Khải nói:

- Mặt đất rắn chắc, liệu không có hệ thống mai phục. Ấn trường chủ, mời!

Tuy Công Tôn Khải đã nhận lời kết hôn với Ấn Thiên Lam nhưng trước khi đôi bên chưa làm đại lễ thành hôn, trước mặt mọi người Công Tôn Khải vẫn không để lộ chút vẻ gì là suồng sã để tránh tiếng lành đồn xa, tiếng dữ đồn xa. Thấy chàng đã nói, đang đi cùng chồng, Ấn Thiên Lam đã bước vào tầng động thứ hai. Nếu những lời Vu Văn Ảnh nói đều là lời thực, đây coi như lần đầu tiên có người xâm nhập, là lành hay dữ? Là họa hay là phúc? Tất cả còn chưa biết! Vu Văn Ảnh không hề do dự, vẫn giữ vững khoảng cách ba bước, đi theo không ngừng. Kim Tốn với Lưu Xưng đưa mắt nhìn nhau hội ý rồi sóng vai cùng bước vào. Vô hình trung Vu Văn Ảnh đã vượt qua mối họa sát thân, tuy ông ta có phần do dự thì Kim Tốn đã chuẩn bị sẵn sàng hạ thủ.

Vòng qua tường có chữ, phía trước tường chữ cùng với khu cấm của Kim Tinh Thạch xây dựng ở phía trên giống hệt như nhau: ở giữa cũng là gian phòng vuông vức, góc phải góc trái vào động vuông đều có vách kéo lên tận đỉnh động. Trừ bức tường chữ ra chẳng có vật gì khác với phía trên động của Kim Tinh Thạch. Cửa của phòng vuông đóng chặt, không biết bên trong có người không? Không thể biết!

Công Tôn Khải nghe tiếng giầy bước biết là ba người đã vào phòng, chàng không ngoảnh lại vẫn theo đúng cách cũ phát chưởng mở một lối đi. Từ cửa vách sắt tới bức tường chữ dài khoảng mười trượng, từ tường chữ tới phòng vuông ít ra cũng dài gấp bốn lần. Lối vào được mở tới trước cửa vào phòng vuông, lần này kình lực vô hình phát ra đủ khiến ta phải kinh sợ. Luồng ám kình không hình, không tiếng, không gió đến trước cửa thạch thất rồi mà dư lực vẫn chưa suy giảm. "uỳnh" một tiếng. Ám kình thúc vào cửa khuấy động đất bụi lắng đọng mù lên như sương khói, lan toả ra mờ mịt. Thử nghĩ đất bụi đóng dầy hang tấc, rộng ba thước ta, dài khoảng bốn chục trượng thì số lượng lên đến bao nhiêu? Bằng ấy đất bụi khuếch tán, lan toả trong gian phòng vuông phủ trùm lên tất cả, mắt không nhìn thấy gì chỉ có nhĩ tai bỗng nghe tiếng kim loại xiết vào nhau chát chúa vang lên kèm theo tiếng gió bay của hai đợt ám khí và tiếng va đập của vật thực chạm nhau.

Công Tôn Khải dồn kình lực lên chưởng, sẵn sàng phát chưởng.

Cả bốn người kia binh khí đã rút sẵn sàng khẩn trương phòng bị. Trận tiếng động ầm ì vừa rồi, có tiếng trước có tiếng sau nhưng cùng xảy ra đồng thời cực kỳ đáng sợ.

Con người rất là trấn tĩnh như Công Tôn Khải mà cũng như thấy "tim vọt lên tận cổ họng"! Cả bốn người còn lại sự kinh sợ lại càng khỏi phải nói. Cũng còn là may vì tất cả các ám khí đều bắn vào bức tường chữ trong khi họ đứng bên cạnh không nhúc nhích, lo lắng sợ hãi đến tột độ nhưng sợi tóc cũng không bị đụng đến. Công Tôn Khải bỗng nói:

- Đường lui bị cắt rồi, tiểu khả chỉ một chút cuồng vọng làm liên lụy đến các vị rồi!

Té ra trong khi tiếng động ầm ì cất lên, khi năm người tiến vào, cánh cửa đóng chặt lâu ngày đã nâng trở lên, chặn đứng con đường rút lui. Kim Tốn nói:

- Đây là việc đã dự đoán trước, có gì là lạ. Vì để cứu phụ thân, tôi đã làm liên lụy đến Công tôn công tử với Ấn trường chủ và mọi người mới là điều đáng nói...

Công Tôn Khải vội nói:

- Kim huynh đã coi trọng như vậy, tiểu đệ đành vui nhận chẳng dám thoái thác. Mọi người đã có lòng ăn ở thật tình, bất tất phải đắn đo dè dặt làm gì. Mong rằng đừng có nghĩ ngợi gì khác!

Đất bụi bay mù mịt đến giờ đã thưa thớt, đã lờ mờ nhìn thấy cửa của phòng vuông cũng đã mở ra,

nhưng không thấy một bóng người.

Lại đợi một lúc nữa, đợi đến khi đất bụi đã bay đi hết, trong phòng thấy có ánh sáng dạ minh châu soi sáng thấy được các thứ. Ở chính giữa phòng dựng một tấm bia ngoài ra không còn gì khác.

Công Tôn Khải vô cùng ngạc nhiên, trải bao nguy hiểm trùng trùng đến được nơi trọng địa trung tâm lại lù lù có mỗi tấm bia! Chàng "hừ" khẽ một tiếng, rồi nói:

- Các vị cẩn thận đề phòng, chúng ta tới xem sao!

Hiểu ý chồng, Ấn Thiên Lam theo sát đằng sau chầm chậm đi tới phòng vuông, đến cửa nhìn thấy rõ ràng ở giữa phòng lù lù một thứ không phải là bia mà là một cái cột đá vuông cạnh chừng nửa thước, hướng ra phía cửa, cũng khắc chữ là "Không sợ chết thì tiến vào", trông trụ đá có vẻ rất quỷ quái, âm u, đầy vẻ chết chóc, khủng bố. Thấy thế Công Tôn Khải càng thêm thận trọng. Chuyện này không giống như tưởng tượng ban đầu của chàng. Lúc đầu chàng cứ nghĩ đây là chỗ ở của các cao nhân chính phái không hợp với Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch nên đặt ra các điều cấm kỵ đối với Độc Tý Thần Ma. Hoá ra lại không phải thế!...

Giờ đây qua một lần kinh sợ, xem các kiểu bố trí chập trùng, nào là những Yết Vĩ châm, tên bắn bố

trí ở bức tường chữ mũi sắc nhọn, lực bắn mạnh mà toàn bắn sau lưng người ta thì rõ ràng không phải là hành vi của các cao nhân chính đạo. Nếu ý niệm này mà đúng thì những thứ này lập ra để đối phó với Độc Tý Thần ma thế thì nhân vật này chẳng phải là còn xảo quyệt, lợi hại hơn cả Độc Tý Thần Ma hay sao? Nếu không thế thì sao ba chục năm nay vẫn đôi bên bình an vô sự? Cứ thế, càng đi sâu phân tích càng thấy cách nghĩ ban đầu quả thật sai lầm thảm hại, giờ chỉ có lấy thân mình ra thể nghiệm mới biết đúng sai, thực giả ra sao! Vì vậy Công Tôn Khải dừng lại trước cửa ngoài, cẩn thận tỉ mỉ ngó nhìn kỹ trên dưới trong ngoài. Lại nhớ đến kiểu mai phục ám khí ở bức tường chữ nên ngần ngừ rất lâu, do dự rất là lâu rồi mới truyền âm bảo Ấn Thiên Lam:

- Lam tỷ, tỷ đừng vội vào trước làm gì. Hãy lùi lại mười trượng, đề phòng ám khí. Để ta vào thử rồi lại ra ngay!

Nói xong nhanh như cơn gió ập vào thạch thất. Chàng không nói còn tốt, đằng này đã nói Ấn Thiên Lam càng chuẩn bị sẵn sàng, đời nào để chồng chưa cưới đơn độc đi vào chốn hiểm nguy. Công Tôn Khải vừa phóng mình vào thạch thất thì Ấn Thiên Lam cũng không chậm bước nào, cũng vào theo luôn.

Phía sau bỗng vang lên tiếng rú thê thảm và tiếng chấn động vang lừng. Cửa thạch thất đột ngột đóng sập lại nhanh như chớp. Ấn Thiên Lam sợ quá hai chân rủn ra ngã ra đất. Công Tôn Khải kinh lạ quay đầu nhìn lại, sợ hãi hỏi:

- Ấn tỷ bị thương chỗ nào?

Ấn Thiên Lam mặt hoa tái mét nói:

- Tỷ không sao, sợ quá nên ngồi xuống... Đại đệ nhìn này, máu lại cả thịt nữa!...

Công Tôn Khải ngưng thần nhìn kỹ, hai cánh cửa kiểu mở ra đóng vào cùng lúc, giờ tuy đóng vào rất chặt, nhưng ở phía trên cao chừng năm thước ta, khe cửa kẹp nát một khối thịt và máu đỏ ứa tràn. Chàng than thở:

- Đúng là phần mặt người. Vu Văn Ảnh không chết cũng bị trọng thương chứ chẳng sai. Bảo tỷ đừng vào lại cứ vào, đã thấy nguy hiểm thế nào chưa!

Ấn Thiên Lam vẫn còn khiếp sợ nói:

- Sao tỷ lại để đệ một mình vào nơi nguy hiểm được! Vu Văn Ảnh đúng là có vấn đề, chết đi càng hay, còn hơn cứ phải đề phòng giám thị lão, làm mọi người cứ phải phân tâm!

Ấn Thiên Lam lồm cồm bò dậy, chân vẫn còn hơi nhủn ra. Công Tôn Khải nói:

- Hay là Kim huynh chăng?

Cứ tưởng cửa đóng khít rịt tiếng nói không lọt ra bên ngoài nên không nghe tiếng trả lời. Công Tôn Khải rút Tuyệt Tình kiếm định phá cửa để ra, đúng lúc đó bên tai nghe tiếng truyền âm nhỏ như tiếng muỗi bay nói:

- Họ không sao, không được phá cửa!

Công Tôn Khải nói:

- Tôn giá là ai. Máu thịt trên cửa là sao đây? Nói vậy là tôn giá có ý để vợ chồng chúng tôi vào ư?

Lời nói như tiếng muỗi lại vo ve bảo:

- Cũng có thể nói là như vậy!

Công Tôn Khải nói:

- Sao không cho luôn hai người bạn của tại hạ ở bên ngoài được vào luôn để gặp gỡ?

Tiếng muỗi lại nói:

- Không được. Nhưng có thể thả họ đi!

Công Tôn Khải nói:

- Tiểu khả không nhìn thấy, làm sao biết chắc họ rút lui an toàn?

Tiếng muỗi lại vo ve bảo:

- Lão thân chỉ có thể làm được như vậy, tin hay không là tùy ở nơi ngươi! Hãy để lão thân làm mấy việc này đã!

Công Tôn Khải nói:

- Tôn giá cho vợ chồng tiểu khả vào là có lý do chứ? Sao tôn giá biết là tiểu khả nhất định bằng lòng?

Công Tôn Khải càng thấy điều mình nghĩ quả không sai. Người trong động nói gì không cần giảng giải đạo lý, nhất định cũng là hạng đại ma đầu. Bất giác chàng nói khẽ:

- Chẳng phải thân chẳng phải bạn, tiểu khả xưa nay không quen chịu để người bảo làm thế này thế nọ đâu!

- Người không đáp ứng cũng không được! Lão thân nếu không phải bị tẩu hoả nhập ma ngồi cứng một chỗ, tự mình biết làm gì thì đã chẳng để ngươi ăn nói lằng nhằng mãi thế đâu!

Một lát sau lại nói:

- Việc thành rồi, lão thân sẽ trọng thưởng!

Công Tôn Khải nói:

- Bất tất phải nói đến chuyện trọng thưởng hay không trọng thưởng! Tôn giá, nếu quả có gặp khó khăn hay có thể thương lượng được xin cứ nói là việc gì xem! Hiện giờ tôn giá đang ở đâu, đi lại thế nào?

Tiếng muỗi vo ve lại nói:

- Hãy lắng nghe đây! Sau khi trụ đá tụt xuống thì cửa sẽ hiện ra. Cứ mạnh dạn đi vào tới một thạch thất khác, trong thạch thất có bản đồ đường đi lối lại, sau khi xem kỹ, lão thân sẽ chỉ cho ngươi cách đi!

Trong khi lời đang nói thì cột đá từ từ tụt xuống, đầu trụ đá cao bằng với mặt đất thì ngừng lại không xuống nữa. Trong khi trụ đá tụt xuống đất thì ở bức vách đối diện nứt ra một khe hở, trụ đá tụt xuống đến đâu hai bên khe hở mở rộng ra đến đó và khi trụ đá dừng thì cửa đã hiện ra hoàn toàn. Một lối đi rộng bằng bề ngang khuôn cửa chạy thẳng về phía trước và phía đầu đường đằng kia cũng có cửa khác cùng lúc mở ra, bên trong cửa kia ánh dạ minh châu rực rỡ còn sáng hơn cả căn phòng ngoài này. Công Tôn Khải không hành động ngay mà còn nói:

- Nếu mấy vị bằng hữu của tại hạ còn chưa được đi, xin miễn bàn bạc vậy!

Tiếng muỗi lại nói:

- Muộn rồi, lão thân đã cho đưa họ đi. Có điều ngươi cứ an tâm đi, cho tới trước khi vợ chồng ngươi chưa ra đi, lão thân sẵn sàng nhiệt tình cho người theo làm con tin.

Công Tôn Khải cảm thấy được an ủi, yên lòng truyền âm bảo Ấn Thiên Lam:

- Lam tỷ đi sát sau đệ nhé, nhưng vẫn phải căng hết tinh thần đề phòng đấy!

Ấn Thiên Lam cũng truyền âm lại hỏi:

- Đệ tin lão quái bà này ư?

Công Tôn Khải bảo:

- Chúng ta với lão quái bà đôi bên không oán không thù, nên có thể tin nhau được.

Ấn Thiên Lam bảo:

- Đệ vào trước phải cẩn thận đấy!

Công Tôn Khải nói:

- Đó là chuyện đương nhiên! Tới thạch thất phía trước kia, có lừa dối hay không khắc biết. Cho dù là đầu rồng hang hổ cũng phải vào, không vào không được! Nào đi!

Cất bảo kiếm đi, Công Tôn Khải phóng bước đi về phía trước. Ấn Thiên Lam đi theo sát sạt phía sau, mỗi bước đi theo, bị gan dạ và đầu óc của chồng chưa cưới kích thích càng thêm mến yêu tha thiết. Hai gian thạch thất cách nhau có năm trượng, ánh sáng dạ minh châu rọi soi rực rỡ đường hầm trông rất hào hoa, bằng phẳng trơn tru, nhẵn nhịu. So sánh với con đường bên ngoài mấp mô, khúc khuỷu,

tăm tối thật khác nhau xa, dường như con đường hầm trong này được người thường xuyên quét dọn, chứng tỏ người ẩn cư trong động này không phải chỉ có lão quái bà với một vài đồ đảng mà thôi.

Công Tôn Khải mắt nhìn nhớ ghi trong lòng, cũng không nói gì với Ấn Thiên Lam vì lo cô càng thêm sợ chẳng có lợi gì cho công việc. Bà già nói quả không sai, trong gian thạch thất thứ hai có bản đồ vẽ trên tường, ở góc tường hầm đã trông thấy ngay. Công Tôn Khải không thấy gì đáng nghi cứ sải bước tới. Ấn Thiên Lam cũng bám sát tiến vào, vừa vào xong cửa thạch thất đóng ập lại. Đường đi trong động không phải chỉ có một bức bản đồ, cả bốn mặt đều có bản đồ vẽ rất rõ ràng. Bốn bản đồ không giống nhau. Bức đối diện với cửa ra vào là bản đồ tầng hai của động, bức bên trái là bản đồ tầng trên, bức bên phải là tầng dưới. Từ phía này tiến vào mà xem bản đồ liền cả các tầng đường ngầm, lối thông phòng ốc đều vẽ và ghi chú rõ ràng tường tận.

Đứng đối diện với bốn bức bản đồ, Công Tôn Khải vốn là người tinh tế thông minh mà cũng không nén nổi lông mày phải cau lại "cao như núi!". Thì ra trong mấy tấm bản đồ vẽ đường đi lối lại cắt nhau chằng chịt rối như búi tơ vò, không dễ xem và nhớ ghi tỉ mỉ được, tưởng rằng xem rồi dùng được, hoá

ra chẳng dùng được gì, chẳng bằng đừng xem. Thật tình muốn xem kỹ càng và nhớ ghi được thì mỗi tấm bản đồ cũng phải xem mất vài ngày, trong một chốc một lát làm sao xem hết được? Làm gì lúc xem lại chẳng cau mày?

Ấn Thiên Lam truyền thanh nói:

- Bản đồ trước mặt là quan trọng nhất, phải xem trước. Xem để tìm được đường ra là cần thiết!

Hai vợ chồng sóng vai tiến đến trước bản đồ để xem. Bỗng Công Tôn Khải nói:

- Không được xem!

Quay ngoắt mình lại, dứt khoát không nhìn Ấn Thiên Lam bị chàng làm cho ngạc nhiên bất giác bật hỏi:

- Sao không được xem?

Công Tôn Khải nói:

- Bản đồ giả. Bản đồ thật sao lại để ở chỗ sáng sủa thế này?

Ấn Thiên Lam trầm tư giây lát rồi nói:

- Bản đồ ở chỗ sáng, thạch thất ở chỗ tối, dễ đâu tới được phải không nào?

Công Tôn Khải quả quyết bảo:

- Thà rằng mạo hiểm xông pha chứ tuyệt đối

không nên xem. Cái gì vào trước là chủ, đã có ấn tượng sai từ ban đầu dễ làm mê loạn thần trí dẫn tới chốn hiểm nguy. Tuyệt đối không được xem!

Đúng lúc đó tiếng "hứ" lạnh băng nổi lên rồi có người nói:

- Công Tôn Khải! Quả thật ngươi thông minh hơn người, nhưng vẫn mắc vào tròng của lão nương mà thôi!

Ấn Thiên Lam giận dữ mắng:

- Lão quái...

Chữ "bà" chưa kịp nói ra thì Công Tôn Khải đã cắt lời:

- Bất tất phải ác ngôn ác khẩu cãi nhau làm gì, để ta hỏi bà ta!

*
* *

Tuy cũng tức giận đến cực điểm nhưng Công Tôn Khải vẫn không để mất thân phận của mình. Cắt ngay những lời sẽ xỉ mắng ác khẩu của Ấn Thiên Lam xong, Công Tôn Khải ôn tồn hỏi bà già:

- Vợ chồng tiểu khả cùng bà không thù không oán, giở những thủ đoạn quỷ quyệt ấy để làm gì?

Tiếng nhỏ như muỗi kêu nói:

- Lại còn bẻ hành bẻ tỏi, ngươi coi đồ nhi của lão thân ra hạng người gì? Giao ngay người ra là xong bằng không, "hừ"! thạch thất này sẽ là mộ đá chôn ngươi!

Công Tôn Khải hỏi:

- Tôn giá không nhìn lầm người đấy chứ?

- Đốt xương thành tro lão thân vẫn nhận ra ngươi. Trên đường đời lão thân qua cầu còn nhiều hơn ngươi, phải chăng là còn muốn đến tận trước mặt lão thân nữa? Cũng được đi! Nếu không cho người nhìn tận mặt lại bảo lão thân sợ ngươi. Cho ngươi một giờ xem bản đồ rõ ràng rồi tới gặp lão thân!

Lời nói vừa xong, ánh sáng dạ minh châu vụt tắt. Lát sau trên bản đồ chính diện hiện lên một lằn sáng cực nhỏ nếu không có công lực thâm hậu như hai vợ chồng Công Tôn Khải thì khó mà thấy rõ. Tiếng nói như muỗi vo ve lại cất lên:

- Đây là bản đồ thật! Đến giờ lằn sáng tự tắt, xem hay không xem tùy ý các ngươi, nếu có sai sót đừng có trách lão thân giấu giếm!

Ấn Thiên Lam truyền thanh nói:

- Lần này có vẻ thật đấy!

Công Tôn Khải nói:

- Lòng người khó dò!

Ấn Thiên Lam nói:

- Để mình tỷ xem là được rồi!

Công Tôn Khải làm như không nghe thấy. Ấn Thiên Lam xoay mình, ngưng thần nhìn xem. Đầu tiên lưng quay về phía bản đồ vẫn thấy sau lưng có ánh sáng thì quay lại mới biết là ở đây do thiết kế đặc biệt chỉ có ở trên đường mới có ánh sáng và cũng chỉ có một đường sáng. Ấn Thiên Lam tìm vị trí mình đang đứng sau đó dõi theo lằn sáng mà xem về phía trước. Nguyên đường vẽ trên bản đồ có to có nhỏ, có hư có thực, cực kỳ phức tạp, cực kỳ khó xem và càng cực kỳ khó nhớ.

Lằn sáng cũng không phải là luồng sáng liên tục, lúc đứt lúc nối, có lúc nhập với đường vẽ mảnh, có lúc thông với đường vẽ thô, có nơi gián đoạn và có nơi chuyển đổi đường có ghi chú chỗ nào là cửa bí mật, chỗ nào là hệ thống bí mật đều ghi chú rất rành rẽ. Cách hướng dẫn xem bản đồ có chỗ không đẹp nhất là cửa bí mật mở ra sao, hệ thống bí mật phá giải ra sao lại không chỉ dẫn chút nào rõ ràng. Ấn Thiên Lam sợ thời gian không đủ nên vừa xem vừa ghi nhớ, khẩn trương đến chẳng còn thể nào khẩn trương hơn! Trong khi cô đang tự tinh hội thần trầm ngâm trước tấm bản đồ thì lằn sáng vụt

biến, ánh sáng dạ minh châu lại bừng lên. Thời gian trôi đi mới nhanh làm sao! Một giờ đồng hồ bất giác đã trôi qua lúc nào không biết! Tiếng muỗi vo ve lại cất lên:

- Có gan thì tới đi!

Công Tôn Khải nói:

- Cẩn thận! Thứ nhất chớ cả tin! Hãy đi sát sau lưng ta.

Chàng ngưng thần nhìn bức vách trước mặt tìm nút bấm mở cửa, trừ tấm bản đồ ra, tất cả cứ trơn nhẵy, đến một nét vẩn vện cũng không thấy thì nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ mấu chốt ở...

Ánh mắt dời lên nhìn nóc phòng. Trong khi Ấn Thiên Lam mải mê dò xem đường đi nước bước trên bản đồ thì Công Tôn Khải thi triển công phu "Thiên Tuệ Mục" ngắm nghía dò xem toàn khu thạch thất với mọi thiết kế ở trên dưới, trước sau, trái phải, trong ngoài, lớn nhỏ... đều xem thật kỹ càng, không bỏ sót. Trên nóc thạch thất dùng bột đá quệt thành hai vòng tròn, ở giữa vòng tròn có nhiều lỗ là lưới sắt, ánh sáng dạ quang châu rọi từ lưới sắt ấy xuống thạch thất. Giờ đây ánh mắt của Công Tôn Khải ngưng tụ vào cái lưới sắt. Trong thạch thất trừ bốn bức bản đồ chỉ có mỗi cái lưới sắt là đặc biệt, giờ

chàng liên tưởng tới giả sử có người đập vào dạ minh châu chỉ cần động vào lưới sắt là sẽ buộc hệ thống khởi động. Công Tôn Khải dùng khuỷu tay thúc Ấn Thiên Lam, dời bước đến đúng dưới lưới sắt, truyền âm bảo:

- Chủ nhân gian thạch thất này lòng dạ tàn độc không kém gì Độc Tý Thần Ma! Tuy ta không dám võ đoán là lưới sắt trên nóc thạch thất có liên quan đến hệ thống mở đóng bí mật nhưng tất có dụng ý khác là điều dám đoan chắc. Chúng ta phải thử xem, chẳng có cách nào biết trước được là đụng tới có biến hoá ra sao, chúng ta phải đấu lưng vào nhau, Ấn tỷ chỉ phải lo đối phó phía trước mặt, còn ba mặt kia tiểu đệ sẽ phụ trách. Trong vòng hơn một trượng ám khí nếu phóng là sẽ tới. Ấn tỷ phải cẩn thận!

Chữ "thận" vừa nói ra, Công Tôn Khải đã phóng hờ một chỉ điểm vào phía dưới cái lưới sắt. "Soẹt" một tiếng, kình lực từ chỉ phong đã điểm trúng lưới sắt. Lưới sắt như có linh tính lập tức co lên phía trên mà tránh. Cả mặt đất nền thạch thất rung chuyển, nâng xạt lên nhanh như điện chớp. Tiếng "kịch! kịch! kịch!" liên tiếp vang lên. Có mấy loạt tên nhọn bắn chéo nhau đan trên mặt đất. Công Tôn Khải không ngờ có biến hoá này, mắt nhìn chỉ

thấy có mỗi một cách nhẩy lên nóc phòng, bị bức chẳng còn cách nào khác, Công Tôn Khải đang chực vẫy chưởng đánh lên để phá nóc phòng mà lên.

Mặt đất phòng đột nhiên lại hoá ra tụt xuống, nâng lên đã nhanh và bây giờ tụt xuống còn nhanh hơn nhiều. Công Tôn Khải song chưởng co lại giữ thế, may mà chàng chưa phát chưởng, chỉ chờ để sẵn sàng đối phó với mọi biến hoá khác. Sàn phòng đá tụt xuống chừng ba trượng thì dừng. Ấn Thiên Lam nói:

- Mé này có cửa!

Công Tôn Khải nghe nói bèn quay cổ nhìn mặt tường phía Ấn Thiên Lam quả có một khuôn cửa mở, trong cửa có bậc thang uốn vòng đi ngược lên phía trên thì bảo:

- Cứ để đệ đi trước!

Ấn Thiên lam nói

- Xem cho kỹ đã rồi hãy tiến vào!

Biến hoá vừa rồi làm Ấn Thiên Lam sợ toát mồ hôi đầy mình nên khẽ nhắc nhở chồng. Công Tôn Khải cười nói ngay:

- Đương nhiên rồi!

Từ dưới đi lên cả ba mươi ba bậc, mỗi bậc cao độ hai thước ta, tổng cộng từ trên cao tụt xuống phải

đến mấy trượng. Trên đỉnh tựa như hành lang cửa vào nhưng không có cửa. Ánh sáng rất tối có vẻ không có thiết bị chiếu sáng. Công Tôn Khải nhìn kỹ rồi dùng cả chưởng lẫn chỉ một điểm một đè nhưng không thấy có gì lạ bèn ngầm tỏ ý bảo Ấn Thiên Lam cẩn thận đề phòng rồi lần theo bậc cấp mà đi lên. Chân dẫm thực được mười sáu bậc, khi chân trái vừa nhấc lên để dẫm lên bậc cấp thứ mười bẩy bỗng thấy đá ở dưới chân lung lay thì không khỏi kinh sợ. Không kịp nhắc Ấn Thiên Lam ứng phó đành đứng dạng sang hai bên trái phải. Công Tôn Khải lùi xuống bậc mười lăm làm Ấn Thiên Lam lùi, lùi nữa rồi đứng lại yên chỗ mới hơi yên lòng. Lại có biến hoá nhưng chỉ là lối cửa vào theo sự lung lay của bậc mười sáu mà nổi lên và đóng chặt lại chứ không còn biến hoá nào khác. Cửa vừa đóng lại, ánh sáng không còn, tối sầm lại. Công Tôn Khải nói:

- Đang còn nửa số bậc đá nữa, chẳng biết còn trò quỷ quái gì nữa không đây! Lam tỷ, ta đưa tỷ lên được không?

Ấn Thiên Lam đút kiếm vào bao rồi nói:

- Tỷ thấy ta cứ sóng vai mà đi hay hơn. Giả thử có biến hoá gì cũng khỏi bị phân cách mỗi người một nơi!

Công Tôn Khải dùng tay trái vỗ vào lưng Ấn Thiên Lam nói:

- Lên!

Lăng không vọt lên phía đầu cầu thang. Cao chưa đầy hai trượng. Ấn Thiên Lam người nhẹ nên lên dễ, cũng vọt lên tới nơi. Công Tôn Khải đâu phải không biết vậy. Chàng chỉ sợ bước vội nguy hiểm mất mạng như chơi. Thời gian cũng có trước có sau, đặt chân có nặng có nhẹ, phòng đã tối mò vạn nhất xảy ra sự cố thì làm sao chiếu cố nhau chu đáo được! Mối lo lắng này khiến Ấn Thiên Lam cảm thấy một niềm an ủi đặc biệt khác với ngày thường, kèm thêm một sự thoả mãn nói lên trước nay cô hay riết rang, gò bó Công Tôn Khải không phải là không biết mềm mỏng dịu dàng của tình yêu thậm chí đối với Hiểu Mai, San San, Đỗ Vân cũng không khác gì mà chẳng qua phương thức biểu đạt có khác nhau mà thôi.

Với độ cao chưa đầy hai trượng, dù phải mang thêm một người vẫn không tốn quá nhiều hơi sức để Công Tôn Khải chỉ vọt một cái đã lên tới nơi nhưng mắt vừa nhìn thấy thì không khỏi thầm cảm thấy rùng mình kinh hãi. Trên đỉnh cầu thang đá tưởng rằng là hành lang ngầm hoá ra một cái khe sâu vô kể. May mà chàng đã sớm ngầm chuẩn bị từ trước,

kình lực phát ra đã có ni tấc vừa đủ nên chỉ đủ nhẩy lên tới mặt bằng ở trên cùng của bậc đá thứ ba mươi ba không bị quá đà rơi xuống khe sâu thăm thẳm. Công Tôn Khải đặt Ấn Thiên Lam đứng ổn định trên đầu bậc cấp, tay trái quàng qua hông thon của vợ nhưng cũng không dám lơ lỏng chút nào, vẫn sẵn sàng chờ đón biến động bất ngờ. Ấn Thiên Lam vận hết sức nhìn thấy rõ ràng tất cả bèn truyền âm bảo:

- Không có đường làm sao tiến được nữa đây? Ý của đệ định quay lại và chúng ta đi lại ư?

Công Tôn Khải đáp:

- Đừng sốt ruột. Rồi sẽ có cách, để ta thử xem xem đã. Không, cửa đóng lại rồi, hệ thống chắc có biến hoá giờ quay trở về nên đi lại sợ không còn nguyên trạng như lúc nãy nữa đâu!

Tập trung công phu "Thiên Tuệ Mục" dò nhìn vách đá hai bên, bên phải trước bên trái sau, không thấy gì bèn nói:

- Có khi chúng ta phải theo bậc lên nữa!

Ấn Thiên Lam hỏi:

- Nếu thế chẳng phải chúng ta ngồi khốn ở đây ư?

Công Tôn Khải đáp bằng một câu hỏi trống không:

- Nếu thế há chẳng phải để chủ nhân phải đợi lâu ư? Ấn tỷ đứng sát vào cạnh đệ, nếu có biến hoá cũng dừng di động đi đâu, cứ để mình đệ đối phó.

Ấn Thiên Lam không biết chàng định làm gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo lời áp sát tấm thân kiều mị vào thân thể chồng, ngoan ngoãn như một con mèo. Công Tôn Khải vung tay trái ra khẽ cử động hai tay cong lại như móc câu từ từ đỡ đẩy trở lên. Đây là lúc chàng vận dụng tổng hoà công lực toàn thân, sức có thể đẩy núi nứt đá. Ấn Thiên Lam cho là chàng định phá bung đỉnh động chẳng may động sụt xuống thì muốn tránh cũng chẳng có nơi nào mà tránh, há chẳng phải là mình lại tự làm khó cho mình hay sao? Có điều cô lại quá hiểu chồng mình không phải kẻ lỗ mãng, chàng làm như vậy chắc là có dụng ý riêng nên trong lòng sợ chết khiếp tim cứ nhảy thon thót, nhưng vẫn không ra lời ngăn cản.

Chưởng lực của Công Tôn Khải vừa phát ra lập tức thu lại ngay, chưởng phải đỡ đỉnh đầu, chưởng trái che trước ngực, ôm Ấn Thiên Lam gọn trong vòng tay vòng chân. Nói ra thật cũng kỳ quái, té ra trên đỉnh động có một phần hoạt động được, hình như không chịu nổi lực đẩy tống lên rất lớn nên "cạch" một tiếng khẽ hơi nảy lên rồi trở lại y như cũ!

Nền đá bậc thứ ba mươi ba bỗng nhiên tụt ngay xuống. Đây chính là chỗ Công Tôn Khải suy đoán tâm lý động chủ nên mới thử xem sao, nào ngờ lại đúng là “mèo mù vớ cá rán”, chàng đã sờ vào đúng chỗ một cách may mắn. Bậc đá tụt xuống ngang với mặt đất thì lại “cạch” một tiếng khẽ rồi từ từ dâng lên đúng tầm cao cũ và hành lang cũng dâng lên theo. Công Tôn Khải nhìn thấy rõ ràng, đợi cho thật vững chắc rồi mới khoác tay Ấn Thiên Lam bước sang hành lang. Hành lang này rất dài và cũng rất ngoắt ngoéo.

Công Tôn Khải thầm nhớ phương hướng và đường đi nước bước, hình như hành lang này có năm khúc dài ngắn khác nhau vòng quanh lòng động và ở điểm cuối cùng là một gian thạch thất tiến vào cửa đều tự mở ra. Đôi lúc có vẻ dễ dàng, có lúc có vẻ khó khăn, có lúc cực kỳ nguy hiểm, có lúc lại bình yên vô sự. Cứ thế cuối cùng đi tới một gian thạch thất to rộng trông như một toà điện đường hào nhoáng xa hoa giống như phủ đệ các bậc vương công và có lẽ phủ đệ các bậc vương công cũng chỉ đến như thế này là cùng. Cửa đã mở toang. Ngoài cửa có hai thiếu nữ ăn mặc hoa lệ nghênh đón sẵn thấy chồng vợ Công Tôn Khải đi tới gần thì khom mình chào và cất giọng oanh thỏ thẻ:

- Tiểu nữ phụng mệnh nghênh tiếp hiệp giá, hiền phu phụ chắc cũng sợ lắm nhỉ?

Công Tôn Khải vòng tay nói:

- Không dám.

Nhìn nhác thấy một cô gái có vẻ quen quen, bất giác ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương đây là...

- Công tử tinh mắt quá, tiểu nữ là Mai Phấn...

Té ra cô là Nhị Phụng của Mai Lĩnh Tam Phụng, chẳng trách gì thấy quen mặt. Cô gái nói tiếp:

- Tiểu muội được Tứ Bất tiên sinh cứu đi còn thương thế dược Trang bá mẫu của động này cứu chữa đã khỏi. Vị này là con gái của Trang bá mẫu, Trang Linh Cô nhị muội.

Công Tôn Khải nghe Mai Phấn nhắc đến Tứ Bất tiên sinh quả là rất phù hợp với sự thực, hỏi kỹ dung mạo quả không phải giả trang, bèn chào hỏi Trang Linh Cô và ngỏ lời cảm ơn. Trang Linh Cô chào đáp lễ rồi nói:

- Gia mẫu ngưỡng mộ tiếng tăm của thiếu hiệp đã lâu, cố làm ra vẻ thần bí, là có ý muốn thử gan dạ và kiến thức của thiếu hiệp, xin chớ chấp trách!

Mai Phấn cũng nói chen vào, bổ sung thêm:

- Đây là ý tốt của Trang bá mẫu muốn nhân cơ hội này chỉ điểm thêm cho hiền phu phu, rất mong sau này sẽ có chỗ đắc dụng. Công tử xin chớ bỏ lỡ cơ hội.

Công Tôn Khải vội nói:

- Ơn đức thanh toán cho nhau, cảm kích hết lòng còn chưa được huống gì đôi chút hiểu lầm. Kính phiền các cô nương dẫn vào xin gặp.

Hai cô thiếu nữ xinh đẹp Mai, Trang quay mình, nghiêm trang nối nhau đi vào trong thạch thất.

Trang Mẫu tên là Uyển Quân tuổi ngoại ngũ tuần, mặt mũi gầy gò, vóc người khô hạc, coi bộ ngồi liệt một chỗ đã quá lâu chỉ duy đôi mắt là sáng long lanh như điện chứng tỏ nội công rất cao siêu. Hai cô gái vội vã bước tới trước để giới thiệu. Chủ khách chào hỏi hết lễ rồi khách mới ngồi. Trang Mẫu thở dài nói:

- Việc thị phi ở động trên lão thân biết đã từ lâu, chỉ vì hai chân đã tàn phế không tiện đi lại, vả lại cũng do giao ước gò bó nên đành phải nhịn nhục tới giờ chưa bao giờ hỏi han đến. Tiểu đồ Lý Ngọc Châu còn nhỏ tuổi không hiểu sự đời, nghe lời dối trá ngon ngọt của Phạm Phụng Dương, quay lưng lại với sư nương mà bỏ đi. Con bé này đã học hết chân truyền của ta, nếu nó xây dựng sào huyệt bí mật

khác giúp cho gã họ Phạm làm điều ác độc thì thực là mối họa rất lớn. Toàn bộ bản đồ vốn không phải giả nhưng vì trải qua thời gian đã quá lâu, hơn nữa động trên lại bị ma sư, ma đồ thay đổi sửa chữa, thậm chí có bộ phận coi như bị mất, thực ra chỉ là tạm thời đóng cửa lại mà thôi. Một khi có việc gấp rút vẫn có thể dùng tới được. Ngoài ra còn hai bản đồ chi tiết cũ mới về những vị trí tinh yếu của động khi đi các người có thể mang theo tham khảo để có khi dùng đến, đó cũng coi là vật tặng, kỷ niệm một lần gặp gỡ. Hy vọng các người giữ gìn cẩn thận, chớ để lọt vào tay người khác!

Tuy Trang Mẫu ngồi cứng trên chiếc giường gỗ cứng, hai tấm bản đồ chi tiết đặt phía sau lưng. Bà đưa tay lấy bản đồ trao cho Công Tôn Khải và nói:

- Bản đồ là vật chết, đạo lý ở chỗ có thể ứng dụng sống, khi dùng phải ghi nhớ kỹ. Cầm lấy đi!

Vừa gặp gỡ thậm chí lai lịch ra sao còn chưa rõ, mà đem vật quý báu đến như vậy để tặng một cách dễ dàng khiến Công Tôn Khải cảm thấy vô cùng bất ngờ không hiểu nên nhận hay không nên nhận, bất giác hơi lộ vẻ e dè, nghi ngại. Trang Mẫu Uyển Quân quá hiểu ý chàng bảo ngay:

- Tứ Bất tiên sinh với lão thân có nguồn gốc sâu xa từ lâu, ngươi tin được Tứ Bất lại càng nên tin ở

lão thân. Cứ cầm lấy đi, lão thân còn có chuyện muốn nói!

Công Tôn Khải thấy Trang Mẫu đã nói đến như vậy đành đưa cả hai tay cung kính đón nhận và cảm động nói:

- Kính tạ bá mẫu hậu tặng.

Hai tấm bản đồ cuộn lại có vải bọc bên ngoài đề chữ: "Toàn Cung mật phổ chính sách" (bản chính bí phả Toàn Cung). Công Tôn Khải không xem lại cũng có thể đoán được cuộn bên dưới tất là "phó sách" (bản phụ). Trang Mẫu đợi Công Tôn Khải trở về chỗ ngồi mới nói:

- Tháng trước động dưới bị nổ phá, không hiểu do kẻ nào làm. Các người lần này tới trước liệu tất sẽ tra xét sự kiện này, có thể do tiểu nữ đưa đi lên đó tra xét cho ra chân tướng sự việc. Làm lỡ thời gian cũng đã nhiều, sau đây cứ theo đường cũ mà ra, kẻo những người chờ ngoài động sinh lo lắng. Phấn Nhi cũng đi luôn cả thể!

Công Tôn Khải lại cảm ơn lần nữa rồi cùng Ấn Thiên Lam đứng dậy cáo từ.

Có Trang Linh Cô đi trước dẫn đường, vì quá thuộc đường nên họ đi ra lần này rất nhanh. Sắp tới cửa thông lên động trên bỗng nghe phía sau có người gọi:

- Sư muội hãy dừng bước!

Liền với tiếng gọi là một cô gái mặc kình trang chạy tới. Trang Linh Cô nhìn lại thì hoá ra là đại sư tỷ Hách Tiêu Trang thì không khỏi ngạc nhiên hỏi:

- Sư tỷ chạy theo làm gì?

Hách Tiêu Trang nói:

- Theo ta!

Công Tôn Khải không hiểu Trang Mẫu lại còn "trò" gì đây, ngầm bảo Ấn Thiên Lam cẩn thận đề phòng, nhưng cũng không hỏi gì. Hách Tiêu Trang dắt cả đoàn đi tới một gian thạch thất có gắn dạ minh châu soi sáng rồi bảo:

- Trong bao "chính sách", gia sư có để sẵn một lá thư, mời Công Tôn thiếu hiệp mở xem!

Ấn Thiên Lam sợ có sự lừa dối, đón lấy bao "bản chính", tự mở ra thì thấy bên trong có một bức thư nhỏ gửi Công Tôn Khải thì tiện tay bóc thư, xem qua không có độc mới đưa chồng đọc. Thư rất giản dị, nhưng nói đến hai vấn đề lớn:

Một là ở động trên thấy tung tích của người đang sống. Khi lên phải đề phòng bị ám toán và phải cố hết sức diệt trừ đi để khỏi phải nơm nớp ngày đêm đề phòng.

Hai là Trang Mẫu có hai con gái, sáu học trò, thêm Mai Phấn nữa là bẩy. Trừ Lý Ngọc Châu bị Phạm Phụng Dương quyến rũ đi theo, còn lại sáu người đều chưa có nơi có chốn, nhờ Công Tôn thiếu hiệp lựa chọn gả bán dùm. Việc ở động trên có Linh Cô, Mai Phấn dẫn đi, chắc không can gì!

Công Tôn Khải xem xong, đưa thư cho chị em Linh Cô cùng xem rồi bảo:

- Đã thế, sao không mời Trang bá mẫu cùng đi Cẩm Châu cả thể?

Hách Tiêu Trang nói:

- Gia sư có điều khó nói vì đã có lời thề tuyệt không rời khỏi động này!

Công Tôn Khải nói:

- Hay là đợi vợ chồng tôi quay lại khuyên bảo bá mẫu xem sao!

Hách Tiêu Trang nói ngay:

- Ý tốt của thiếu hiệp, tôi xin thay mặt gia sư ghi nhận trong lòng, ngày sau gặp lại Tứ Bất sư bá có thể hiểu thêm tường tận tất cả. Các vị đi thôi!

Linh Cô bỗng nói:

- Muội với sư tỷ đổi cho nhau đi! Sư tỷ đi hay hơn!

Đúng lúc ấy tiếng Trang Mẫu bỗng vang lên:

- Linh Cô không được cãi lệnh!

Linh Cô khóc oà lên nói:

- Được. Con không rời đi đâu, nếu không mẹ phải đi cùng chúng con một thể!

Trang Mẫu mắng:

- Ta phí công dạy dỗ con rồi, sao dám nói năng như vậy? Tâm ý của con ta ghi nhận trong lòng. Trang Nhi mau đưa họ lên đi rồi lập tức đóng cửa lại. Kẻ nào quay lại cứ coi như kẻ địch mà đối xử, không được làm khác!

Hách Tiêu Trang nói:

- Các người còn không đi mau mau lên! Gia sư từng nói rất nghiêm khắc nếu các người không đi, lão nhân gia sẽ lập tức tự tận cho các người thấy. Mau mau tìm Tứ Bất sư bá mong ra mới có thể khuyên được lão nhân gia hồi tâm chuyển ý. Các người là hạng tiểu bối có nói cũng ăn thua gì đâu!

Linh Cô biết tính tình của mẹ nói một là một hai là hai, đành nuốt lệ cùng Hách Tiêu Trang từ biệt. Đợi họ mở cửa bí mật tiến vào động trên rồi Hách Tiêu Trang lập tức đóng chặn lối quay trở lại. Linh Cô nói:

- Đây là vách tường kẹp, qua một cửa nữa mới thật sự vào động trên. Cửa bí mật này và vách

tường kẹp, nghe gia mẫu nói chỉ có mỗi Kim Tinh Thạch biết. Khi tiên tổ còn ở trên đời, hiểu rõ sự độc ác của họ Kim nên đã có điều ước với lão lấy cửa này làm ranh giới, đôi bên không xâm phạm lẫn nhau. Chẳng hiểu tại sao, người thâm hiểm hung ác như Kim Tinh Thạch suốt ba mươi năm nay vẫn giữ nguyên chữ tín không vi phạm bao giờ, quả thật là một việc rất có ý nghĩa và rất đáng lấy làm lạ!

Công Tôn Khải hỏi

- Lệnh tổ là vị cao nhân tiền bối nào?

Hiện tượng này chứng tỏ họ Trang, họ Kim ở cùng một động làm sao ở cùng nhau lâu như vậy vẫn yên ổn? Công Tôn Khải cảm thấy trong đó tất phải có một quan hệ gì đó và chàng rất muốn tìm biết quan hệ này. Hơn nữa mới gặp gỡ lần đầu thế mà Trang Mẫu cứ thao thao bất tuyệt nói không ngừng, nói xong thì tặng bản đồ và tiễn khách ngay và không để Công Tôn Khải có cơ hội nói năng gì. Công Tôn Khải cũng rất muốn từ miệng Linh Cô hỏi bóng hỏi gió tìm ra manh mối ngọn nguồn, giải khai cái mớ bòng bong này để phóng tay hành động. Đây là chuyện lớn có liên quan giữa lợi và hại. Nếu mớ bòng bong này gỡ không ra có thể dựa vào hai tấm bản đồ của Mai Phấn rất có thể không chia rõ rệt được địch ta, không thể phấn chấn được tinh thần

để hành động đạt hiệu quả tốt. Vì thế phải chú ý đến Linh Cô, chỉ cần hơi sơ hở một chút là sẽ nuốt hận ngàn thu.

Linh Cô hỏi:

- Hiệu của tiên tổ ư? Là Uy Linh Công!

Công Tôn Khải nói:

- Ngưỡng mộ từ lâu!

Nói thế chứ thực ra tên các cao sĩ chính tà mà chàng biết chưa bao giờ nghe đến anh hiệu này. Hỏi để biết, biết rồi vẫn coi như chưa biết gì cần biết. Ấn Thiên Lam lúc này đã kể chuyện ở ngoài động bây giờ ra sao kể cho Mai Phấn nghe. Mai Phấn trả lời là cô đã từng đi ra ngoài, đã gặp Mai Uy nguyên là do vâng lệnh Trang Mẫu định gọi tất cả những người ở ngoài động về hết trong động, nhưng tất cả đều không chịu. Công Tôn Khải cũng đã nghĩ tới vấn đề này bèn nói:

- Linh Cô nương này, chân của lệnh đường bị tàn phế sao lại biết là động trên vẫn có người sống ở?

Linh Cô đáp:

- Gia mẫu có cái kính rất đặc biệt gọi là Chiết Quang Kính, có thể chiết quang, động giữa bất kỳ ở chỗ xa gần nào đều có thể nhìn tới tận nơi, động trên động dưới tuy cách cả một tầng đất đá dầy vẫn

có thể thấy ảnh vật khác nhau ở các vị trí khác nhau. Vì thế tuy Gia mẫu không thể đi lại được vẫn có thể biết hết ở những nơi trọng yếu xảy ra những gì. Một lần sao vừa khéo nhìn thấy ở động trên có bóng người di động vì không nhìn thấy người nên không đoán được là ai. Vậy người đó là ai nhỉ?

Công Tôn Khải nói:

- Đó là việc xảy ra khi nào? Bây giờ chúng ta đi ra là tiến vào động nào?

Linh Cô nghĩ ngợi rồi nói:

- Gia mẫu đặc biệt chú ý tới phòng tròn thứ tư ở Bắc động vì Kim Tinh Thạch ra vào hoạt động ở nơi đó nhiều lần. Chúng ta đi ra bây giờ là ở trong con đường nối nhau giữa phòng tròn tầng ba với phòng tròn tầng bốn.

Công Tôn Khải hỏi:

- Có thể đi ra chỗ khác được không?

Linh Cô nói:

- Bốn cửa khu cấm đều có thể ra được nhưng đều quá lộ liễu dễ kinh động đến người ở trên. Cửa bí mật chỉ có một nơi, nơi đi ra có thể tùy ý chọn vậy, thiếu hiệp muốn ra chỗ nào?

Công Tôn Khải nói:

- Khu cấm, mật thất của Kim Tinh Thạch không

qua phòng tròn bốn phương vị. Liệu ta có thể đi ra thế nào mà không làm kinh động người trấn giữ ở bên không?

Linh Cô trầm ngâm hồi lâu rồi mới nói:

- Có một đường bí mật có thể thông tới mật thất trong khu cấm của động trên, đó là nhờ tiên tổ tu sửa lúc còn sống. Từ khi Kim Tinh Thạch chiếm cứ động trên, đường ấy bị tường chặn rồi, giờ muốn đục thông cũng mất cả ngày. Mà cũng không hiểu ở đầu kia Kim Tinh Thạch đã phát hiện ra chưa và có đụng tay đụng chân gì ở đó chưa?

Công Tôn Khải nói:

- Cửa vào ở chỗ nào, đại khái mất bao lâu thời gian mới đục thông?

Linh Cô nói:

- Lúc xây chắn, muội còn chưa ra đời. Khi lâm chung, tiên tổ có dặn lại gia mẫu và chỉ có tỷ tỷ của muội mới biết có con đường bí mật ấy. Vì lúc ấy còn bé nên gia mẫu không cho hỏi nhiều tới khi lão nhân gia phải ngồi một chỗ mới chịu nói ra và bảo tỷ tỷ của muội phải lưu ý đến con đường đó. Cụ thể tỉ mỉ ra sao thì muội không biết.

Công Tôn Khải nói:

- Cô nương có thể đưa ta đến đó xem được không?

Linh Cô đáp ngay:

- Việc ấy thì được thôi!

Giờ họ đang đứng ở một đoạn tường hẹp dài độ năm trượng, tuy hẹp nhưng cũng đủ để lách đi được. Linh Cô nói xong thì đi sang phía trái, tiếp đó là Mai Phấn, Công Tôn Khải rồi Ấn Thiên Lam đi cuối cùng.

Chỉ chốc lát họ đã tới cuối đường. Không hiểu Linh Cô động chân động tay thế nào mà đoạn tường ngắn ở trước mặt tụt xuống dưới đất lộ ra một lỗ trống vuông độ năm sáu thước ta. Sau khi vợ chồng Công Tôn Khải vào rồi, mặt đất đứng lại tụt xuống, cùng lúc đó đoạn đường ngắn lại nâng lên đúng y như trước, đúng ở chỗ cũ. Linh Cô, người đúng như tên gọi, chân tay cực kỳ linh hoạt. Vợ chồng Công Tôn Khải đứng ngay bên cạnh cô, hai cặp mắt chăm chú nhìn chằm chặp vào cô mà cũng không phát hiện ra cô làm động tác như thế nào để đóng mở hệ thống đó. Mặt đất tụt xuống một khoảng bằng chiều cao một gian phòng thì ngừng lại và phía bên phải lộ ra một hành lang tối mò mò, cực kỳ ẩm ướt khó thở. Linh Cô nói:

- Từ đây tiến vào, cứ ba trượng đổi hướng một lần, trái trước phải sau năm lần, như đi theo đường xoáy trôn ốc lúc lên lúc xuống, đến đầu đằng kia là

mật thất của khu cấm động trên. Căn cứ không khí ẩm ướt này mà phán đoán thì không khí ở đây không lưu chuyển, bị tù hãm lâu ngày vì bị tường chặn kín. Muốn đục thông không phải chỉ một vài ngày mà xong. Vấn đề khó khăn nhất là đá gạch đào ra không có chỗ đổ thì khó mà xoay trở để đào tiếp tục.

Công Tôn Khải tự mình tiến vào quan sát một lượt thấy quả thật một khoảng dài đến hơn ba trượng đã dùng đá vụn xây kín. Chàng thử dùng chưởng lực ấn thử thấy rất rắn chắc chứng tỏ tường xây rất dầy, muốn đục thủng không phải là chuyện dễ dàng, bèn lùi trở ra. Ấn Thiên Lam hỏi ngay:

- Có hy vọng gì không?

Công Tôn Khải đáp:

- Theo ta nghĩ đây xây rất chắc, đến mấy lớp, đào được cũng phải mất dăm ba ngày, cánh Đan đệ sợ không đủ kiên nhẫn chờ được chúng ta lâu đến thế, vạn nhất phát sinh hiểu lầm thì lợi chẳng bằng hại. Chi bằng cứ theo cửa bí mật mà đi ra là giản tiện nhất.

Linh Cô nói:

- Giờ trời sắp sáng, người giữ ở ngoài động chắc cũng không yên tâm, tốt nhất là lên nhanh đi thôi.

Vừa nói vừa phát động cơ quan, trở lại chỗ tường hẹp lúc đầu. Công Tôn Khải ngầm bảo Ấn Thiên Lam bám sát Mai Phấn, còn mình cũng theo sát Linh Cô và phải giữ hết sức bí mật không lộ liễu. Đến đầu cùng mé phải là cửa bí mật, Linh Cô nói:

- Nút bấm mở hệ thống ở bên trong, đã ra là khó trở vào được nữa. Ba vị ra trước đi, cẩn thận đề phòng có thể bất kỳ gặp người ở động trên!

Công Tôn Khải nói

- Để ta ra trước tiên!

Linh Cô ấn út hệ thống. Cửa này vốn là một khối đá xanh thiên nhiên hơi nằm ngang rất tự nhiên, trên dưới đều có trục quay. Nút bấm ấn xong, phiến đá xanh hơi chuyển động để hở ra một khe rộng khoảng ba thước ta. Công Tôn Khải phải nghiêng mình mới lách ra thoát, may mà ở ngoài không có ai. Ba người còn lại lục tục ra nốt. Linh Cô đóng chặt cửa bí mật rồi dẫn đường đi tiếp. Dù tôn trọng đạo nghĩa giang hồ nhưng cũng chỉ tin ở chính bản thân mình, Công Tôn Khải vẫn phải bám sát Linh Cô đề phòng những chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Sắp lên tới phòng tròn tầng bốn một chuyện bất ngờ bày ra trước mắt bốn người...

*

* *

Đường trong động ngoắt ngoéo, gập ghềnh, lại còn có biến chuyển nữa. Đó là khi sắp vào phòng tròn lớn thứ tư ở Bắc động, ở chỗ ngoặt bỗng nhiên hiện ra ánh sáng mờ mờ. Linh Cô ngẩn người, dừng phắt lại. Công Tôn Khải dặn ba cô gái:

- Các cô có thể tản ra nhưng giữ vững khoảng cách và lưu ý phía sau mình, đi thật nhẹ chân!

Cứ thế rón rén tiến tới chỗ ngoặt thì ló nửa mặt ra dòm xem. Cửa bắc phòng tròn quả nhiên đã mở! Vì vẫn còn đứng xa tới mười trượng nhưng cũng đã có thể nhìn thấy một phần bóng vật trong phòng tròn, không nhìn thấy người. Ngưng thần nhìn kỹ, lắng tai nghe kỹ cũng không thấy tiếng động nào. Coi bộ trong phòng tròn hình như không có ai. Nhưng nếu quả thật không có người, cửa phòng đóng mở bằng hệ thống khống chế, tại sao tự nhiên cửa lại mở? Công Tôn Khải quay lại Linh Cô hỏi:

- Trong ngoài phòng tròn có hệ thống nào lợi hại không?

Linh Cô đáp:

- Hai bên vách hành lang có cửa ngầm, mỗi bên một cửa, trên cửa có nút bấm. Trong phòng có bi sắt, mưa tên, khói độc, còi quỷ, phía trên gạch vuông có sàn lật, bốn mặt thiết kế đại thể là giống nhau nhưng người thao túng hệ thống có thể tùy ý

biến hoá, mấu chốt ở chỗ trong phòng có bản đồ mười hai con giống nhưng phải ở gần, thậm chí phải ở trong phòng tròn mới thấy được. Xem tình hình trước mắt có vẻ họ doạ chúng ta rút đi, để muội phải tới xem xem sao.

Nói xong lách người qua trước Công Tôn Khải, tha thướt tiến về phía trước. đời nào Công Tôn Khải chịu để cô một mình xông vào nơi nguy hiểm, không nói gì chỉ vẫy hai cô phía sau đi sát vào để cùng đi. Bốn người đi cách nhau chừng hai bước chân tiến lên kiểu cá lội nước. Ba cô gái kiếm rút cầm tay vừa cẩn thận vừa hồi hộp tiến bước. Khoảng cách mười trượng chỉ đi chốc lát đã hết nhưng vẫn chưa thấy có biến cố gì. Linh Cô dừng bước cửa phòng tròn, đưa mắt nhìn mười hai con giống trên vách, trừ bên sát mé cửa không nhìn được ba con giống còn chín con ở trong phòng trông không có gì khác lạ. Lại nhìn xem cảnh vật trong phòng thấy phần lớn cáu đầy bụi đã lâu không ai động tới, chỉ có mỗi góc đá phía trước là không có bụi bám, chứng tỏ có người đã ngồi nghỉ ở đó. Linh Cô khẽ nhắc:

- Cái giá cổ ngoạn kia thiếu hiệp thấy rõ chứ?

Vừa nói Linh Cô trỏ tay vào cái giá bốn tầng rất tinh xảo bày bên góc phải, trên mỗi tầng đều có bày ba thứ cổ ngoạn, trên tầng bốn vật bày bên phải bị

đổ. Dường như người trong động không thể ý đến việc nhỏ nhặt này nên không nhấc lên bày lại. Công Tôn Khải nói:

- Thứ trên giá bày hình như cũng là mười hai con giống hả?

Linh Cô đáp:

- Không sai. Đúng là mười hai con giống. Đây không phải là đồ chơi mà là mười hai nút bấm điều khiển mười hai hệ thống ở trong phòng. Các thứ cơ mật ở động trên do sư tỷ của muội sau khi học nghệ thành rồi ngầm dò xét ra, mười phần cũng biết được sáu bẩy phần. Cái giá cổ ngoạn giả trang kia tuy đã có hoài nghi từ trước nhưng vì sợ kinh động đến lũ ma đồ nên không dám vọng động. Giờ đây sự thực đã chứng tỏ đại khái tình hình đã xảy ra rồi, con giống bị làm đổ kia là con lợn là Hợi chứng minh cho ta thấy ba con giống ở phía vách bên này mà ta không nhìn thấy được, thì con bên phải là con chủ trì hệ thống bị thao túng đã phát động rồi. Dù không nhìn thấy người ắt vẫn có người ẩn trong chỗ kín đáo, nếu chúng ta mạo muội tiến vào tất là mắc hỡm với họ.

Công Tôn Khải nói bằng truyền thanh:

- Thế thì phá giải ra sao hoặc là dụ cho người kia lộ mặt?

Linh Cô cũng truyền thanh trả lại:

- Chó thuộc Tuất, là số gần cuối cùng của mười hai Thiên Can, là số kép.

Cúi nhìn mặt đất trong phòng, những hòn gạch vuông bị bụi đất phủ kín, mầu sắc và các khe mạch trát đều lờ mờ nhìn không rõ, bất giác Linh Cô cau đôi mày liễu, trầm tư không nói. Công Tôn Khải truyền âm hỏi:

- Phải chăng là phải tránh chân dẫm lên hai số?

Linh Cô hơi lắc lắc mái đầu xinh đẹp bảo:

- Hư mà lại thực, thực lại hoá hư. Ma sư, ma đồ đa nghi, gian trá, quỷ quyệt... Thiếu hiệp lưu ý, phía trên cửa có lưỡi đao chém đấy, để muội phát động nó đã. Công Tôn Khải vội cản:

- Để ta...

Chàng đang định hỏi cách sờ ấn máy móc này ra sao để tự mình mạo hiểm nào ngờ vừa thốt ra được hai tiếng thì chân trái Linh Cô đã đặt bước vào trong phòng rồi lại mau lẹ rút ngay ra. Dù cô đã biết rõ sự cơ mật của máy móc và động tác làm nhanh như điện chớp thì từ trên cửa một thanh đao sáng loáng kèm theo làn gió lạnh ghê người đã phập từ trên xuống khiến Linh Cô suýt nữa bị chém trúng.

Lưỡi đao máy rơi xuống đất vào đúng rãnh làm

sẵn phát ra tiếng chấn động ghê rợn truyền ra sau làm hai cô Ấn, Mai sợ quá rú lên. Công Tôn Khải nghe tiếng rú, sợ hãi quay lại mới biết lối rút về đã bị mành sắt sập xuống chặn đứng. Hai cô Mai, Ấn không bị thương tổn gì mà chỉ thấy ghê sợ trong lòng trước sự lợi hại, tinh xảo của hệ thống bí mật. Linh Cô nói:

- Gia mẫu nói quả không sai. Động trên có người ở quả là đúng mà không phải chỉ một người nhưng cũng không phải là quá đông. Giờ nhìn đúng bước chân của muội đi, từng bước từng bước một dẫn theo cho đúng nhưng phải nhanh nhanh lên.

Miệng nói, Linh Cô lướt mình bước vào. Công Tôn Khải cùng hai cô Mai, Ấn không dám chậm trễ, rón bước theo liền, tựa như đi thành một dây kiểu cá lội nhưng lướt nhanh như gió thoảng. Linh Cô quá lo cho rằng cửa sẽ sập lại nhưng thực tế lại không suy suyển gì, giờ ngoái lại nhìn ba bức vẽ trên vách khi nãy không nhìn thấy được thì hạ dạ minh huyền châu ở phía trên hình Hợi chẳng biết tụt đâu mất. Linh Cô "ừ" một tiếng rồi bảo:

- Té ra là vậy. Có lẽ muội đoán sai. Giờ cứ đến trước giá có con giống cái đã rồi có gì nói sau!

Họ đến trước giá đặt mười hai con giống của Thiên Can đúng vị "Mùi". Hình vẽ tượng trương cho

Mùi là một con dê, phía dưới con giống sát tường là một cái kỷ thấp hai cái ghế đẩu. Giá con giống trước kỷ năm bước đều có tượng con giống tạc bằng loại ngọc thạch thượng đẳng, cao khoảng năm tấc ta rất sinh động, cứ như vật sống thật, cực kỳ tinh xảo. Chân cẳng móng vuốt con giống lại gắn trên đế bằng kim loại gì có vân như mây vờn, đúng là một loại đế bằng kim loại cũng chế tạo đặc biệt nhưng rất tự nhiên như thật.

Nếu quả có người ngồi trên ghế đẩu thưởng ngoạn rất vừa nhưng nếu muốn giở trò quỷ thì chỉ cần đứng dậy bước lại là tới, rõ ràng cực kỳ đúng như ý muốn. Ba người lấy bước chân Linh Cô làm chuẩn, không dám sai chệch, loạn nhịp. Nhìn quanh quất, Linh Cô truyền thanh bảo:

- Hai cái kỷ dựa gần ghế đẩu phía dưới chỗ dựa tay đều có nút bấm hoạt động chỉ cần đè nhẹ vào là sẽ tụt xuống lại có hành lang có thể thông vào mật thất của khu cấm bất tất phải kinh qua những hiểm nguy của cửa bí mật. Người ẩn nấp trong động trên bất kể là lão ma hay tiểu ma chắc không thể ngờ có người lại biết những điều cơ mật này. Chúng ta đang "xuất kỳ bất ý, công kỳ vô bị" (ra lúc bất ngờ, đánh lúc không phòng bị) tất sẽ may mắn thành công. Thiếu hiệp thấy thế nào?

Công Tôn Khải nói:

- Ngại gì mà chẳng thử xem sao! Có điều ta có mấy vấn đề muốn hỏi ý kiến cô nương. Đao máy chém rơi xuống chấn động như vậy kẻ ẩn nấp trong động chẳng lẽ không bị kinh động ư?

Linh Cô nói:

- Tiếng chấn động mạnh đến như vậy tất nhiên phải bị kinh động chứ!

Công Tôn Khải nói:

- Hệ thống dàn trong phòng có thể phát động tất cả được không?

Linh Cô đáp:

- Vấn đề này muội cũng đã nghĩ tới. Có thể một số hệ thống sẽ phát huy uy lực chỉ khi nào chân chúng ta dẫm nhầm. Cũng có thể, có khi biết người tới là thiếu hiệp nhưng chưa biết thiếu hiệp tới đây với ý định gì, có thể một bộ phận hệ thống tự do thao túng nhưng lại chưa được phát động mà còn đang chờ điều khiển.

Công Tôn Khải nói:

- Cô nương phán đoán người kia là lão ma ư?

Linh Cô nói:

- Cũng rất có thể xác định thế. Vạn nhất là tiểu ma đầu họ Phạm, nhưng chưa dám chắc có thể đả

thương được thiếu hiệp hay không và sợ mất cơ hội ám toán sau này chắc chắn hơn há chẳng phải là thất thế ư?

Công Tôn Khải rất khâm phục sự suy nghĩ suy luận sâu sắc của Linh Cô cũng là đề cao cảnh giác, bèn nói:

- Liệu người ẩn nấp trong động có lén rình xem hành động của chúng ta không?

Linh Cô đáp:

- Có thể lắm chứ! Họ người ít, số người của họ cao lắm cũng chỉ hai ba mạng, cho là có nhìn thấy cũng không tới kịp để giở trò quỷ đâu! Chính vì vậy muội mới nói ta "xuất kỳ bất ý" là đạo lý này đây!

Công Tôn Khải nói:

- Nếu mật thất bị phá sập, có thể từ khu cấm đi ra được không?

Linh Cô đáp:

- Có thể. Ở giữa có một cửa lên xuống chúng ta có thể theo lối ấy ra!

Công Tôn Khải vốn định phá cửa để vào tuy có nguy hiểm nhưng vẫn có thể dựa vào chân tay bản lĩnh của mình mà chống đỡ, ví như bị vây khốn trong đường hầm bí mật có sức cũng chẳng thể nào thi triển nổi, đâu phải chỉ có mỗi một tử lộ thì thay

đổi ý nghĩ lại thấy Linh Cô đáp có vẻ rất nhẹ nhõm thì không tránh được, nẩy ra ý kiến bảo:

- Nút bấm đè như thế nào?

Linh Cô đáp:

- Phải có hai người cùng phát động, nhanh chậm không bằng nhau thì muôn cung cùng bắn, nguy hiểm cực kỳ. Muội cũng rất hiểu sự thâm hiểm của tiểu ma đầu. Hai cửa trái phải có tên là Tuyệt Diệt Cảnh, đóng mở nút bấm ở trong khu cấm, trừ phi con người có thân pháp "Kim Cương bất hoại" còn thì khó có thể vượt qua mọi sự hung hiểm ở đây. Cửa hầm chật hẹp, bốn người thì không thể cùng tiến cùng lùi, không thể thử được đâu! Cửa giữa không có năm đạo hệ thống, khi thiếu hiệp tới đã nếm trải hai rồi, đó mới chỉ coi là kỳ một, ngoài ra còn nếm đạn sắt, mưa tên, mưa kim ba trận. Giả thử để phá trừ ám khí, bốn người phải chia cách đôi nơi, đôi bên không giúp đỡ được nhau giả thử lúc đó tiểu ma thừa cơ xuất hiện rất dễ lợi dụng cơ hội thì ta biết làm sao? Tùy thiếu hiệp quyết đoán!

Công Tôn Khải hỏi:

- Mưa tên, bi sắt, mưa kim uy lực ra sao?

Linh Cô đáp:

- Mưa bi sắt toàn sắt cục ba phần từ phía trên rơi

ụp xuống. Hành lang chật hẹp, tránh không tránh được, né không né được, chỉ dựa vào công lực bản thân hay binh khí chọi thẳng với ám khí, phải chơi rắn, lấy cứng chọi cứng. Mưa kim dựa vào nọc độc ong đen, nhỏ như lông bò từ trong các ô chứa bắn ra liên tục trong khi cửa đã mở toang nên không thể không suy nghĩ đến việc kẻ địch thừa cơ ám toán từ ngoài nên khó có thể phòng nổi. Khi xuyên vượt khuôn cửa từ trong phòng, ngoài phòng không như nhau, đao chém xuống cửa đóng chỉ hơi chậm một chút là hỏng ngay...

Ấn Thiên Lam nói:

- Hay là tiểu ma đầu họ Phạm vẫn chưa thể đề phòng được thuốc nổ.

Công Tôn Khải lẩm bẩm tự nói với mình:

- Hư mà lại thực, thực lại hoá hư - Cô nương này, trước vờ phá cửa giữa, sau ta đi mật đạo, cô nương thấy sao?

Linh Cô đáp:

- Tùy theo thiếu hiệp thôi!

Họ toàn dùng truyền âm trao đổi với nhau bằng công phu "nhập mật", giả thử có kẻ rình dòm lén cũng không sợ đối phương nghe biết họ bàn những gì với nhau. Trong khi truyền âm nhập mật với nhau, Linh Cô vẫn dẫn đường đi tới cửa giữa. Linh

Cô đã lĩnh hội được ý định của Công Tôn Khải, đắn đo mãi ở trước cửa Tuyệt Duyên Môn, ngần ngừ rất lâu sợ kẻ rình mò ẩn nấp sinh nghi làm như chuẩn bị cố ý quay đầu lại vờ phá cửa giữa. Để kéo dài thời gian, chuyển dời hành động của kẻ ẩn nấp trong động, Linh Cô đứng trước cửa cố ý làm như đang tìm kiếm nút ấn, ngần ngừ xem đi xem lại chứ không lập tức ra tay. Dùng dằng cả khắc đồng hồ, tỏ ý bảo ba người cùng đi lùi trở lại giữa phòng tròn rồi mới đè vào nút bấm.

Tự nhiên phát sinh sự kiện ngoài ý muốn. Nút bấm đè vào thấy cứ mềm nhũn không tốn sức, tựa hồ nút bấm đã bị người phá hỏng, hoàn toàn không còn linh nghiệm nữa. Linh Cô không khỏi kinh ngạc quay đầu lại nhìn mọi người. Công Tôn Khải trông thấy vội hỏi:

- Chớ để sơ hở, trở lại đây mau!

Linh Cô nghe lời, hành động ngay, không thể nói là không nhanh. Nào ngờ sự biến đã phát sinh thật sự. Một tiếng "uỳnh" vang dậy. Cửa giữa đã bị nổ bung ra, đá vụn bay vào như mưa. Công Tôn Khải vội đến không kịp nói gì, chưởng phải cách không vừa chộp vừa kéo về phía mình. Linh Cô vốn đã lăng không tung mình về phía trước, bỗng thấy một luồng sức mạnh ghê gớm túm chặt lấy tấm thân đẹp đẽ của mình khiến thân mình không tự chủ nổi cứ

thế tăng tốc bay trở về ngã nhào vào trong lòng Công Tôn Khải. Theo bản năng Linh Cô giang tay đẩy ra nào ngờ họ ôm tròn lấy Công Tôn Khải mạnh mẽ.

Nguy hiểm đâu chỉ có thế! Cùng lúc đó mười hai con giống trên tường co rụt trở vào trong tường và cùng lúc mưa bi sắt, mưa kim độc, khói độc... nhất tề phụt ra. Nguy hiểm hơn nữa là các viên dạ minh châu soi sáng cũng đồng thời tắt lịm và cả phòng đá tròn trở thành một thế giới tối đen như mực.

Công Tôn Khải dùng công phu Thiên Tuệ Mục để nhìn nhưng đang từ sáng sang tối đen không thể nhìn tinh ngay được, đành vội vã truyền âm nhập mật bảo mọi người:

- Đứng áp sát ta, không được cử động!

Nói xong song chưởng giao nhau vẫy ra tạo nên một luồng canh khí vững chắc như tấm lưới bảo hộ cho cả ba cô gái. Rất lâu, rất là lâu, ít ra cũng phải hàng giờ, huyền quang mới xuất hiện trở lại và một lão già từ khu cấm tiến vào. Thấy Công Tôn Khải và ba cô gái ngã nằm cả dưới đất, lão già cất tiếng cười rộ lên cuồng dại, âm thanh như tiếng cú rúc nghe ghê rợn đáng sợ.

Dường như lão cũng là kẻ đa nghi tuy nhiên tận mắt trông thấy người ngã ra la liệt còn gì nữa mà

nghi ngờ, lão già dừng lại bên cửa cười "khạch! khạch!" hai tiếng rồi nói:

- Nghịch đồ, Phạm Phụng Dương! Ngươi là đồ súc sinh táng tận thiên lương, cứ tưởng hoá trang thì lão phu không nhận ra ngươi ư! Đừng có nằm mơ, có nghiền xương tán thành tro, hai mắt lão phu đâu đã mù, ngươi đừng hòng che giấu nổi! Không phải lão phu lòng dạ độc ác. Con người ngươi một là không được thừa kế y bát của lão phu lại còn khinh thầy diệt tổ. Hai là không nên phá hoại cấm ước của lão phu, thả bà nương họ Trang kia ra đi. Ba là người không nên chôn giấu thuốc nổ muốn dồn độ phu vào chỗ chết, lấy oán báo ơn. Bốn là khi lấy được báu vật tàng trân của tiền nhân lại lừa ta nuốt gọn!".

"Ài! Người chết chẳng nhớ thù! Lão phu chán chẳng buồn nói nữa. Toà cổ động này ngươi vốn định dùng để chôn lão phu nay trở lại thành nơi để chôn thây ngươi. Nhớ lại một thời có tình thầy trò, lão phu bỏ biết bao năm tâm huyết thu thập những cổ ngoạn quý báu để bây giờ coi như vật đã bồi táng theo ngươi, lại còn thêm ba cô bé kèm theo, ở dưới cửu tuyền ngươi cũng nên hài lòng mãn ý!".

"Ài! Lão phu còn muốn tìm thằng nhỏ Công Tôn Khải, thanh toán món nợ này. Không có gã làm gì có ngày hôm nay, người lỗ vốn rồi!".

Lão già xoay mình chậm rãi bước đi rồi mất hút.

Dung mạo là Kim Tinh Thạch, lời lẽ cũng của Kim Tinh Thạch, con người là một ông già, cuối cùng có phải là Kim Tinh Thạch thực không? Đương khi bóng dáng lão vừa tiến vào mật thất của khu cấm thì một tiếng nổ vang dậy từ mật thất vang lên. Chẳng lẽ lão quá đau lòng bỗng dưng đổi ý tự kết liễu đời mình?

Chừng một lát sau, lại hai tiếng nổ nữa vang lên...

*

* *

Trong khu cấm khói dầy đặc cuồn cuộn bốc lên, bụi đất bốc bay mù mịt đến trong phòng tròn cũng bị khói bụi ùa vào mờ mịt, tầm nhìn bằng không, chẳng nhìn thấy gì nữa, người và đồ vật thành một khối hỗn độn mịt mù. Không thấy một bóng người, giả thử có người còn sống chắc sẽ nghe rõ hai tiếng nổ sau cùng không ở một nơi, không cùng một lúc, hai lần nổ, một ở xa, một ở gần.

Rất lâu, chừng ăn xong hai bữa cơm, khói bụi mới thưa thớt dần. Bên trong khu cấm tường đổ, trần sụt nhưng bốn cửa vẫn lờ mờ thấy được. Trừ cửa

đông còn đóng chắc, cửa bắc đã bị nổ toang từ trước, cửa tây và cửa nam cũng bị nổ toang và biến thành một đống gạch đá chồng chất, nhưng lại thấy có người xuất hiện.

Xuất hiện ở mé tây là Trang Mẫu Trang Uyển Quân. Bà ta bị tàn phế không phải là giả, chỉ có chân trái bị gẫy, chống cái nạng vẫn có thể hoạt động được. Khi phát sinh ra sự cố này bà ta không thể nhẫn nại được nữa, không thể không đến tận nơi xem đầu cuối ra sao. Đi bên cạnh Trang Mẫu là ba nữ đệ tử, còn bắt được một người đầm đìa máu, đó là người đã từng xuất hiện là Kim Tinh Thạch đầy lòng thù hận nói luyên thuyên không ngơi miệng. Xuất hiện ở cửa Nam là Hiểu Mai, Đỗ Đan cầm đầu đám anh em, đồ đệ, người ta kéo đến tất cả và cũng bắt được một cái "lưỡi sống". Đỗ Vân, San San thì áp giải một cô gái Hiểu Mai đã nổi sát cơ bừng bừng, lại không quen biết thầy trò Trang Mẫu, trong lúc cấp bách bất giác quát hỏi:

- Các người là ai?

Trang Mẫu chưa kịp đáp thì cô gái bị Đỗ Đan áp giải đã kêu lên:

- Đó là mẹ ta... mẹ...

Trang Mẫu nói ngay:

- Đừng phí công nói lời thừa, mau chia nhau đi tìm vợ chồng Công Tôn thiếu hiệp ngay. Họ đi vào lối cửa bắc!

Vừa nói vừa lọc cọc chống nạng, nhẩy lò cò từng bước từng bước về phía cửa bắc và đừng thấy bà già chống nạng lò cò mà coi thường, tốc độ di chuyển của bà ta thật ghê người. Hiểu Mai hiểu ý, ra hiệu mọi người chú ý sẵn sàng đề phòng rồi lao về mật thất khu cấm qua lối cửa bắc. Đúng lúc ấy từ trong gian phòng tròn ngoài cửa bắc vẳng ra tiếng Ấn Thiên Lam hét lên sợ hãi:

- Bá mẫu, đừng có vào phòng tròn này, chất độc chưa hết đâu! Nhị muội chớ hiểu lầm, toàn người mình cả. Kỷ huynh và Tề đại hiệp có đấy không? Mời tới ngay giúp đỡ mọi người, đề phòng lưỡi dao máy chém ở trên cửa đấy!

Kỷ Khánh, Châu Phương ứng tiếng trả lời rồi lao mình tới ngay. Đỗ Vân, San San bèn trả lại tự do cho hai cô gái và luôn miệng xin lỗi. Hai đoàn người tụ tập tại một nơi, dừng bước trước cửa bắc khu cấm, rồi đứng ở xa xa ngoài cửa căng mắt ngó vào.

Trong phòng tròn, bốn người nằm chồng lên nhau thành một đống. Công Tôn Khải cả người thành chữ “đại” to tướng, nửa thân dưới đè lên Linh Cô mà đôi tay nõn nà của Linh Cô vẫn ôm chặt lấy Công Tôn Khải. Ấn Thiên Lam và Mai Thương mỗi người một

bên nằm phủ phục lên nửa thân trên của Công Tôn Khải, mỗi nửa mặt của Công Tôn Khải bị một mặt hoa đè lên áp chặt như dính chặt vào nhau. Song chưởng của Công Tôn Khải cong gập lại che hai bên đầu cho hai cô gái còn hai cô gái như hai cụm hoa hai bên che đầu cho chàng. Tất cả những chỗ da thịt của hai cánh tay lộ ra ngoài như vừa mọc ra một lớp lông bằng kim châm, đính thêm vô số mũi tên nhọn tẩm độc và da thịt đã tím đen cả lại. Khi mọi người tới được cạnh ngoài phòng thì Ngọc Liên đang gỡ hai tay Linh Cô ra, nào hay Linh Cô đã trúng độc hôn mê, hai tay mười ngón quắp lại như móc câu bấu chặt vào sau hông Công Tôn Khải mà Ngọc Liên vì sợ ảnh hưởng đến hai tay Linh Cô và cũng không dám dùng dao cậy ra nên cứ gỡ mà gỡ mãi không ra.

Công Tôn Khải như mặc một tấm áo tơi, trên áo thò ra cán mấy mũi độc thích. Vì trúng độc quá sâu nhưng chân khí vẫn còn cố giữ lấy sự sống lúc nghe thấy tiếng Hiểu Mai và Trang Mẫu đối đáp chân khí tiết hết ra và chàng hôn mê bất tỉnh. Kỷ Khánh, Châu Phương gỡ được tay chàng ra càng khó hơn.

Bốn người chỉ có Ấn Thiên Lam còn giữ được thần trí tỉnh táo nhưng nếu tay Công Tôn Khải không buông ra, cô cũng không thể nào dậy được.

Hiểu Mai và Trang Mẫu đang dùng Chiết Quang Kính dò tìm tung tích của Phạm Phụng Dương. Đây là một cái kính đặc biệt kỳ lạ. Hình dáng giống như một cái hộp khối chữ nhật, dài năm tấc, rộng ba tấc, dầy hai tấc, bên trong xếp hơn hai chục tấm gương nhỏ, tấm thì cố định, tấm thì điều chỉnh di chuyển được. Trong vòng một dặm vuông, nơi nào đủ ánh sáng đều có thể soi kính nhìn thấy.

Nhìn qua lỗ kính thấy trong khu cấm có hai mươi bốn người. Trang Mẫu một tay cầm kính một tay cầm dạ minh châu chiếu sáng, liếc mắt nhìn một cái rồi trao cho Hiểu Mai. Mọi xó xỉnh ở động trên đều nhìn thấy hết nhưng không thấy bóng dáng Phạm Phụng Dương đâu. Lòng Hiểu Mai chỉ nhăm nhăm chực chém Phạm Phụng Dương để báo thù. Có khi vì bị cái Chiết Quang Kính này làm cho mê mẩn nên quên phắt chuyện. Công Tôn Khải cùng mấy người bị trọng thương đã bị cô cho "ra rìa". Đỗ Đan nén không được bật nói:

- Tứ muội! Bọn Kỷ Khánh sao mà vô dụng vậy, chúng ta tới đó xem sao! Không chỉ có nói, Đỗ Đan còn lôi cả San San theo. Lã Băng, Kim Tốn cũng vào theo, Kỷ Khánh, Châu Phương vì e dè không dám dùng sức quá mạnh. Đỗ Vân, San San đều là vợ chưa cưới của Công Tôn Khải nên quan hệ có khác, ít kiêng dè hơn nên xô vào, đầu tiên gỡ Ấn Thiên Lam ra đã. Thuốc giải Ấn Thiên Lam mang theo

trên mình lập tức được lấy ra. Vấn đề còn lại là kiểm tra thương thế, cho uống thuốc giải độc và xức thuốc giải độc thì phải lột hết quần áo ra. Công Tôn Khải bảo vệ phía trên bị đâm thương rất nhiều. Tuy chàng cao to hơn ba cô gái và cũng đã cố hết sức nhưng chẳng có phép gì bảo vệ được tất cả đều kín đáo nên cả ba cô gái cũng bị trúng thương trên mình. Trước mặt đông người như thế này thì làm sao cho tiện? Mai Phấn và Linh Cô đều là con gái chưa chồng... Đỗ Đan bảo Lã Băng đến báo Trang Mẫu với Hiểu Mai. Đúng lúc đó bỗng nghe Hiểu Mai thét lên:

- Tiểu tặc họ Phạm đây rồi! Gã lại dùng thuốc nổ!

Quân tinh nhuệ nhất đều tập trung cả ở đây, nếu để Phạm Phụng Dương ra tay đắc thủ thì chẳng hoá ra toàn quân bị diệt sạch hay sao?! Tất cả mọi người đều vạn phần kinh sợ!...

Hồi mười ba

ĐƯỜNG TRANG THẦN BÍ

Qua Chiết Quang Kính Hiểu Mai nhìn thấy Phạm Phụng Dương đang định dùng thuốc nổ thì giật mình kinh sợ lập tức buông lời nhắc nhở mọi người cảnh giác. Mọi người nghe thấy không ai là không kinh hoàng thất sắc và đến lúc ấy mới biết Hiểu Mai với Trang Mẫu không để ý gì đến bọn Công Tôn Khải bị trọng thương sắp chết, nhưng trong lúc này mà còn có ý tứ sâu sắc dò xem tông tích địch thì không ai là không thầm vô cùng kính nể...

Trong nước cờ tàn độc này nếu để tiểu tặc họ Phạm ra tay đắc thủ thì võ lâm chính đạo, lẽ dân thương sinh, nhiệt tâm vì đời... tất đồng thời bị tận diệt việc sống chết của cá nhân là chuyện nhỏ, chuyện võ lâm an nguy mới là việc lớn làm sao mọi người không kinh sợ cho được!

Trang Mẫu hoảng sợ vội hỏi:

- Ở chỗ nào?

Vừa nói vừa giật lại Chiết Quang Kính ngưng thần chú ý nhìn xem. Ấn Thiên Lam thấy tình hình cấp cứu, tình hình địch gấp rút đều như lửa cháy chân mày. Hiểu Mai và Trang Mẫu chẳng có phép gì phân thân để giải quyết cả hai nơi cho được, đang cơn nguy phải dứt khoát, bảo ngay mấy người kia:

- Việc gấp phải tòng quyền, cứu người là cấp bách mời ba vị tạm thời lui ra đã!

Đợi Kỷ Khánh, Chân Phương, Kim Tốn lùi ra ngoài cả, bèn ra tay cấp cứu. Công Tôn Khải bị trúng độc châm nhiều nhất trừ đầu không bị trúng vì được ba cô gái che chắn cho ở phía ngoài còn khắp mình từ trên xuống dưới trúng độc châm tua tủa như lông nhím, đã thế ngày hè lại mặc quần áo mỏng mảnh nên độc châm toàn xuyên qua quần áo mà vào da thịt vì vậy phải cởi bỏ hết quần áo ra mới chữa được đúng như liệu định, vả lại có thể mới không bỏ sót thương tích. Hơn nữa Ấn Thiên Lam, Đỗ Vân, San San đều là vị hôn thê của Công Tôn Khải đến sinh mệnh còn là của nhau nên cũng không e dè gì lắm.

Cởi hết thì cởi. Điều làm mọi người lo nhất là cửa mở toang hoác không đóng lại được, trong phòng

tròn hệ thống bí mật bố trí dày đặc, không dám xê dịch bất cứ thứ gì đi nên ba cô gái thẹn thùng oan. May mà những người cùng đi toàn là cốt nhục hoặc chơi với nhau vì đạo nghĩa nên đều hiểu rõ là nên làm gì, tất cả đều tự động lùi xa khung cửa mở...

Cởi hết ra rồi thì... Trời ơi! mông đùi Công Tôn Khải trừ những chỗ Linh Cô ôm lấy che chở cho còn những chỗ khác đã tím ngắt cả lại! San San kinh ngạc hỏi dồn:

- Đại tỷ! Còn cứu được ư? Cứu thế nào đây?

Ánh lệ lấp lánh đang chỉ chực thánh thót nhỏ xuống. Ấn Thiên Lam mệt nhoài thều thào nói:

- Dùng bột thuốc xoa vào những chỗ bị thương. Ở đây không có nước, bất kể là ai hãy nhai nhỏ thuốc viên ra rồi mớm đẩy vào trong họng, thổi xuống bụng... Bị độc lâu đến hai giờ rồi, phải trong uống ngoài xoa đồng thời...

Lúc nói rất phều phào, có khi không có lực tỏ rõ phải rất cố gắng lắm mới nói được đến thế. Đỗ Vân càng lo lắng thì Ấn Thiên Lam lại nói:

- Ta còn chịu đựng được... Mai Phấn và Linh Cô sợ không chịu đựng được lâu nữa đâu... nhất là Mai Phấn bị trúng độc châm không ít... Tốt nhất là tìm nhị muội tới đây, ta phải nghỉ một lát...

Nói rồi nhắm nghiền mắt lại. Đỗ Vân run cả chân tay, một mặt chữa thuốc cho Công Tôn Khải một mặt giục San San bảo:

- Trước hết hãy mớm cho họ mỗi người hai viên đan hoàn đã, rồi đi tìm nhị tỷ lại mau...

Đúng lúc đó Hiểu Mai được Lã Băng cấp báo đã về tới bên cửa nói ngay:

- Khỏi phải tìm, ta về đây rồi!

Nhìn thấy thương thế của Công Tôn Khải như vậy Hiểu Mai không nén được "á" lên một tiếng rồi bảo:

- Sao lại nặng đến thế này cơ chứ! Đại tỷ với nhị muội Mai, Trang thế nào?

Ấn Thiên Lam nghe giọng nói của Hiểu Mai thì từ từ mở mắt ra nhưng không gượng nổi lại ngất đi. Đỗ Vân nói:

- Đại tỷ với hai cô nương bị thương so với Khải ca ca cũng chẳng nhẹ hơn bao nhiêu đâu. Trang cô nương bị thương ở hai chân nhưng không phải dễ dàng chịu đựng, ý Trang bá mẫu thế nào?

Hiểu Mai nhìn qua thấy trước giá con giống tương đối sạch sẽ thì bảo:

- Chỗ này hơi khuất, giờ cứ đưa lại đó đã rồi hãy hay!

Ngọc Liên thì cũng là hoa thơm có chủ, khi lột quần áo có Công Tôn Khải để xem vết thương thấy không tiện ở lại nên đã lùi ra ngoài. Vừa sốt ruột lại vừa không tiện tìm người khác chị em Hiểu Mai đành chia nhau làm hai lần mới khiêng được những người bị thương vào chỗ khuất. Đỗ Vân chưa nghe được câu trả lời cần thiết nên hỏi lại:

- Ý Trang bá mẫu định thế nào?

Hiểu Mai không trả lời trực tiếp chỉ cau mày hỏi lại:

- Phải chăng cũng cần chữa trị như Khải ca ca?

Đỗ Vân đáp:

- Không làm thế thì làm sao xức thuốc!

- Tình hình như khi nãy thì Trang bá mẫu đã nhìn thấy tận mắt, đã hỏi qua tình hình hôn nhân gia đình của Khải ca ca, ta đã nói hết về quan hệ của chúng ta với Khải ca ca cho bá mẫu nghe rồi.

Đỗ Đan nói:

- Bị chất độc đâu có giống như bị thương vì đao kiếm, chữa qua loa đâu có được! Thuốc lại chỉ có một bình, không thể sẻ ra được. Tốt nhất nhị tỷ tự đi mời Trang bá mẫu tới đây đi.

Hiểu Mai nói:

- Tiểu tặc họ Phạm tinh quái lạ thường, tráo trở đáng sợ. Trang bá mẫu dẫn người chạy tới gã thừa cơ đó đột nhập kẹp theo hai hòm thuốc nổ chẳng hiểu còn giở trò quỷ gì nữa đây! Có điều Trang bá mẫu đã nói với ta là bá mẫu có hai con gái bốn đồ đệ đều là gái đã nhờ Khải ca ca thay mặt tùy chọn định hôn nhân. Giờ cứu người là cấp thiết, không thể suy nghĩ lâu được đâu!

San San lúc này đã mớm thuốc cho Mai Phấn và Linh Cô xong, đang cởi giải áo của Ấn Thiên Lam để cởi áo quần xức thuốc. Đỗ Vân đã bôi thuốc cho Công Tôn Khải một lượt vừa xong, lấy hai viên đan hoàn bảo:

- Nhị tỷ, nhai hai viên thuốc này rồi mới thổi xuống tận bụng cho Khải ca ca sau đó cứu Linh Cô, để muội cứu Mai nhị tỷ.

Hiểu Mai hiểu ý của Đỗ Vân thì cười bảo:

- Một việc khỏi phiền hai chủ, sao muội lại phải chia mình, ta như vậy làm gì! Để ta cứu Mai nhị tỷ cho!

Hiểu Mai vừa nói vừa xắn tay làm luôn. Đỗ Đan đỏ mặt nói:

- Nhị tỷ tệ lắm nhé!

Nói xong đành tự mình nhai thuốc mớm cho Công Tôn Khải, xong mới đến Linh Cô. Vị trí

khoảng trống trước giá bày mười hai con giống hơi chật hẹp, bốn người bị thương bày một hàng, chẳng cách ngăn gì. Công Tôn Khải ở ngoài cùng vì tên độc đâm vào lưng nên phải đặt nằm úp sấp xuống. Ấn Thiên Lam bị thương phía bên trái thân thể, Mai Thương bị thương nửa thân bên phải, hai người đặt nằm nghiêng mặt đối nhau hơi dựa vào nhau chỉ có Linh Cô lại bị thương toàn ở phía trước hai đùi nên phải đặt nằm ngửa, con gái hơ hớ đặt nằm ở tư thế tỏ hơ quả thực cũng bất nhã. Dù Đỗ Vân cũng là con gái trông thấy tình cảnh mọi người cứ tô hô ra như vậy thì mặt hoa không khỏi đỏ tưng bừng vì bản thân chỉ mới cởi áo cũng đã phải che che đậy đậy rồi...

Một lát sau Trang Mẫu tới thấy chị em Hiểu Mai đang tận tình mớm thuốc bôi thuốc, tinh tế mà đều khắp, vừa bôi xoa vừa nắn bóp thì sinh cảm tình tốt với Đỗ Đan. Trang Mẫu lại phát hiện ra bộ vị bị thương của Công Tôn Khải đang rỉ rỉ dịch độc chảy ra có mùi hôi thì cau mày bảo:

- Thật khổ thân Khải Nhi, nếu không phải chàng lấy thân ra che chắn thì ba cô bé chưa biết sẽ bị thương đến mức độ nào. Nước dịch độc chảy ra có cần thấm khộ đi không?

Châu Phương ở ngoài cửa nói vọng vào:

- Xin chớ động vào. Đây chỉ là hiện tượng bình thường sau khi làm thuốc thôi. Đợi khi thay thuốc sẽ dùng nước trong rửa sạch và những áo quần dính độc cũng không được dùng nữa.

Trang Mẫu nói:

- Cảm ơn đã cho biết! Tiêu Trang! Dẫn sư muội đi chuẩn bị nước sạch với cái cáng mềm lại đây. Cẩn thận đề phòng tên tiểu súc sinh đấy. Tuy gã đã ra ngoài tầm nhìn của ta nhưng vị tất gã đã rời động mà bỏ đi đâu!

Hách Tiên Trang vâng lệnh quay về đi xuống động dưới. Hiểu Mai nhân dịp nói luôn:

- Không được đâu bá mẫu ạ. Tên tiểu tặc họ Phạm này sở trường kiêm mấy môn võ công chính tà, thực không dễ đối phó. Gã lại còn ôm theo hai thùng thuốc nổ, chẳng biết đã chôn ở chỗ nào. Chớ nên đi rất mạo hiểm!

Trang Mẫu nói:

- Lão thân quên nói. Thuốc nổ ấy chôn ở tẩm cung của ta, giờ cả vùng ấy không dùng nữa là xong.

Hiểu Mai nói:

- Vậy nếu có đi nên mang theo nhiều nhiều người một chút. Mang tới đây bốn cái chăn!

- Tôi đi, để tôi đi! Để tôi đi cho!

Người ngoài cửa nhao nhao truyền tới giọng nói của Mục Hồng, Lã Băng, Hướng Chuẩn, Phòng Phi. Tiếng chân bước xa dần.

Một lát sau từ động dưới vẳng tới tiếng nổ vang rền. Mọi người đều kinh hoàng thất sắc. Trang Mẫu chống nạng chạy đi như bay. Hiểu Mai nhắc Đỗ Vân, San San trông giữ người bị thương rồi cũng chạy theo. Trang Mẫu đã đón lấy Chiết Quang Kính từ tay Tĩnh Cô trao cho nhìn thì thấy trong kính là bụi bay mờ mịt không biết thực trạng vụ nổ ra sao. Hiểu Mai nói:

- Nổ ở chỗ nào ạ? Có ai bị thương không?

Trang Mẫu đáp:

- Tên tiểu súc sinh này ác thật! Trên đường đều đụng tay đụng chân hết cả! Tất có bàn tay của con nghịch đồ của ta đây! Phá hết những chỗ cơ mật của động dưới nên gã kia mới tự tung tự tác được như vậy, ta hồ múa gậy vườn hoang, đây cô xem!

Hiểu Mai đón lấy Chiết Quang Kính nhìn xem thì thấy bụi đất quay cuồng vẫn chưa lắng xuống, chẳng nhìn rõ gì cả. Lòng Hiểu Mai chợt nhói lên lạnh giá vì lo lắng cho bọn Mục Hồng khôn xiết. Càng lo càng không dám rời đây đi để xem ở đằng kia ra sao.

Rất lâu, rất lâu sau, khói bụi mới tản mác dần. Qua Chiết Quang Kính đầu tiên Hiểu Mai thấy hai đống gạch đá lù lù nhưng chẳng biết là nơi nào bị phá nổ. Cô không quá coi trọng vấn đề này mà chỉ lo cho người nhưng tìm người mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng một ai khiến lòng Hiểu Mai vừa buồn vừa giận, ảm đạm nói:

- Bá mẫu, sợ tất cả đã bị hạ độc thủ rồi!

Trang Mẫu đón lấy Chiết Quang Kính đổi sang nhìn hai chỗ khác rồi mới nói.

- Tiểu súc sinh phá nổ Phòng Chỉ huy, phòng chứa bản đồ mật của hạ động, cửa của hạ động mở rồi, từ nay tha hồ hoành hành mưa gió chẳng còn gì ngăn trở. Chà! Lão bà tử xem còn làm gì được nữa đây? Không ai bị thương cả!

Hiểu Mai lại đón xem trong Chiết Quang Kính quả nhiên thấy mấy người đi khi nãy không thiếu một ai. Người thì lo soạn đồ cần dùng, người thì đang canh giữ bên ngoài phòng. Đến lúc này lòng Hiểu Mai mới thấy được an ủi, mọi người cũng thở ra nhẹ nhõm. Một lát sau các đồ cần dùng đều được mang tới. Lạ thay thêm một lần thuốc viên. Ấn Thiên Lam đã dần dần tỉnh lại. Chẳng phải vì thể lực của cô khoẻ mạnh hơn mấy người kia mà là nhờ nhiều năm nghiên cứu độc kinh, uống vào không

biết bao nhiêu linh dược nên đã tạo được năng lực chống độc hơn người.

Nơi ở đã bị triệt phá, người thì có ít, nhờ Hiểu Mai cạn lời uyển chuyển khuyên dỗ, cuối cùng Trang Mẫu đã đồng ý làm khách ở Cẩm Châu. Ấn Thiên Lam mất bao công sức tiền bạc mới đặc chế ra hai bình thuốc giải độc, chẳng bao lâu giờ đã dùng hết. Trừ cô đã hoàn toàn bình phục, Công Tôn Khải với hai cô Mai, Trang tuy đã tỉnh nhưng chất độc chưa hết hoàn toàn. Thuốc của Kỷ Khánh cũng đã dùng hết, giờ đành dùng thuốc sống phối chế lại để tạm ngăn chặn chất độc âm ỉ lan rộng. Tất nhiên không được hiệu quả như mong muốn lúc này!

Phạm Phụng Dương như cục đá chìm đáy nước chẳng thấy bóng dáng đâu. Trong con mắt, tận đáy lòng Phạm Phụng Dương ghét sợ nhất Công Tôn Khải. Nếu bây giờ Công Tôn Khải bị bệnh thế, thương thế phải nằm liệt giường liệt chiếu không dậy được, đối với Phạm Phụng Dương thì quả đây là cơ hội ngàn năm khó kiếm, nhổ được cái đinh trong mắt, cái dằm dưới chân. Cơ hội này quả là cơ hội tốt không thể bỏ qua được. Cơ hội trời cho, đời nào gã bỏ qua không lợi dụng? Chính vì thế mà mọi người sinh hoài nghi, lần này tác quái trong Thần Binh Động nếu không phải là Phạm Phụng Dương mà lại

là Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch thì sao?

Phán đoán theo tình lý, trận tác quái này phần lớn nghiêng về tội ác là của Kim Tinh Thạch. Nghĩ đến tình cảm của Công Tôn Khải đối với Kim Tốn mà bỏ qua không làm gì quá đáng. Đang trong lúc khẩn trương lo lắng hết ngó trăng rồi lại ngóng sao thì toán của Đỗ Đan bình an trở về, tay xách nách mang chở về đầy dược liệu rồi họ bắt tay vào chế thuốc. Qua lần va chạm này, đối với chất độc mọi người đã hiểu sâu sắc và luôn sẵn sàng đề phòng. Trong khi nhàn rỗi, bên nam thì tìm Kỷ Khánh, Triệu Nguyên, Châu Phương xin học hỏi về chất độc còn bên nữ thì luôn ríu rít vây quanh Ấn Thiên Lam hỏi han không ngớt về những điều không biết. Nhất là San San, cả ngày không rời Ấn "đại tỷ", luôn miệng hỏi đủ thứ chuyện trên đời không một lúc nào ngơi. Khi phải luyện thuốc mọi người đều hăng hái giúp đỡ, nên công việc tiến triển rất nhanh.

Mai Lĩnh Tam Phụng cuối cùng cũng được đoàn tụ, chị em lại được trùng phùng đã thân thiết lại càng thân thiết. Tỷ muội đều tìm được bạn đời hàn huyên với nhau toàn kể lại những chuyện xảy ra nửa năm nay nào là võ công, nào là những gì tâm đắc... Nói đến chuyện kết tóc xe tơ, Mai Linh và Mai Uy đều tán thành Mai Phấn là giữa Công Tôn Khải

với Lã Băng, trong hai người chọn một, như vậy chị em khỏi phải tranh cãi. Mai Phấn nhận thấy Lã Băng còn quá trẻ đôi bên chênh nhau đến năm tuổi, vợ già hơn chồng chưa chắc đã hạnh phúc trong khi chung hoạn nạn với Công Tôn Khải đã kề vai áp má, da thịt sát nhau nên không muốn lấy người nào khác. Trang Linh Cô với Mai Phấn nằm cùng nơi dưỡng bệnh, cũng tự nhiên tham gia và trở thành một thành phần trong chị em họ Mai và đặc biệt lại cùng một suy nghĩ với Mai Phấn.

Hôn nhân của hai người đã được giải quyết. Con gái lớn của Trang Mẫu là Tĩnh Cô, học trò đầu là Hách Tiêu Trang, học trò thứ ba là Hà Trang, học trò nhỏ nhất là Mẫu Trang và cả Tú Tú cũng được giải quyết xong việc nhân duyên. Hiểu Mai dựa vào ý kiến Công Tôn Khải lọc ra những người chưa kết duyên bao giờ theo thứ tự lớn nhỏ lập nên một bản danh sách vừa khéo đúng có sáu người rồi mời Tuyết Sơn Tiêu và Trang Mẫu duyệt chọn. Các người có tên trong danh sách là Tề Vân Bằng, Hướng Chuẩn, Phòng Phi, Cổ Bách với Mục Hồng và Lã Băng.

Tuyết Sơn Tiêu cảm ơn nghĩa của Lưu Xung bèn nhận lời gả Tú Tú cho sư đệ của Lưu Xung là Bành Hoá. Trang Mẫu gả con gái lớn Tĩnh Cô cho Mục

Hồng, còn bốn người nam bốn người nữ cứ theo đúng thứ tự tuổi tác mà kết duyên. Sắp xếp xong xuôi, Lã Băng nhỏ tuổi nhất, đối tượng của anh chàng là cô gái trẻ nhất và cũng đẹp "nhất nhất" là Mẫn Trang. Nguyện kết giao vì đạo nghĩa giang hồ, trước khi trở thành tình ruột thịt, vô hình trung họ đã tạo nên cả một "đại gia đình", một lực lượng lớn mạnh mẽ và trong sạch của giới giang hồ ở Liêu Đông.

Thiều quang trôi nhanh như dòng nước chảy, bất giác đã nửa năm trôi qua. Toàn bộ những người trong nhà Phích Lịch Thần Bà bị thương đều đã khỏi, võ công cũng có những bước tiến dài. Hôm ấy trời vừa sáng, Đinh Thái vào báo:

- Có các lão gia tử từ ngoài tới thăm!

- Đến lúc rồi! Để ta ra xem sao!...

*

* *

Nửa đêm. Trong một trang viên ở gần Lạc Thành có bóng bốn khách dạ hành bay lướt vào trang viện nhẹ như chim bay về tổ và khi tiếp đất, nhẹ đến nỗi bụi cũng chẳng bốc bay. Sau đó họ chỉ lắc mình một cái đã mất hút trong bóng đêm.

Trang viện này nằm ngoài cửa Nam của Hải

Thành, dựa vào thành, chiếm đất rất rộng, tường vây cao trượng hai, ngoài tường là hào nước, bên mép hào là tùng bách xanh rờn.Cổng lớn sáng quắc sơn màu đỏ rực. Mầu đỏ mầu lục ánh bên nhau, thật là rõ ràng loá mắt. Bên trái tường trang viện có cổng xe ra vào. Trên hào nước đối diện với hai cửa là một cây cầu chia rõ người đi xe chạy, thật là bề thế. Chỉ cần nhìn ở ngoài cũng đã thấy đúng là nhà hào phú. Từ khi có trang viện đến giờ, cổng chính chưa thấy mở bao giờ. Vậy chủ nhân là ai? Chưa thấy mặt nhưng cũng có thể "biết" vì trên cổng treo một tấm hoành phi nền đen chữ vàng. Chữ đề:

"Cát thị biệt dã"

"Cát thị biệt dã", biệt thự ngoại thành của họ Cát. Qua tấm biển có thể biết chư sản nghiệp họ Cát, nhưng là người làm gì? Vì biệt dã mới xây dựng chưa lâu nên chưa tìm hiểu được rõ ràng. Cứ cách một ngày, cổng xe lại mở toang một lần cho xe chạy ra, dong xe là ông già độ năm sáu mươi tuổi cho xe chạy một vòng quanh chợ của vùng, chẳng qua chỉ là để mua cá thịt rau dưa, đồ ăn thức uống thường dùng hàng ngày. Nếu để ý tỉ mỉ sẽ có thể phát hiện ra mỗi khi xuất hiện, nhà này lại mua một cái sỏ lợn, gà vịt rau dưa... đầy ắp một xe. Hai ngày mà ăn hết bằng ấy thức ăn thì số người ở trong trang viện

ắt không phải là ít, phỏng đoán cũng phải tới cả trăm. Nhưng hai ngày một lần, mỗi lần không quá một giờ, ai hơi đâu mà để ý về một sự kiện tầm thường vụn vặt như thế?

Đêm nay có bốn khách dạ hành tiến vào trang viện, không biết là chủ hay khách hoặc là cường đạo từ ngoài đột nhập? Chỉ biết họ vào đã cả nửa giờ mà chẳng thấy tin tức gì. Hiện tại đã là đầu Đông, trời sắp đổ tuyết, gió bấc lạnh buốt, từng trận từng trận thốc tới. Đêm hôm khuya khoắt, lạnh lẽo thế này chủ nhà chắc đã sớm ru hồn trong cõi mộng, còn người vừa tiến vào trang viện chắc là vì "quân tử trên xà nhà" (tức kẻ trộm - ND) cửa rả vẫn đóng chặt thì có thể giở được trò gì?

Bỗng đâu trong đêm tĩnh mịch chợt vang lên một tiếng "xạch" kèm theo tiếng quát khẽ và từ trong bóng tối vẳng lại tiếng quát hỏi:

- Người nào?

Mấy người trông nhà bảo vệ trang viện nhà phú hào thì có gì lạ, điều kỳ lạ là giọng nói lanh lảnh giống giọng đàn bà và phán đoán qua âm lượng giọng nói ngọt ngào thanh thanh thì người phụ nữ này tuổi chưa quá cao. Mời một cô gái làm bảo vệ trang viện quả là việc hiếm hoi xưa nay chưa từng

có! Tiếp theo ngay tiếng hô lảnh lót, đèn trong trang viện bật sáng rực.

Ôi! Dưới ánh đèn chiếu rọi, nhà cửa trong trang viện đầy vẻ quái dị lẫn bí ẩn. Không phải kiểu nhà xây bình thường. Tường viện rộng chừng hai chục trượng, khoảng cách tường hai trượng là một vòng nhà thấp nối liền nhau cũng hình chữ nhật. Hai mặt ngôi nhà thấp có cửa sổ, trước sau bày vô số chậu hoa đẹp đẽ trồng toàn một giống mạc mai. Lúc này mai đang nhú nụ hứa hẹn một mùa hoa rực rỡ. Ở trung tâm là một nhà lầu hai tầng hình chữ nhật, xung quanh là một vòng cây "trường thanh thụ" uốn cắt thành hình chim, thú nhưng đều thành đôi thành cặp, trông thật là bề thế đẹp đẽ. Giữa vòng trường thanh thụ và vòng bồn hoa mạc mai là đá chập chồng xếp thành hình núi giả, hình thành nên đường ranh giới trong, ngoài, bốn góc đều có một nhà gác và ánh sáng toả chiếu từ gác này ra.

Lúc này trên khoảng đất trống ở lầu Tây có một đôi nam nữ đang đứng lưng tựa vào nhau. Nam ngoảnh mặt vào nhà, nữ ngoảnh mặt ra ngoài. Hai người đều vận kình trang có mang theo binh khí tựa như đang chờ đợi không chút sợ hãi khi bị người phát giác vẫn chưa có ý bỏ đi vì chủ nhân ở phía trong trên lầu vẫn chưa sáng đèn, còn ở hành lang

lầu hai có một cô thiếu nữ đang đứng. Dưới hàng hiên dẫy nhà thấp mặt hướng vào trong cũng đều có người đứng nhưng toàn là đàn ông khoẻ mạnh. Cô gái đứng trên ban công nhìn thấy rõ ràng đôi nam nữ trẻ đang bị vây khốn rồi bèn nói:

- Nửa đêm vào nhà dân, không trộm cũng là cướp. Thấy các người tuổi cũng chưa lớn lắm sao lại làm cái nghề đáng hổ thẹn này?

Chàng thanh niên đứng trên khe đất trống nói:

- Tại hạ là Hướng Chuẩn thành tâm tới thăm, xin mời chủ nhà ra nói chuyện!

Cô gái cùng đi không nói cũng biết đó là vợ anh ta, Vưu Tuệ Trang. Có điều không biết còn hai người nữa là ai hiện giờ đang nấp ở đâu? Cô gái trên ban công lầu nói:

- Ta là chủ nhà này nếu quả thật có thiếu loanh quanh dăm mười lạng bạc thì ta có thể làm chủ được!

Hướng Chuẩn cứ để cô ta nói hết câu, rồi cười khanh khách bảo:

- Nghe khẩu khí của cô, có giỏi lắm thì cô cũng chỉ là a hoàn thân cận bên cạnh chủ để sai bảo, mời chủ nhà này ra đây nói chuyện!

Cô gái trên ban công nói:

- Nói rõ ý định của người tới đi, ta đang nghe đây!

Hướng Chuẩn nói:

- Sự bất quá tam. Ta nói lại lượt nữa, mời chính chủ nhà ra nói chuyện. Cô gái trên ban công cũng nói:

- Ta cũng nói lại cho người lần cuối, ta là người tiếp ngươi ở nhà này, có gì cứ nói, không nói thì đi. Căn cứ vào thân phận trẻ tuổi của các người, ta cũng không muốn làm khó các người!

Hướng Chuẩn không để ý tới cô ta, vẫn cao giọng nói:

- Hướng Chuẩn tới xin gặp Phạm thiếu sơn chủ.

Cô gái ở trên ban công nổi giận bảo:

- Ngươi gọi cái quỷ gì vậy? Chủ nhà ta họ Cát! Ngươi tìm người sai địa chỉ rồi!

Hướng Chuẩn cũng cáu:

- Ngươi bớt cái trò vẽ hành vẽ tỏi trước mặt ta đi. Phạm thiếu sơn chủ nếu không có ở đây thì mời Phạm phu nhân ra nói chuyện!

Cô gái trên ban công nói:

- Ngươi mù thật rồi, Cát gia không phải nơi làm phúc đâu, nếu còn cố tình làm nhộn thì chớ trách ta không khách khí!

Hướng Chuẩn lại cao giọng gào lên:

- Thiếu sơn chủ, Phạm phu nhân! Hướng Chuẩn xin mời lần nữa, nếu vẫn còn không chịu gặp là coi Hướng Chuẩn này không phải bạn bè nữa đó!

Đợi một lát trên lầu vẫn không thấy động tĩnh gì. Cô gái ở ban công cũng chẳng để ý đến Hướng Chuẩn nữa mà trực tiếp ra lệnh:

- Tắt đèn, chuẩn tha cho họ đi. Nếu dám vọng động, cứ giết khỏi bàn!

Cô ta quay mình đẩy cửa lầu, lắc mình một cái mất hút. Cùng lúc ấy đèn ở các ngọn giả sơn tắt phụt. Hướng Chuẩn nhìn lên trên lầu, dằn giọng nói:

- Phạm Phụng Dương! Ngươi đã tuyệt tình thì đừng trách Hướng Mỗ ta bất nghĩa! Món nợ ở miếu sơn thần, ta cũng muốn trần tình cho rõ, giờ thấy là ngươi chủ sử rõ ràng. Xui bạn hữu bán mạng vì ngươi rồi ngay đến bạn hữu vẫn cứ nổi lửa đốt, còn không mau bò ra đây ư? Để cho y thị ra mặt đủ thấy cái bụng dạ ngươi, để xem đen tối được đến đâu?

Lại đợi một lát nữa trên lầu vẫn chẳng có phản ứng gì. Coi bộ Phạm Phụng Dương không có mặt. Vưu Tuệ Trang khẽ bảo:

- Để muội trao đổi thử xem sao!

Hai vợ chồng đổi chỗ cho nhau. Vưu Tuệ Trang cất giọng nói:

- Ngọc Châu! Ta là Tuệ Trang đây. Phạm Phụng Dương phản thầy lường bạn giết bố vợ, lừa vợ táng tận lương tâm thật không bằng cầm thú. Muội đi theo gã tuyệt đối không có hậu quả tốt đâu! Lời thề ước của sư phụ đã giải trừ và đã rời địa cung, hãy hoả tốc quay về xin ân sư tha tội khỏi phải cắt đứt với sư môn. Các sư tỷ muội đều rất nhiệt tình chờ muội trở về, hy vọng muội suy nghĩ cho đúng. Lúc này quay đầu cũng không phải là muộn. Thôi, tỷ đi đây!

Hiểu ý nhau, cùng với Hướng Chuẩn theo đường chính mà đi ra khỏi trang viện mà không gặp ngăn trở chút nào. Nhưng khi hai người vừa ra khỏi trang viên, đúng lúc đó thấy loáng lên một cái, hai người bỗng hoá thành bốn bóng người vọt đi như bay.

Ơ! Trong bóng tối mông lung, bóng người chạy càng lâu càng đông. Về tới nhà nghỉ Hải Chấp rực rỡ ánh đèn mới nhìn thấy rõ là về cùng với vợ chồng Hướng Chuẩn còn có vợ chồng Công Tôn Khải và bẩy người, Kim Tốn và Lục Hạo. Nguyên khách tới Cẩm Châu thăm người hôm ấy chính là Tứ Bất tiên sinh...

Bốn vị lão hiệp nhận lời ủy thác của Trang Mẫu,

lăn lộn trong gió bụi giang hồ tuy không tìm ra tông tích của Phạm Phụng Dương và Lý Ngọc Châu nhưng cũng lần theo dấu đến Hải Thành, vô tình mà tìm ra "Cát thị biệt dã", vừa điều tra công khai vừa hỏi han ngấm ngầm. Tuy vẫn chưa có thể xác định sào huyệt bí mật của Phạm Phụng Dương ở đây nhưng qua sự bố trí bên trong nên thấy có vẻ như Phạm Phụng Dương cùng Lý Ngọc Châu có quan hệ cực kỳ rộng lớn và sâu sắc chặt chẽ vì qua sự xây dựng bố trí những giả sợ, mật đạo, phòng ngầm, mạng cung tên độc, hệ thống điều khiển... cực kỳ tàn độc và tinh xảo thì tin rằng nhận định đó không sai, không còn nghi ngờ gì nữa. Cứ mải mê dò xét, Tứ Bất tiên sinh không biết là Trang Mẫu đã bỏ động ra đi, đuổi theo về Thần Binh Động vẫn "không lại hoàn không" nhưng họ lại phát hiện ra có người đang ngấm ngầm xây dựng, tu sửa đổi mới Thần Binh Động, tuy vậy dò hỏi mãi mà vẫn không nhận ra chủ nhân chính là ai?

Trong lúc bàng hoàng hết kế, họ bèn đến Cẩm Châu thăm Công Tôn Khải, cũng là một cách thăm dò giúp họ cách đối phó, đồng thời cũng cho biết những gì đã do thám được phù hợp với sự ủy thác. Công Tôn Khải căn cứ vào hai tin tức mới thu hoạch, suy nghĩ rất kỹ rồi chia lực lượng thành hai đội ngang nhau chia đường hành động. Công Tôn

Khải soái lĩnh tổ này có Lưu Tín và Tuyết Mai, Lã Băng và Diệp Mẫu Trang, Phòng Phi và Tần Khả Trang, Bành Hoá và Tú Tú, năm đôi vợ chồng mới với Lưu Xung, Châu Phương đi do thám Thần Binh Động.

Vợ chồng Hoắc Khí Ác lần này thành một tổ đơn độc vẫn đi theo con đường của họ, có Lưu Trí và Ngạo Sương, Mục Hồng và Tĩnh, Tề Vân Bằng và Hách Tiêu Trang, Kỷ Khánh và Ngọc Liên, Hồ Mộng Hùng và Y Bình sáu đôi vợ chồng lấy mục tiêu hành động là Tuyệt Duyên Cốc và Đường Trang.

Đây là cách chia tổ tổng hợp theo kỹ năng, trong tổ có hai "chuyên gia" tinh thạo hệ thống, mai phục, hai "chuyên gia" giỏi về chống độc, chữa độc kể cả là người cũ của họ Kim ở Thiên Nam.

Để chia đều thực lực, khắc phục được những khó khăn ngoài ý muốn, Công Tôn Khải còn tạm thời đưa Tuyệt Tình Kiếm của mình cho Đỗ Đan sử dụng. Điều phối như vậy, trong cả ba tổ, tổ nào cũng có một thanh bảo kiếm sắc nhọn có thể chém ngọc chặt vàng.

Chính vì thế mà tổ của Công Tôn Khải mới có mặt ở Hải Thành như ta đã biết. Về đến nhà nghỉ,

Công Tôn Khải bảo:

- Liệu Tứ Bất tiên sinh có lầm không nhỉ?

Vưu Tuệ Trang nói:

- Giả sơn được thiết kế mười phần tinh xảo, không thể không khả nghi. Lần sau đến mạo hiểm một phen nữa xem, phải thử thì mới biết đúng hay không!

Công Tôn Khải hỏi:

- Ta chỉ lấy làm lạ nếu là Phạm Phụng Dương thì gã moi đâu ra lắm "nữ tướng" như vậy?

Hiểu Mai nói:

- Đời người gặp gỡ khó định lắm. Chẳng lẽ chàng được còn gã không được? Chúng ta không bàn việc trồng các cây hoa cảnh với cách bài trí không bình thường. Muội cực hoài nghi có trò quỷ quái gì ở đó!

Linh Cô nói:

- Có thể có thật có giả, nhưng phải có vấn đề. Muội đồ rằng đó là ám khí hay chất độc. Nhị tỷ cứ dùng kiếm phạt đi vài cây thử khắc biết!

Hiểu Mai "ừ" một tiếng rồi bảo:

- Lục tỷ nhìn nhận rất đúng. Ai làm gì phải tính trước, đối phó với những đồ chơi quỷ quái bá đạo thế này lúc đó phải tuyệt đối đều răm rắp, chớ có loạn xạ.

Cứ thế mỗi người một lời nói ra bằng hết ý kiến của mình. Công Tôn Khải vừa lắng nghe vừa suy nghĩ, tổng hợp những gì đã thu hoạch được trong chuyến viếng thăm "Cát thị biệt dã", cộng với ý kiến của mọi người để chỉnh lý lại, rút thành biện pháp hành động, rồi mới nói ra. Nghe xong San San là người hưởng ứng đầu tiên.

- Đứng cho vững chân, tiên lễ hậu binh. Tặc tử có giảo hoạt ta cũng phải bắt gã xuất hiện nguyên hình mới được!...

*
* *

Mặt trời vừa mọc, một đôi nam nữ kiếm khách dường như vừa phải lặn lội đường xa vất vả, mặt mày hốc hác gầy sọp ướt đẫm mồ hôi vừa sịch tới Đường Trang. Họ đi theo dọc đường làng tưởng đang rất muốn tìm chốn nghỉ chân. Nào ngờ đi khắp cả trang một quán trọ nhỏ cũng tìm chẳng thấy. Đường Trang là một thôn trang gần núi, cư dân có vài ba trăm hộ, hàng tháng rằm, mồng một lại có chợ họp mua bán vật dụng hàng ngày. Hôm nay vừa khéo đúng mồng một tháng chạp ta, đúng ngày phiên chợ, nên hàng quán đã mở cửa dọn hàng từ sớm. Đôi nam nữ kiếm khách nam thì đã quá tuổi

đội mũ "nhược quan", cô gái trẻ hơn một ít tìm không thấy quán trọ thì vào một quán bán bánh. May vừa có bánh lấy ra khỏi lò hấp, bèn gọi hai khay bánh bao, hai người vừa ăn vừa nghỉ. Người con gái có vẻ mệt nhoài, bánh bao nóng và mì nóng vừa nuốt trôi xuống bụng thì đã gục xuống bàn mà ngủ vùi.

Loại quán bánh bé teo ở xóm núi làm gì có lắm chỗ ngồi cho khách, giỏi lắm thì cũng chỉ được vài ba chỗ. Thấy cô gái gục xuống bàn ngủ, chủ quán có vẻ khó chịu nén không nổi bèn bảo người khách nam:

- Quan gia này, quán tôi nhỏ hẹp làm gì có nhiều chỗ, cả nửa tháng mới có một ngày như hôm nay mở hàng, mong ngài... mong ngài... Chà!

Tuy trong lòng không vui nhưng lời đuổi khách thì quả thực khó thốt ra khỏi miệng. Thanh niên kiếm sĩ thấy chủ quán thật thà như vậy thì bảo:

- Mong chưởng quỹ thứ lỗi cho, chúng tôi thật vô tâm làm phiền ông chủ, có điều đã đi khắp cả trấn mà không tìm thấy quán trọ. Thôi thế này có được hay không vậy, lát nữa cứ tính tiền gấp đôi lên vậy?

Chủ quán đã xếp xong lồng bánh hấp thứ hai, mặt sa sầm xuống nói:

- Quán tôi tuy làm ăn cò con kiếm sống nhưng cũng không đến nỗi quá coi trọng đồng tiền, sao lại dám tùy tiện tính tiền các người gấp đôi được!

Thanh niên kiếm sĩ vội vàng xin lỗi bảo:

- Xin lỗi ông chủ, tôi lỡ lời. Huynh muội chúng tôi lần đầu tiên đặt chân tới Liêu Đông, người thưa đất vắng, chạy oan chạy uổng suốt cả một đêm mà vẫn tìm chưa đúng chỗ, ở đây lại chẳng có nhà trọ, đúng là làm khổ tôi tới chết đây mà!

Chủ quán hỏi:

- Khách quan họ gì? Đi tìm nơi nào mà tìm không ra?

- Tại hạ là Lã Băng, không phải là người bảo tiêu. Chỉ vì năm nay hạn hán sống ở gia hương không nổi, nghe nói vùng này có nhà khai thác vàng cần người làm nên đến xin làm một chân chạy việc...

Lã Băng và Diệp Mẫn Trang được giao đi dò xét bí mật ở Đường Trang. Mặt tuy không lạ nhưng tên tuổi thì chẳng ai biết chỉ cần dịch dung qua một chút và cứ dùng tên cũ, binh khí thì khi lên đường đổi thành cặp Phán quan bút. Chủ quán liếc nhìn vợ chồng họ một cái thấy ăn mặc hoa lệ không phải là người đói rách chạy nạn nên có vẻ không tin, cũng chẳng muốn nói toẹt ra, chỉ bảo:

- Hiệp sĩ tới lúc rủi rồi!

Lã Băng ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không may?

Chủ quán nói:

- Nghe nói mỏ vàng dãn thợ rồi. Tường tận thì ta không rõ lắm. Hộ nhất bản thân là Đường Thiện Nhân... ờ...

Chủ quán "ờ" một tiếng, thò đầu ra ngoài cửa sổ ngó phải ngó trái một lượt rồi mới hạ giọng bảo:

- Ta thật hồ đồ, nhất thời quên ông ta... Đường Thiện Nhân rất tốt với bạn hữu. Các người chớ ngại cứ tới chỗ ông ta hỏi xem, có khi biết tường tận đấy...

Lã Băng nói:

- Thật đa tạ... Ông ấy ở đâu cơ?

Chủ quán bảo:

- Sườn đồi phía sau thôn, có thể bảo là ta...

Chợt thấy có khách đến cửa bèn không nói nữa. Lã Băng trả tiền, lay lay Diệp Mẫn Trang dậy bảo:

- Tiểu muội, đừng có làm khó cho việc buôn bán của ông chủ, ta đi thôi!

Diệp Mẫn Trang vươn vai, dụi mắt, uể oải nói:

- Huynh xem huynh đấy, người ta mới ngủ một chút đã gọi người ta dậy...

Lã Băng giả vờ cẩn thận bảo:

- Không thể ngủ cho thoả để chiếm mất chỗ ngồi của khách...

Diệp Mẫn Trang "hứ" một tiếng, dẩu cái miệng xinh xinh bảo:

- Đi! Đi! Đã không biết đường, cứ nhắm mắt mà đi, đi đến...

Vừa làu bàu oán hận vừa đi ra khỏi quán rồi đi dần xa.

Chợ họp ở Đông thôn. Lúc này chắc trời còn sớm chợ chưa đông. Một con đường cái chạy thẳng đến trang viện nhà Đường Thiện Nhân ở cách đường cái không xa. Trên một gốc cây buộc một con ngựa ô, trông có vẻ tuấn mã, yên cương đầy đủ, trên yên cắm một cọng cỏ. Một đại hán đang ngồi tiu nghỉu ở bên cạnh, hai tay bó gối, ngủ gà ngủ gật.

Vợ chồng Lã Băng băng qua chợ tới gần đường cái. Lã Băng nói:

- Mỏ vàng nghe nói giải tán rồi, giờ có con ngựa này hai chúng mình cưỡi chung, khỏi bắt muội đi bộ nữa nhé!

Diệp Mẫn Trang dẩu miệng ra bảo:

- Sao huynh biết người ta bán?

Đại hán nghe tiếng người nói léo nhéo thì ngẩng đầu nhìn hai người rồi bảo:

- Công tử có ý muốn mua ngựa ư?

Lã Băng nói:

- Tôn giá sẵn lòng nhường lại ư?

Đại hán nói:

- Tìm người thân chẳng gặp, lộ phí hết sạch rồi, không sẵn lòng thì cũng phải sẵn lòng! Đúng thế không nào?

Lã Băng hỏi:

- Giá bao nhiêu đây?

Vừa hỏi vừa cùng Diệp Mẫn Trang đi lướt qua cạnh đại hán. Đại hán nói to:

- Bạc phiếu một trăm lượng! -

Chàng ta chợt hạ giọng nói khẽ:

- Người tới cả rồi. Hoắc đại ca các người cũng tới rồi. Đi mau đi!

Đại hán này là Phòng Phi giả trang. Lần trước đi qua Đường Trang chàng ta không có mặt tại trường, lại chẳng phải bà con dòng họ gì với song ma già trẻ họ Kim họ Phạm, nên dùng Phòng Phi làm chân liên lạc là thích hợp nhất.

Diệp Mẫn Trang cố y cao giọng nói:

- Ngươi điên khùng thật rồi, một con ngựa bình thường, mở miệng ra lại không bình thường, làm gì hét lắm thế?

Phòng Phi vờ nổi giận quát lên:

- Chưa nhìn thấy ngựa bao giờ hả? Nếu không đụng phải lúc cần tiền thì một ngàn lượng lão tử nhà ngươi cũng không bán đâu nhé!

Điệp Mẫn Trang đâu chịu lép vế cũng ngạo nghễ quát trả:

- Ngươi xưng lão tử với ai đấy?

Phòng Phi nói:

- Ngươi muốn gây sự phải không?

Lã Băng lôi tay Diệp Mẫn Trang kéo đi, vừa đi vừa khuyên giải:

- Không gây chuyện với loại người này được đâu!

Diệp Mẫn Trang thấy trên dốc núi có người đi xuống thì càng giận dữ nói:

- Làm gì có cái lý ấy, một con ngựa già khụ sắp sửa lê chân không nổi, mở miệng ra là đòi cả trăm lượng, chẳng điên là gì!

Lã Băng khuyên can:

- Thì chúng ta không mua nữa, cáu kỉnh vì những chuyện vô vị này được gì?

Diệp Mẫn Trang nói:

- Không thể nói như thế được! Định dựa vào ngựa để sống qua ngày, há chỉ dựa vào lừa đảo được ư?

Nói đến đây thì người từ trên dốc núi đi xuống cách nhau không còn xa nữa, hai vợ chồng Lã Băng đã liếc nhìn người kia rõ ràng thấy đầu to, mũi khoằm, mặt ngựa, mắt toát ra vẻ uy quyền, tướng mạo rất hung ác không phải hạng người lương thiện an phận thủ thường. Gã nọ dừng lại ở giữa đường đợi vợ chồng Lã Băng tới gần thì hỏi:

- Đây là đường cụt, hai vị đi đâu vào đây?

Giọng nói như tiếng cú kêu, âm thầm đáng sợ. Diệp Mẫn Trang sợ giật nảy mình vội nấp sau lưng Lã Băng nhưng vẫn ló ra nửa mặt chăm chú nhìn gã mặt ngựa kia mà mặt vẫn còn lộ vẻ sợ sệt. Lã Băng làm như đến giờ mới phát hiện ra gã mặt ngựa vòng tay chào nói:

- Té ra là đường cụt, cảm ơn đã chỉ giáo. Xin cho hỏi một câu có phải ngài Đường Thiện Nhân ở trên đường cụt này không?

Vẻ sợ của Mẫn Trang, sự ngây ngô của Lã Băng chỉ là giả vờ nhưng vì cả đôi tuổi còn quá trẻ giống như đôi chim non vừa ra ràng bay khỏi tổ nên thái độ cả đôi coi như không phải là giả. Gã mặt ngựa cau mày, cặp mắt hung thần toé ra vẻ hung ác quét nhìn Lã Băng từ chân đến đầu rồi ngừng ở đôi Phán quan bút ló ra ở đầu vai chàng ta và thần sắc có vẻ dịu bớt. Gã "hừ" một tiếng bảo:

- Tuổi còn trẻ, sao nói năng như thế?

Lã Băng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

- Tại hạ nói có câu nào sai chăng?

Gã mặt ngựa không trả lời mà hỏi vặn:

- Các người từ đâu tới? Tìm Đường Thiện Nhân có việc gì?

Lã Băng hơi mỉm cười, giả vờ ngốc nghếch đến cùng nói:

- Phải chăng tôn giá là Đường Thiện Nhân?

Gã mặt ngựa đáp:

- Không phải! Trả lời ta không được sai đâu đó!

Lã Băng kể lại những lời nghe được từ quán bánh hấp. Gã mặt ngựa ngắm nghía lại hai người lần nữa bảo:

- Nhưng ai chỉ cho các ngươi tìm hỏi Đường Thiện Nhân?

Tất nhiên Lã Băng không thể nói là ông chủ quán bánh chỉ để rước họa cho ông ta, chỉ bảo:

- Hỏi mấy nhà họ đều nói chẳng biết vị trí mỏ vàng ở đâu, sau có người qua đường nghe thấy, phải rồi một ông già nói Đường Thiện Nhân nhiều bằng hữu may ra có người biết. Vì vậy huynh muội chúng tôi mới tìm tới đây...

Gã mặt ngựa nói:

- Khỏi đi nữa, ta biết rồi. Mỏ vàng đã sạt nghiệp, các ngươi đi tìm kế sinh nhai không đúng đường rồi!

Lã Băng đời nào chịu quay đầu ngay, chàng ta "Ơ!" lên một tiếng, mặt lộ vẻ khó xử bảo:

- Thật là quá ư xui xẻo! Nghe nói vị Đường Thiện Nhân khẳng khái lắm, đúng không?

Gã mặt ngựa hỏi:

- Khẳng khái rồi làm sao?

Lã Băng nói:

- Chạy từ xa lắc xa lơ tới đây, giờ cứ thế này trở về có họa để cho người ở quê cười cho thối óc. Đường Thiện Nhân có nhiều bằng hữu, liệu có thể trỏ giúp cho tại hạ một con đường sáng để đi chăng?

Gã mặt ngựa hơi trầm ngâm một chút rồi nói:

- Thôi được! Trên dốc núi kia là nhà Đường Thiện Nhân. Các ngươi cứ đợi ở nhà ông ta, ta sẽ có chỗ hay giới thiệu cho các ngươi đi!

Lã Băng mừng rỡ nói:

- Thế thì hay quá! Xin cho biết họ tên?

- Ta cũng họ Đường. Các ngươi đi cứ bảo là bằng hữu của Đường Tổng quản họ sẽ không xử tệ với các ngươi đâu!

Lã Băng lại vòng tay nói:

- Đa tạ tổng quản đề bạt!

Đường Tổng quản tên là Đường Thư, con thứ hai của Đường Nặc. Đường Thư nói:

- Việc nhỏ có đáng gì. Ta còn bận không thể tiếp được nữa!

Nói xong sải bước bỏ đi. Đi quá mấy bước còn ngoái lại nhìn cặp Phán Quan bút trên lưng Lã Băng và nhìn thẳng vào mặt Diệp Mẫn Trang một lượt. Đợi Đường Thư đi xa rồi Lã Băng mới hạ giọng bảo Diệp Mẫn Trang:

- Chó khôn đào ba ổ, lần này thì không sai rồi!

Nguyên Đỗ Đan và Hoắc Khí Ác chia hai đường, dự định đến Thần Binh Động và Tuyệt Duyên Cốc sau đó tập trung lại ở Đường Trang, khi xuất phát là cùng một lúc cùng đường và cùng một thời gian, suy nghĩ tỉ mỉ lại có thay đổi. Thoạt đầu chỉ là sự đắn đo trên cơ sở thân tình. Mai Uy lo cho Hoắc Khí Ác là người trung hậu, phản ứng hơi bị chậm chạp nên khó lòng ứng phó kịp với kẻ cơ trí trăm mưu ngàn kế như Phạm Phụng Dương dễ bị thiệt thòi. Lưu Trí và Lưu Tín, Mục Hồng và Tú Tú, Ngạo Sương và Tuyết Mai đều là tình thân cốt nhục, máu chảy ruột mềm nên không muốn chia lẻ để đi hoạt động.

Mà thực tế Phạm Phụng Dương quá xảo quyệt, quá tàn độc. Đến người cơ trí như Công Tôn Khải cũng còn không tránh nổi thiệt lớn huống hồ người khác, cơ trí võ công không bằng Công Tôn Khải, nghe nhắc đến tên gã đã biến sắc mặt thì cũng là sự thường ở đời mà thôi.

Ngoài ra cánh tỷ muội của Hách Tiêu Trang lại lo lắng cách khác. họ là những người lớn lên ở trong Thần Binh Động nên đối với sự thần bí của Thần Binh Động họ thuộc như đường chỉ trong lòng bàn tay. Nhất là về tình hình nội bộ trong hai tầng thứ hai thứ ba của Thần Binh Động. Họ phán đoán Phạm Phụng Dương phá tan phòng bản đồ đường hầm bí mật của Thần Binh Động nhằm mục đích xua Trang Mẫu phải ra khỏi Thần Binh Động để chiếm cứ toàn động, tu sửa bố trí lại hệ thống máy móc trong động, tiến thì tấn công, thoái thì về thế thủ, kiểu gì cũng lợi. Chính Tứ Bất tiên sinh đã chứng thực tính chính xác của luận điểm này.

Dĩ nhiên ý đồ này của Phạm Phụng Dương có thể ngăn cản được con đường hành động của Công Tôn Khải nhưng không ngăn cản được cánh tỷ muội của Hách Tiêu Trang, vì họ có tài năng, có hiểu biết lại quen thuộc nên có thể phá bỏ các cấm kỵ để vào. Tuy vậy họ lại không làm được thế và cũng không

làm thế mà mấu chốt ở chỗ sợ thuốc nổ mà Phạm Phụng Dương bố trí trong động. Tu sửa, thay đổi toàn bộ hệ thống trong động không phải là việc dễ làm trong một thời gian ngắn vả lại còn chôn giấu thuốc nổ ở một số nơi trong động là một việc làm không khó lắm. Hệ thống bí mật có thể phát hiện được, còn thuốc nổ chôn ngầm dưới đất, chẳng có dấu vết gì để mà tìm ra. Họ không sợ chết mà là lo lắng cho Công Tôn Khải cùng mọi người, ngược lại các huynh đệ mới cũng không đời nào chịu để họ đơn độc lao vào chốn hiểm nguy, nên tốt nhất là cùng đi, cùng hành động, cùng chịu với nhau.

Địch trong tối, ta ngoài sáng, cứ thử nghĩ địch chủ động, ta bị động khi thuốc nổ trong động nổ bùng lên há chẳng phải là chôn chung một hố hay sao?

Chính vì thế hai luồng suy nghĩ nhưng lại phù hợp "hai mà là một", quy nạp thành một biện pháp ôn hoà chậm chạp hơn, nhưng lại cực hiệu quả, dễ thực hiện hơn. Tuyệt Duyên Cốc khoan đi trước, hai lộ quân hợp làm một chẹn hết mọi lối ra vào để địch đã ra thì thôi vào, còn địch ở ngoài thì không cho trở lại động nữa. Giấu mình theo dõi, lấy nhàn đợi nhọc. Các cửa ra vào động trên do chính tay Phạm Phụng Dương phá nổ rồi cho đục lấy lối vào động ở

cửa Nam, ta dùng đá vụn lấp đầy tức là dùng cách "lấy gậy ông đập lưng ông" và rải một tầng thuốc độc ở đó. Cửa ra vào động giữa và động dưới thì cả bốn cô Hách Tiêu Trang, Tần Khả Trang, Trang Tĩnh Cô và Diệp Mẫn Trang đều biết. Hai lộ quân có hai mươi bốn người, cứ sáu người đảm nhận một mặt, chỉ cần mất công ba ngày là sẽ lấp bằng hết và chỉ còn chừa lại mỗi xứ Đường Trang này mà cửa ra vào chắc là ở trong nhà của Đường Nặc.

Từ nơi này có thể đoán biết được vai trò của Đường Nặc và không khó gì không liên tưởng ra nửa năm trước bỗng dưng Đường Nặc lại chuẩn bị sẵn đồ ăn thức uống cùng xe ngựa để đón tiếp Công Tôn Khải thì thử hỏi lão vâng lệnh ai để làm như vậy?

Vợ chồng Lã Băng đã đến trước trang thì có hai gã bộ dạng như trang đinh ra đón hỏi:

- Hai vị tìm ai?

- Chúng ta là bằng hữu Đường Tổng quản mời tới...

Hai gã trang đinh lập tức đổi ngay thành thái độ khách sáo, mời hai vợ chồng lên phòng, rót trà mời rồi mới khom lưng chào đi ra, thái độ cực kỳ cung kính.

Đường gia trang dựa lưng vào dốc núi, lưng ngoảnh về phía Đông, mặt quay sang phía Tây,

đứng ngoài trang nhìn xa xa thấy có ba toà viện lạc, phía trước cửa chất ba đống thân cây cao lương khô, ở cổng vào có bức tường hoa, đi vòng qua tường hoa như bức bình phong là ba dẫy nhà, trong nhà bố trí rất giản dị, rõ ràng là không khí của nhà nông không nhìn thấy thứ gì đáng ngờ cả. Hai vợ chồng ngồi không lâu thì thấy một lão già gầy nhom đẩy cửa bước vào. Lã Băng nhận ngay ra Đường Nặc nhưng làm như không quen bèn cùng Diệp Mẫn Trang đứng dậy chào. Đường Nặc mặt mày tươi tỉnh nói:

- Lão hủ là Đường Nặc. Vừa rồi nghe gia nhân vào báo hai vị là bằng hữu của tiểu nhi, mời ngồi, mời ngồi!

Lã Băng vòng tay cúi chào nói:

- Té ra là Đường trang chủ! Tại hạ không biết thật thất kính, xin thứ tội cho!

Đường Nặc nói:

- Xin chớ khách khí, mời ngồi đi!

Diệp Mẫn Trang nhường chỗ rồi ngồi ở mé dưới Lã Băng. Đường Nặc ngồi ghế chủ liếc nhìn hai vợ chồng Lã Băng một cái rồi hỏi:

- Hai vị tên gì, quen với tiểu nhi từ bao giờ?

- Tại hạ là Lã Băng, còn đây là xá muội! Lã Băng đáp. Vốn không quen với lệnh lang...

Nói vậy rồi Lã Băng kể lại lý do tại sao mà đến đây và những lời trao đổi với Đường Thư vừa rồi, cuối cùng bảo:

- Đã từ lâu ngưỡng mộ nhiệt tình của trang chủ. Còn lệnh lang thì vô cùng khẳng khái hiếu khách, thương hai huynh muội chúng tôi lặn lội xa xôi ngàn dặm mà lại hoá thành không, nên rất đồng tình sẵn sàng bố trí công việc sai bảo ở trong trang. Có điều làm phiền đến quý trang thật cảm thấy quá đáng, không đi không được.

Đường Nặc nói:

- Lão hủ hồi còn trẻ cũng đã từng trải qua gian khổ, quá hiểu việc gây dựng nên cơ nghiệp không phải là dễ, nhưng xin chớ để trong lòng, điều đó có đáng kể gì. Xin hỏi quý phủ ở đâu, trong nhà còn có những ai?

Lã Băng đáp:

- Cụ tổ là Lã Bình, song thân vẫn còn tại thế. Tại hạ đứng thứ hai, bên trên còn có một vị ca ca ở lại nhà để phụng dưỡng mẫu và đã kết hôn được hai cháu.

Đường Nặc nói:

- Thật phúc đức. Lệnh sư là vị cao nhân nào vậy?

- Gia phụ đã đi bảo tiêu mấy năm, huynh muội

tại hạ học mấy món bình thường của nhà, chưa từng bái sư!

Đường Nặc nói:

- Quá khách sáo, lệnh tôn trước kia chắc cũng là bậc danh gia... Tiểu nhi nhà này có thể về muộn, rồi lão hủ đưa hai vị tới chỗ nghỉ, xin cứ như ở nhà khỏi cần câu nệ, gò bó!

Nói đoạn, lão đứng dậy cáo lui, ung dung đi ra khỏi phòng khách. Về đến nhà trong, Đường Thư đã quay về đang ngồi đợi trong phòng. Đường Nặc nói:

- Gian tế! Thằng con trai trông mặt quen quen, con nữ thì mới gặp lần đầu. Quá nửa là tên Công Tôn tiểu nhi phái tới nằm vùng, người ra ngoài có thấy gì không?

Đường Thư nói:

- Trên chợ xuất hiện mấy đứa lạ mặt, con cũng không đi xa rồi về ngay. Cha nhìn quả không nhầm, giờ đối phó sao đây?

Đường Nặc nói:

- Đưa con tin đến tận cửa, mỡ cúng miệng mèo tại sao ta lại không lợi dụng. Hãy cấp báo ngay để sơn chủ biết!

Báo cho "sơn chủ", nhưng là "lão" hay "thiếu",

chưa biết rõ là ai đây. Là Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch hay Phạm Phụng Dương? Hay lại còn nhân vật thứ ba? Nhưng bất kể "sơn chủ" là ai, cha con họ Đường rõ ràng là địch, cũng thuộc bè lũ của địch không còn gì phải ngờ vực nữa. Chỉ một lát sau, từ sân sau trong viện có một đàn bồ câu bốc bay lên không trung. Cả đàn cứ vòng vòng liệng hai vòng quanh trang viện rồi đột nhiên một con trong đàn lìa bầy bay thẳng về hướng Đông, chớp mắt đã khuất bóng trong mây trời.

Vợ chồng Lã Băng và Diệp Mẫu Trang ngồi trong nhà nên không nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi nhưng con bồ câu tách bầy bay đi không che được mắt những người ở lộ quân của Đỗ Đan đang ẩn nấp ngoài trang.

Sau bữa cơm trưa, Đường Nặc thân đến dẫn hai vợ chồng Lã Băng tới một căn nhà nhỏ. Lão già mủm mỉm cười, giả vờ ân cần bảo:

- Đây nguyên là chỗ ở thằng con cả nhà lão hủ, phòng cho vợ chồng trẻ. Xin chớ ngại quê mùa, nhà nó dọn đi Thẩm Dương rồi. Đã lâu không quét dọn, huynh muội tạm thời chịu khổ ở mấy ngày, đợi tiểu nhi bố trí xong công việc cho hai vị rồi hẵng hay.

Lã Băng nói:

- Thế này cũng đã đủ gây phiền hà cho quý phủ rồi, đâu dám làm mệt sức bá phụ. Huynh muội chúng tôi tự lo liệu là được!

Đường Nặc nói:

- Lão hủ còn bận việc, chẳng phải khách sáo với hai vị làm gì, tối ta lại nói chuyện tiếp!

Nói xong liền bỏ đi, cứ y như cách đối xử với hạng vãn bối chí thân vậy, không hề để lộ một biểu hiện gì như là đối xử với kẻ địch. Lã Băng tiễn chân ra tận cửa, đợi thấy tận mắt bóng Đường Nặc khuất sau cửa nách mới trở về phòng bảo khẽ Diệp Mẫn Trang:

- Lão quỷ làm cứ như ta là bà con thân thích nhà lão vậy!

- Đừng có mà lơ là; lão ta không thoải mái trong bụng đâu, chẳng tin huynh cứ thử mở cửa khắc biết!

Lã Băng cho là trong sân có người, mở cửa ra xem nhưng cửa không mở được bất giác ngẩn người ra. Đây mới việc quái lạ! Cửa tự tay mình đóng ở trong làm sao giờ không mở được? Diệp Mẫn Trang thấy chàng ta định làm hung thì lắc mình tới gần hạ giọng khẽ can:

- Làm vậy không được đâu! Đợi Đan ca báo tin đã rồi muốn làm gì thì làm không muộn đâu. Giờ xem trong nhà có trò quỷ gì không cái đã!

Hai vợ chồng vào phòng bắt đầu ra tay sục tìm...

*

* *

"Tập", "khư", "trường", "thị"... đều là tên gọi khác nhau của người Trung Quốc ở các địa phương về cái "chợ", trong khi tính chất của tập, khư, trường, thị... lại giống hệt nhau ở chỗ là nơi tập trung định kỳ cho các việc mua bán, giao dịch ở nơi hương trấn, phần lớn từ sáng tới trưa, tíu tít một hồi buổi sáng, quá ngọ là giải tán: "chợ tan". Cho tới tận giờ, dù là một nơi khỉ ho cò gáy khuất nẻo, thậm chí không mua bán mà chỉ trao đổi hàng lấy hàng cũng phải có chợ. Địa phương càng hẻo lánh trời vừa quá ngọ là chợ đã tan. Trời càng lạnh lẽo, đường xá càng lạnh lùng tĩnh mịch khó tìm ra một bóng người. Mua bán gì cần thì chỉ trong buổi sáng cho xong, quá ngọ còn ai muốn trở ra chợ làm gì nữa. Đây là lẽ thường, là thường tình ở đời. Nhưng địa phương nào chẳng có những người cẩu thả sống qua loa đại khái, gặp hay chăng chớ chứ?

Bỗng từ cuối đường thôn có một người to con đang khệnh khạng vào thôn, càng lâu càng gần. Té ra là Đường Thư. Con ngựa của Phòng Phi buộc ngoài cửa quán còn người thì ngồi trong quán gào rượu gào thức ăn, ăn to uống đậm. Chàng ta đang ngồi ở bàn đầu sát cửa mặt ngoảnh ra ngoài, rượu mười phần đã ngà ngà được mấy phần. Ở bàn thứ hai là một người đang độc ẩm, trông như một người cùng khổ chuyên làm khổ dịch, một đĩa lạc rang, một bát đậu hầm tai lợn so với gian phòng tĩnh mịch bán đầy gà và cá, thịt thì thật quá ư chua chát. Ở cái bàn ở tận trong cùng quán là hai phụ nữ nông thôn và trên chiếc ghế đẩu cạnh bàn còn đặt chiếc tay nải lớn, coi bộ là đồ chạy chợ kiếm sống nhưng hàng họ bán chưa hết nên họ chỉ ăn bánh hấp, vừa ăn vừa trò chuyện như cốt để chiếm chỗ nên ăn mãi chẳng xong. Cũng may chợ tan người vãn làm gì còn khách vào hàng nên chủ quán cũng không phiền trách gì họ. Đường Thư ở ngoài cửa quán trước tiên xem con ngựa chán rồi mới bước vào quán, mặt cũng bừng bừng hơi rượu, còn nồng men hơn cả Phòng Phi. Chủ quán đang lắc lư ngủ gật, choáng choàng chào hỏi:

- Nhị gia vẫn chưa tận hứng ư?

Liếc thấy chỗ ngồi bị người ngồi sạch, chủ quán bất giác cau mày nói:

- Hai vị dẹp cho một chút được không?

Mắt nhìn Phòng Phi lại nhìn anh chàng cùng khổ, ý tứ rõ ràng là muốn hai người này ngồi dẹp vào một bàn. Anh chàng cũng khổ như tai điếc vẫn cứ lờ đi mà uống, đầu chẳng buồn ngửng lên. Phòng Phi mắt trợn tròn xoe nói:

- Làm gì có cái lệ dẹp ấy nhỉ? Làm nghề buôn bán mà không biết phép lịch sự đến trước đến sau, gã không thể nhường nhịn được ư?

Chủ quán lúng túng, nhất thời chưa biết nói gì. Đường Thư nói:

- Ông cứ làm việc của ông đi. Ta chỉ tới kiếm ông bạn này nói chuyện thôi!

Nói rồi kéo ghế đẩu ngồi đối mặt với Phòng Phi, giải trừ nỗi khó xử cho chủ quán. Phòng Phi nhìn gã một cái rồi nói:

- Lão tử không quen ngươi, tìm lão tử nói chuyện gì?

Đừng thấy Đường Thư bộ dạng hung ác nhưng thái độ có vẻ không đến nỗi tệ hại, lờ hai chữ "lão tử" trong câu nói của Phòng Phi, gã chỉ nói:

- "Tứ hải giai huynh đệ", bốn bể đều là anh em, đã "tương phùng hà tất tăng tương thức", gặp gỡ nhau sao chẳng làm quen?

- Đừng có chơi chua, tìm ta nói chuyện gì? Phòng Phi hỏi.

Đường Thư cười ha hả rồi nói:

- Bằng hữu nhanh mồm nhanh miệng thật, rất hợp với tính ta, ngựa bán được chưa?

Vì đã giam chân vợ chồng Lã Băng, sau khi chuẩn bị tất cả xong xuôi, Đường Thư lại rời trang lần thứ hai đi tuần thám lần nữa. Nhìn thấy con ngựa ô biết Phòng Phi còn chưa đi, Đường Thư đâu có lòng tử tế, trong bụng gã đã nảy ra ý định đối phó với Phòng Phi là "trước thu sau dọn". Nào ngờ trong quán lại còn mấy khách khác, tuy bụng nghi ngờ nhưng nhìn mãi chẳng thấy gì là sơ hở, bèn thay đổi bộ mặt khác để xem gió xoay theo chiều nào. Phòng Phi nói:

- Bán được mà còn phải buộc ngoài cửa kia ư?

Đường Thư nói:

- Còn bán nữa không?

Đường Thư thấy ngọn cỏ cắm trên yên đã nhổ đi nên mới hỏi như vậy. Phòng Phi cố làm ra vẻ chán nản:

- Chợ tan người tán, còn bán cái cứt!

Đường Thư nói ngay:

- Nếu có người muốn mua thì sao đây?

Phòng Phi thở dài một tiếng bảo:

- Nói một lời thật tâm, quả thật ta không nỡ bán!

Nói đến đấy Phòng Phi vỗ vào bụng bình bịch rồi lại nói:

- Chỉ vì cái của nợ này chẳng ra gì, lộ phí mang đi đã tiêu sạch, không bán sao được... Ai muốn mua?

Đường Thư không đáp ngay mà lại hỏi sang chuyện khác:

- Nghe khẩu âm ông bạn dường như người vùng Hoãn Bắc thì phải, làm sao lại chịu khốn ở Liêu Đông này?

Phòng Phi càng có vẻ buồn bảo:

- Ngươi muốn hỏi việc gì, sao không trả lời ta?

Đường Thư đáp:

- Bằng hữu đừng hiểu lầm, ta rất thích mẫu người thẳng thắn như ông bạn. Xảy nhà ra thất nghiệp, ai mà chẳng có lúc như vậy! Tiền là cái gì, sống không mang lại chết chẳng mang đi, nếu quả thật ông bạn nhẵn túi rồi thì ta sẽ giúp đỡ.

Nếu trong bụng cũng giống như lời nói thì quả thật phải gọi đây là con người "khẳng khái lỗi lạc", Phòng Phi tuồng như rất xúc động nói:

- Tôn giá cao nghĩa, tại hạ xin tâm lĩnh, đâu dám

nhận bừa như vậy. Nếu quả có người mua ngựa xin giới thiệu cho một lời đã xin cảm ơn lắm lắm!

Đường Thư nói:

- Năm cùng ngựa bán, ngàn dặm xa xôi làm sao về lại được quê nhà?

Phòng Phi nói:

- Không dám nói dối bằng hữu, tại hạ nhất thời chưa muốn về nhà.

Đường Thư ra vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao vậy?

Phòng Phi cố ý hạ giọng nói:

- Tại hạ lần này đến Liêu Đông là vì báu vật tàng trên ở Tuyệt Duyên Cốc bây giờ lão ma sợ bỏ chạy rồi. Huynh muội Công Tôn Khải nghe nói lại bị trọng thương, của báu trời ban mất đi há chẳng đáng tiếc quá ư?

Đường Thư cũng hạ giọng nói khẽ:

- Bằng hữu hào khí ngất trời, tại hạ thật vô cùng kính phục! Nhưng còn Song Bích nữa chứ?

Phòng Phi nói:

- Thần vật chọn chủ, hà tất cần gì Song Bích, nếu số may vận đỏ có khó gì?

Đường Thư nói:

- Hay cho số may vận đỏ, tại hạ cũng có ý như vậy. Hàm xá cũng không xa đây lắm, nếu bằng hữu không rẻ bỏ xin mời rời giá tới nhà nói chuyện dài dài, bàn việc cùng nhau tiến hành, nên chăng?

Nghe Phòng Phi nói vậy, Đường Thư nói ngay:

- Dốc gan ruột kết giao cũng là chuyện thường ở đời, hà tất phải chịu kém cổ nhân về mặt này! Thôi đừng ghẻ lạnh nữa, nào mời!

Đường Thư quay sang chủ quán bảo:

- Tiền của vị bằng hữu đây ta chịu!

Phòng Phi không chịu, đùn đi đẩy lại hai ba lần, vì gặp người quá thịnh tình từ chối chẳng đành, cuối cùng chịu vậy. Hai người dắt ngựa vừa đi vừa trò chuyện dường như càng trò chuyện càng thấy tâm đầu ý hợp.

Hai người dàn bà nhà quê cũng tiếp tục tính tiền rời nhà quán chỉ còn lại mỗi anh chàng cùng khổ vẫn một mình tự chuốc chén rượu sầu.

*

* *

Đêm đen gió lộng, sao lạnh lấp lánh.

Cha con Đường Nặc, Đường Thư bày tiệc lớn khoản đãi Phòng Phi. Trong phòng còn sáu người

cùng bồi tiệc nhưng đều mặt mũi lạ hoắc. Tuy đã khéo hoá trang nhưng trong con mắt đại hành gia chỉ cần liếc qua cũng biết toàn là những cao thủ nội ngoại song tu. Phòng Phi hào sảng nốc rượu, nói năng chẳng cần kiêng kỵ, hết xỉ vả họ Kim ở Thiên Nam toàn là bọn thâm hiểm tàn độc, còn đối với huynh muội Công Tôn Khải thì cũng chê lấy chiêu bài hiệp nghĩa để che giấu nhiều trò phi nghĩa, mục hạ vô nhân, chẳng coi ai ra gì, nghiễm nhiên mang khí phách của bậc tông chủ.

Luận bàn lan sang nguồn gốc võ thuật, thao thao như nước chảy về công phu của một số nhà nào côn Thiếu Lâm, kiếm Võ Đang, Phục Hổ quyền phái Nga Mi, Chí quyền, Bắc thoái... hiểu biết của Phòng Phi không phải là ít, đặc biệt đối với Dương gia thương được chân truyền đến nơi đến chốn. Nguyên binh khí chàng ta dùng là cây đoản kích sau đổi sang dùng thiết thủ. Lần này đi hành động lại mang theo cây đoản kích bên mình. Trên ngựa, dưới bộ, vọt cao nhảy xa, tựa hồ không gì không biết, làm cho cha con họ Đường không sao mò ra thân phận thật của Phòng Phi, chẳng khác gì ăn phải mấy bát cơm rang càng ăn càng khát nước. Lần đầu mới gặp mặt tự không tiện quá nghiêm chỉnh càng không nên khảo cứu thực mặt khiến chàng ta không xuống

đài nổi nhưng còn sự hoài nghi chàng ta cũng chưa có cách nào xoá sạch.

Có mỗi biện pháp duy nhất đấy là mời rượu. Cả tám người đổi chén con sang bát lớn. Phòng Phi tuy uống rượu như nước, cuối cùng cũng phải "núi đổ", ngã gục ngay trên bàn tiệc. Đường Nặc huýt một tiếng sáo. Bốn đại hán như beo như cọp ập vào, nửa đỡ nửa lôi xềnh xệch Phòng Phi ra ngoài. Đến lúc đó chỉ còn toàn "người mình" mới thật là nói những chuyện móc ra từ gan ruột. Từ đôi vợ chồng Lã Băng đến Phòng Phi và thậm chí liên tiếp xuất hiện những người đàn ông đàn bà lạ mặt ở chợ đã khiến họ phải cảnh giác, chia nhau đi trinh sát kết quả đã có những phát hiện kinh người. Cửa ra vào Thần Binh Động phần lớn đều lộ ở mặt ngoài đều đã bị người nào đó lấp kín. Chỉ còn có hai nơi là Đường Trang và một cửa mới mở gần đó là còn ra vào được chưa bị lấp. Phát hiện này làm cả tám gã trên tiệc kinh hãi vô cùng, từ đó mới ngồi rà xét phán đoán xem những người nam nữ lạ mặt kia xuất phát từ đâu tới và ý đồ của họ đối với Đường Trang là gì. Đường Nặc lo lắng nói:

- Chuyện này cũng chẳng trách họ được, nội bộ đều đã cải trang lại chôn sẵn thuốc nổ, hạn kỳ gấp gáp không thể tùy tiện ngừng việc để kiểm nghiệm,

ai ngờ lại có người thọc chân thọc tay từ bên ngoài chứ?

Đường Nặc thở dài rồi mới nói tiếp:

- Nếu Sơn chủ phái người tới trước há chẳng cụng đầu vào tường ư?

Đường Thư nói:

- Con đã ghi rõ ám ký ở nơi dễ nhận rồi!

Đường Nặc bảo:

- Vẫn chưa đủ. Phải gửi thêm thư cấp báo!

Đường Thư nói:

- Để xem tình hình đã. Đêm nay còn là lắm chuyện. Các vị bàn chuyện trước mắt đi, để con đi!

Nói xong hối hả bước ra ngoài, nào ngờ vừa mở cửa đã đụng ngay vào một người...

Đường Nặc khéo giấu mình không lộ, thực tế lão đã đạt tới độ biến giả y như thật, nên sáu tháng trước đến tinh khôn như Công Tôn Khải cũng không sao biết được sự giả mạo của lão. Thế mà sau thân phận siêu tuyệt của lão vẫn không thoát khỏi tay người này? Lão bực dọc sẵn sàng xuất chưởng đối phó nhưng khi chưởng phải vừa đẩy ra thì lão đã nhận ra người kia. Đó là một gã trong mấy gã vừa dìu Phòng Phi ra khi nãy, gã này bị ai điểm huyệt hôn mê dựng ở đó. Lão biết ngay là chuyện nhiêu

khê, tức thời chưởng đẩy ra biến thành ôm, ôm chặt lấy gã kia thành ra bảo vệ để tra soát tông tích địch nhân.

Từ trong sáng ra ngoài tối, nhất thời ánh mắt nhìn chưa quen. Sắc đêm tối đen nhìn thấy được gì? Tuy mắt nhìn không rõ, nhưng tai lại nghe được tiếng tà áo bay lật phật theo gió, bèn nấp lùi lại trong bóng tối. Đường Thư cùng sáu người lạ mặt kia đâu phải người đã chết, Đường Nặc vừa gặp biến thì cùng lúc bọn họ ở trong đã tắt phụt đèn và không quyết định phải hành động ngay mà hãy chờ đã. Địch trong tối, ta ngoài sáng, ánh mắt nhìn nhất thời chưa quen, bây giờ mà xông ra nhất định sẽ thiệt thòi ngay. Nghĩ vậy nhưng ngoài động tác tắt đèn, bọn họ cũng chưa nghĩ nên hành động ra sao. Chỉ qua động tác nhỏ là tắt đèn cũng có thể thấy bọn này rất xảo quyệt, trầm tĩnh và kinh nghiệm giang hồ đầy mình chứ không chỉ có vẻ bề ngoài. Ẩn nấp một lát mắt Đường Nặc đã quen với bóng tối, đã lờ mờ nhìn thấy dưới mái hiên phòng phía Nam có một người đang đứng không nói không rằng, không cả cử động, rõ ràng ý đồ bất minh thì lão đột ngột hỏi:

- Bằng hữu là ai? Nửa đêm vào hàm xá có điều gì dạy bảo?

Người kia rõ ràng có vẻ chẳng biết mô tê gì cả nhưng vẫn không chịu đáp lời. Thật ra lúc này bảy gã ở trong nhà đã lên ra ngoài cả, toả đi khắp toàn trang. Đường Thư là người đầu tiên quay trở lại bảo:

- Trong trang xem xét chẳng thấy hình tích gì cả... Người dưới mái hiên kia đa phần là Lý Cường. Phòng Phi chuồn rồi.

Lý Cường là một trong mấy tên dìu Phòng Phi ra khi nẫy. Đường Nặc phát chưởng giải huyệt đạo cứ tỉnh bộ hạ rồi mắng đuổi bọn thủ hạ đi:

- Đồ vô dụng! Mang Lý Cường đi! Rồi hỏi con: Ngựa nó cũng mang đi rồi à?

- Còn trong tàu ngựa? Gã là người cùng cánh với Lã Băng - Đường Nặc hỏi - cũng chuồn rồi chứ?

Đường Thư đáp:

- Không phải. Huynh muội Lã Băng vẫn nhốt trong nhà ngang. Con đã tự kiểm tra rồi mà!

Đường Nặc nói:

- Đi xem lại xem. Báo tất cả, tập trung ở cửa động!

Lời vừa xong, người đã thót lên mái nhà, tung mình chạy về phía sau trang. Đường Thư lại chạy tới cái sân khoá thì thấy vợ chồng Lã Băng đã phá

cửa bỏ đi, chẳng biết là đi đâu. Gã không vào nhà xem nữa mà theo đúng lời bố dặn đi gọi tập trung hết lực lượng trong trang về phía sau trang viện. Cửa động bí mật không nằm ở trong trang mà ở trong rừng phía sau trang, cách Đường Trang chừng nửa dặm đi bộ. Mùa này cây khô lá héo bày cửa động tối mò mò, nhưng vẫn lờ mờ nhìn thấy. Có điều lâu nay không dùng đến cửa này nên cỏ ngoài cửa động mọc cao đến bắp chân che lấp con đường sẵn có nên đã nhân tiện che giấu luôn cả con đường hành tung thần bí của chúng chưa từng bị lộ qua. Cha con Đường Nặc cùng bọn bộ hạ đắc lực nhất trước sau cũng lục tục kéo đến đủ mặt, bình an vô sự, một chút gió bay cỏ động cũng không bị gì cả, bất giác cứ thộn mặt nhìn nhau tại chỗ. Đường Thư nói:

- Mấy của nợ này đến làm gì nhỉ?

Gã thắc mắc như thế là phải! Cuối cùng vợ chồng Lã Băng và Phòng Phi đến đây làm gì nhỉ? Vợ chồng Lã Băng cứ cho là không được tự do vì bị nhốt cả nửa ngày nên mới bỏ chạy sau khi đã tới đây còn Phòng Phi chẳng lẽ chỉ để lừa ăn lừa uống rồi bỏ đi sau khi để lại một con tuấn mã mạnh khoẻ chuyên chạy đường trường ư? Như vậy mục đích những người này tới Đường Trang làm gì?

Nhà cửa của Đường Gia như cái tổ chim cheo leo ở trên không, nhà cửa ở chính diện tổng cộng có ba lớp, đều là loại nhà tam lợp có sân vườn riêng. Nhà chính ở lớp hai thì cửa sổ, cửa chính trước sau đều thông liền nên có thể chiếu cố được cho lớp nhà sau và dãy nhà chính của lớp sau lại nối thông với dốc núi giống y như được gắn vào vách núi.

Thầy trò Hách Tiêu Trang chưa đi qua hết động này mà chỉ căn cứ vào bản đồ nên chỉ nắm đại khái được vị trí của động nên từ một nơi xa xa ở ngoài trang quan sát hoài nghi lớp nhà trên thứ ba chính là cửa động, từ đó đoán chắc Đường Nặc có quan hệ mật thiết nhất định với tiểu ma đầu họ Phạm.

Lại khéo sao lần trước qua đây không thấy Đường Nặc tỏ lộ là biết vũ công, nên chỉ cho là lão bị tiểu ma đầu mua chuộc ép buộc nên không muốn giết lây người vô tội đến trước khi động bị phá mới dần biết rõ chân tướng. Cũng tức là nói tìm ra được vị trí thực của cửa động tức là mò ra nguồn gốc của Đường gia, mò ra được quan hệ thân thiết nông sâu của họ Đường với tiểu ma đầu một cách rõ ràng mới có thể quyết định tốt phương pháp ra tay hạ thủ cả cái bộ sậu này.

Đó là mục đích tới trước để thăm dò của vợ chồng Lã Băng. Phòng Phi với Tần Khả Trang, Kỷ Khánh

với Ngọc Liên là hai đôi vợ chồng đi theo sau tiếp ứng. Chính vì thế khi chợ tan vẫn còn bốn người lạ mặt còn la cà ngồi lại quán.

Vợ chồng Lã Băng bị giam lỏng trong nhà biệt lập đúng là được gãi đúng chỗ ngứa. Buổi chiều Lã Băng đi lang thang sục sạo tìm những điều nhỏ nhặt bí ẩn và đã tìm ra bí mật giữa cửa động bí mật thông với các nhà chính của lớp nhà thứ ba trổ trên vách núi.

Đây là mật thất của cha con họ Đường cất giấu bí mật và là nơi rèn luyện vũ công nhưng lại không nối thông với Thần Binh Động. Như thế cửa động Tây của động dưới Thần Binh Động không ở nơi bí ẩn này của Đường gia thì phải ở nơi khác, cửa động phải thông ra ở bên ngoài trang viện của Đường gia. Trong khi cha con Đường Nặc đang "vui vẻ" với Phòng Phi thì vợ chồng Kỷ Khánh, Tần Khả Trang cũng vừa tới, bắt sống vài tên lâu la và phát giác ra bộ mặt thật của Đường Nặc đó là công của Kỷ Khánh, Tần Khả Trang với Ngọc Liên. Biết được điều muốn biết rồi, họ đi tìm vợ chồng Lã Băng tập trung một nơi bàn nhau kế sách đối phó với họ Đường.

Phán đoán của Đường Nặc cũng không sai là bọn Lã Băng vẫn còn ở trong trang chỉ có điều là nấp ở

nơi kín đáo giám thị hành tung của cha con họ Đường, giữ tĩnh bất động nên cha con họ Đường không sao dò ra. Cha con Đường Nặc soái lĩnh bộ hạ vừa đi thì sáu người bọn Phòng Phi chia thành ba mũi khống chế bọn tiểu lâu la, vận củi đuốc chất thành ba đống nổi lửa đốt trang.

Giờ đây tình hình đã rõ ràng và sáng sủa hơn. Bất kể cha con Đường Nặc với tiểu ma đầu họ Phạm có nguồn gốc, có võ công siêu tục đến đâu cũng không còn đội lốt nhà dân lương thiện và đó là điều không thể nào sai. Trước hết hãy thiêu hủy sào huyệt của chúng không cho chúng còn nơi ẩn thân, diệt trừ ổ hại cho dân chúng địa phương mà bọn Lã Băng đã làm được.

Đêm tối. Lửa vừa bén chưa cần cháy bốc vượt nóc nhà thì ánh lửa cháy đã chiếu sáng rực trời, ở tít xa cũng có thể nhìn thấy. Đường Nặc thấy ánh lửa cháy biết là trúng kế, dậm chân bành bạch mà nói:

- Bọn tiểu bối này ác thật! Thư Nhi giữ động, chia nửa lực lượng ta đưa về chữa cháy!

Lão dẫn đầu đoàn lao trở về như bay. Đường Thư nói:

- Giết sạch bọn trẻ ranh đi! Cửa động không giữ cũng là giữ. Tất cả quay về!

Cả tám tên quay về chẳng để một ai ở lại giữ cửa động cả.

Nửa dặm đường đâu có phải là xa nhưng vẫn phải từng bước từng bước mà chạy về. Chạy mới được nửa đường, cách nhà cách động hơn trăm trượng bỗng thấy nhô ra một đoàn người chặn đường, chẳng nói chẳng rằng cứ thế đánh luôn. Trời hanh, vật dễ cháy, gió đêm mạnh, lửa bốc lên chỉ chớp mắt đã trùm hết nóc nhà. Trong gió gào lửa rú, chỉ nghe tiếng ngựa hí chẳng thấy tiếng người kêu, cũng không nghe tiếng đánh giết. Cứ tình hình này có vẻ người đã bị giết sạch cả rồi. Đường Nặc hai mắt đỏ sọng tả xung hữu đột toàn bị người ngăn chặn chẳng có ai lơ mơ nên không sao xông ra nổi, chăm chú nhìn kỹ lại thì nhận ra Đỗ Đan. Lão giận dữ quát:

- Họ Đỗ kia! Lão phu với ngươi có oán thù gì mà ra tay như vậy?

Đường Nặc bỏ Hoắc Khí Ác xô tới Đỗ Đan. Người chưa tới chưởng đã phát ra gió chưởng như sấm rền, kình lực tưởng chừng nhất thiên hạ. Đỗ Đan cười bảo:

- Lão thất phu, giấu giếm võ công, giả vờ lương thiện, ngấm ngầm giúp Trụ làm ác, nối giáo cho giặc!

Hào quang loé lên "soạt" một tiếng đã hớt đứt một ống tay áo Đường Nặc. Đỗ Đan đang sử dụng Tuyệt Tình kiếm của Công Tôn Khải chém vàng chặt ngọc như chém chuối cực kỳ sắc bén, lại đang thi triển Phi Long kiếm pháp của sư môn oai trấn giang hồ. Kiếm sắc, kiếm pháp lạ như hổ thêm cánh như rồng gặp mây. Đường Nặc không biết người biết của, võ công tuy cao thu chiêu về đã nhanh nhưng cánh tay phải chỉ khe sợi tóc nữa là đã lìa khỏi thân mình khiến lão toát mồ hôi đầy mình sợ mất vía. Đường Nặc vội vã thu chưởng về giữ thế thủ, co người lại. Đỗ Đan đâu chịu buông tha, bám theo như bóng theo hình, chiêu kiếm thứ hai đã phóng ra...

Đối thủ của Đường Thư là Lưu Tín, song hoài trượng đấu với đôi thiết thủ. "Choeng choeng choeng choeng", binh khí đập vào nhau dồn dập vang động, sao lửa bắn rả tung toé. Đường Thư vọt lên cao liếc nhìn toàn trận không thấy "huynh muội". Lã Băng, cũng không thấy Phòng Phi. Trừ hai cha con và bộ thuộc tám người đều có đối thủ ra ngoài trận vẫn còn hai nam tám nữ mắt cọp trừng trừng người nào người nấy chỉ lăm le vào cuộc nhất là Hoắc Khí Ác, người vừa rời cuộc đấu nhưng vẫn thần oai lẫm lẫm, sát khí đằng đằng. Nhìn xong trong ngoài trận đánh, Đường Thư thấy giá lạnh trong lòng. Cho dù có thắng được đối thủ đang đấu

với mình chuyện thoát được thân là điều không tưởng, huống hồ đối thủ không phải dễ nhằn, việc thắng bại...

"Xoảng" một tiếng rền lên vang động cây trượng tay trái cơ hồ bị chấn bay đi lôi Đường Thư trở về với thực tại, không dám phân thân suy nghĩ vẩn vơ nữa. Sáu người đang đối địch với người của Đường Trang cũng đành đấu trời sâu đất thảm, vô cùng kịch liệt. Thế lửa trong trang bốc lên càng mạnh, những lưỡi lửa lè dài phụt lên cao quá nóc nhà đến vài trượng, nếu không đủ người chữa cháy thì cả trang viện sẽ chỉ còn là một đống tro tàn. Đường Nặc thấy tâm huyết bao nhiêu năm sắp sửa tan tành, người nhà không thấy bóng một ai xuất hiện thì trong lòng vừa bi vừa phẫn, cùng lửa cừu hận bốc cao thúc đẩy hung uy ẩn giấu bấy lâu nay. Đến lúc này lão đành rút binh khí xưa nay ít khi phải dùng tới là cây chiết phiến thiết cốt (quạt nan sắt). Cây quạt dài tám thước (ta) đúc toàn bằng thép, nan quạt cực dày lại giấu hai đinh thép có thể bắn ra, tuy đấy là vật bất ly thân của Đường Nặc nhưng lão ít khi dùng tới. Hôm nay nếu không gặp thanh bảo kiếm quá sắc bén của Đỗ Đan chưa chắc lão đã phải giở quạt thiết cốt ra dùng.

Hiện giờ đại dịch chưa tới mà tình huống đã cực kỳ khẩn cấp không thể không bộc lộ thân phận,

càng không thể không thi triển những chiêu thức tàn độc để tiết hết cơn giận dữ hận thù ngập lòng. Đúng lúc Đỗ Đan ra chiêu "Mai khai ngũ biện" (mai nở năm cánh) mũi kiếm vẽ nên năm chấm sao lạnh đâm thẳng vào ngực, vào họng, vào huyệt Tương đài, huyệt Huyền cơ, huyện Đan trung cả năm nơi nằm trong vòng bao trùm của chiêu kiếm đầy uy lực. Đường Nặc rê chân nửa bước vẫy quạt đập xuống. Đỗ Đan ra sức thi triển tuyệt nghệ của sư môn lại được cây bảo kiếm cực kỳ sắc bén mà ra hai chục chiêu vẫn chưa đưa được Đường Nặc vào thế hạ phong, lúc này mới hiểu lão tặc này một thân công phu ti vi cao không thể lường nổi, chiêu thức dũng cảm và thực sự nhất là cây thiết cốt phiến đã thử dùng kiếm phạt vào mà phạt chưa được giờ dây lại đúng lúc cây thiết phiến đập xuống nhưng kiếm không phải của mình nên Đỗ Đan không dám để lão đập vào...

Chiêu "Mai hoa ngũ biện" nguyên bản vừa hư mà vừa thực nên đã tránh quạt mà biến thành thức "Thần Long thư trảo" lật cổ tay vẩy xéo lên, lắc không đẩy chân... Đường Nặc bước sang trái nửa bước, đứng ở mé trước bên trái Đỗ Đan. Đỗ Đan biến thức nguyên là chiêu thuận tay sử dụng tức là để tránh quạt của đối phương mà vẫn có thể công kích phần giữa và dưới thân của địch nhân và không

phải là không được. Nào ngờ kiếm chiêu vừa triển khai, chợt nghe có tiếng hét to:

- Coi chừng cây quạt...

Tuy đã có người kịp thời nhắc nhở, nhưng đã đấu tay đôi, binh khí dùng là loại binh khí ngắn, lại đánh giáp lá cà, người nhắc bên ngoài lại không nói rõ, làm sao biết đâu mà lần? Chỉ nghe "xoẹt" một tiếng, thảm trạng đã xảy ra. Đỗ Đan loạng choạng ngã sang bên phải, máu đỏ phụt ra ướt đỏ cả hông ròng ròng chảy xuống. Đường Nặc dường như rất kiêng nể người đứng ngoài khi nãy vừa nhắc nhở, chẳng kịp Đỗ Đan sống chết ra sao chỉ quát lên:

- Phá vây!

Lão thừa thế nhảy xiên sang một bên chỉ lắc mình mấy lượt đã mất hút. Đúng lúc đó tiếng người ngoài trận lại cất lên:

- Đường Thông! Lãp.phu tìm ngươi đã lâu, ngươi hòng chạy đi đâu?

Tiếng nói nhỏ dần rồi xa dần, chắc là người nói đang đuổi theo rồi. Đường Thư cùng bọn bộ thuộc nghe lệnh tấn công mãnh liệt để tìm đường lui rồi hốt hoảng bỏ chạy. Lưu Trí, Tề Vân Bằng trí dũng gồm đủ bám theo không nhả đả thương được hai tên, mang cả thương tích mà chạy. Bành Hoá, Hồ Mạnh Hùng vì địch nhân đánh rất hung mãnh tấn công, một người bị chấn toạc hổ khẩu một người bị

tuột khí giới, cả đôi đều bị thương nhẹ. Mọi người đứng ngoài đâu chịu ngừng tay ào ào nối nhau đuổi theo.

Sắc đêm âm thầm. Địa hình không thuộc, Lưu Trí sợ lại có người bị ám toán nữa, vội vã thét to:

- Giặc cùng không nên đuổi, giặc về chớ có theo! Cứ để cho chúng chạy thôi.

Hoắc Khí Ác phấn dũng chắn ngang chặn đánh, không ngờ thân pháp Đường Nặc nhanh đến như thế nên không sao chặn nổi lão tặc. Nghe Lưu Trí kêu gọi sực nhớ ra người bị thương đang chờ được cứu, bèn chạy trở về. Đỗ Đan đã được Mai Uy đỡ dậy trước nên không gục ngã nhưng chàng ta bị thương ở địa phương xa lạ, liệu có được cứu hay không?

Hồi mười bốn

SỰ BIẾN KINH HỒN NƠI BIỆT DÃ

Quá ngọ chưa lâu, trước cổng "Cát thị biệt dã" có bốn người khách tới, đi qua cầu cong, tới gõ khẽ vào cổng chính, chứng tỏ họ không hề biết đến quy củ của nơi này: cửa chính này có bao giờ dùng tới đâu! Một lát sau cửa xe mở hé, một lão già trạc độ ngũ tuần bước tới, ngạc nhiên hỏi:

- Bốn vị có việc gì?

Trong bốn người hai nam hai nữ, người cao nhất đáp:

- Làm phiền quản gia, tại hạ là Hướng Chuẩn, tối hôm qua mạo phạm hôm nay tới để xin lỗi chủ nhân, nhờ thông báo cho một tiếng!

Nói rồi chìa ra một tấm bái thiếp đại hồng rồi bước tới trao ra. Lão già nhún vai:

- Mắt chó coi rẻ người. Ai là quản gia nhà ngươi?

Rõ ràng lão già mặc đồ vải thô, áo cánh ngắn với

ngôi biệt dã hào hoa giàu sang này quá ư là tương phản, coi bộ chỉ là hạng tôi đòi, gọi "quản gia" đã là đội lão lên cao, thế mà lão còn chưa chịu nhận! Dĩ nhiên túi đựng thịt có lòi ra ngoài đâu mà thấy, người có tiền ăn mặc tồi tàn như hạng tôi tớ cũng là chuyện thường ở đời. Hướng Chuẩn cảm thấy mình thất lý thì mặt hơi đỏ lên vòng tay nói:

- Tại hạ lỡ lời, tại hạ có lời xin lỗi. Tối hôm qua vị cô nương kia tự nhận là chủ nhân nhà này, tại hạ tìm nhầm địa chỉ, lý phải tới xin lỗi tận nơi vái nhờ thông báo dùm một tiếng!

Lão già vẫn rất cao ngạo, không trả lễ cũng chẳng nhận thiếp, chỉ nói:

- Việc đã qua rồi, lão hủ thay các người nói một câu là xong!

Nói rồi quay mình định vào. Hướng Chuẩn vội nói:

- Lão nhân gia hãy dừng bước...

Lão già không đợi chàng ta nói xong, quay giật lấy tấm bái thiếp, bực bội nói:

- Chỉ rắc rối, đợi đấy!

"Uỳnh" một tiếng, cửa xe lại đóng ập vào. Không hỏi cũng biết có thể không phải là hạng tôi tớ, nhưng tuyệt đối không phải người có quyền. Trừ Hướng Chuẩn còn có Hiểu Mai, Ấn Thiên Lam và

Tuệ Trang. Dựa theo kế đã bàn tối qua, nữ đóng giả trai phong lưu lịch sự là Hiểu Mai như những ngày trước đây đến để triển khai hành động. Buổi sáng đến xem xét hình thế ngoài trang viện, thậm chí cả những lối vào ra địa đạo đều phải trinh sát tỉ mỉ một phen rồi bây giờ mới công khai hai đến "bái trang". Lại đợi rất lâu mới thấy cửa xe ra vào lại mở, giờ người đi ra là một cô thiếu nữ mập mạp béo tốt nói:

- Chủ mẫu kính mời!

Cô gái không giới thiệu thân phận nhưng lễ phép chu đáo, nghiêng mình mời bốn người rồi đi sau để đóng cổng xe lại tử tế xong rảo bước chạy lên trước dẫn đường. Hiểu Mai và Ấn Thiên Lam cố ý đi tụt lại sau quan sát các chậu mai. Đời chẳng việc gì khó, sợ người chẳng có lòng... Sau khi quan sát kỹ càng thì thấy trong năm chậu mai có một chậu là giả, làm bằng thủ công rất tinh xảo, có thể nói là đồ giả lừa như thật. Hai cô không bỏ đi nhưng cũng không nán lại một cách lộ liễu mà chỉ là thong dong dạo bước đi chậm rề rề để liếc ngang xem và tìm ra sự thực. Lý do tìm ra giả thật định mập mờ đánh lận con đen là đồ thủ công dù làm tinh xảo đến đâu, cố bắt chước cho giống đủ mười phần nhưng cây cối trời đất sinh ra với cây lá giả do con người bắt chước

chế tạo không bao giờ giống hệt nhau, nhất là ở lá cây vì một bên có một bên không có "sức sống".

Lá cây thiên nhiên dù búp mới nhú hay lá đã già sắp rụng mầu mướt xanh hay lục thẫm đều như có phủ một lớp sương, ghé vào xem thấy có phủ một lớp phấn mỏng như bụi làm cho màu sắc ám đi, lá càng to càng già cảm giác đó càng thêm sâu sắc. Lá thủ công phỏng theo lá thật, chất liệu dù giấy hay lụa mầu sắc làm sao có được mầu do trời sinh. Mới thì quá rực, rỡ ràng như vừa được cơn mưa rửa bẩn, cũ thì quá xỉn, mầu sắc trên một chiếc lá không đồng đều khi ta xem toàn bộ chiếc lá thiếu sự gần gũi của thiên nhiên. Gặp người hời hợt cẩu thả tất nhiên sẽ không dễ phát hiện ra những sai biệt tinh tế nhỏ nhặt như vậy. Hiểu Mai với Ẩn Thiên Lam là hai phụ nữ lại đến với ý đồ dò xét đã rắp tâm từ trước, chỉ cần liếc qua đã phát hiện ra chỗ ngoắt ngoéo bên trong. Họ lại đứng từ xa mà xem lại thì thấy thêm hai bồn thứ mười và thứ mười lăm cũng nằm vào trường hợp giả y như bồn thứ năm.

Không cần xem lại, nhìn thế cũng đủ rồi vả lại cũng không có cách nào để biết một cách chính xác trò ma quỷ đó là ở chỗ nào và để làm gì, nhưng dứt khoát có thể khẳng định là nhất định có! Hướng Chuẩn với Vưu Tuệ Trang theo sát phía sau a hoàn

kia, mắt chú ý cảnh vật trong sân viện, nào là giả sơn, nào là cây đông thanh... có khác gì với lúc đêm không?

Cô thiếu nữ tối hôm qua lại đứng ở trên ban công lầu hai y như lúc tối hôm qua, thấy bốn người đi qua cạnh núi giả thì nín cười nói to:

- Hướng đại hiệp quá khách khí! Xin mời lên lầu!

Hướng Chuẩn vòng tay chào, nói:

- Đêm tới mạo phạm, lý đương nhiên phải đeo roi mà tới!

Cô gái nói:

- Nói quá nặng lời, đâu dám, đâu dám!

Cô ta quay mình trở vào lầu, dường như có ý vào để đón khách. Cửa mở to, hai bên cửa hai a hoàn đứng chực sẵn. Hướng Chuẩn bước từng bậc mà lên, ngang nhiên đi vào phòng, ba cô gái theo sát sạt không hề có ý e sợ. Trần thiết trong phòng khá độc đáo. Cửa ra vào ở chính giữa, cửa vào là một sảnh lớn hai bên trái phải đều có một kỷ và hai ghế tựa. Trên kỷ có đặt bình hoa rất đẹp, cố ý gần gũi với thiên nhiên, cực kỳ quý giá. Trong bình đồng loạt cắm hoa mai đang hàm tiếu như chờ chực nổ bung ra. Trên tường treo tranh chữ có vẻ như khoe bút tích của chủ nhân.

Giữa sảnh đường bày một bàn tròn trên cũng đặt bình mai. Hình như nơi này dùng để tiếp bạn bè bình thường hay là nơi bọn hầu gái ngồi nghỉ chân chờ lệnh của chủ. Phía bên trong có đặt một bức bình phong bốn tấm giờ đã mở hết, hai bên bình phong là hai cầu thang lên lầu hai. Thiếu nữ hôm qua đã xuất hiện ở khoang đầu cầu thang bên trái, như cười nhưng lại rất nghiêm chỉnh. Đã đến lúc này, dù lầu hai có là núi đao cũng phải lên bằng được. Để phù hợp với kiểu đón rước long trọng này, bốn người cũng đi cách nhau như kiểu cá lội mà lên lầu. Đi vào trong lầu hai có một hành lang như hình chữ "mục" chia phòng lớn thành ba gian không đồng đều. Cô gái đón bốn người vào một gian ở chính giữa. Gian phòng này đúng là trung tâm của toà lầu cứ tưởng sẽ bày biện rất lịch sự nào ngờ lại vô cùng giản dị, chỉ có sáu cái ghế tựa thấp chia làm hai hàng đối nhau, ở giữa là một hàng kỷ thấp kiểu như loại ghế "sô pha" ngày nay, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Kiểu bố trí này chỉ liếc qua cũng hiểu đây là nơi nghỉ cho nhẹ lòng hay là chỗ bàn những điều cơ yếu, còn những "trò ma quỷ" chắc không phải chỗ. Đợi bốn người vào rồi, cô gái mới kéo cửa lên, ai ngờ cả gian phòng rơi tụt xuống nhanh như chớp. Trong bốn người có Tuệ Trang là người hiểu nhiều về hệ

thống ngầm, vào phòng cô đang mải chú ý nhìn sự bố trí các ghế tựa thấp và các kỷ nên điều vừa xảy ra là ngoài dự kiến, muốn tự cứu cũng không kịp nữa. Hiểu Mai là người đi vào cuối cùng, đứng gần cô gái kia nhất nên đã kịp vung tay nắm lấy uyển mạch cô ta, dằn giọng nói:

- Ngươi định giở trò gì vậy?

Cô gái dẫy dụa, cố nén đau bảo:

- Bốn vị nếu muốn còn sống thì thả ngay ta ra.

Đau quá nên trên trán cô ta ứa cả mồ hôi, tay phải vẫn không rời cửa ra vào. Tuệ Trang đã nhìn ra chỗ ngoắt ngoéo liền nói:

- Tiểu ca cứ thả cô ta ra, cô ta không chạy nổi đâu!

Hiểu Mai nghe lời thả tay; Cô đang mặc quần áo đàn ông như ngày trước nên Tuệ Trang đã xưng hô giống như Ấn Thiên Lam ngày trước, gọi là "tiểu ca". Tuệ Trang đi tới trước cô gái bảo:

- Trên cửa có trò quỷ gì đấy?

Cô gái đáp:

- Không kịp nói tỉ mỉ, tí nữa thấy cửa phòng sách thì hoả tốc vào cùng tôi. Tuệ Trang hỏi:

- Cửa ở...

Nói chưa trọn ý, cửa đã hiện ra. Thiếu nữ vội nói:

- Mau!

Rời cửa ngăn chuồn ngay vào. Gian phòng đang rơi tự dưng tăng tốc độ dâng trở lên. Một tiếng động lớn như trời long đất lở. Cả gian phòng trên lầu đẹp đẽ như vậy đã nổ tung. Lửa đổ phụt lên không, khói đen che kín cả trời, đá vỡ gạch nát tung bay như mưa đá. Hiểu Mai, Tuệ Trang có theo kịp cô gái nhảy vào cửa kia không?

Kế hoạch dự kiến đã hoá thành không do biến cố bất ngờ này, chỉ khổ cho Công Tôn Khải đang chờ ngoài trang lo đến chết người!

*

* *

Lời người ngoài trường đấu nhắc nhở:

- Coi chừng cây quạt!

Lời nói đã thức tỉnh Đỗ Đan. Liếc mắt thấy một luồng sáng lạnh bắn thẳng vào tim mình... Đường Thông tức là Đường Nặc giả tên bước ngang sang trái, nguyên đang ở phía trước bên trái Đỗ Đan, lão vẩy quạt đưa ngang đập vào thân kiếm. Đỗ Đan cũng thừa kế biến thức thì Đường Thông lập tức cụp cổ tay thu quạt lại... Luyện võ công đạt đến trình độ cao siêu như họ ra chiêu biến thức tùy theo ý niệm, tùy theo tốc độ muốn là điều không bút mực nào có

thể hình dung nổi. Đường Thông tâm địa tàn độc, muốn lấy mạng Đỗ Đan ngay, lập tức cụp thiết phiến lại, rung tay bấm vào lẫy quạt, "truy hồn đinh" bắn ra tức thời... Mấy lời nhắc nhở buông ra đúng lúc làm Đường Thông giật mình thấy chợn trong lòng nên tay hơi run bấm nút chậm mất một chút do đó phương hướng bắn chệch đi một chút. Đỗ Đan cũng nương theo tay kiếm đâm ra nên thân hình cũng hơi ngả xiêu theo, hơn nữa nghe tiếng nhắc nhở thì hào quang đã bay tới, huống hồ lại đang xuất chiêu nên chàng không thể kịp thời mau lẹ tránh được mũi đinh bắn mình.

"Sật" một tiếng, trung hồn đinh đã xuyên qua áo đâm vào thịt đúng giữa khe hai xương sườn số một số hai. Tuy xương sườn không gẫy nhưng cơn đau này con người không phải dễ dàng chịu nổi. Đúng lúc ấy Mai Uy vọt tới như tên bắn tới phía trước Đỗ Đan đỡ vội lấy chồng. Thấy máu chảy ra như suối, mặt hoa đổi sắc run giọng hỏi:

- Đan ca, có nguy lắm không?

Đỗ Đan đau quá không sao thốt được thành lời, chỉ hơi nhúc nhắc lắc đầu. Mai Uy sợ quá, như hoá si ngây, chỉ biết khóc, cuống cả chân tay, chẳng biết làm gì nữa. Mai Linh cũng vội xốc tới bảo:

- Sao còn không cởi áo ra xem vết thương thế nào chứ?

Đến lúc đó Mai Uy mới như người tỉnh mộng. Làm gì cô có đủ kiên nhẫn để "cởi áo", bảo kiếm rút ra, xoẹt một vòng, cứa đứt gần nửa thân áo trên của Đỗ Đan. Cũng còn may, đinh mới chỉ đâm sâu vào da thịt chưa phạm vào tới nội tạng và Châu Phương kiểm tra truy hồn đinh thấy không tẩm độc, vội dùng thuốc kim sang ngừng chẩy máu rịt vào và băng bó lại.

Bành Hoá với Hồ Mộng Hùng chỉ bị thương nhẹ đã sớm băng bó lại rồi mục đích chuyến đi này là chặn lối ra vào Tây động là chính. Lã Băng, Phòng Phi không phải không tới đấu trường mà còn phải đi tìm cách lấp cửa động, sau đó mọi người kéo tới giúp đỡ, chỉ mất hơn một giờ đã nút chết cửa động không ra vào được nữa. Hai đường hầm mới đào không ở cùng cửa động trên, cha con Đường Thông đã bỏ chạy cả, lúc đó định quay về tìm bọn tay sai nanh vuốt của cha con họ Đường để tra hỏi, nào ngờ tìm về tới đám cháy thì bọn này khi nãy bị mọi người điểm huyệt đứng trơ cả ở đó bây giờ không biết đã được ai cứu đi hết cả.

Giờ tìm nơi cho ba người bị thương dưỡng thương là việc cần kíp. Đã thế Truy Hồn Phiến Đường Thông có lai lịch ra sao, câu kết với Phạm Phụng Dương thế nào và người lên tiếng cảnh báo là ai?

Toàn là những vấn đề lớn và hóc búa rất cần tìm hiểu nhưng trong tình hình này hãy tạm gác lại đấy, chờ cho ba người dưỡng thương khỏi rồi và Công Tôn Khải trở lại sẽ hay...

*

* *

"Cát thị biệt dã" bị phá nổ. Không phải chỉ có tầng lầu nhà chính mà các hòn giả sơn cũng bị chấn động biến thành những đống đổ nát. Các dãy nhà thấp vây quanh bên ngoài cũng bị ảnh hưởng nhưng không lớn, tuy vậy những kẻ ẩn nấp trong các phòng không thể nán ở lại được nữa lần lượt chạy cả ra, tổng cộng có đến bảy tám chục tên. Cả bọn hoảng hốt nhảy ra khỏi biển lửa, nhưng tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa, thoát lửa lại gặp sát tinh. Cứ nghĩ đến bọn Hiểu-Mai vào gặp tình hình này những người đứng chờ bên ngoài có vũ công tới cảnh giới "lô hoả thuần thanh" như Công Tôn Khải làm sao không căm giận đầy lòng và ý định giết địch báo thù lại không dâng lên đến tận trời?

Đỗ Vân, San San nhớ lại tình cảm gắn bó với Hiểu Mai, Ấn Thiên Lam cả năm nay thấy lòng đau như cắt, ruột tầm đòi đoạn, máu lệ chứa chan. Linh Cô và Tuệ Trang thì tình cảm cũng chẳng khác gì

chị em ruột thịt. Mai Phấn, Kim Tốn, Lục Hạo cũng đau hận khó nói nên lời, hận cũ chồng thêm hận mới, đã hận càng thêm hận.

Nhà lầu, núi giả đã thành đống đất bằng, tấm thân da thịt làm gì còn hy vọng vẹn toàn trong đống đổ nát kia? Những người đứng chờ ở ngoài thấy máu như sục sôi, lòng mọi người chỉ nghĩ đến chuyện "giết, giết địch" để trả thù. Bảy tám chục kẻ vừa xuất hiện làm gì còn chỗ để giải thích xin tha, thậm chí đến chết do bị ai giết cũng còn không biết thì đã đầu một nơi, thân một nẻo...

Chỉ trong chớp mắt đã có hai ba chục người gục ngã...

May còn có Công Tôn Khải là người hiền hậu, để đề phòng kẻ chủ hung thừa cơ thoát lưới nên chàng đứng trên chỗ cao giám thị mấy lối thoát đáng ngờ nên không tham gia đánh giết nếu không số người gục chết không phải chỉ có thế. Nhà thấp nằm thành một vòng dài ba chục trượng, ngang hai chục trượng. Bảy tám chục con người trong cơn hoảng loạn từ bốn mặt cháy túa ra bị chặn lại đánh giết. Chỉ có năm người không chặn giết sạch được một phần thì bỏ chạy, còn lại độ một phần ba... Công Tôn Khải đứng trên cao hét to:

- Để lại mấy cái lưỡi sống!

San San, Linh Cô chưa hả lòng nhưng cũng không thể không dừng tay. Truy xét chân tướng sự thực, thậm chí tìm chủ hung gây ra vụ này là ai há chẳng phải còn quan trọng hơn chém giết ư? Xây dựng nên một toà nhà lớn như thế này, trần thiết xa hoa tinh xảo như thế này đâu phải việc làm sáu tháng một năm mà có thể thành một nơi mà cả Hải Thành, đặc biệt là người ở cả một giải cửa Nam thành ai mà chẳng biết? Giữa thanh thiên bạch nhật xảy ra sự kiện động trời như thế này: thuốc nổ đến trời long đất lở, khói lửa ngút trời ai mà không bị kinh động, ai mà chẳng muốn đến xem sao?

Người tụ tập lại xem càng lâu càng đông. Quan phủ địa phương cũng bị kinh động: ngoài nhà đổ. lửa cháy, còn người chết, chuyện gì xảy ra đây?

Cháy nhà ra mặt chuột, người có thể xây dựng được ngôi nhà to lớn đến như thế này nhất định phải là kẻ có rất nhiều tiền, có thể gọi "làm kẻ cướp đỏ mắt". Có khả năng là báo thù giết người. Chủ nhân là ai? Cho đến giờ vẫn không ai biết! Hành tung thần bí, lai lịch bất minh và là con người xấu, cũng không phải là không có khả năng này! Cuối cùng vẫn chỉ là đang phân vân suy đoán, chưa ai cho biết được một điều gì rõ ràng hay có căn cứ!

Sai dịch, bổ khoái lại đặc biệt chú ý đến những phần tử khả nghi ở trong đám đông, thậm chí họ còn định chờ cho lửa tắt rồi sẽ xem xét hiện trường. Vợ chồng Công Tôn Khải một đoàn dắt theo mấy "cái lưới sống" đã sớm rời đám cháy chẳng biết là tới ẩn nấp ở đâu?

Sự biến phát sinh quá nhanh, không còn chỗ để kịp suy nghĩ hay chọn lựa giải pháp. Cả tốp Hiểu Mai bốn người trừ việc đi theo cô gái còn chưa biết tên, tiến thì cũng tiến lùi thì cũng lùi, làm gì còn con đường thứ hai nào khác! Trừ phi cô gái trẻ liều mạng hy sinh vì chủ bắt cả bốn người bồi táng theo, bằng không dắt dây cô gái theo hiện giờ đúng là biện pháp hay nhất để giữ an toàn cho mình, thậm chí còn có khi truy tra ra được ẩn tình trong cái "biệt dã Cát thị" quái gở này. Đạo lý cực kỳ rõ ràng và cũng không ai có thể ngờ rằng khi cánh cửa vừa mở ra, không ai bảo ai cả bốn người đồng loạt nhào theo cô gái vào trong khuôn cửa, không ai chậm bước nào! Trong cửa tối mò mò, rõ ràng là một đường hầm. Cô gái nói vội vã:

- Chạy mau!

Vội vã đến nỗi không kịp nói lý do, cô ta dẫn đầu chạy đi như bay. Bốn người sợ cô gái bỏ rơi nên không thể không bám theo như bóng theo hình, một

bước không rời. Dù cả năm người đã chạy rất nhanh nhưng cũng chưa được xa bao nhiêu thì tiếng nổ đã vang lên, chấn động: lầu trên đã bị nổ tung, gạch đá vỡ vụn bay tung nhưng phần lớn đã sụt xuống dưới ùa vào đường hầm. Cả năm người bị ngộp thở, ho sặc lên mãi không thôi. Tuy Hiểu Mai rất sợ cô gái thừa cơ chuồn đi nên chỉ phong chọc ra, cô gái đứng đờ ra tại chỗ rồi cười bảo:

- Thật không nhìn ra, ngươi quả thật đã liều mình chết cho Phạm Phụng Dương! Giờ gã ở đâu?

Cô giá không chút kháng cự, bình tĩnh nói:

- Tôn gái hiểu lầm quá lắm rồi!

Hiểu Mai mắt trông thấy đường rút lui đã bị chặt đứt nên đời nào tin bèn nói:

- Nếu còn ăn nói vờ vẫn xảo quyệt, ta sẽ cho ngươi phải chịu tội sống trước khi nhận lấy cái chết đấy!

- Tôn giá trước khi vào đã mang thành kiến sâu sắc, tôi còn biết nói gì nữa đây! Thế thì ra tay đi!

Hiểu Mai lạnh lùng "hừ" một tiếng bảo:

- Ngươi tưởng ta không dám ư? Không có ngươi đưa đường, chúng ta vẫn cứ ra được như thường!

Nói rồi giơ tay lên sẵn sàng điểm vào nơi yếu huyệt của cô gái. Ấn Thiên Lam nghe cô gái nói lời lẽ có vẻ có ẩn tình bèn ngăn Hiểu Mai lại rồi nói:

- Tiểu ca, khoan đã! Để ta hỏi cô ta đã!

Quay sang cô gái, Ấn Thiên Lam hỏi:

- Tình thế trước mắt đã thế này vẫn còn hận chúng ta hiểu lầm ư?

Cô gái nói:

- Lại chẳng phải thế ư? Không như thế làm sao bưng tai bịt mắt được người khác.

Ấn Thiên Lam ngạc nhiên hỏi:

- Thế cô nương là người như thế nào, có thể nói tường tận hơn một chút được không?

- Tôi là Tiểu Mai vốn là trẻ bị bỏ rơi, từ nhỏ đã được chủ nhân nuôi nấng đối xử với tôi như người ruột thịt, vì vậy mới theo chủ nhân họ Cát...

Ấn Thiên Lam cắt lời:

- Họ Cát? Trong số kẻ thù của chúng ta làm gì có ai họ Cát?

- Nói ít lời nhiều ý - Tiểu Mai nói - nhất thời không thể nói hết được! Tiểu chủ nhân nhà tôi đang chờ ở phía trước kia, để tỳ tử đi trước rồi tự tiểu chủ nhân đến nói chuyện hay hơn!

Hiểu Mai nói:

- Ta cảnh cáo ngươi đừng có giở trò quỷ, chẳng hay ho gì đâu!

Tiện tay giải huyệt bị khống chế cho Tiểu Mai. Tiểu Mai không nói nhiều lời, cứ lẳng lặng đi về phía trước. Chuyển qua hai khúc quanh tới một gian hầm ngầm dường như mới làm chưa được lâu, chưa kịp bày biện gì trừ vài cái ghế đẩu tròn, không có một cái cột kèo chống nhưng hầm rất vững chắc và vụ nổ vừa rồi gạch đá đất bụi đổ xuống đã được quét sạch. Trong gian nhà hầm ngoài ba nữ tỳ đã gặp còn một cô gái tướng mạo như Hằng Nga, vẻ lạnh như băng sương. Tiểu Mai giới thiệu hai bên với nhau xong thì cùng ba thị tỳ kia đứng sang một bên.

Cô gái đứng dậy đón chào rồi nói:

- Tiểu nữ là Cát Lâm, có mấy việc nghi ngờ từ lâu, may được đón bốn vị, xin dạy bảo rõ ràng cho. Cố làm ra vẻ huyền bí, quả thật là việc bất đắc dĩ, rất mong được bỏ quá cho.

Thái độ rất khiêm nhường. Hướng chuẩn cũng vòng tay chào bảo:

- Nói dạy bảo thì không dám nhận. Cô nương đã có lời, nhưng xin nói toạc móng heo ra cho.

Cát Lâm quay lại nhìn bốn nha hoàn bảo:

- Lão quỷ tặc dị thường giảo hoạt, giữ chắc cả hai đầu, thấy có gì báo ngay cho ta biết!

Bốn a hoàn vâng lệnh đi ngay. Đến lúc đó Cát Lâm mới ngồi xuống hỏi rõ họ tên từng người, cuối cùng chăm chú nhìn Hiểu Mai bảo:

- Hiệp danh đã lừng lẫy Liêu Đông, thực là làm vẻ vang cho hạng đàn bà con gái như tôi. Hôm nay được đón tiếp phương giá thật là thoả mãn mong ước bình sinh, còn rất mong bỏ chút công sức giúp đỡ cho...

Hiểu Mai nói:

- Cô nương chớ khách sáo, bên ngoài trang bây giờ có khi loạn cả đất trời lên rồi!

Cát Lâm dường như nghe tiếng đàn biết được ý người gẩy, nói:

- Bên trong trang thì đã nổ sập cả rồi, bên ngoài có Công Tôn đại hiệp. Rằng bọn nanh vuốt của Phạm tặc khó mà chạy thoát!

Hiểu Mai hỏi ngay:

- Cô nương cũng có thù với Phạm Phụng Dương ư?

- Tiện danh hoặc giả các vị không biết, nhưng tước hiệu "Thiên Nam Ngọc Nữ" chắc phương giá cũng có nghe tới chăng?

Hiểu Mai hỏi:

- Phải chăng là danh hiệu cùng được xưng tụng

với Kim Đồng, là Nhị Kỳ dưới gối Kim Thần Quân?

Thần thái Cát Lâm tỏ vẻ ảm đạm, rầu rĩ nói:

- Nhị Kỳ cái gì, có mà "Nhị Xú" thì có!

Cô ta là người nằm ngoài "ba con, bốn đồ đệ" của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch, là một trong những nhân vật nổi bật sau này, nhưng sao lời nói, âm điệu, ý tứ lại cực kỳ đớn đau như vậy! Hiểu Mai nói:

- Cô nương đến Liêu Đông hồi nào? Kim Đồng giờ ở đâu? Một năm vừa rồi thay đổi cô biết được những gì? Đây có phải là một trong những sào huyệt của Phạm Phụng Dương không? Phạm tiểu tặc có ở đây không?

Hai hàng lệ giàn giụa bắt đầu thánh thót rơi xuống, Cát Lâm rên lên thê thiết nói:

- Đêm Trung thu, Phạm tặc quay về Thiên Nam tung tin bịa đặt bảo nghĩa phụ đã bị quý huynh muội hạ độc thủ, rồi lừa Kim Đồng, Châu Mục với tôi lên đây. Kể từ lúc đó hai chúng tôi vừa chân ướt chân ráo tới đây tôi bị giữ rịt lại ở trang này chủ trì mọi việc. Sai bảo xong xuôi, gã cùng Châu Mục ra đi, nghe nói là đi gặp những người ở Thiên Nam. Ở đây trừ tôi ra còn một người tên là Hầu Nguyên. Tôi chủ trì việc trong trang, Hầu Nguyên phụ trách việc

ngoài trang cốt để tôi không được tùy ý hành động, tình hình thực tế biến chuyển thế nào, tôi tuyệt không biết một chút gì!

Hiểu Mai nói:

- Thế cô nương biết được cái gì từ lúc nào?

Đôi mắt xinh đẹp của Cát Lâm loé lên sát khí, cô căm hận nói:

- Trước đây nửa tháng, Phạm tặc về qua đây thừa lúc tôi không phòng bị đã khống chế tôi, cuồng bạo chiếm đoạt... xong việc gã tự miệng kể lại tất cả, rồi đem tính mạng Châu Mục ra uy hiếp, buộc tôi phải nghe lời sai bảo của gã.

Nói đến đó Cát Lâm khóc nức lên không sao nén nổi. Hiểu Mai phẫn uất nói:

- Thật không bằng cầm thú!

Hướng Chuẩn cũng chịu không biết nên an ủi thế nào cho phải. Tuệ Trang quan tâm đến sư muội, không nén nổi, vội vã hỏi:

- Cô nương có biết gì về hành tung của Lý Ngọc Châu không?

Cát Lâm đáp:

- Có nghe nói là cả khu nhà này hệ thống bí mật đều phần lớn do tay Lý Ngọc Châu thiết kế nên, còn người thì chưa gặp qua. Có thể ở Thần Binh Động

hay không tôi không rõ!

Không khí thật ngột ngạt. Tuệ Trang lo thay cho sư muội. Nhưng đã nghĩ đi rồi lại nghĩ lại, Phạm Phụng Dương đang sửa sang lại Thần Binh Động chính là nhờ sự giúp đỡ của Lý Ngọc Châu nhưng rồi liệu gã có thay lòng đổi dạ hoặc làm hại cô không, kể cũng khó nói tiếp được. Ấn Thiên Lam đã từng chịu bao ưu sầu hoạn nạn vì Phạm Phụng Dương, lúc này cô thấy lạnh lùng bình tĩnh hỏi:

- Từ giờ trở đi cô nương định sao đây?

- Đây chính là tôi đã tương kế tựu kế, là mục đích mời bốn vị tới đây nói chuyện hôm nay!

Cô hơi ngừng lại một chút như để chỉnh đốn lại tư duy rồi mới nói tiếp:

- Như tôi vừa nói hệ thống ở biệt dã phần lớn do Lý Ngọc Châu thiết .kế, còn bao nhiêu do Phạm Phụng Dương bổ sung. Cũng có thể nói lầu phòng và thuốc nổ là của gã. Trong con mắt, trong lòng của Phạm Phụng Dương thì Công Tôn đại hiệp là người gã e sợ nhất. Quách nữ hiệp và Ấn trường chủ cũng thế. Nói tình thật nhà lầu bố trí thuốc nổ vừa rồi là để đối phó với ba vị. Cung cách khi nãy của Tiểu Mai chính là phương pháp Phạm Phụng Dương đã dạy và sai cô ta làm. Theo bọn tay chân nanh vuốt của Phạm tặc thì cả bốn vị giờ đã tan xương nát thịt

hết rồi. Còn tôi không chịu được nhục, chắc cũng nhân cơ hội này tự sát rồi, có như vậy thì tôi mới có thể che giấu hành tung, thoát khỏi sự trói buộc của tiểu tặc họ Phạm mà ngấm ngầm hành động tiêu diệt gã!

Rồi Cát Lâm nói rất kiên quyết:

- Tôi không tự tay cầm dao đâm chết tên tiểu tặc họ Phạm thì không thể nào rửa sạch mối nhục nhã lớn lao này! Đồng thời sự sống chết của Châu Mục ra sao, tôi cũng phải tìm hiểu rõ ràng. Nếu chăng chưa chết thì phải nghĩ cách cứu bằng được chàng!

Ấn Thiên Lam nói:

- Ý chí, hành động của Cát cô nương thật đáng chúc mừng, có điều Phạm tiểu tặc đã dung nạp được sở trường của một số nhà nên võ công không phải như ngày trước, ngay Kim Thần Quân cũng chưa chắc đã địch nổi gã. Cô nương một thân một mình hành động sợ có được như nguyện hay không?

Cát Lâm nói:

- Tôi vẫn còn tỷ muội của Tiểu mai đỡ đần...

Hiểu Mai tính tình hào sảng thẳng thắn lại hay cải dạng con trai nên tác phong cũng cứng cỏi bộc trực như đàn ông, nói ngay:

- Làm thế không thoả đáng, đánh một đòn không

thành công chẳng phải là khua cỏ động rắn bằng xui gã đề cao cảnh giác ư? Thôi để ta hoá trang làm Tiểu Mai đi cùng Cát cô nương hành động...

Ấn Thiên Lam nói:

- Bị hại lớn nhất, thù sâu nhất phải là ta, và ta cũng là một trong số người bị hại. Có điều ta nghĩ giờ phải hội hợp được với những người đang ở bên ngoài, thứ nhất là để họ an tâm, hai là có thể tiếp ứng được cho nhau!

Cô thấy Cát Lâm cũng đáng tin mà cũng không phải là không đáng nghi. Nói bao nhiêu là chuyện, cho đến giờ vẫn không thấy cô ta hỏi han gì đến Kim Tinh Thạch, thật không đúng với tình lý tý nào. Vả lại liệu cô ta có phải là Ngọc Nữ thật hay không? Chưa ai gặp qua! Chẳng lẽ có thể tin ngay cả trăm phần trăm để rồi cùng nhau hành động hay sao? Chi bằng nghĩ cách dụ cho cô ta ra ngoài, trước hết cho cô ta cùng Kim Tốn gặp nhau thì thật giả khó gì mà không biết ngay! Cát Lâm nói.

- Giờ trời vẫn chưa tối hẳn, bên ngoài chắc không thiếu gì những người phức tạp tới xem náo nhiệt. Lúc này chúng ta đi ra vạn nhất tay chân của tiểu tặc còn trà trộn ngoài đó chẳng hoá kế hoạch ẩn thân hành động của chúng ta lại tan thành bọt nước ư?

Hướng Chuẩn hình như muốn nói gì đó, môi miệng cứ máy động chỉ chực nói rồi chẳng hiểu tại sao lại mím miệng lại, không nói gì cả. Hiểu Mai nhìn thấy thì ngạc nhiên hỏi:

- Hướng đại hiệp có cao kiến gì không?

- Tại hạ thấy lời Cát cô nương rất có lý, có điều chúng ta ẩn sâu dưới đất không thấy mặt trời lúc này là vào giờ nào chắc cũng chênh lệch không nhỏ, thử nói một lời xem sao?

Cát Lâm là người nhạy bén nói ngay:

- Lúc này có thể là cuối giờ Mùi, đầu giờ Thân, trời vẫn còn sáng. Nếu có ý muốn ra xin hãy đợi một lát nữa tôi sẽ bảo Tiểu Mai dẫn đường, có được không?

- Tại hạ không có ý ấy đâu, Cát cô nương chớ quá nhạy cảm.

Rõ ràng Cát Lâm đã nói trúng phóc tâm ý của Hướng Chuẩn chỉ vì không tiện một mình bỏ đi nên cố ý phủ nhận. Trầm ngâm giây lát, Cát Lâm gọi Tiểu Mai vào bảo:

- Ngươi đưa Hướng đại hiệp ra trước đi, giả vờ là bị bắt rồi đem mưu của chúng ta trình trực tiếp với Công Tôn đại hiệp là ta cùng ba vị nữ hiệp đến tối sẽ ra. Nhưng nếu ở ngoài số người nhàn rỗi đến xem

náo nhiệt vẫn chưa tan thì phải trở vào ngay báo tin, chúng ta sẽ ra ngay lập tức!

Ý tứ rõ ràng, lời nói mạch lạc của Cát Lâm vẫn chưa xua tan hết mối nghi ngờ phủ bóng tối trong lòng Ấn Thiên Lam. Hướng Chuẩn nói:

- Ở đây có vợ chồng tại hạ bầu bạn với Cát cô nương là đủ, tiểu ca với Ấn trường chủ đi trước hay hơn.

Hiểu Mai nói:

- Còn phải chia người này người nọ làm gì, huynh là đàn ông, đương nhiên phải đi trước mở đường mà phải đề phòng Hầu Nguyên giở trò.

Thấy Hiểu Mai nói vậy, Hướng Chuẩn không tiện cố chấp bèn nói.

- Cung kính không bằng vâng lệnh, tại hạ đi trước đây!

Nói rồi lập tức cùng Tiểu Mai rời hầm mà đi. Nào ngờ đi chưa được bao lâu ở xa xa đã nghe vang lên tiếng nổ lớn. Hiểu Mai biến sắc mặt quát lên:

- Cát cô nương, thế này là ý tứ gì vậy?

Ấn Thiên Lam và Tuệ Trang đứng bật dậy. Trong gian hầm đã hiện ra cảnh “kiếm tuốt cung giương” rất là căng thẳng...

*

* *

"Cát thị biệt dã" thay đổi bộ mặt cả trong lẫn ngoài làm kinh động cư dân toàn thôn. Họ ùn ùn kéo đến để xem "sự thể thật giả ra sao"? Đám này tới rồi bỏ đi, đám khác lại tới, cứ ào ào ạt ạt như sóng nước, trên đường không lúc nào hết người. Cũng không có gì là lạ, thời đó thuốc nổ rất thông dụng, có thể nói là "phổ cập". Phạm Phụng Dương đầy lòng lo nghĩ, canh cánh lo sao tiêu trừ được cường địch nên tích trữ thuốc nổ càng lâu càng nhiều. Cát Lâm chỉ cần ngầm châm lửa vào dây dẫn nối liền với đống thuốc nổ là gây nên vụ nổ. Tiếng nổ lớn như thế, sức chấn động tàn phá như thế, rõ ràng làm người ta phải sợ hãi. Quan phủ địa phương cũng không thể giả đui giả điếc vờ không biết không hỏi han ngó ngàng tới được. Huyện thái gia dẫn sai dịch, bổ khoái thôn đến giám thị, tra xét tình hình thực tế hiện trường, cố tỏ vẻ là một ông quan tốt yêu dân giữ điều công chính...

May sao do gạch đá ngói vỡ đè ụp xuống, lửa không cháy hết nhưng khói đen dày đặc vẫn cuồn cuộn bốc lên, trong đống đổ nát của lầu phòng vẫn còn lộ ra một cái rãnh sâu dài đến năm sáu trượng do phía dưới gian phòng vuông bị đào hổng chân.

Quan huyện thái gia có vẻ không hiểu, cứ đứng trước đống đổ nát tần ngần tần ngần mà rằng:

- Sao lại thế này nhỉ? Sao lại có chuyện thế này?

Đó là quan đang phân vân, thầm đoán ngầm trong bụng, nhưng đoán mãi vẫn không nghĩ ra lý do.

Dĩ nhiên xây nhà lầu thì phải đào móng sâu nhưng rồi phải đổ móng cho đầy dù đào sâu, không thể để ở chính giữa lòng nhà một cái hố móng sâu như cái giếng được! Liệu có phải chỗ ngoắt ngoéo là ở đây không? Lại xem các giả sơn bị nổ tan tành, tung toé, đâu cũng có hang, động... à! Còn có cả đường hầm nữa này!

Các nhà thấp ở bốn xung quanh cũng bị nổ thành gạch vụn, tan nát đến không còn gì nguyên vẹn, chỗ nào không bị nổ hình như được phủ lên một lớp đất dầy. Các bồn mai ở phía trong cũng đổ nghiêng đổ ngửa chẳng còn thứ tự gì nữa nhưng các bồn mai ở phía ngoài vẫn giữ nguyên hàng lối, trật tự y như cũ.

Nói tóm lại, các nhà thấp nếu quét quáy qua loa vẫn có thể ở tạm được.

Huyện thái gia sau khi xem xét xong tình hình hiện trường thì nhăn mặt hỏi:

- Tôn ban đầu! Chủ hộ là ai? Làm nghề gì?

Ban đầu họ Tôn tên đơn là Doãn vội khom mình đáp:

- Nghe nói chủ nhà là bà goá họ Cát, dọn từ trong cửa quan tới, thân thế ra sao không rõ.

Huyện thái gia gắt lên:

- Nghe nói? Nghe ai nói? Thế người đâu rồi?

Tôn Doãn đáp:

- Cả lão quản gia Cát Tổ lẫn chủ hộ, lục soát trong đống người chết không thấy đâu cả, đoán rằng thi thể bị vùi dưới đống đổ nát...

Huyện thái gia "hừ" một tiếng, nói:

- Đoán rằng! Không phải đào tẩu chứ?

Tôn Doãn đáp lia lịa "Vâng, vâng" huyện Thái gia lại nói:

- Sẵn tiền ở đâu chẳng được! Từ Quan Nội tới Quan Ngoại làm gì? Xem hình thế nhà này, coi bộ có vẻ không phải nhà tử tế! Hạn cho nhà ngươi ba ngày phải tra xét rõ ràng cho ta, tìm cho được chủ hộ với Cát Tổ về quy án, sống thì mang người, chết thì mang xác về. Liệu hồn, làm ăn bôi bác thì coi chừng cặp giò của ngươi đó!

Quan vừa nói vừa đi tới nép dẫy nhà thấp, ngó qua khe giấy rách dán cửa sổ để nhìn trong nhà.

Hình như giường ngủ quá nhiều, quan bất giác giật mình bước tới trước hành lang xem suốt cả dãy nhà từ phải sang trái. Nhà toàn gian đơn, bày biện cực giản đơn. Gian nhà đầu chỉ có một giường một bàn, còn các gian khác hai giường một bàn, có gian còn cả giá binh khí. Huyện thái gia càng nhìn càng thấy sợ, thầm nghĩ: "Nhà này là nhà làm gì nhỉ? Người giữ nhà trông viện đông đến thế này thì có mà làm giặc!".

Quan huyện đi xem chưa hết một vòng bất ngờ lại có tiếng nổ lớn. Quan huyện sợ phát ho hen lên, mặt biến sắc. Tôn Doãn thừa cơ bẩm:

- Nơi này chẳng phải đất lành, xin mời đại nhân trở lại huyện đường. Thuộc hạ nhất định sẽ bắt bằng được chủ hộ với Cát Tổ về quy án!

Miệng nói liến thoắng, tay nửa đỡ nửa đẩy ép quan huyện đi, Tôn Doãn bản thân cũng rất sợ phải ở lại có khi trở thành cá mắc lưới. Ra khỏi "Cát thị biệt dã", xác người đã được dọn sạch xếp hàng nghiêm chỉnh bên ngoài cổng. Lính kiện tác tiến lên báo cáo:

- Khải bẩm đại nhân, chết năm mươi sáu tên, toàn bị đao chém chí mạng, chắc là ăn cướp trắng trợn giữa ban ngày...

Huyện thái gia mắng:

- Ngươi biết trước ăn cướp trắng trợn giữa ban ngày ư?

Trách nhiệm của lính kiện tác là kiểm nghiệm xác chết còn phán đoán án tình không phải việc của chúng nên bị quan dội cho một gáo nước lạnh, không dám hó hé gì nữa. Dạy bảo lính kiện tác về chức trách xong, quan huyện quay sang bảo Tôn Doãn:

- Truyền lệnh dụ của ta: mọi người nhàn tạp hoả tốc trở về thành lo làm ăn, không cho phép tới xem, để tránh bị thương tổn. Ai không nghe luận xử như tình nghi hung phạm!

Tôn Doãn không dám bỏ sót một từ, chiểu đúng ý chỉ của huyện thái gia mà ban bố "lệnh dụ của quan huyện" rõ ràng: "Tránh bị thương tổn" là đức của quan, "luận xử như tình nghi hung phạm" là uy của quan. Huyện thái gia ban lệnh gồm cả đức lẫn uy, đặc biệt là vụ nổ vừa mới xong người vây vào mà xem ai chẳng sợ không hẹn mà chung lòng ùn ùn rút lui dần cho đến hết.

Đúng lúc đó từ phía sau trang vang lên tiếng hò hét quát tháo rồi tiếp đến một tiếng rú tuyệt mệnh rùng rợn. Liền đó thấy một cái bóng cao lớn toàn thân đẫm máu tay trái cắp một cô gái còn tay phải cầm một cặp binh khí hàn quang lấp lánh, chồm lên

hụp xuống như bay chạy về phía Nam. Tôn Doãn vội vã thét:

- Bảo vệ đại nhân!

Trước mặt huyện thái gia dường như gã có ý hành động thực sự, vừa thét gã đã vọt xa mấy trượng thi triển khinh công "đề tung thuật", coi bộ công phu không phải kém. Sai dịch, bổ khoái dường như hiểu nhà họ Cát có đường hầm ăn lan tới lối ra gần ở đâu đây nên đã dùng lối "chăng lưới chờ bắt thỏ" ẩn nấp kỹ, bây giờ mới ở các nơi túa ra chặn đường. Cho dù bóng người cao lớn kia kiêu dũng phi thường, bọn sai dịch bộ khoái lại vô cùng tham công ham thưởng xông ra cũng không chặn nổi người mà còn có kẻ bị thương. Tuy họ không chặn được người cao lớn kia lại nhưng cũng làm chậm tốc độ khinh công của anh chàng cao lớn, tạo cơ hội cho Tôn Doãn còn cách xa tới mười trượng có cơ đuổi kịp.

Sai dịch, bổ khoái chỉ có thể ám sát phía sau. Cứ chạy chạy đuổi đuổi như thế, chẳng bao lâu tất cả đã mất hút sau quả đồi cao. Huyện thái gia giương mắt thẫn thờ, đăm đắm nhìn quả đồi cao, sốt ruột đợi chờ. Đám người xem vốn đã tản đi lại đứng lại ngó nhìn, có điều không dám lại gần để xem mà thôi. Đợi hoài đợi mãi. Người đuổi mãi chẳng thấy về, mất hút cứ như nắm đá ném chìm đáy nước. Vẻ

sốt ruột hiện rõ trên nét mặt huyện thái gia đang dài cổ ngóng trông. Tả hữu còn hơn chục người đứng quanh bỗng nghe huyện thái gia nói:

- Không cần bảo vệ ta! Các ngươi đi xem sao!

Bọn ở lại toàn sai dịch may thì cũng biết được dăm chiêu ba thức võ vẽ nhưng chưa từng thấy trận đánh lớn bao giờ, nay bảo đi bắt "giặc", kẻ nào dám? Cả bọn cứ anh ngó tôi, tôi nhìn anh, nhìn nhau mặt ngây ra như cán tàn không dám hó hé. Ngày thường vẫn cậy thế quan diễu võ giương uy hống hách giờ đã biến đâu mất hết. Quan huyện thấy điệu bộ co đầu rụt cổ của bộ hạ như vậy thì vừa giận dữ vừa chán chường, liếc mắt nhìn thấy trời đã tối không sao quyết định được biện pháp giải quyết nên làm thế nào cho tốt bây giờ! Đúng lúc ấy bên tai quan bỗng vang lên tiếng người nói nhỏ như tiếng muỗi vo ve:

- Chủ hộ vốn là kẻ cường đạo trên chốn giang hồ, có võ công xuất thần nhập hoá, cao siêu không biết đâu mà lường, chẳng có bổ khoái nào làm gì nổi đâu. Giờ trời đã tối đến nơi, đại nhân ở lại đây không tiện lắm. Xin đại nhân cứ trở về nha huyện, thảo dân có thể đóng góp chút công lao! Canh ba, đại nhân cho tả hữu lui ra, dù việc thành hay bại, nhất định sẽ có tin báo!

Tiếng nói như ở ngay cạnh mình. Huyện thái gia nhìn quanh một hồi, trừ sai dịch ra chẳng thấy một ai khác, không nén nổi thấy vô cùng kỳ lạ, nhớ lại những gì đã trải qua tai nghe mắt thấy nửa ngày nay, thầm cảm thấy lời người ẩn mình đã nói không phải là không có đạo lý. Thầm nghĩ: "Là kẻ sĩ hiệp nghĩa ư? Kẻ sĩ hiệp nghĩa ở nơi nào nhỉ? Giờ có đứng mãi ở đây cũng bằng vô ích, chi bằng về huyện nha đợi đến canh ba xem thế nào!".

Nghĩ vậy quan huyện để lại bốn sai dịch canh giữ hiện trường rồi lập tức lên kiệu trở về huyện nha.

*

* *

Hướng Chuẩn đi theo sau Tiểu Mai chưa lâu bỗng có tiếng nổ vang tới. Bất kỳ ai ở vào hoàn ảnh của Hiểu Mai, Ấn Thiên Lam, Vưu Tuệ Trang cũng khó lòng không khỏi sinh nghi. Nhất là Tuệ Trang lo cho sự an nguy của chồng chưa cưới nên mắt phượng giận dữ tròn xoe cất tiếng trách mắng là điều tất nhiên. Phải nói là chính Cát Lâm cũng vô cùng kinh hãi, nhưng sợ như vậy làm ba người kia càng nghi già nên vẫn ngồi nguyên tại chỗ không dám nhúc nhích, cố phán đoán tiếng nổ từ đâu tới rồi nói:

- Xin ba vị cứ bình tĩnh, nếu tiểu muội hai lòng thì sẽ không được chết tử tế.

Tuệ Trang bi phẫn hỏi:

- Chẳng phải ngươi nói thuốc nổ đã cho nổ hết rồi ư?

Cát Lâm nói:

- Điều đó thì tuyệt đối không sai, nhưng tiểu muội chẳng đã nói là còn có Hầu Nguyên, lão tặc này là bộ hạ tâm phúc của tiểu tặc họ Phạm, bề ngoài nói là giúp tiểu muội giữ gìn trang viện nhưng ngấm ngầm lão ở để cốt giám sát tiểu muội. Ba vị cũng thấy rồi đó, vị trí chúng ta đang ở hiện nay là gian hầm ngầm mới đào xong, là vì tiểu muội sau khi bị làm ô nhục mới lén đào trộm sau lưng Phạm Phụng Dương. Trang viện xây xong tiểu muội mới đến, lão giặc già họ Hầu còn đến trước tiểu muội nhiều, lão thông thuộc tình hình gấp mấy tiểu muội, nên sợ trong khi đang đào đã bị lão tặc nghe thấy tiếng động lạ ngấm ngầm đụng chân đụng tay vào phá ngầm...

Tuệ Trang còn lòng dạ nào kiên nhẫn ngồi nghe Cát Lâm kể chuyện đã qua, sốt ruột cắt ngang lời bảo:

- Bây giờ... á, ngươi dẫn chúng ta đi xem xem...

Cát Lâm bảo:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ vậy, chỉ sợ ba vị hiểu lầm càng nặng nề nên mới không dám nhúc nhích... Tình hình đã thay đổi, để đề phòng lão Hầu có âm mưu quỷ kế gì đó, không thể chỉ tính đến hậu quả về sau chúng ta đi ngay bây giờ là tiện nhất. Ba vị theo sát tiểu muội!

Hiểu Mai lại vẫn đề phòng nhỡ xảy ra việc gì ngoài ý muốn nên đi kề vai sát cánh với Cát Lâm, tuy đi nhưng vẫn âm thầm ngưng tụ công lực thủ thế giám sát Cát Lâm vô cùng nghiêm mật định bụng chỉ cần cô ta hơi có một chút cử động khác thường là sẽ "tiên phát chế nhân", ra tay trước khống chế ngay. Ấn Thiên Lam với Tuệ Trang... nhất là Tuệ Trang - tuy đi phía sau nhưng bám sát đề phòng không một giây nào lơi lỏng. Cát Lâm làm như không nhận thấy gì cứ chú ý tiến lên phía trước, bước chân đi rất nhẹ nhưng vững vàng ổn định, thần thái cực kỳ cẩn thận. Mấy người đi ngược trở lại con đường lúc nãy dẫn tới hầm ngầm, vừa vòng qua một khúc quanh phát hiện thấy một a hoàn ở một khúc quanh khác đang ghé nhòm về phía trước thoáng thấy ánh sáng dạ minh châu phía sau thì quay đầu liếc lại một cái nắm chặt tay quyền lại thủ thế. Cát Lâm hiểu ý nắm chặt tay đang cầm dạ minh châu lại, ánh sáng vụt tắt, bước

chân càng phải nhẹ hơn vững hơn. Lát sau tới gần, a hoàn mới hạ giọng nói khẽ:

- Đại tỷ, nhị tỷ đang ở đằng trước, nhất định là...

Cát Lâm giơ tay ra hiệu cấm nói cắt lời a hoàn, thò đầu nhìn một cái rồi quay lại bảo ba người bọn Hiểu Mai:

- Cô này tên là Tiểu Cúc, còn hai người kia một là Tiểu Lan, một là Tiểu Liên cũng giống như tôi, được nghĩa phụ đem về nuôi nấng từ bé, có điều không được may mắn như tôi là bị nghĩa phụ nhìn bằng con mắt khác. Sau lưng nghĩa phụ chúng tôi gọi nhau là tỷ muội, tình cảm đối với nhau như chị em ruột thịt, cốt nhục tình thâm. Họ khi trước ở cùng nhau vì Phạm tặc không quen mặt họ nên cứ tưởng gần đây tôi vừa thu nhận họ, cũng may tôi không nói cho gã biết nên mới có thể giữ họ lại ở bên mình giúp đỡ rất nhiều. Ở đầu kia là Tiểu Liên, còn Tiểu Lan có lẽ ra ngoài rồi. Chúng ta đi!

Nói rồi lại dẫn lối tiến lên, chân đi càng nhẹ hơn. Tiểu Cúc theo sát phía sau. Tiểu Liên phát hiện ánh sáng ngọc châu thì vội vã quay mình xua tay lia lịa. Cát Lâm vội vã thu dạ minh châu lại, ánh sáng lại tắt. Có vẻ đã tới gần, cũng có thể ánh sáng đã tắt nên sức nghe càng thính nhậy hơn. Hiểu Mai láng máng nghe thấy có người nói:

- Lão phu không phải đứa trẻ con ba tuổi đâu nhé! Ngươi không lừa nổi ta đâu. Nếu không nói thực thì sẽ chịu khổ đấy đừng kêu!

Lại nghe thấy giọng con gái nói:

- Nói thì lão không tin, bảo lão tự đi mà xem thì lại không chịu, tôi làm thế nào bây giờ!

Hiểu Mai truyền âm nói:

- Tiểu Lan bị sa vào tay giặc, đang bị truy bức hỏi cung!

Cát Lâm nói:

- Đúng là Hầu Nguyên rồi! Nghe tiếp xem lão nói gì?

Dường như Hầu Nguyên đang đắn đo cân nhắc tính chân thực trong lời Tiểu Lan, bẵng đi một lúc lâu lão mới lại nói:

- Ngươi nói có lẽ cũng thật đấy, lão phu thận trọng một chút cũng hay, có lẽ lối ra ở đây rồi. Chỉ cần giữ chắc chỗ này thì đừng ai hòng lọt qua!

Lại láng máng nghe Tiểu Lan phụ hoạ bảo:

- Biện pháp này quả rất hay, ai qua thì người ấy bị nổ tan xác!

Lặng một chút, hình như nghĩ đến điều gì đó, Tiểu Lan lại nói:

- Không xong rồi!

Hầu Nguyên hỏi ngay:

- Cái gì không xong?

Tiểu Lan hỏi lại:

- Nhỡ tiểu thư đi thì sao?

Hầu Nguyên nói:

- Ngươi chẳng đã bảo Lâm cô nương bị trọng thương ư?

Tiểu Lan nói:

- Nhưng Tiểu Liên có phải người chết đâu mà không thể đưa được tiểu thư ra, ngồi trong ấy nhịn đói thì thà cõng tiểu thư ra còn hơn!

Hầu Nguyên cười khành khạch bảo:

- Lão phu khắc có cách!

Tiểu Lan nói:

- Cách gì hay?

Hầu Nguyên đáp:

- Không nói cho ngươi được!

Đúng là "gừng càng già càng cay"! Tiểu Lan phí bao nhiêu tâm cơ vẫn chẳng moi được chút gì ở lão cáo già Hầu Nguyên này!

*

* *

Chếch về phía nam Hải Thành có một khu lăng

mộ, cao chưa tới mười trượng, lô xô cao thấp nhưng rất rộng. Phía Bắc nghĩa trang tương đối cao, đứng từ tường thành nhìn ra trông như một ngọn đồi đất. Nghĩa trang có những ngôi mộ vô chủ, có những bụi cây cỏ tạp. Vào tiết Đông cây cối khô xác rụng lá nhưng vẫn có thể mấy chục người đang nấp trong đó mà không phải đã dễ tìm thấy. Đây là nơi lộ quân của Công Tôn Khải khi chia tay đi hành động đã ước định sẽ đợi nhau ở đây.

Chàng đã nhắc nhở Hiểu Mai nên kéo dài tới tối mới tiện tiếp ứng cho nhau. Phạm Phụng Dương xây dựng "Cát thị biệt dã", người được phái tới làm giám công là Hầu Nguyên. Ở đây có mấy đường địa đạo, cửa ra ở chỗ nào tất nhiên lão tặc phải thuộc như đường chỉ trong lòng bàn tay. Cát Lâm sau khi bị Phạm Phụng Dương cưỡng bức, càng nung nấu ý chí báo thù cho nghĩa phụ. Càng nghĩ càng thấy bị xỉ nhục, bèn đào một mật đạo khác tức là đào trộm không cho Phạm Phụng Dương biết, như thế dĩ nhiên cũng phải không để Hầu Nguyên hay. Nhưng liệu việc đào đường hầm bí mật này có che giấu nổi lão già gian manh xảo quyệt Hầu Nguyên hay không?

Muốn thế đầu tiên phải bí mật cao độ không để ai phát hiện và các địa đạo đã sẵn có không được đụng đến. Có lẽ các địa đạo vốn có ngầm dưới đất

mắt không nhìn thấy nên đôi khi không tránh khỏi đào thông với nhau tuy đã hết sức che giấu và lập tức đổi đường khác nhưng không thể không để lại dấu vết. Thứ hai là vật liệu xây dựng vô cớ bị hao hụt khó mà che giấu nổi Hầu Nguyên. Hai năm làm việc với nhau một chỗ, lòng Hầu Nguyên như tuyết trắng mùa đông, tính toán cẩn thận, lão không bao giờ dám làm bừa. Cát Lâm lại càng không dùng đến, dù gì thì cũng là chủ nhân lại là một nữ chủ nhân xinh đẹp, bề ngoài không có tỳ vết gì đối với Phạm Phụng Dương, lúc này mà đắc tội với Cát Lâm thì sau những khi đầu gối tay ấp ắt là lão tiêu không nổi. Sự thực mà nói lão cũng có chỗ khó của lão. Khi ra đi Phạm Phụng Dương đã nói rõ ràng với Hầu Nguyên là từ giả sơn trở vào lão không được đặt chân vào, từ giả sơn trở ra không cho phép Cát Lâm đi ra. Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng Hầu Nguyên đã nghĩ thông. Cát Lâm muốn đi ra đi công khai thì không được, còn nếu đi lén, lão thấy sợ, sợ trách nhiệm lão không gánh nổi.

Phạm Phụng Dương trở mặt vô tình như lật bàn tay, giết người không thấy, nếu để Cát Lâm chạy mất tang thì lão đến ăn cũng không dám, chỉ còn nước chuồn cho lẹ. Vì vậy khi phát hiện ra hiện tượng có hầm ngầm, lão phán đoán phương hướng đào bới của hầm ngầm xong chôn giấu thuốc nổ

xuống đó. Lúc này thật sự lão cũng không định bụng cho nổ để sát hại Cát Lâm mà chỉ đề phòng nếu Cát Lâm chạy mất thì lão còn có cái làm cớ để nói chuyện được với Phạm Phụng Dương, còn nếu không thì cứ đợi Phạm Phụng Dương trở lại lão sẽ tố cáo ngầm để tâng công. Tình hình hôm nay lại khác, bên trong cũng có kẻ địch bức bách lão, nên không dùng đến thuốc nổ không xong. May mà phán đoán của lão hơi bị sai, thuốc nổ chôn hơi chệch đi một chút, khi đốt dây cháy sẽ nhìn thấy ánh lửa của dây dẫn, vì vậy khi châm lửa vào dây cũng còn đủ thời gian để bản thân nấp tránh đi.

Hướng Chuẩn không sợ lão tặc Hầu Nguyên hiện thân chặn đường, mà rất sợ lão dùng thuốc nổ ám toán, vì vậy khi đi ra cứ nơm nớp, lo sợ ghê gớm. Khi thấy ánh lửa thì biết là không hay rồi, chàng ta đâu biết thuốc nổ chôn ở chỗ nào, tiến lên hay lùi lại đều chẳng biết là có tránh được nguy hiểm không. Tình thế bức bách, trừ việc cầu sống từ trong nguy hiểm, nên cứ đánh liều xông thẳng về phía trước chứ không còn cách chọn lựa nào khác. Khổ nỗi bao nhiêu nhân tố lại đổ dồn vào cùng một lúc. Hầu Nguyên nấp tránh, Hướng Chuẩn với Tiểu Mai may sao lại vừa vượt được qua, ra khỏi mật đạo thì lại bị bổ khoái sai dịch phát hiện, hò hét xô tới bao vây. Khéo sao đúng lúc ấy thuốc nổ mới nổ vang làm cho

bọn bổ khoái sợ mất mật chạy tản cả ra, vô hình trung thuốc nổ của Hầu Nguyên đã giúp bọn Hướng Chuẩn, Tiểu Mai ung dung chạy thoát vòng vây.

Khoảng cách gần đến nỗi có một bổ khoái nhìn rõ mặt Hướng Chuẩn với Tiểu Mai nên gã đã rước lấy vạ vào thân. Gã bổ khoái bị thiết thủ của Hướng Chuẩn đập cho phọt óc, đây là việc chẳng đặng đừng vì hán tử giang hồ rất ngại chuyện lằng nhằng dây đến quan tư, nếu tra xét không rõ ràng nửa bước cũng khó đi thoát. Hướng Chuẩn đập chết bổ khoái, lại thấy rõ tình thế vây bọc bốn phía biết ngay là Công Tôn Khải không dám công khai ra mặt ứng chiến giết quan chống bổ khoái, bèn quờ tay vào cái xác bôi đầy máu lên mặt mình xốc Tiểu Mai lên mà chạy về phía nghĩa trang đầy lăng mộ làm như người bị thương chạy trốn vì quá sợ chứ họ đâu có bị thương.

Có mặt huyện thái gia, Tôn Doãn thân làm bổ đầu đứng đầu ban bổ khoái sao dám không đuổi theo hung phạm? Đuổi đến đồi cao, đuổi vào khu lăng mộ đã nghĩ đến chuyện co mình lại rút lui nhưng không kịp nữa. Trong một vạt lăng mộ chập trùng xiêu vẹo, nghiêng đông đổ tây, có bốn người nằm sấp lẫn nằm ngửa, có người, ngựa còn thấy phập phồng chắc là chưa chết. Hướng Chuẩn hạ

Tiểu Mai xuống quay mình đứng lặng không hề sợ sệt. Tiểu Mai thì hình như quá sợ tê nhũn người, ngồi thụp xuống đất, chẳng nói chẳng rằng, người cứ ngây ra. Tôn Doãn thấy kinh sợ trong lòng, liếc nhìn quanh bốn phía thấy cây sau bụi, sau mộ sau bia thấp thoáng có bóng tà áo thì biết là mình đã rơi vào ổ phục kích. Anh em bổ khoái tuy đã đến cả nhưng phải ra tay thì chẳng dùng để làm gì. Tuy kinh nhưng không loạn, Tôn Doãn liếc nhìn quanh rồi nói:

- Giữa thanh thiên bạch nhật mà dám giết người, phóng hoả, bắt cóc lương dân, muốn làm giặc tạo phản phải không?

Tuy lời nói nghiêm nghị, thần thái lại chứng tỏ nội tâm nhát sợ. Hướng Chuẩn nói:

- Ít tiếp xúc với đại gia, tại hạ không xơi món này đâu! Hoặc văn hoặc võ, đại gia định thế nào?

Tôn Doãn nói:

- Nếu ngươi là trang hán tử hãy theo ta về gặp quan huyện tôn quý đã!

- Đại gia không sợ rỗi việc ư? Hướng Chuẩn hỏi.

- Chẳng lẽ ngươi không sợ tội giết quan chống bổ khoái ư? Có bản ban đứng đầu chức trách ở đây đương nhiên là biết Cát Thị giàu có, từ Quan Nội

dọn tới đây, ắt hẳn là ngươi thấy của tối mắt nảy ý gian đúng không nào?

Nghe Tôn Doãn hỏi vậy, Hướng Chuẩn nói:

- Phạm Phụng Dương cho ngươi bao nhiêu để che chở cho gã?

Tôn Doãn co mình thu thế bảo:

- Sự chủ rõ ràng họ Cát, ngươi đã bịa đặt là họ Phạm lại còn dám vu xấu cho bản ban đầu, còn ra lý lẽ gì nữa?

Gã quay về phía bổ khoái ở phía sau bảo:

- Hai người quay về bẩm cáo với đại nhân hung phạm ở đây, xin điều tinh binh mã, bộ tới vây bắt!

Bổ Khoái đã biết tình thế bất lợi nên khi thấy ban đầu bảo vậy, được lời như cởi tấm lòng, nghe lệnh làm ngay. Nói về hai nhưng đếm dăm bảy tên định chuồn, nào ngờ chưa chạy được mấy bước từ phía sau hàng bia mộ xuất hiện một đại hán quát bảo:

- Đứng lại! Kẻ nào xê dịch dù chỉ một bước kẻ ấy sẽ chôn thây tại chỗ!

Mặt thì bôi lem luốc bùn đất, tiếng quát như sấm sét, người thì đã chặn đường chẳng khác gì hung thần ác sát vừa từ đất chui lên. Mấy tên bộ khoái sợ rủn cả người, không dám nhúc nhích nửa bước. Tôn

Doãn nghe tiếng quát quay lại nói:

- Phá vây mà về!

Vừa nói vừa lăng mình tới chặn đại hán với ý định yểm hộ cho thuộc hạ phá vây dĩ nhiên chủ ý là nếu chạy được thì gã sẽ chạy trước. Cơ may đâu tới hai lần, mười mấy tên bổ khoái thừa thế vắt chân lên cổ mà chạy như điên. Đại hán chặn đường là Lục Hạo quát lớn:

- Không muốn nghe lời tử tế, đánh!

Miệng nói tay vung thiết thủ ngăn phải chặn trái tung mãnh liệt nhưng tiếc là chỉ có hai tay hai chân nên biết mình không thể nào quản được cả bốn bề. Một tràng tiếng kim loại "choeng choeng" vang lên, Lục Hạo đập bay một cây đơn đao hai thanh thiết xích, một gã gẫy chân, còn quật ngã một tên tại chỗ. Tôn Doãn vừa động thì Hướng Chuẩn đã bám theo cũng động và bảo:

- Bằng hữu! Ngươi chơi thế này đâu có đẹp, theo đại gia đi, còn định làm khác được ư? Đánh!

Tôn Doãn đâu để Hướng Chuẩn như ý, gã đã lùi lại mấy bước, giữa hai người cách nhau một khoảng nên không thể một bước mà đuổi được, chẳng qua chỉ là thuật "đánh vào lòng người" với hy vọng làm chậm hành động của Tôn Doãn lại. Tôn Doãn là kẻ gian hoạt nhưng chưa vượt xa được ngưỡng cửa

giang hồ, nghe tiếng người để định vị trí, gã cho là Hướng Chuẩn còn cách mình ít nhất năm bước do đó binh khí khó mà đánh tới được, lại không nghe tiếng ám khí xé gió bay tới đời nào chịu mắc lỡm? Một bước chưa dừng và triển vọng ở mé trước sẽ có thủ hạ chặn Lục Hạo lại rồi, Tôn Doãn thầm nghĩ:

- Trời cho cơ hội tốt lành, lúc này không chạy còn chờ đến bao giờ nữa?

Lúc đầu Tôn Doãn có ý giúp thủ hạ phá vây, giờ gã lại mong chờ thủ hạ giúp gã cơ hội bỏ chạy. Nghĩ vậy gã bèn tránh Lục Hạo mà bỏ chạy. Qua mấy lần chồm nhảy, băng ra khỏi đám mồ mả nhấp nhô, yên trí cảm thấy Hướng Chuẩn không đuổi theo bèn ngoái cổ lại nhìn xem sao. Quả không sai, Hướng Chuẩn không đuổi theo mà đang cùng Lục Hạo thu thập bọn thủ hạ giá áo túi cơm Tôn Doãn dắt tới và cũng chỉ một lúc ấy, hơn chục bổ khoái đã gục ngã quá nửa. Tôn Doãn đâu còn dám ngừng, lại nhảy vọt lên chạy càng nhanh. Đúng lúc ấy gã bỗng nghe một giọng phụ nữ nói ngọt như mía lùi bảo:

- Tam tỷ, có cần bắt không?

Tiếp đó gã lại nghe một cô gái khác nói:

- Cái đồ tham sống sợ chết này, cứ để gã về ăn đòn chẳng hay hơn ư?

Hai cô gái vừa trò chuyện với nhau ở phía trước

cười khúc khích. Tiếng cười trong trẻo như tiếng chuông nhạc nghe cực êm tai, nghe rất gần nhưng lại không thấy người đâu cả. Tôn Doãn vừa tức vừa sợ nhưng lại làm gì đủ gan lên tiếng, thoáng cái đã đến trước đồi bỗng gã ngẩn người dừng ngay lại. "Chỉ vài bước là nhảy qua đồi, chỉ vài bước là sẽ lọt vào tầm nhìn của huyện thái gia, cho dù mấy "cẩu nam nữ" này có võ công cao đến mấy há dám giết gã trước mắt huyện thái gia ư?".

Nghĩ vậy Tôn Doãn quay đầu lại nhìn phía sau. Chỉ một cái liếc mắt đó thôi, tim gã đã đập lên thình thịch. Phía sau nào có lấy một ai, mấy cô gái nấp đâu đó đâu có đuổi theo, cả Hướng Chuẩn lẫn Lục Hạo cũng chẳng thấy bóng vía đâu!

"Sao họ lại thả mình về nhỉ? Lẽ nào trở về ta sẽ bị đòn quan?".

Lời hai cô gái đối đáp văng vẳng như vang lại trong tai đầy đủ từng lời. Tôn Doãn thấy căm hận cái cô "tam tỷ" kia mới ác làm sao, nếu không có câu nói của cô ta thì bây giờ gã đã thanh thản ung dung trở về huyện nha rồi không. Bụng đã nghi thì lòng càng thắc mắc, nghĩ đi nghĩ lại càng nghĩ nhiều càng phân vân, càng không thấy thoả đáng. Xem tình hình trước mắt, nếu chỉ bằng vào tài sức một mình thì có bứt cái lá cũng không phải dễ dàng.

Không phải chỉ ba ngày mà cả năm bảy ngày vẫn còn là ít chẳng phải là đúng như lời của muội muội cái cô "tam tỷ" kia nói trúng phóc hay sao? Binh mã thì làm gì nổi đám người "cao thủ thấp thủ" kia? Thậm chí đến hình bóng họ thế nào còn không nhìn thấy thì làm sao mà tìm bắt? Người tuyển phái đi thẩm vấn dò xét có "đông" thêm một lão quản đầu càng nát. Làm sao bây giờ? Chưa tìm ra chủ ý là gì thì trời đã tối lại Tôn Doãn trèo lên đỉnh đồi thò đầu ngó nhìn: huyện thái gia đã bỏ đi rồi, nhân dân đến xem náo nhiệt chẳng thấy nhiệt náo gì cả cũng đã tan đi hết cả.

"Ừ!". Mặt Tôn Doãn hiện lên một nét cười nanh ác tựa hồ đã tìm ra chủ ý, gã lại "ừ" lên một tiếng, vượt qua quả đồi cao len lén mà đi chỉ sợ bị ai phát hiện mà cũng chẳng biết nên đi đâu bây giờ? Trông mặt mà đặt hình dong, không hỏi cũng biết là trong bụng Tôn Doãn đã có ý đồ, mà nhất định không phải là một ý định quang minh lỗi lạc gì, mười phần thì chắc đến tám là sẽ đi vào đường tà...

*

* *

Trong cửa Đông của Hải Thành có một cửa hàng thuốc bắc. "Quảng Ký lão dược phố" là chiêu bài của

hiệu thuốc thếp chữ vàng đã phai mờ đọc không còn rõ chữ, đủ thấy cửa hiệu này có đã tự lâu đời biết chừng nào. Cửa hàng thuốc chỉ có một mặt tiền một gian nhưng mặt hàng thuốc dồi dào lắm vị, người bệnh uống vào là khỏi nên làm ăn buôn bán rất phát đạt, không thể thay đổi những ngày tháng trống rỗng lặng lẽ trôi qua.

Ông chủ già họ Thường, ai khuyên ông ta nạp thiếp thì ông già lắc đầu quầy quậy không chịu. Kỳ thực ông thừa biết bà Thường Thị quen ghen ghét sợ nhất là ông lấy vợ bé, lấy về sợ phải chịu tội sống mà nếu như thế thì sự bình an yên tĩnh vốn có sẽ khó lòng giữ được.

Mùa xuân năm nay cháu Hầu Đông Hải là Hầu Thắng chẳng biết nghe tin từ đâu nhắn cho Hầu Đông Hải nên tới thăm anh ta trước. Hầu Đông Hải nếu thấy dễ chịu ở được sẽ ở lại chỗ Hầu Thắng, tiếp nhận việc ở cửa hàng cho đến cuối năm. Hầu Thắng báo ông ta biết làm ăn phát tài, lại còn lấy vợ sinh con trai, rồi khuyên ông ta sang cửa hàng thuốc cho người khác và tình nguyện đón vợ chồng ông bà già về quê dưỡng lão.

Hầu Đông Hải vốn là người huyện Vân Đài ở Tô Bắc, cảnh già thê lương buồn tẻ, không con không cháu, nghe Hầu Thắng nhắn vậy thì xúc động nỗi

sầu nhớ quê bèn đồng ý. Cửa hàng thuốc bèn sang cho một người hái sâm tên là Trình Hoài Bái. Ông ta vung tiền ra rất hào phóng trả cho ông bà già năm ngàn lạng bạc ròng. Hầu Đông Hải dạt dào vui sướng, hớn hở về quê. Tiếp nhận công việc cửa hàng xong, Trình Hoài Bái không đổi bảng hiệu, nhất nhất theo đúng y như lệ cũ, chỉ thêm có một tiểu đồ đệ và bản thân không thường xuyên ở trong cửa hiệu. Ông ta đi đâu làm gì chỉ có mỗi tiểu đồ đệ biết. Hôm ấy lên đèn xong, cửa hàng thuốc có một bệnh nhân tới, trông khí sắc vô cùng suy sụp nhưng không bốc thuốc mà chỉ xin gặp chưởng quầy Trình Hoài Bái. Tiểu đồ đệ không quen bệnh nhân bèn đáp:

- Chưởng quầy không có nhà!

Quả thật Trình Hoài Bái đi đâu từ quá trưa. Bệnh nhân bảo:

- Bệnh của tôi không phải ông ấy bốc thuốc thì không chữa nổi!

Đây là câu nói lóng. Tiểu đồ đệ nghe xong hiểu ý bảo:

- Có khi tôi biết chỗ, đi theo tôi!

Nói xong dẫn bệnh nhân vào nhà trong. Trình Hoài Bái là người lắm tiền, ngoài hiệu thuốc còn mua một ngôi nhà ở phố sau, nhà trước nhà sau đục

thông nhau. Tiểu đồ đệ cùng ông ta ở một nơi, chỉ biết là còn có người ở nữa nhưng là người thế nào không ai biết. Chỉ có đứa "em nuôi" biết cửa ngăn dẫn bệnh nhân vào gian thư phòng bảo:

- Ông là ai? Tìm sư phụ tôi có việc gì?

- Ta là Tôn Doãn...

Nghe thấy tên này tiểu đồ đệ biết ngay là ai, cắt lời nói ngay:

- Thôi khỏi nói thêm! Ông đi mau đi! Sư phụ biết chắc ông sẽ tới nên trước khi ra đi dặn tôi nhắn lại ông từ nay trở đi không được trở lại vùng này nữa!

Tôn Doãn nói:

- Đi cũng được thôi, việc trước mắt làm sao đây?

Tiểu đồ đệ đổi sang giọng lạnh tanh nói:

- Làm sao đây, bản thân không nghĩ ra cách làm sao, năm trăm lạng bạc trắng phau phau, chỉ biết nhận thôi à?

Tôn Doãn cũng bực nhưng vẫn cố gắng nhẫn nại bảo:

- Hầu nhị gia không phải là không tới, tôi gặp ông ta liệu được chứ?

Tiểu đồ đệ nói:

- Ông ấy biết đo đếm, lúc này ông ấy tuyệt không đến đâu!

Tôn Doãn ngẩn người ra, dậm chân nói:

- Được lắm, thì ta đi!

Nói rồi quay mình đi thẳng ra cửa. Tiểu đồ đệ quát:

- Đứng lại!

Tôn Doãn giận ngập đầu, xoay mình lại hỏi vặn:

- Đi cũng không được à?

Tiểu đồ đệ đáp:

- Không được! Cứ thế mà đi đâu có được!

Tôn Doãn hỏi vặn:

- Thế đi thế nào mới được?

Tiểu đồ đệ nói:

- Ông bớt bớt ra oai trước mặt Tiểu Vô Thường ta đi nhé! Ông vẫn còn dám hậm hực trong lòng để làm hỏng việc lớn của sư phụ ta ư, liệu hồn cái mạng chó của ông cùng với già trẻ lớn bé nhà ông đấy!

Đừng thấy gã mới độ mười lăm, mười sáu tuổi mà đã biết ra oai làm người khác phải kinh sợ, thế mới biết "vần người ở trong bụng", đừng có chỉ nhìn tướng mạo bên ngoài! Tôn Doãn tức tưởng chừng nổ phổi, vốn định nổi cáu nhưng nhiều năm sinh sống ở chốn công môn nên gã thừa hiểu lòng người cực kỳ hiểm trá vì vậy cố dằn cơn giận, đổi sang vẻ mặt

tươi cười nói:

- Tiểu huynh đệ! Thứ lỗi cho ta mắt kém, té ra tiểu huynh đệ cũng đã có chủ trương lớn, Trình gia khi đi còn gì sai bảo nữa chăng?

Tiểu Vô Thường hờ hững nói:

- Thôi đi, đừng có lân la, ta không xơi món đó đâu! Ông đi tới đây có ai thấy không?

Quả là người bé dé to, bụng chứa những gì quả không đơn giản! Tôn Doãn thấy gã hỏi với giọng lưỡi như vậy đúng kiểu tay giang hồ lão luyện thì thấy càng phải cẩn thận, bèn nói:

- Ta đã về nhà, ăn cơm tối xong, thay đổi quần áo rồi mới dám lại đây, tuyệt đối không ai nhìn thấy!

Tiểu đồ đệ tên là Tiểu Vô Thường "hứ" một tiếng. Tôn Doãn vội nói:

- Tục ngữ nói quả là đúng: "Ngoài người có người, ngoài trời có trời". Tiểu huynh đệ nói quả rất đúng, ta cũng rất sợ mình chẳng ra gì nên đã lượn một vòng lớn trên nóc nhà, dưới đất, xem không có ai đi theo rồi mới vào.

Tiểu Vô Thường nói:

- Coi bộ ông cũng biết cẩn thận đấy nhỉ! Ta chỉ điểm cho ông một cách, mau trở về thay áo quan phục, tạo ra mấy vết thương đao kiếm rồi đi ra phố

đổ hết trách nhiệm cho thủ bị, cứ vờ vẫn thế mấy ngày chờ sư phụ ta về, nhất định sẽ có cách giải thoát cho ông, gì thì gì phải nhớ cho kỹ đấy! Nơi đây tuyệt đối không được trở lại nữa, nếu cần khắc có người tới tìm ông, cầm lấy đồ trên bàn mà đi!

Gã suy nghĩ, bố trí quả thực chu đáo, cẩn thận lại còn cho Tôn Doãn một bình thuốc nữa. Tôn Doãn sợ không dám cả cảm ơn chỉ nói:

- Đa tạ chỉ giáo, từ nay về sau mong được chiếu cố nhiều! Lệnh sư về nhờ chuyển hộ lời hỏi thăm!

Tiểu Vô Thường vờ vịt vài câu đãi bôi rồi đưa Tôn Doãn theo đúng đường cũ trở ra nhưng trong bóng tối lại có người khác bám theo chân giám sát, đến tận cửa nhà đợi gã thay đổi quan phục rồi theo đến tận huyện nha mới quay trở về hiệu thuốc phục mệnh. Mưu kế suy tính như thế quả là tinh tế chu đáo, có thể coi là bậc "đại hành gia". Tôn Doãn vào huyện nha trong lòng cũng bớt lo lắng nhiều. Băng qua ban phòng bổ khoái, phòng tối mò mò không một bóng người, trong lòng Tôn Doãn không khỏi dâng lên một nỗi ngao ngán kinh người.

Lúc này trống canh đã điểm hai hồi. Trước kia giờ này việc chẳng có nhiều thì đã ngủ say cả, riêng hôm nay tình hình khác hẳn, ngày trước ngủ còn để ít nhất một ngọn đèn, riêng hôm nay đến ngọn đèn

leo lét bằng hạt đỗ cũng không. Đâu phải vậy! Hôm nay chỉ còn mình gã trở về mà không phải tự gã muốn về thì về mà là "người ta" cố ý thả cho gã trở về để... Nghĩ đến điều này, Tôn Doãn thấy trong lòng cứ giật thon thót. Gã đã đi lướt qua, đột nhiên quay trở lại lẩm bà lẩm bẩm:

- Ta phải nghĩ cái đã.

Đây gọi là "làm bậy lòng nơm nớp". Từ khi ở cửa hàng thuốc ra rồi trở về huyện nha, có mặt tại hiện trường từ đầu chí cuối làm thế nào để nói cho thông đồng bén giọt, nói làm sao để huyện thái gia tin? Tôn Doãn nghĩ đi nghĩ lại, sắp xếp đi sắp xếp lại câu chuyện không biết bao nhiêu lần, dù lời lẽ cảm thấy đã rất hay nhưng bản thân vẫn thấy không vừa ý thì làm sao lừa nổi huyện thái gia? Chính vì vậy mà gã cho rằng phải suy nghĩ thêm nữa và đó là điều tất yếu cần phải làm. Tôn Doãn kéo cửa phòng ban bổ đầu bước vào thì bỗng thấy thân mình tê dại biết ngay là hỏng rồi, các huyệt tê, huyệt câm đã bị điểm, rõ ràng thấy có người bên cạnh nhưng không sao nói được, không động đậy được thì cảm thấy vô cùng hối hận, lẽ ra không nên lừng chừng một dạ hai lòng mới phải.

Người kia điểm huyệt khống chế Tôn Doãn rồi thì "hừ" một tiếng lạnh lùng rồi lẳng lặng đi ra. Tôn Doãn chỉ cảm thấy một luồng giá lạnh từ tâm dâng

lên vì gã không biết người kia là ai, thuộc phe nào đây? Tuy vậy gã hiểu rất rõ ràng một điều là nếu người kia muốn lấy tính mạng gã chỉ cần ra tay điểm nhẹ một cái là đủ. Nếu thế thì tiện cho gã làm dân bị nạn cần gì phải trở về bẩm báo với huyện thái gia và cứ lúng túng do dự không định được chủ ý?...

*

* *

Cuộc đối thoại giữa Tiểu Lan và Hầu Nguyên được cả sáu người con gái đang nấp ở góc quanh trong đường hầm nghe thấy đầy đủ rõ ràng. Rồi Cát Lâm truyền âm nói với mọi người:

- Từ đây ra cửa hầm chưa đến mười trượng. Quách nữ hiệp! Để Tiểu Liên cõng nữ hiệp ra trước được không?

Hiểu Mai nói ngay:

- Không được! Dù Tiểu Liên cõng ai cũng chỉ ra cửa được hai người mà thôi. Những người còn lại dễ gì mà ra thoát?

Cát Lâm nói:

- Nếu không thế thì ba vị một người giả Tiểu Liên, một người giả làm tôi cứ ra trước được hai người đã!

Hiểu Mai nói:

- Thế cũng không được! Lỡ đúng lúc ấy thuốc nổ, đường hầm bị nút lại, việc đó không thể không suy nghĩ đến. Ấy là nói lão tặc bảo lão đã có biện pháp mà ta lại chưa biết đó là biện pháp tàn độc gì?

Ấn Thiên Lam cũng nói tiếp ngay

- Trước đây cô nương chẳng đã bảo tiểu tặc họ Phạm không cho phép cô nương ra đúng không? Có lẽ cô nương còn chưa rõ tiểu tặc làm gì còn chút tính người nào đâu, ngay bản thân cô nương ra sợ cũng không an toàn nữa là...

Cát Lâm có vẻ rất hưng phấn bảo:

- Sợ Hầu Nguyên không đủ cái gan chó ấy đâu!

Ấn Thiên Lam thở dài bảo:

- Nói như thế, hoá ra cô nương toàn ngủ trong trống ư?

Cát Lâm nói:

- Muội nói là tình thật cả. Vì hôm qua muội đã tận mắt trông thấy nghĩa huynh vì thế mới tin chắc không nghi là có thể làm động lòng người mà thay đổi hành động...

Ấn Thiên Lam nói:

- Cũng không tin cả Kim Thần Quân ở trong tay chúng tôi? Lỡ đó là kế quyền nghi tạm thời thì sao?

Cát Lâm nói:

- Thiên hạ vẫn còn chưa có ai chịu hợp tác với kẻ thù giết cha mình, đối Kim Mạo, muội không dám nói. Nhưng Kim Tốn không phải loại người đó!

Đến lúc này lòng nghi ngờ của Ấn Thiên Lam đối với Cát Lâm cũng giảm đi nhiều.

- Việc cũ của Kim Thần Quân cô nương biết nhiều hay ít?

Cát Lâm nói:

- Chỉ biết kẻ thù của nghĩa phụ rất đông, chính tà đều có cả. Những việc đã qua để kết nên thù oán, ai phải ai trái vẫn chưa rõ ràng!

Ấn Thiên Lam nói:

- Mẹ đẻ Kim Tốn là ai, cô nương có biết không?

Cát Lâm đáp:

- Chưa hề nghe qua!

Ấn Thiên Lam nói:

- Đối với mọi việc cô nương đâu biết có bao điều rắc rối, bản thân Kim Tốn cô nương cũng chỉ biết một số năm đầu. Ngay bản thân Kim Tốn còn hai mặt, tạo điều kiện cho tiểu tặc hạ độc thủ làm liên lụy đến một vị kỳ hiệp tiền bối cho rằng mình bảo vệ chưa chu đáo dẫn đến tự sát để chuộc lỗi đấy...

Tiếp đó Ấn Thiên Lam kể lại những việc xảy ra một năm vừa qua và cuối cùng căm hận nói:

- Ngay đối với ân sư thụ nghiệp gã còn nhẫn tâm hạ độc thủ huống hồ cô nương! Để thấy rõ ràng thuốc nổ là để chuẩn bị cho tỷ muội của cô nương đó thôi. Chúng ta không hề phỉ báng ngấm ngầm hại người hay gây khích bác đâu!

Cát Lâm nói:

- Trường chủ lại xa lánh muội rồi, muội xin nhắc lại lần nữa là đối với các vị muội đã tin hoàn toàn, không nghi ngờ chút nào! Chỉ vì chưa biết nghĩa phụ sống chết, tăm tích ra sao, cuối cùng như thế nào mà thôi!

Ấn Thiên Lam nói:

- Trừ Kim Tốn đi cùng đường với chúng ta còn Lưu Xung, Bành Hoá đi hai mũi kia cũng tới đây và đang đi tìm. Chỉ có tung tích Kim Thần Quân như đánh đố cho đến giờ không biết được chút tin tức gì khiến người ta lo lắng không thôi!

Cát Lâm nói:

- Chỉ sợ nghĩa phụ nhịn không nổi cơn tức giận nên đường đi nước bước sẽ loạn xạ sai đường. Nếu không bằng vào kinh nghiệm, bằng vào cơ trí của nghĩa phụ, tặc tử còn thua xa lắm! Thôi đừng nói

chuyện này nữa, giờ hãy nghĩ cách ra khỏi đây cho đỡ tức!

Đột nhiên Cát Lâm cao giọng bảo:

- Tiểu Liên! Cái con nha đầu đáng chết này cẩn thận một chút được không! Mày đụng vào chân đau của ta rồi! Thôi nghỉ một chút đã!

Nẫy giờ họ toàn nói chuyện với nhau bằng truyền thanh nhập mật nên không sợ Hầu Nguyên nghe thấy. Giờ Cát Lâm nghĩ là phải tự mình mạo hiểm tới tiếp cận với lão tặc Hầu Nguyên xem lão tặc phản ứng ra sao. Cũng vì sợ tỷ muội Hiểu Mai ngăn cản nên không bàn với họ mà chọn cách tự mình trực tiếp hành động. Tiểu Liên hiểu ý nói như than vãn:

- Dạ minh châu thì quăng mất, làm sao tiểu tỳ nhìn thấy rõ được chứ!

Tỷ muội Hiểu Mai không ngờ Cát Lâm hành động như vậy, ngăn cản thì cũng đã rồi nhưng dù thế nào đi nữa cũng không thể để họ mạo hiểm được. Ngoài kia Hầu Nguyên cười khạch khạch bảo:

- Cô Lâm! Cô giả vờ không giống, không lừa nổi lão hủ đâu mà cũng đừng buộc lão hủ làm khó. Khi sơn chủ ra đi đã giao quyền cho lão hủ được dùng mọi biện pháp hành động hiệu quả nhất ngăn không cho chủ tớ của cô bỏ đi!

Cát Lâm vờ nổi giận nói:

- Tiểu Liên, cõng ta ra, xem lão có dám nổ chết ta không!

Hầu Nguyên nói:

- Lâm Cô! Gia pháp của sơn chủ chắc cô cũng rõ rồi. Lão hủ khuyên cô dẹp cái tâm ấy đi, đợi sơn chủ trở về cô muốn đi thế nào thì lúc ấy cứ thế mà đi! Sơn chủ không ở đây, Cát Cô cũng nghĩ cho lão hủ với chứ!

Cát Lâm nói:

- Sao ông không đi cùng ta cả thể?

Hầu Nguyên cười ha hả như điên nói:

- Cát Lâm cô! Đây là cô tự mình khai ra đấy nhé! Cô đâu có bị thương! Nguyệt Phách Truy Hồn cũng đâu có chết, chắc cô trông thấy vừa mắt coi cô ta là mỹ nam tử nên nghĩ chuyện bước theo gót dâm phụ hoa trôi bèo dạt Ấn Thiên Lam chứ gì để cùng thị tằng tịu phải không?

Cát Lâm tức cô hồ thổ huyết ra nhưng vẫn cứ để lão nói bằng xong rồi mới "xì" bảo:

- Lão biết bản cô nương là người thế nào chưa?

Hầu Nguyên "ô" một tiếng bảo:

- Cô nương? Hì hì hì! Thôi đừng có dát vàng lên mặt nữa đi! Cô đâu phải là hàng còn phong nhụy.

Sơn chủ khi đi đã giao hẹn cô là vợ nhỏ mới lập phòng của ông ấy, chắc là chịu không nổi cảnh phòng không tịch mịch khi cần thiết cho phép lão hủ tùy nghi hành sự chứ gì? Lão hủ có gia có nghiệp, đã có con trai con gái không muốn kết nên món nợ phong lưu này đâu! Nếu quả thật nhịn không nổi, lão hủ cũng tình nguyện giúp đỡ tìm cho cô một thằng trai tơ khoẻ mạnh tạm thời làm cho hạ hoả được! Có điều lão hủ phải nói trước, nếu như thế thực, cái phòng thứ bảy mà cô chiếm giữ ấy không ngồi được lâu đâu! Muốn được thế từ nay về sau phải nghe theo sự điều động của lão hủ. Một câu thôi, thế nào?

Cát Lâm nói:

- Đó toàn ý kiến của gã phải không?

Cát Lâm cố nén sự hổ thẹn nhục nhã để lão tặc Hầu Nguyên nói cho trọn ý hết lời, dụng ý là để gắn chốt vào câu hỏi này. Hầu Nguyên nói:

- Toàn theo ý cô nhưng phải có một điều kiện: chỉ cho cô nương với Tiểu Liên, Tiểu Cúc ra mà thôi!

Tuệ Trang nói ngay:

- Thôi! Cát cô nương với Tiểu Liên, Tiểu Cúc đi ra vậy! Tôi và Nguyệt Phách Truy Hồn với Ấn Trường Chủ ở lại.

Hầu Nguyên lại nói khi nghe giọng của Tuệ Trang:

- Trừ Nguyệt Phách Truy Hồn với con dâm phụ họ Ấn là không thả được, còn các người khác có thể thương lượng. Giờ thì không được rồi!

- Thế bao giờ mới được? Cát Lâm hỏi.

- Không được nói nữa, cô nghe đấy! Có người tới!

Cát Lâm quả nhiên không nói nữa. Lặng lẽ trở lại, ngưng thần lắng nghe thì thấy đúng là ở cửa đường hầm có người tới, đang ở bên ngoài. Nghe văng vẳng có tiếng người nói:

- Hướng đại hiệp để tôi tới đào cho!

Tỷ muội Hiểu Mai nghe ra giọng của Công Tôn Khải thì không nén nổi hồn bay phách lạc: Nếu đúng lúc này đoàn người của Công Tôn Khải và Hướng Chuẩn xuống thật, há chẳng phải là trúng gian kế của Hầu Nguyên hay sao?!

Tình hình xoay chuyển nhanh như chong chóng, nguy cơ lửa cháy đã liếm đến tận chân mày, Hiểu Mai đang định cất tiếng cảnh báo thì đột nhiên ở bên ngoài tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên...

Hồi mười lăm

LIỆT NỮ CHÉM GIAN

Cát Lâm đào đường hầm bí mật này để tự cứu mình cho thật nhanh, hoàn toàn dùng tay đào ở vùng đất lỏng mềm, nhân lực đã ít, dụng cụ lại không có mấy, nên đường hầm đào không thẳng thớm, không chắc chắn, tất nhiên đó cũng là điều đã dự liệu từ trước.

Từ đây, sau buổi trưa Hướng Chuẩn với Tiểu Mai đã thoát được ra ngoài một cách may mắn, những phần "ọp ẹp" trong đường hầm chịu không nổi vụ nổ, ngay sau đó đã bị sụt không ít chỗ. Cũng nhờ Công Tôn Khải làm việc gì bao giờ cũng thận trọng, sau khi nghe Hướng Chuẩn kể lại những chuyện đã trải qua nên rất không yên tâm, bèn trà trộn vào đám dân chúng đông đúc rồi dùng công phu truyền âm nhập mật tuyệt đỉnh nhắc để huyện thái gia bỏ về huyện nha và người tới xem tan hết đi mới đến

tiếp ứng. Lúc này trời tối lắm rồi. Hướng Chuẩn đi trước dẫn đường phát giác đường hầm đã bị nổ lấp mất cửa ra xắn tay định dọn dẹp.

Thổ nhưỡng ở Liêu Đông không giống chất đất ở đôi bờ sông Hoàng Hà. Chất đất ở đồng bằng sông Hoàng Hà rất dính nhưng không phải đất cát nên có sụt đổ cũng thành khối thành cục lớn chồng chất lên nhau do đó còn có không ít khe hở. Công Tôn Khải nguyên vẫn nghi ngờ ở trong đường hầm có cao thủ bên giặc ẩn nấp, tai lại sẵn công phu "thiên tuệ nhĩ" nên rất thính nhậy. Trong khi Hướng Chuẩn dọn dẹp cửa hầm thì Công Tôn Khải tích tụ toàn thân để tâm lắng nghe cẩn thận. Chàng đã nghe cuộc đối thoại giữa Tiểu Lan với Hầu Nguyên, rồi lại nghe cuộc đối thoại giữa Cát Lâm với tên lão tặc này, tuy không nghe hết trọn vẹn nhưng vừa nghe vừa đoán cũng phải được đến tám, chín phần mười. Chàng phán đoán vị trí đứng của Cát Lâm hơi xa, có vẻ cực kỳ an toàn, chị em Hiểu Mai ở cùng cô ta tất nhiên cũng sẽ rất an toàn. Chàng lại phán đoán ra tên lão tặc Hầu Nguyên này đang chặn đường không cho bọn Cát Lâm thoát ra và vẫn còn thuốc nổ chôn giấu chưa dùng tới. Cuối cùng lại nghe thấy Cát Lâm nói có vẻ liều lĩnh mạo hiểm chắc là bị Hiểu Mai ngăn trở, sau đó lại nghe cô ta

chịu đựng điều khuất nhục cầu xin cho ba cô bọn Tuệ Trang được ra khỏi hầm...

Công Tôn Khải lại còn biết rõ bọn người mới làm lâu la nanh vuốt cho Phạm Phụng Dương này đều là bọn xưng bá một phương, lòng đen tay độc, nói lời không tín nghĩa... kể ra cũng không có gì là lạ.

Chàng lại sợ Tuệ Trang với hai a hoàn mắc hỡm Hầu Nguyên bèn quyết định ngăn cản họ không được làm ẩu trong lúc tình hình bức bách, vội vã không kịp nghĩ nhiều bèn lên tiếng bảo Hướng Chuẩn ngừng tay. Nguyên ý của chàng là cảnh cáo Hầu Nguyên biết đã có người tới liệu đó mà suy nghĩ bớt phần ngoan cố để xem phản ứng của lão tặc ra sao rồi sẽ tính tiếp, đồng thời cũng báo động cho những người bị hãm trong đường hầm biết bọn chàng đã tới mà yên tâm chờ đợi. Ai ngờ đổi lại ý định của chàng là một tràng tiếng nổ vang ầm.

"Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!".

Thuốc nổ không phải chỉ một nơi, cũng không phải chỉ một hai hòm thuốc nổ mà uy lực nổ mạnh đến thế này. Mặt đất rung động, khói, bụi đất như sương mù lùa qua các khe hở mà phụt ra. Khôn quá hoá dại, khéo quá hoá vụng, Công Tôn Khải vừa sợ vừa hối hận. Đây đâu phải việc chàng mong muốn! Mà tên lão tặc Hầu Nguyên hình như cũng chẳng

phải vì hốt hoảng mà lỡ tay. Còn may Hướng Chuẩn nghe lời Công Tôn Khải gọi đã kịp vọt lên. Bây giờ điều đáng lo nhất là bọn Hiểu Mai, Cát Lâm có bị tổn hại gì không?

Trong hầm cũng như ngoài hầm tình hình khác hẳn nhau. Sự phá phách của con người kia, lửa khói mù mịt, tiếng nổ long trời rung chuyển cả mặt đất kia, đất đá sụt đổ chèn lấp biến đổi trong nháy mắt kia... đều ngoài ý muốn, ngoài dự định, chưa có chuẩn bị đề phòng trước khi xảy ra và khi xảy ra thì không nơi ẩn nấp kịp. Tấm thân con người bằng xương bằng thịt làm sao chịu đựng nổi?!

Vụ nổ xong, tiếp đó là mặt đất rùng rùng chuyển động xuất hiện hai rãnh sâu. Khỏi nói cũng biết hai đường hầm kia đã bị đất cát sụt xuống lấp đầy nếu người ở dưới ấy bị đất đè thì làm sao sống nổi?

Công Tôn Khải vọt tới bên rãnh sụt dậm chân rơi lệ bảo:

- Toàn tại ta hại họ! Ta thật đáng chết!

Kim Tốn khuyên giải:

- Ta chẳng tới thì tên lão tặc cũng chẳng để cho các nàng ấy ra thoát, đâu có liên quan gì đến Công Tôn huynh!

Lục Hạo cũng nói tiếp ngay:

- Rãnh không sâu, mọi người chúng ta cùng ra tay đào bới mau lên một chút, có khi cứu được đấy!

Vừa nói ông ta ra tay đào bới thật. Nghe lời ông ta nhắc nhở, mọi người cảm thấy có lý cùng xúm vào đào bới. Hướng Chuẩn nói:

- Đào cái rãnh phía bắc, đào đầu phía tây trước!

Lục Hạo nói:

- Trước đây Hướng huynh vào cũng theo đường hướng bắc à?

Hướng Chuẩn đáp:

- Đúng thế! Người đông tổ vướng nhau, để tôi với Lục huynh đào trước!

Rãnh rộng độ bốn, năm thước ta đúng là không thể tất cả cùng đào một lượt được. Hai rãnh nứt không song song, hình y như một cái lưỡi câu. Hướng Chuẩn với Lục Hạo đào bới đất ở phần mũi câu. Tầng trên đất sụt thành khối có to có nhỏ, hai người chuyển dọn, to thì chuyền nhau chuyển lên, nhỏ thì nhặt ném ra xa, công việc tiến triển rất mau. Công Tôn Khải ước lượng tình hình xảy ra tính toán xem tên lão tặc khi nãy đứng ở chỗ nào: dáng chừng ở khoảng mũi câu này. Chàng lại ước đoán khoảng cách giữa lão tặc với Hiểu Mai, Cát Lâm là một khoảng dài có khi không bị đất sụt đè phải. Nếu quả như vậy thì số còn son.

Nghĩ vậy trong lòng không khỏi dấy lên niềm hy vọng. Khoảng thời gian chừng ăn xong bữa cơm, Công Tôn Khải với Kim Tốn xuống thay cho Hướng Chuẩn , Lục Hạo. Bốn người họ chia làm hai tốp luân lưu thay đổi đã đào được hơn một với của một bé gái. Ở bên cạnh còn có Mai Phấn, Linh Cô với Tiểu Mai nhưng không thấy Đỗ Vân, San San đâu cả.

Họ đi đâu vậy?

Họ căn cứ vào biến chuyển trong ngày rồi suy đoán, đến tám phần là đi theo dò xét Tôn Đoãn. Liệu xem vị tất đã là sai nhưng nếu lỡ gặp Phạm Phụng Dương lại chẳng phải là chui đầu vào miệng cọp hay sao?

Đào bới mãi chừng một tiếng đồng hồ sau đã ra được một lỗ hổng to bằng nắm đấm. Ôi! đường hầm đã hiện ra đây.rồi! Lúc đó đúng tốp của Công Tôn Khải với Kim Tốn làm, vui quá là vui, mừng quá là mừng, Công Tôn Khải không nén được hét lên gọi:

- Hiểu Mai! Nhị muội!

Không thấy có tiếng thưa. Lòng Công Tôn Khải như chùng hẳn xuống. Kim Tốn nổi gân xanh đầy trán, lòng cũng vô cùng lo lắng áp vào miệng lỗ đất cất giọng gọi thật to: "Lâm muội! Cát muội! Ta là Kim Tốn đây!". Một tiếng đáp rất nhỏ nhẹ vẳng tới:

- Ngươi lừa ta tên lão tặc! Ta không để lão chết yên lành đâu!

Công Tôn Khải cũng vận khí truyền âm tiếp lời:

- Phải Lam muội không? Đúng ta với Kim huynh đây? Muội có bị thương nặng không? Chịu khó đợi một lát, chúng ta sắp xuống tới nơi rồi!

Mừng quá dồn sức ra tay bới rộng lỗ hở to ra lúc ấy mới nhìn thấy rõ là nơi này không bị sụt nhưng bên trong cũng sụt đổ rất ghê. Đường hầm ngoắt ngoéo sụt đổ, tiếng nói bị cách bức nghe rất mơ hồ, chàng không nén nổi lo lắng hỏi ngay:

- Lam tẩu, Hiểu Mai biết "tĩnh đàn thần công" chắc không việc gì, sao lại không nói được? Còn Hướng đại tẩu với chị em Cát cô nương tình hình thế nào?

Từ trong khe đất bỗng lọt ra vài tia ánh sáng dạ minh châu tiếp đó là tiếng Ấn Thiên Lam bảo:

- Bọn tỷ bị đất đá sụt ngăn cách nhau, tình hình họ ra sao tỷ cũng không hay, mau tìm cách đục thông đường hầm đi, mà phải đề phòng tên lão tặc Hầu Nguyên giở trò đấy!

Công Tôn Khải bảo:

- Bọn ta sẽ tới ngay đây!

Hướng Chuẩn, Lục Hạo cũng tụt xuống, ra sức

bới đường hầm, chẳng có cuộc xẻng gì, duy nhất chỉ có kiếm và thiết thủ, thoạt đầu chui xuống thì lo khoét rộng cái lỗ chui rộng độ bốn năm thước mỗi cạnh, giờ thì lo vét đất sụt trong đường hầm rồi chuyển đổ lên phía trên. Công Tôn khải là người đầu tiên cởi phăng áo bào dài để đựng đất chuyển lên, bọn Kim Tốn cũng bắt chước làm y như vậy sau đó cứ gom thành từng bịch, từng bịch quẳng lên. Ba cô gái giữ trên miệng hố, đón lấy từng bao đất, trút hết đất ra rồi ném áo xuống hầm. Cứ làm dây chuyền liên tục như vậy không ngừng, chẳng bao lâu đã moi được một đường hang vừa người bò mà đi được. Công Tôn Khải với Kim Tốn nối nhau bò tiến vào. Ôi! Ấn Thiên Lam bị “chôn sống” nửa người, nửa người dưới bị vùi chặt trong đất, miệng mũi còn vết máu trào ra, rõ ràng đã bị nội thương.

Công Tôn Khải mắt nhìn thì thấy bụng thì kinh sợ nên không dám chậm trễ vội vã nhưng rất cẩn thận dọn sạch đất bùn gạch đá vỡ vụn đè phía trên. Kim Tốn ở bên làm giúp nên cũng rất mau lôi được Ấn Thiên Lam ra khỏi hố vùi, hỏi han kiểm tra thấy không bị tổn thương gân cốt gì, trừ một số chỗ bị trầy xước ngoài da thịt và tạm thời chưa hoạt động được ngay thôi. Công Tôn Khải vội cho Ấn Thiên Lam uống một viên thuốc nội thương rồi giúp Kim

Tốn tiếp tục mở đường tiến vào nữa. Người lành có trời giúp. Sau khi đường hầm đào thông rồi thấy Tiểu Liên bị kẹt đầu tiên, bị hơi gió hất đi, nội thương rất nặng, lúc lôi ra vẫn hôn mê bất tỉnh. Ấn Thiên Lam vì cũng muốn cứu Tiểu Liên giao người cho Tuệ Trang nên cũng khuân dọn đất nhưng làm chậm chạp vì bản thân cũng bị thương nên Tiểu Liên đã được sơ cứu ngay từ đầu chứ không có đến mười mạng cũng đã chết từ lâu. Các người khác đều không bị ảnh hưởng gì lớn do vụ nổ nhưng bị sức nén làm cho tức thở và tai thì ù nên khi nãy Công Tôn Khải hò gọi như vậy vẫn chẳng ai nghe thấy, kể cả Hiểu Mai. Còn lão tặc Hầu Nguyên đến lúc này vẫn không thấy hành động gì thêm, nếu không chạy trốn thoát thì chắc cũng bị báo ứng rồi.

Chỉ có Tiểu Lan chưa biết còn mất sống chết ra sao và tình thế trước mắt còn một điều chưa rõ là thuốc nổ đã nổ hết rồi hay hãy còn? Nếu thế không thể chỉ vì cứu mỗi mình cô ta mà làm bao nhiêu "đại gia" phải vì cô ta mà mạo hiểm tính mạng nên đành tạm rời nơi này rồi tính sau.

Ấn Thiên Lam không hoạt động được, Công Tôn Khải không thể nề hà và bàng quan được nên phải bồng nàng đi lên, nhưng vì phải bò nên khó tránh không làm đụng đến chỗ đau ở chân, vì vậy Công

Tôn Khải phải lo lắng đến chuyện đó, đành phải chịu khổ nằm ngửa ra để Ấn Thiên Lam nằm trên bụng mà vừa bò ngửa vừa kéo chầm chậm để chui ra khỏi đường hầm. Tiểu Liên tất nhiên được Cát Lâm đỡ vực cũng đưa ra khỏi đường hầm...

*

* *

Huyện Hải Thành, đêm đã khuya như vậy mà huyện thái gia vẫn một mình ngồi trong thư phòng, nói ngồi không đúng hẳn mà nói đi cũng không hẳn đúng, chỉ biết là đang chau mày cau mặt, suy nghĩ rất lung.

Sau khi màn đêm đã buông xuống rồi mà vẫn còn một trận nổ dữ dội kịch liệt, nổ mạnh đến nỗi quan huyện tim đập thình thịch, người thì giật lên đùng đùng, lòng tức giận đến cực điểm. Chễm chệ ngồi trấn ở huyện thành mà để huyện bị ảnh hưởng đến thế này, hiệu buôn đóng cửa từ sớm, các nhà thí chủ đóng cửa khoá trái, thậm chí đến trẻ con cũng không dám khóc, thế thì còn ra thể thống gì?

Toàn thể quân thủ bị đều huy động ra hết, tăng cường tuần phòng, ra sức giữ thành huyện. Tình hình căng thẳng như có giặc sắp chiếm thành. Điều làm điên đầu nhất là toàn ban bổ khoái chuyên bắt

trộm cướp của huyện tự nhiên mất tăm mất tích như đá ném xuống biển không thấy một người nào trở về phục lệnh, mà cũng không có một chút tin tức gì về họ!

"Tùng! Tùng! Tùng!" Ba tiếng trống cầm canh vang lên.

Đột nhiên bên tai quan như thấy có tiếng nói vo ve làm lòng quan không nén nổi một tia hy vọng, bất giác thầm nghĩ: "Người ấy là ai? Bằng ấy bổ khoái còn chẳng được việc gì, người ấy có một mình, liệu có được gì không?". Đang nghĩ chưa ra thì đã nghe thấy có người gõ cửa "Cộc, cộc, cộc!". Tiếng gõ sao mà nhẹ, có vẻ biết giữ lễ đây. Huyện thái gia hơi gật gù, thân đi ra mở cửa. Bỗng quan như hồn bay lên trời, người đứng lù lù trước mặt quan không phải vị kỳ nhân như đã tưởng mà là bổ đầu Tôn Doãn, không chào không lạy, không nói năng động đậy, cứ trơ trơ như tượng đất phỗng sành. Cơn giận của huyện thái gia đang chờ dịp phát tác thì đúng là dịp để phát tác. Vừa đúng lúc đó bên tai quan lại vo ve có tiếng nói như tiếng muỗi bay bảo:

- Tôn Doãn tuy biết rõ nội tình nhưng tự trong đáy lòng lão cũng có nỗi khổ riêng. Đại nhân tạm thời đừng nổi giận vội, xin cứ nghe lão nói thế nào

rồi sẽ xét định con người này có dùng được hay không!

Nói xong dứt tiếng, lại lặng ngắt như tờ nhưng không thấy người xuất hiện. Chẳng biết người đó còn đâu đó hay đã đi rồi? Tôn Doãn như đã hoàn hồn, quỳ một chân xuống nói:

- Làm phiền đại nhân phải đợi lâu.

Huyện thái gia sau khi nghe lời thì thầm nhắc nhủ của người lạ thì thần sắc hoà hoãn lại rồi bảo:

- Tình hình ra sao, vào đây nói!

Tôn Doãn theo vào đợi quan huyện ngồi còn mình vẫn đứng nghiêm một bên nói:

- Bỉ chức bất tài, chẳng bắt được một tên cướp nào, xin đại nhân xử tội!

Huyện thái gia nói:

- Thế nhà họ Cát làm cái gì, tại sao lại chứa thuốc nổ, sao trong nhà chứa lắm võ sĩ đến như vậy? Chắc ngươi không thể không nghe không biết chút gì, cứ thực tình nói ra, bản huyện sẽ thay ngươi chịu trách nhiệm!

Tôn Doãn gãi đầu gãi tai nói:

- Bỉ chức tạ ơn đại nhân ban ơn!

Huyện thái gia nói:

- Thôi đừng có làm theo thói thường nữa đi, ngươi đi về vất vả chắc mệt rồi! Ngồi đã rồi nói!

Tôn Doãn cáo tội ngồi xuống dưới, nói:

- Khi Cát Gia xây dựng có kẻ giám công tên là Hầu Nguyên giờ làm quản gia ngày xưa có làm nghề bảo tiêu, bỉ chức có duyên đã có lần gặp gỡ. Bỉ chức cho là lão phát tài, nhà cửa là của lão nên lần trước có bắt chuyện với lão, không ngờ lại nói đến "họa".

Quan huyện kinh sợ hỏi:

- Sao lại có chuyện "họa" ở đây?

Tôn Doãn thở dài nói:

- Hầu Nguyên bảo bỉ chức, chủ nhà là người rất có lai lịch, võ công thông thiên đạt địa có thể giết người một cách vô hình và cảnh cáo bỉ chức không được hỏi nhiều, sau này nếu thấy có xảy ra việc gì thì phải giả đui giả điếc và không được đụng đến. Nếu không cả nhà lớn nhỏ khó giữ toàn tính mạng...

Còn việc nhận hối lộ lão không kể, hầm bí mật cũng không đụng đến. Huyện thái gia nói:

- Nói như thế tức là kẻ thù tìm đến nhà chứ gì?

Tôn Doãn nói:

- Nghĩ chắc là thế. Loại giang hồ báo oán thế này, người của cả hai bên đều là hạng cao thủ tuyệt trần đời. Bỉ chức đến Hầu Nguyên còn không thắng nổi,

lại cũng chẳng hiểu ngươi tội thuộc lộ nào, đến tính mạng quản không nổi, binh mã thủ bị có đụng đến hạng người này thì làm được cái gì, thêm chí đến mặt mũi họ còn chẳng nhìn thấy... Đại nhân có cao kiến gì không?

Huyện thái gia nổi hung:

- Cả thành bị kinh động, bổ khoái thì không thấy một kẻ nào về, thân nhận ơn vua làm sao lại không quản, chẳng lẽ ngươi không thấy đây là trách nhiệm của ngươi chăng?

Trầm ngâm một lát Tôn Doãn mới nói:

- Bỉ chức đánh bạo xin đại nhân bẩm lên trên xin phủ phái người về...

Quan huyện hỏi:

- Thế dùng ngươi vào đâu?

Tôn Doãn nói:

- Việc xảy ra ban ngày đại nhân đã trông thấy tận mắt, bỉ chức đã dốc toàn lực vây bắt mà chỉ đạt được sự tan rã thế này, còn biết làm gì khác?

Quan huyện nói:

- Đưa ngay tất cả già trẻ lớn bé nhà ngươi vào trong nha huyện, bản huyện sẽ bảo vệ thay ngươi, còn gì phải suy nghĩ nữa?

Tôn Doãn

- Đại nhân đã ban ơn điển như vậy, bỉ chức còn biết nói gì nữa! Xin đem con nhỏ nhờ cậy đại nhân, lỡ chẳng may xảy điều bất hạnh, chỉ xin đại nhân nuôi dậy cho cháu nên người, bỉ chức cảm ơn vô cùng tận!

Quan huyện nói:

- Con ngươi cũng là con ta, bản huyện tất có trách nhiệm lưu ý! Giờ thì về đi, đưa con tới đây. Kiến nghị của ngươi bản huyện hoàn toàn tiếp nhận!

Tôn Doãn nói:

- Sau vụ nổ này trời điên đất đảo nói lên rằng trong Cát phủ có hầm bí mật, hai bên có thể còn có người lọt lại, xin đại nhân điều cho năm cho tiêu binh mang theo xẻng cuốc, bỉ chức đi theo thân dắt dẫn chúng đào bới xem sao.

Quan huyện ngạc nhiên hỏi:

- Thế ngươi chẳng vừa nói là ngươi không làm được gì sao?

- Vâng. Bỉ chức có nói thế, binh đinh đúng là vô dụng, bỉ chức có ý nói không phải là đi bắt người, muốn bắt nhưng không bắt được mà còn làm cho đám cướp mạnh kia sợ bỏ đi, vì vậy cũng không nên làm trăm họ kinh sợ thêm. Biện pháp tuy không hay nhưng đối với địa phương cũng có cái để mà nói lại.

Quan huyện nghĩ lại, cảm thấy biện pháp này phải chăng là bất đắc dĩ làm cho có lệ, nếu lại phát sinh nổ nữa thì sợ mũ ô sa của mình chẳng giữ mà đội trên đầu được nữa, bèn bảo:

- Ngươi đi cho mau về mau, bản huyện thân tự giám đốc công việc!

Tôn Doãn cáo từ lui ra. Quan huyện lập tức gọi người chia nhau đi làm các việc vừa bàn xong thì bên tai lại nghe thì thào tiếng người ẩn trong bóng tối:

- Đại nhân cần mẫn thương dân thật là phúc lớn cho cả một vùng. Có điều nhà họ Cát chiếm đất quá rộng, sự đen tối bên trong sợ rằng có dăm chục binh đinh thì sức làm có hạn...

Tiếng nói tới đó thì ngưng lại một chút rồi mới lại nói tiếp:

- Bộ phận phía sau trang viện bị sụt xuống dưới đất ắt hẳn còn có người bất luận sống chết thì cũng là yếu nhân của cả hai bên, kéo dắt dây mọi thứ ở sau mình là việc khá không bình thường, còn mong ngài dặn dò thuộc hạ chớ quá tham công mà bỏ uổng tính mạng, cốt làm cho chúng sợ bỏ chạy đi là đủ!

Quan huyện nói:

- Hiệp sĩ không thể tới nói chuyện được ư? Bản huyện còn rất nhiều điều nghi vấn, mong được gặp

gỡ để xin thỉnh giáo!

Bên ngoài cửa lặng ngắt như tờ không thấy tiếng đáp. Quan huyện tự ra mở cửa để mời chỉ thấy trời đêm đen sầm, sao mọc đầy trời làm gì có thấy bóng người nào, đành trở vào nhà. Người truyền âm nói chuyện là Công Tôn Khải. Sau khi cứu thoát Hiểu Mai, Ấn Thiên Lam sợ Đỗ Vân, San San đuổi theo dò Tôn Doãn có thể gặp cường địch nên chàng đành phải lén đến huyện nha. Chàng còn tính toán sợ còn nhiều vương víu chưa rõ ràng nên không vào gặp gỡ huyện thái gia vội.

*

* *

Tôn Doãn trở về nhà thấy vợ đã gọi con nhỏ là Lâm Nhi tỉnh dậy cho ăn mặc chỉnh tề, chuẩn bị một bọc quần áo thay đổi, ngồi đợi chồng về. Tôn Doãn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên không nhịn được phải bật hỏi:

- Làm sao nàng biết?

Vợ Tôn Doãn là Hứa Thị đáp:

- Vừa rồi có một vị cô nương tới nói là huyện đại nhân muốn nhận Lâm Nhi làm con nuôi, bảo thiếp mau chuẩn bị, có đúng là thật không?

Tôn Doãn đáp:

- Cô nương đó như thế nào?

Hứa Thị thấy chồng có vẻ tâm thần không ổn thì hoảng sợ bảo:

- Chẳng lẽ là chuyện bịa?

Tôn Doãn lúng búng:

- Không bịa. Ta hỏi là dung mạo cô nương ấy ra sao cơ, ăn mặc thế nào, có dắt theo người nhà không?

Hứa Thị đáp:

- Tuổi trẻ, chất phác. Một cô gái sao có thể đụng tới đao kiếm được ư?

Tôn Doãn nói:

- Cô ấy không nói gì thêm ư?

- Chàng mà không hỏi thì thiếp quên bẵng mất... Cô ấy bảo thiếp là từ sau trở đi làm việc cho tử tế, không được phép qua lại với bọn người không rõ tông tích ở cửa hàng thuốc!

Tôn Doãn nghe đến mấy chữ "cửa hàng thuốc" thì lòng đã sáng ra, bảo:

- Huyện thái gia đối xử với ta tốt như vậy, ta lại không biết báo đền tử tế hay sao! Nàng đóng kỹ cửa sổ rồi đi ngủ đi. Nha môn có việc, đêm nay ta không về đâu!

Lão cõng Lâm Nhi vượt tường mà đi.

Tôn Doãn đã hiểu từ sau khi rời bãi tha ma nhất cử nhất động của lão đều bị giám sát chặt chẽ, may mà chưa làm chuyện gì trái với lương tâm nếu không thì đầu đã rơi khỏi cổ rồi. Lão cũng rất cảm kích vị cô nương kia không vạch cái xấu của lão. Qua lần giáo dục này, lương tâm đã trở lại, từ sau lão sẽ thôi làm những chuyện bậy bạ. Đi đến huyện nha thì thủ bị Hà Trừng đã dẫn dân binh tới rồi. Huyện thái gia thấy Lâm Nhi dáng vẻ thanh tú thì rất yêu thích, thân giáo cho phu nhân chăm sóc, rồi dẫn mọi người tới biệt thự họ Cát.

Trời sáng, mọi chỗ sụt ở đã dọn sạch, phía dưới có hai xác chết một nữ một nam. Xem dấu vết để lại thì hai người này lúc còn sống đã đánh nhau rất dữ: trên xác người đàn ông còn cầm một cây kiếm, xác người đàn bà cũng bị thương bởi chưởng lực từ phía trái đánh tới.

Xác người đàn bà Tôn Doãn chưa gặp bao giờ bèn bảo đó là bà goá giàu có Cát Thị đã dấm dớ mà bỏ mạng. Còn có một số phong thư đã dán để sẵn trong nhà giúp tài liệu tập nã truy tìm hung phạm về quy án. Số bổ khoái mất tích sau vụ này rồi cũng trở về cả, họ đều nói được một hiệp sĩ che mặt cứu thoát, "chúng khẩu đồng từ" tất cả đều nói như vậy và thế là cho qua, vì không tin cũng không được. Cách một đêm nữa khu nhà mới tu sửa lại ở phía sau cửa

hàng thuốc lâu đời Hầu Ký ở thành Đông cũng bị người lạ xâm nhập giết gọn tất cả và trở thành vụ thảm án không đầu mối. Đó là hành động báo thù cho Tiểu Lan cũng đồng thời đào bới gọn cái gốc rễ tai họa cho địa phương. Công Tôn Khải làm xong mấy việc ấy bèn rời Hải Thành ngay, chỉ có Tôn Doãn mừng thầm trong bụng, từ nay được sống lương thiện yên lành.

*

* *

Cuối tháng chạp tàn đông, năm sắp chuyển mới.

Khắp cả Liêu Đông gió tuyết đầy trời, trở thành một thế giới men nồng, một vũ trụ như ngọc trắng trông thật là tráng lệ. Điều không đẹp nhất trong vẻ đẹp của thiên nhiên là quá lạnh khiến người ta khó chịu.

Trạm giữa đường của sâm trường Ấn Ký ở trấn Sơn Khẩu từ sau khi bị Độc Phong (ong độc) Lôi Đăng dẫn người tới thiêu rụi chỉ còn là đống đổ nát, cho đến tận giờ vẫn không người tu sửa lại nên trong gió tuyết dập vùi càng lộ vẻ tang thương thê thảm.

Ngôi lầu nhỏ phía sau trạm vì cách nhà kho hơi xa lúc đó lại nằm ở đầu hướng gió bấc nên không bị

hề hấn gì nhưng bị khói đen tàn lửa bôi bác cả năm chưa dọn dẹp, trông bề ngoài cũng có vẻ bị tàn phá tang thương.

Đêm nay trên lầu nhỏ này bỗng thấy le lói có ánh đèn, tuy thời gian thắp chưa lâu đã tắt nhưng dù sao cũng khiến người có tâm phải để ý. Hôm nay là ngày tám tháng chạp bắt đầu năm cũ đang qua, theo phong tục của mọi đời người thì phải ăn "chè Lạp Bát" (chè ngọt dân dã nấu bằng gạo nếp, ý dĩ, đậu đỏ, táo đỏ, hạt sen, hạt dẻ... nguồn gốc từ Phật giáo, tương truyền Phật Thích ca Mầu Ni đã ăn trong ngày 8-12 khi Phật thành đạo – ND chú) tuy đến ngày trừ tịch còn hơn nửa tháng nữa nhưng khắp nơi trong dân gian đã đầy khí vị của năm cùng tháng tận, chuẩn bị đón mừng năm mới.

Ngày lạp bát trăng lên vẫn chưa đủ nửa vành, ánh trăng chiếu lạnh lẽo cũng đủ rọi soi cảnh sắc trên mặt đất cho mắt người nhìn được rõ ràng. Đó là người "có lòng" đang tới, hai người tất cả. Có điều ở sau xa xa ẩn ẩn nấp nấp vẫn có người bám theo, tuy số người cụ thể chưa đếm chắc nhưng không ít hơn số chục. Chà! Quái lạ!.

Hai người đi trước chốc lát đã tới gần, hóa ra là lão đại trong Nhân Hoàn Ngũ Lão Thượng Quan Dật với Truy Hồn Phiến Đường Thông trước đây lấy tên là Đường Nặc. Tại sao hai lão này lại có thể đi

đôi với nhau được nhỉ? Thật là một hành động khác đời, không ai nghĩ là có thể! Trạm Sơn Khẩu đã bị bao vây, bốn phía quanh trạm đều có người mai phục sẵn khi Thượng Quan Dật và Đường Thông đến trước ngôi lầu nhỏ. Truy Hồn Phiến Đường Thông đến dưới lầu cao giọng nói:

- Tần Mục, ngươi là uổng quỷ không tan, sao còn chưa ra!

Từ trên lầu vẳng ra tiếng nói hùng dũng bảo:

- Hay lắm! Cho dù ngươi mời thiên binh đại tướng, lão phu vẫn cứ phải mổ ngươi!

Từ cửa lầu theo tiếng nói xuất hiện một ông già quắc thước, đầu râu tóc bạc, mặt đỏ hồng hào, ánh mắt như điện trông dáng vẻ cực kỳ oai mãnh. Theo sau là một cô gái với ba người trung niên tuổi tứ, ngũ tuần chia ra đứng hai bên ông già.

Ông già Tần Mục khinh khỉnh liếc Đường Thông một cái, ánh mắt lạnh lùng đầy sát khí nhưng lại tập trung vào Thượng Quan Dật, rồi sang sảng nói:

- Thứ cho lão phu kém mắt, tôn giá là ai vậy?

Thượng Quan Dật thông ngay tên họ ai ngờ Tần Mục bỗng cười lên ha hả, trong tiếng cười đầy vẻ thê lương và bi phẫn. Thượng Quan Dật cảm thấy tiếng cười này có điều ngoắt ngoéo thì ngạc nhiên liếc sang Đường Thông ý muốn hỏi thông tên họ thì có

gì mà cười? Đường Thông bỗng nhiên biến sắc mặt tựa hồ không hiểu sao, Tần Mục lại cười như vậy!

Thượng Quan Dật bất giác lửa giận bốc lên, lạnh lùng bảo:

- Cứ cười đi, cứ cười cho chán đi để sau này mà khóc!

Tần Mục ngừng cười bảo:

- Lão phu đáng khóc lắm đây!

Thượng Quan Dật lại càng không hiểu bảo:

- Thì phải có lý do gì chứ?

Tần Mục đáp:

- Vì ngươi không giống.

Ý muốn giết người trào lên trong Thượng Quan Dật, lão bảo:

- Ta là ta, sao lại bảo giống với không giống?

- Sao không hỏi hắn? "Hắn"? chữ "hắn" là ý chỉ Đường Thông.

Thượng Quan Dật giận dữ liếc Đường Thông, ánh lạnh lẽo trong mắt càng dầy. Đường Thông cố làm vẻ trấn tĩnh bảo:

- Sơn chủ lại trúng kế ly gián của lão sất phu ư?

Thượng Quan Dật lạnh lùng "hứ" một tiếng,

không thèm để ý đến Đường Thông, chuyển ánh mắt sang Tần Mục, nói:

- Lão sất phu vẫn còn chưa xuống chịu chết ư?

Tần Mục hỏi:

- Ngươi biết quy củ của lão phu rồi chứ?

Thượng Quan Dật đáp:

- Thiết Diện Phán quan, lòng đen tay ác, chưởng ra chưa ai thoát chết! Ha ha ha! Ha ha ha! Ha ha ha!

Tần Mục cực giận nhưng cũng cười bảo:

- Đường Thông! Ngươi là hạng súc sinh đáng chết, quả không sai! Dưới ngọn chưởng của lão phu chưa ai thoát chết, nhưng giết sạch bọn táng tận lương tâm như ngươi, lừa anh hiếp chị không bằng giống chó lợn! Con trẻ biết phá hành vi gian ác của ngươi, chẳng may bị ngươi thảm sát diệt khẩu, đền mạng đây!

Theo tiếng gầm giận dữ, Tần Mục lăng không chụp xuống, gió chưởng khiếp hồn ụp xuống Đường Thông. Đường Thông nhằm đúng thời cơ, truy hồn phiến xoè ra ám khí giấu trong quạt bắn vọt ra. Âm hiểm độc ác đến thế giờ mới thấy. Thiết Diện Phán quan Tần Mục vốn có tài thông thiên triệt địa, gặp tình trạng này không thể lùi không thể tránh.

“Phập” một tiếng, truy hồn đinh đã bắn vào ngực. Việc lạ phát sinh. Truy hồn đinh xưa nay đâu có bắn giả, đinh ra là máu chẩy, không chết cũng trọng thương. Nhưng lần này thứ ám khí kịch độc như vậy bắn vào ngực Tần Mục đáng lẽ phải hết cứu nhưng đằng này lại như bắn vào tấm da khô. Sau tiếng “phập” đinh bật lại rơi ngay xuống đất. Tần Mục không chết không bị thương, thân hình chụp xuống càng chắc, chưởng phong phát ra càng mãnh liệt.

Đường Thông đánh lén thất bại, thiết phiến vẫn đang xoè ra vừa vẫy vừa khua chống lại thế công đánh tới, tung người tránh ra ngoài hai trượng, mắt lét thấy Thượng Quan Dật đang bị một nữ bốn nam vây ở chính giữa thì trong lòng kinh hoảng. Tần Mục hạ chân xuống đất, vừa chạm lại bốc lên lại nhào vào Đường Thông công kích. Đường Thông trong lòng có vấn đề uý kỵ đâu dám tiếp chiến lại vọt tránh lần nữa, vọt tới đống gạch đá đổ nát. Tần Mục vừa đuổi theo vừa quát:

- Chạy sao thoát! Ngày này sang năm là ngày giỗ đầu của ngươi, trông chưởng đây!

Chưởng trái che trước ngực, chưởng phải như lưỡi đao chặt xuống đầu vai, cuốn theo tiếng chưởng phong rít xé không gian, cực kỳ dễ sợ. Đường Thông lắc mình né tránh bảo:

- Lão thất phu, ta đã nhường ngươi ba chiêu, đừng có ép người quá đáng như vậy!

Đường Thông vốn cầu người đến giúp, kiếm Tần Mục hạ sát nào ngờ lại bị Tần Mục đánh ép cho quá đáng, còn có gì đáng nói nữa!

Tần Mục đâu chịu để lơi lỏng, lại chụp xuống công kích. Đường Thông thấy thế không lùi được nữa, gạch ngói chồng đống, mặt đất mấp mô, người mai phục bên ngoài trạm ba mặt đều thấy có, bản thân không đánh, bạn bè nào đánh hộ? Động công của Tần Mục cao hơn lão, con người lại chính trực vô tư. Năm xưa lão giết oan con của Tần Mục, trong lòng có tỳ vết hễ gặp Tần Mục chưa đánh đã lâm vào thế hạ phong bị truy bức, giờ đành phải giơ đầu chịu báng, vung quạt đón đánh, nói theo thế của lão thì rõ ràng vẫn bị truy bức và lão đang cố chống lại sự truy bức đó.

Hai chưởng của Tần Mục lật gió, tiếng gió chưởng ầm ì như sấm động uy thế tuyệt luân. Thiết phiến của Đường Thông cụp vào xoè ra lúc như bút, lúc như kiếm, khi điểm khi đâm, biến hoá cũng cực kỳ quái dị khó lường.

Thượng Quan Dật một mình chống bối, từ đầu đến cuối vẫn đánh ở nguyên một chỗ nhưng không che được mắt người hiểu biết là lão có thể thắng

nhưng lại không chịu thắng, có thể phá vây mà lại không muốn thoát vây. Lão đang quan sát võ công của bốn người xem thuộc môn phái nào chẳng phải là có dụng ý khác sao? Nhưng lúc này không ai biết điều đó. Có điều Đường Thông vẫn đang chú ý, mắt đảo một vòng, nhìn rồi thì chợt trong lòng thấy lạnh giá, càng ngẫm nghĩ càng hãi sợ, bất giác không nén được phải truyền âm bảo đối thủ:

- Tần lão, mau dừng tay lại, đừng có mải miết đánh như vậy. Lão giết ta rồi lão cũng không thoát chết đâu! Lão thử nhìn qua phía bên kia mà xem xem!

Tần Mục lại cho là Đường Thông giở trò lừa gạt nên không tin. Đường Thông hiểu tâm tình Tần Mục nên lại truyền thanh nhắc lại:

- Tần lão, xin hãy tin ta. Sự việc năm xưa không hẳn như lời đồn địa đâu nhưng ta cũng không chối là mình không có sai, nhất là từ khi tới Liêu Đông, càng sai to, càng sai đặc biệt, có chết cũng chưa đáng tội. Con cái đâu có tội phải không?

Tránh né ẩn nấp mãi càng tạo thêm cơ hội cho Tần Mục tấn công hoặc làm thử theo lời Đường Thông. Lần này Tần Mục vội vã liếc vội sang mé bên kia nhưng chẳng thấy gì. Khi tiếp tục giao phong, Đường Thông lại nói:

- Tần lão! Đã nghe nói gì về Phạm Phụng Dương chưa?

Tần Mục thấy tâm tình chấn động nhưng vẫn nhào vào tấn công không ngừng. Đường Thông nói:

- Người này là người chính ta đã kết bạn gần một năm lại đây, ai ngờ gã này còn đáng sợ hơn cả Độc tý Thần ma Kim Tinh Thạch. Giờ gã tất đang rất hận ta vì ta không nên phản lão mà dẫn lão bỏ đi, mà cũng lại hận lão vì lão phá mất bộ mặt hoà mục của gã. Nếu như ta đoán không nhầm thì cả lão, ta và các con cái, chẳng ai muốn sống rời mảnh đất này. Độc khai phá biên giới phía Tây toàn người của ta, hợp lại cùng gã liều một chuyến, ít nhất cũng có thể yểm hộ cho con cái chạy trốn thoát thân.

Tần Mục đã thấy động lòng. Điều trí mạng là ở chỗ lão đã phát giác ra hiện tượng lực sau có không đủ. Lý do ông ta biết là mệt do ngồi cái ghế tựa quái quỷ trên lầu. Bây giờ hồi nhớ lại, năm ngoái Kỷ Bính Nam trước khi phóng hoả đã từng rải độc vào cái ghế này, đó là loại phấn độc mạn tính "tán công độc", gặp nhiệt sẽ hoá tán, thấu qua áo, quần vào kinh vị, lan ra khắp toàn thân, làm cho công lực bị giảm dần, cuối cùng là mất hết. Thiết Diện Phán quan chẳng may đã bị trúng chất độc này nhưng Đường Thông có thể không biết nhưng thấy chương

lực của Tần Mục tuy phát ra vẫn chặt chẽ nhưng yếu dần không mãnh liệt như thoạt đầu thì Đường Thông lại ngỡ là Tần Mục đồng ý với ý kiến của mình, bèn nói:

- Ta lùi lão tiến, di động từ bên này gọi hết con cái xuống!

Nói vậy xong lão vờ đón đánh thêm ba hiệp nữa rồi vờ lỗi bước né tránh.

Tần Mục tuy không tin lời Đường Thông mà cũng không hoàn toàn đồng ý với biện pháp của lão đề ra, nhưng khổ nỗi lại lực bất tòng tâm nếu cứ tiếp tục đánh nữa thì khó mà toàn mạng bèn truyền thanh bảo:

- Lão phu cũng đành liều cái mạng già để ngăn chặn tên tiểu ma đầu. Ngươi cứu cháu gái ta đi giao cho Đỗ Đan bảo vệ, ân oán xưa kia một chút coi như loại bỏ!

Miệng thì nói như vậy nhưng tự đáy lòng đang muốn thăm dò xem phản ứng của Đường Thông. Tất nhiên Đường Thông nói:

- Không. Để ta lấy công chuộc tội ngăn chặn tiểu ma đầu, lão cứu cháu gái ta đem đi, nếu có khả năng đem cả thằng chó con ta đi luôn cả thể!

Lúc này họ đã tiếp cận với đấu trường kia. Tần Mục bỗng bỏ Đường Thông tà tà bổ nhào vào Phạm

Phụng Dương và bảo:

- Di nhi lui xuống! Các ngươi không phải đối thủ của gã đâu!

Đường Thông cũng không thờ ơ cũng xộc vào công kích lấy hành động để biểu lộ lòng mình. Thượng Quan Dật rõ ràng là giả vờ, lắc mình một cái đã lùi ra xa cả chục trượng và từ miệng phát ra một tiếng huýt quái dị, hậm hực bảo:

- Đường Thông! Có lão đó, lần đầu tiên bản sơn chủ nhận ngã vì tuyệt không thể tự tay giết lão được! Lão sai rồi, mà đừng vui mừng quá sớm, liệu có thể còn sống mà ra khỏi trấn Sơn Khẩu mà chỉ để lộ có một tay thì mới hòng!".

Tần Mục, Đường Thông hợp lực đuổi đánh. Thượng Quan Dật né đông, tránh tây giả thật là không hề đánh lại và khi nói xong thì vượt qua tường trạm vọt đi như bay.

Người mai phục bốn chung quanh trạm cũng theo lão dông tuốt, chớp mắt đã chẳng thấy bóng dáng đâu nữa. Lão có phải Phạm Phụng Dương hay không? Nhất cử nhất động đều toát ra sự kinh dị không để cho người khác nắm được mình. Tần Mục, Đường Thông ra sức đuổi đánh nhưng thân pháp sao nhanh bằng gã, mắt đành mở trừng trừng nhìn

gã ung dung rút đi, bất giác cả hai đứng ngây ra tại chỗ.

Tần Di cũng như người của cả hai bên xúm xít cả lại, cả bao nhiêu miệng đồng thanh hỏi:

- Có việc gì thế này?

Tần Mục nhìn Đường Thông một cái rồi cười gượng nói:

- Đều ở cả Đường bá phụ của cháu, việc trước kia chỉ là hiểu lầm từ nay trở đi không cho phép nhắc lại nữa!

Tần Di tình nguyện lạy cầu phúc cảm ơn Đường Thông. Đường Thông không chịu chỉ nhận một lạy, bảo:

- Chuyện ngày xưa không thể chỉ một vài lời mà nói hết được! Rồi sau đây ta biết là ta sẽ có cuộc bàn giao minh bạch, có điều hiện tại chúng ta đang gặp nguy hiểm nên phải hợp sức lại mới có thể còn đường sống trong muôn một! Thư Nhi, đến ra mắt Tần bá bá đi!

Đường Thư quỳ sụp xuống đất cung kính hành lễ với Tần Mục. Tần Mục chắp tay lên trán vái trả nói với Đường Thư.

- Thượng Quan Dật là tiểu sư đệ của lão hủ. Vũ công của ông ta là do lão hủ thay mặt sư phụ truyền cho. Người khi nãy hình dạng giống Thượng Quan

Dật mà lại không nhận ra lão hủ, chỉ liếc qua cũng biết là giả rồi. Lệnh Tôn bảo gã là Phạm Phụng Dương, lão hủ kể cũng có chút hoài nghi trừ phi qua Di Nhi biểu diễn các chiêu thức từ đó nhìn ra lai lịch sư môn, chỉ sợ là Thượng Quan Dật nghe biết đối với ông ta không có lợi. Không có lời giải thích nào là Thượng Quan Dật, nếu không phải Phạm Phụng Dương thì cũng là một tên tay sai - một cánh tay đắc lực của gã, có thể khẳng định là như thế! Sau vụ Thiên Trì, Phạm Phụng Dương nấp nấp né né chỉ vì có Công Tôn Khải. Hiện nay hành tung của gã may chỉ có cha con cháu biết. Phạm vào điều đại kỵ của gã như lời gã nói lúc bỏ đi đấy là gã đã nảy ý định muốn giết người diệt khẩu. Lệnh tôn đã bảo chúng ta đang gặp hiểm nguy, không sai một chút nào. Đây chẳng phải đất lành, nên sớm rời bỏ đây mới phải.

Nghe lời giải thích của lão, coi như mọi người đã rõ, tuy nhiên giữa hai bên nên hoà hợp hay vẫn còn ranh giới sau sẽ hay nhưng trước mắt nếu không dồn sức hợp tác thì khó thoát khỏi cửa ải khó khăn này.

Đường Thông nói:

- Tình hình hiện tại, Tần lão tiền bối đã nói đầy đủ và thấu suốt hết rồi. Khi cần thiết, ta và Tần lão

tiền bối cản ngăn cường địch, các người yểm hộ Tần cô nương dốc toàn lực phá vây chạy đi theo Công Tôn đại hiệp hay Đỗ trường chủ kể rõ...

Đúng lúc ấy có tiếng cười lạnh lùng cắt đứt lời Đường Thông, gằn giọng nói:

- Phá vây, đừng nằm mơ! Phong thủy đất này tuyệt đẹp! Ông cháu, cha con lại cả thầy trò, bè bạn đầy đủ, thật là hiếu nghĩa song toàn nhé!

Không đợi nói xong, đã có hai người theo tiếng nói mà chồm tới, Đường Thông vội vã nói:

- Cẩn thận ám toán đấy!

Ai ngờ lão nhắc đã quá chậm., một người đã ngã quay lơ ra nhưng vẫn gắng sức hét lên:

- Thuốc độc!...

Lại là ám khí độc, mọi người đều kinh hoảng.

Còn người thứ hai, lập tức nằm im không nhúc nhích. Tần Mục vội truyền thanh bảo:

- Địch trong tối ta ngoài sáng, lúc này không nên xông ra. Chúng ta hãy nên ẩn nấp lại đã, đợi trời sáng lên sẽ hay!

Bóng người thấp thoáng chuyển động, chớp mắt đã tới trước lầu. Trưởng là sẽ thoát, ai ngờ biến cố lại phát sinh!

*

* *

Ánh lửa lúc lên trong tiếng nổ vang động, lại là thuốc nổ nổ bùng!

Phạm Phụng Dương quả là tay vô cùng tàn độc. Gã tính chuẩn sẽ có một ngày nào đó, anh em Công Tôn Khải sẽ dùng toà lầu nhỏ này làm nơi gặp gỡ, nhất là ở dưới lầu nên gã đã chôn giấu thuốc nổ sẵn vào đó.

Lửa đỏ vọt lên trời, gạch ngói văng lên không, oai lực vụ nổ làm người ta phải khiếp sợ. May ở chỗ ông cháu Tần Mục và cha con Đường Thông với mọi người đã kịp thời ẩn ở gần những đống gạch đá đổ ở cạnh lầu nhỏ nên chỉ bị một vố kinh hoảng hú vía, không bị thương tổn gì, đến một sợi tóc cũng không rụng. Đường Thông nén sợ bảo:

- Đống gạch vỡ ngói vụn không thể dựa vào mà trụ lại được, cứ phải tránh đi mới được.

Mọi người trong lòng chưa có chủ trương gì, nghe vậy thì làm ngay. Có người định đến nhà xe, người định đến tầu ngựa cũ. Tần Mục sang sảng nói:

- Trở lại! Nơi đã nổ rồi là nơi an toàn nhất!

Nhưng nói vậy thì nói, lầu nhỏ đang ngút cháy làm sao ẩn thân được!

Kinh hoàng, khiếp sợ, chẳng nơi nào thích hợp, cuối cùng ai thấy chỗ nào an toàn thì chạy đến chỗ

đó. Tần Mục với Đường Thông cũng không sao khống chế nổi.

Thuốc nổ không như cường địch. Kẻ địch mạnh, một không chọi được thì hai hoặc ba đấu một cũng được. Thuốc nổ chôn dưới đất trong nhà, trong kho nếu chỉ quan sát trên mặt đất đâu có dễ phát hiện được ngay? Một khi thuốc nổ đã nổ lên rồi, đến xác chết chôn dưới đất cũng đầu một nơi mình nẻo ai mà chẳng sợ? Ai biết chỗ nào, lúc nào sẽ bị nổ? Nguy cơ chết chóc đã buộc mọi người phải rời khỏi trạm.

Trong khi mọi người đang hoảng hốt trong lòng, tim hồi hộp lo sợ, tinh thần đang suy sụp thì đợt nổ thứ hai lại phát sinh. Lần nổ này tưởng chừng tim mọi người cũng phải văng cả ra ngoài lồng ngực. Nhưng lần nổ này lại không có gạch ngói vỡ, không phải ở đầu ngựa hay nhà xe, mà là nổ ở ngoài trạm, trong tiếng kêu la thảm thiết tuyệt vọng của con người vẫn còn nghe tiếp tiếng nổ rền, chứng tỏ lần nổ này chắc có người bị tử vong.

Thuốc nổ do đệ tử, tay chân của Phạm Phụng Dương chôn giấu nhưng lần này thuốc nổ lại nổ trúng đám đệ tử tay chân của gã mai phục ở ngoài trạm. Người của mình hại người của mình, gậy ông đập lưng ông, há chẳng phải dòi từ trong xương mà ra ư? Diễn biến này lập tức ảnh hưởng ngay đến

những chỗ mai phục khác không thể ẩn nấp được nữa, thế là phải ào ào lộ nguyên hình. Thiết Diện Phán quan Tần Mục không thể nhẫn nại được nữa tức thời hét lớn:

- Xông lên bám sát chúng, liều mạng một phen!

Tần Mục dẫn dầu xông về phía Tây. Tần Di bám sát không rời. Hai ông cháu họ Tần vừa hành động thì cha con Đường Thông cùng bộ hạ cũng bám theo. Hơn chục con người một lòng một dạ cứ nằm chết dí trong trạm mà kinh khiếp sao bằng xông ra liều một trận chẳng thống khoái hơn ư? Người mai phục bên ngoài trạm ào ào xông tới ngăn chặn. Một trường ác đấu kịch liệt bắt đầu mở màn từ đây. Một bên thì cố giết người diệt khẩu, phối hợp cùng nhau toàn quân tinh nhuệ; một bên cố tìm sự sống trong chỗ chết, đánh chết tiếc mình. Tần Mục ra đòn động và nơi cất bước lại từ trung tâm, Tần Di và ba đại hán đi theo cũng kề vai sát cánh xông ra phía Tây trạm đầu tiên.

Quân của Phạm tặc mai phục ở Tây trạm có hai chỗ mỗi chỗ hai người, khéo sao một chỗ bị nổ trúng tan tành chỉ còn một chỗ hai người. Một tên ngăn Tần Mục, một tên chống bốn ra sức chống trả Tần Di với ba đại hán đi cùng. Thiết Diện Phán quan Tần Mục phá vây đầu tiên vì lão đã nhìn thấy rõ

bọn phỉ mai phục khắp bốn mặt, tính toán chuẩn khoảng cách, quyết định vững vàng sẽ đột phá ngay. Trong khi toan tính lão đã nói cách suy nghĩ của mình cho cháu gái. Với người đi theo hiểu và cuối cùng kiên quyết nói:

- Sau khi ra khỏi trạm sẽ đánh vào cạnh sườn của đám phỉ ở bên mé Tây, ra đòn là phải diệt ngay hai tên giặc nọ thì mới có thể chạy thoát. Vạn nhất không đúng như dự liệu, ba các ngươi phải bảo hộ Di Nhi chạy trước, ta sẽ đi đoạn hậu chặn địch.

Tần Di vốn không muốn rời ông nội, không ở lại để chiếu cố cho ông mà bỏ chạy một mình. Hai ông cháu tranh cãi mấy lần cuối cùng Tần Mục chém đinh chặt sắt, nói như đinh đóng cột:

- Ông cháu ta không thể chết chùm cả ở đây, còn phải có người sống để báo thù. Người cần lưu lại phải là cháu, tuổi còn trẻ còn hy vọng lớn lao. Sau khi phá vây cháu phải tìm theo Đỗ Đan hay Công Tôn Khải, cháu đừng để ông chết mà không nhắm được mắt!

Nghe những lời "trăn trối" thống thiết đến như vậy, Tần Di đâu còn dám cãi cọ gì nữa. Chính vì vậy hai ông cháu cứ tưởng ra tay, bọn phỉ ở phía Tây sẽ bị đuổi ngay. Khoảng cách có mấy chục bước, vọt

qua tường trạm, bọn phỉ ở đây ít người sợ ngăn không nổi trực diện đành dùng ám khí chống lại. Đến truy hồn đinh của Đường Thông còn chẳng phát huy được tác dụng đối với Tần Mục huống hồ thứ ám khí này càng vô tác dụng. Không hề dừng hay chậm lại chút nào, Tần Mục nhằm vào kẻ địch ở phía bên phải chọn làm đối thủ để ra đòn. Lão anh hùng mưu đã định, đòn ra không nể tình, hai chưởng cùng phát ra như hổ mạnh tát mồi, chỉ tấn công mà không phòng thủ. Tên phỉ đứng bên phải này cũng đâu có yếu kém trong tay lại đang cầm kiếm thấy thế chưởng quá mãnh liệt không dám đỡ thẳng bèn tránh chính diện, kiếm đưa sang bên cạnh đâm chéo vào hông, vai. Tần Mục coi như không nhìn thấy, cất chân trái lên, thân hình hơi xiêu sang bên phải, tay phải đè sang trái, song chưởng hơi cong đánh xuống, gió chưởng vèo vèo, thế mạnh vạn quân (quân: 30 cân ta, 15kg).

Kiếm của tên phỉ bên phải lại dài cứ tưởng đâm ra trước sẽ làm Tần Mục bị thương, không cần tránh song chưởng mà cũng như tự tránh nên gã cứ giữ nguyên tư thế không đổi mà dồn hết sức đâm ra. Vì lòng gã quá tha thiết lập công nên mới bị "hố". Gã không biết Tần Mục vì muốn chống lại Truy hồn đinh của Đường Thông nên đã để tâm nghiên cứu

đặc biệt chế tạo ra tấm áo giáp "ngũ khiếm pháp" bằng da trăn vẩy gấm đao kiếm thông thường không làm gì nổi. Tên địch bên phải không biết rõ nội tình nên mũi kiếm đã đâm trúng đích nhưng cứ như đâm vào cái yên da và do dùng sức quá mạnh mà người Tần Mục hơi xiêu sang phải nên kiếm không chọc được vào thịt mà chỉ cứa lướt trượt đi. Biến cố ngoài dự định, tấn mã bộ cũng bị lực thô của bản thân kéo bênh lên nên lòng muốn thân mình tránh khỏi chưởng của đối phương nhưng đâu có được như ý muốn! Chỉ nghe "sật" một tiếng xương ngực phải đã bị ba mũi cắm phập vào, thương tích sâu tận trong nội phủ chỉ kêu được một tiếng thê thảm thì miệng đã vọt máu, thân xác đã đổ nhào trên mặt đất. Tần Di không muốn để ông lại nên cố đối phó với tên phỉ ở bên trái bèn dốc toàn lực cùng ba đại hán là đệ tử của Tần Mục cũng cùng một ý một lòng với cháu gái thầy.

Tên phỉ bên trái này còn mạnh còn hung hơn, nhưng gặp bốn người liều mạng nên đâu dễ đối phó. Tên đồng bọn bên phải thét lên tiếng rú thê thảm càng làm gã phân thần loạn ý, bị Tần Di thừa thế thọc cho một kiếm trúng trước tim, mũi kiếm trượt xuống dưới, mở toang lồng ngực. Diệt xong hai tên phỉ mai phục tuy chỉ phải thi triển có vài ba chiêu

nhưng chỉ trong khoảng thời gian thi triển hai ba chiêu đó đã đủ để bọn phỉ ở phía Bắc đuổi tới nơi. Cùng lúc cha con Đường Thông cũng vượt tường ra thì lại bị ngay bọn phỉ ở phía Nam cuốn vào cuộc đấu. Trước khi vào cuộc đã có ước hẹn, Tần Mục không thể không chiếu cố đến cha con Đường Thông bèn nói:

- Đường lão đệ, bảo lệnh lang cùng Di Nhi chạy trước đi!

Đường Thông cũng đã dặn trước con trai nhưng Đường Thư lại không chịu chạy.

Tình hình đã không thể dềnh dang được nữa, cứ tranh chấp nhau nên chạy chưa được xa thì lũ phỉ đã đuổi kịp. Tần Di vốn không muốn chạy thấy bọn phỉ đuổi áp tới gần có chạy cũng chẳng kịp nữa. Thế là ông cháu, thầy trò Tần Mục năm người, cha con Đường Thông, Đường Thư cùng bộ hạ, vốn cũ có tám người, trong cuộc đào thoát ở Đường Trang một gã bị chém gẫy tay không đi theo, còn có bảy. Cả hai tốp cộng lại mười hai người. Bọn phỉ mai phục ngoài trạm đầu có mười sáu tên, chết mất bốn cũng còn mười hai tên. Hai bên số người ngang nhau, đánh nhau thành cục diện một chọi một.

Tuy nhiên đã đánh nhau, sống chết, thắng bại

quyết định ở võ công cao thấp, chứ đâu phải quyết định ở số người nhiều ít mà sự thực ở đây trình độ võ công làm sao bằng nhau được, lại còn kinh nghiệm, cơ trí... có quan hệ với nhau rất mật thiết. Tần Di mỗi mình là con gái lại trẻ tuổi nhất, hoả hầu chưa đủ, kinh nghiệm trận mạc chẳng có mấy, nên bắt đầu vào trận kịch chiến, cô ta là đối phương chú ý của mọi người, cô không an tâm về ông nội thì Tần Mục lại càng chẳng an tâm chút nào về cháu gái nên hai ông cháu cứ phải kề vai sát cánh chiến đấu với địch. Bề ngoài là một chọi một thực tế là ông cháu liên thủ chống địch mà thời giờ Tần Mục phải bỏ ra chiếu cố cho cháu gái rất nhiều vì cứ phải đánh kiểu nhùng nhằng như vậy nên công lực cũng như chiêu thuật đấu pháp của Tần Mục cũng bị ảnh hưởng khá lớn, còn có thể nói là khá nghiêm trọng là khác. Trải qua ba chục chiêu lằng nhằng như vậy ông ta là người bị thương trước tiên dù không nặng lắm: đùi trái của ông già bị mũi kiếm của địch rạch một vết thương dài hơn tấc ta. Chiếu lý ra mà nói cũng không trở ngại gì lớn lắm. Có điều cốt nhục thương nhau, Tần Di thấy chân ông nội chảy máu ròng ròng không ngừng đỏ ướt đẫm cả bên ống quần nên quá quan tâm đến vết thương không còn chuyên chủ đánh địch, tình hình càng lâu càng xấu.

Tần Mục vừa sợ vừa tức. Sợ cho hai ông cháu khó thoát kiếp nạn lớn, tức cho cháu gái không chịu vâng lời không chịu chạy đi. Đối thủ của hai ông cháu là hai gã đại hán tuổi độ tứ tuần, biết rõ chỗ yếu của đối phương nên càng công kích mạnh mẽ, gấp rút, càng đánh càng hiểm độc, ác liệt. Mười chiêu đánh ra thì đến bảy là chĩa mũi dùi vào Tần Di còn đối với Tần Mục thì đâu có dễ đánh đòn tâm lý. Một chọi một, Tần Di nguyên đã không đấu nổi, bọn phỉ lại đổi cách đánh hợp sức tấn công Tần Di làm cho chiêu thức của cô càng lâu càng loạn. "Soẹt", trước ngực cô đã bị tên phỉ rạch một nhát kiếm. Tên phỉ này thủ đoạn rất hạ lưu, kình lực của gã dùng chỉ vừa đủ cốt rạch toang áo mặc chứ không chạm đến thịt da, nên mỗi khi Tần Di vung kiếm ra chiêu thì lại bày cả da thịt trước ngực ra hết làm Tần Di ngượng chín cả người, đỏ mặt tía tai.

Tần Mục càng tức giận thiếu điều thổ huyết. Mà lợi hại ở đây là sự liên quan đến nhau, liên quan đến sức chiến đấu của nhau, nên ông cháu Tần Mục lâm vào thế hạ phong. Ba tên đệ tử cũng không nén nổi giận, không giữ nổi khí, lúc đầu họ đấu với địch vẫn tương đương nhưng không giúp được nhau, giờ thì ý loạn, tâm động, khí phù (nổi) thế là cũng rơi vào chỗ kém thế, chẳng những không nói đến

chuyện giúp được ai mà giữ được mình đã là cả một vấn đề. Đường Thông đánh có ưu thế hơn cả. Phát hiện thấy ông cháu Tần Mục bị kém thế trông thật là thảm hại thì dồn dập tấn công mạnh buộc đối thủ phải lùi rồi bắn trộm ra hai mũi tên lạnh đó là loại "truy hồn đinh" bằng thép làm quạt thừa ra. Hai tên phỉ đang uy hiếp ông cháu Tần Mục đang vừa đánh vừa viện trợ cho nhau nhưng coi bộ giúp đỡ chẳng ăn thua gì nên bọn chúng dương dương đắc ý quên nghĩ đến bản thân mình sơ hở quên đề phòng nên một tên lập tức bị tên lạnh bắn chết. Còn tên phỉ kia bất ngờ kinh hoàng "rúm cả tứ túc" hơi lộ vẻ đờ đẫn. Tần Mục nắm được cơ hội ngàn vàng vươn thiết chưởng chặt gẫy cánh tay tên phỉ vô lại nhưng xấu số kia. Cũng cùng một lúc đó, trong ba đồ đệ của Tần Mục có người tên là Phùng Khải vội vàng muốn giúp ân sư, chẳng may lỡ tay nên đã chết dưới lưỡi kiếm kẻ thù. Tiếng kêu thê thảm tiếp liền làm kinh động toàn trường. Truy hồn đinh cũng rước về các loại ám khí ác độc. Trong đám đồ đệ của Tần Mục thì Phùng Khải là đàn anh, gã chết làm hai sư đệ như phát cuồng, hai cây kiếm như được thần linh giúp đỡ bỗng nhiên tăng thêm uy lực, chỉ trong chớp mắt đã cùng trôi chảy làm hai tên phỉ bị thương dưới mũi kiếm. Không hẹn mà gặp cả hai cùng tìm

tên phỉ đã giết Phùng Khải.

Đường Thông cũng mải đánh lén người khác mà quên phòng bị bản thân, tự dưng bỗng cảm thấy khuỷu tay tê dại, truy hồn đinh tuột khỏi tay rơi xuống đất. Tên phỉ đang đấu với Đường Thông vẫn đang đứng vững tấn bèn đổi sang dấn bước lên. Tay phải Đường Thông không cử động được nhưng đời nào lão chịu bó tay đợi chết, tai trái mau lẹ giơ truy hồn phiến lên, vừa đỡ vừa lùi, tình hình thực là nguy hiểm. Mải giải vây cho ông cháu Tần Mục, lại quên để ý đề phòng ám toán nên Đường Thông đã bị thương, ông cháu Tần Mục cũng chẳng kịp xem vết thương của bản thân đã vội xông tới cứu viện. Ở mấy chỗ khác cũng có chết, có bị thương, phải giữ cho được tinh thần vì thời gian còn dài, không có lợi cho họ. Cuộc kịch chiến từ phân tán dần dần tụ cả vào một nơi. Đó là do sự phát động ngầm của Đường Thư vì có như thế mới dễ giúp đỡ được nhau và có đối sách tập trung. Phía phỉ cũng như đồng tình hoàn tất cho ý đồ đó của Đường Thư. Trong tình hình ý đồ cả hai bên gần giống như nhau, nên mục đích rất mau đạt được.

Bỗng từ trong bóng tối bên ngoài đấu trường có tiếng âm thầm cất lên bảo:

- Lùi về giữ bốn góc, dùng ám khí chiêu đãi bọn chúng!

Biết là trong bóng tối vẫn còn có địch. Bọn phỉ nghe lệnh lập tức làm ngay, hét lên mà lùi cả lại, có vẻ rất quy củ, nhanh nhẹn, Tần Mục bảo:

- Đứng dựa lưng vào nhau, hợp sức đỡ nhau chống địch!

Từ trong bóng tối vang lên tiếng cười lạnh lùng nói:

- Xem các ngươi chống cự được bao lâu nữa? Bắn từng loạt cách quãng!

Tiếng hô vừa xong, ám khí đã từ bốn phương tám hướng bắn tới như mưa rào...

Trong tiếng "Tinh! Tinh!". "Keng! Keng!Keng!" dầy đặc vang lên, những điểm sáng lạnh như mưa sao vùn vụt bay qua bay lại. Trận ám khí đầu tiên đã bị đẩy lùi. Tiếng nói âm thầm lại cất lên:

- Thiết Diện Phán quan tuổi già sức yếu, lại chảy máu nhiều, cho lão nghỉ một lát.

Tần Mục tức tưởng nổ phổi. Đường Thông truyền thanh bảo:

- Tần lão! Đó là tiếng Phạm Phụng Dương, người này thâm hiểm và tàn độc vô cùng, đừng có trúng

kế của gã!

Tần Mục biết rõ là địch đang kích động mình bèn hết sức dằn cơn giận xuống, rồi nói:

- Không thể đứng trơ ra ở đấy để đợi đòn được, thế cũng không phải là biện pháp hay. Trận thế không biến đổi, giờ nghe khẩu lệnh của ta nhất tề hành động chạy về phía trấn. Chú ý đấy nhé! Hành động!

Một khi đã nhất trí hành động, động tác đồng thời, chín người như một lệnh vừa ra đã chạy được năm sáu bước. Nhưng họ vừa hành động thì ám khí đã bay tới như mưa rào dầy đặc thế là lại bị cản trở lại. Trong bóng tối lại vang lên tiếng cười như điên dại:

- Có ý tứ đấy! Các người chỉ cần chạy thế trong năm lần mà không ngã người nào thì bản sơn chủ sẽ mở một mặt lưới tha cho các người chạy!

Đường Thông nói:

- Ngươi nói có đáng kể không chứ?

Tiếng người trong tối lại bảo:

- Ngươi ăn cây táo rào cây xoan, tội không thể tha được...

Đường Thông cắt lời nói:

- Ta ở lại ngươi có chịu để ông cháu Tần lão ra đi không?

Đường Thông đã trúng độc ở ám khí tự liệu khó mà sống nổi nên quyết tâm lấy cái chết chắc chắn của mình đổi lấy sự an toàn cho người khác. Tần Mục tuy biết Đường Thông trúng ám khí nhưng không biết là ám khi có chất độc, bảo:

- Lão đệ, chết sống cùng nhau, chết cả đống còn hơn sống một người, việc gì phải cầu xin ơn huệ của gã.

Tiếng nói trong bóng tối lại cất lên:

- Người đời thường nói Thiết Diện Phán quan nghĩa vút trời xanh, lời nói nặng như núi, hôm nay được gặp quả là không phải hư truyền. Thử xem với hào khí của lão năm lần tấn công làm ba đợt, chỉ cần xông được qua vòng vây, kể cả cha con Đường Thông cũng tha luôn!

Tần Mục đời nào để ý đến trò của gã bày ra, thừa cơ gã đang phân thân vì mải nói bèn ngầm ra lệnh lại di chuyển tốc độ nhanh lượt nữa. Đương nhiên phóng ám khí cũng vẫn những người ấy và lần này phóng ám khí ra vẫn như thế không sai chạy. Nhưng không hiểu đã xảy ra trục trặc gì mà ở mặt chính Tây là phía bọn Tần Mục muốn chạy lại

không thấy ám khí phóng ra. Bọn Tần Mục lần này cảm thấy nhẹ nhõm hơn. Gã vẫn nói léo nhéo trong bóng tối vô cùng nhanh trí hiểu ngay là có biến bèn hỏi:

- Vị bằng hữu nào quang lâm vậy?

Một giọng nữ lạnh lùng cất lên:

- Ta đây, Nguyệt Phách Truy hồn đây!

Người trong bóng tối cười lên, tiếng cười sao mà cuồng dại, lạnh lùng, ngạo nghễ.

Gã nói:

- Sao không nói là "Chưởng để du hồn" (hồn lang thang chết dưới đáy chưởng).

Giọng nữ lạnh ling lại cất lên:

- Nói vậy ngươi là Phạm Phụng Dương chính cống ư?

Người ở trong tối nói:

- Thế sao ngươi không biết lại mà xem đúng không?

Giọng nữ lạnh lùng lại nói:

- Ta tới thì dễ thôi, chỉ sợ ngươi lại chuồn vội!

Người trong bóng tối nói:

- Có nói đùa! Bản sơn chủ chỉ sợ người không sinh con cho ta thôi, ngoài ra ta còn sợ gì nữa?

Bốn phía bỗng vỡ oà ra tiếng cười nhạo. Tiếng cô gái lạnh lùng cũng cười "khì khì" mấy tiếng cười nhạt, và hiện thân ra ở phía chính Tây thướt tha đi vào giữa đấu trường, tức là không ăn mặc quần áo con trai mà trông hình dáng cũng không giống Hiểu Mai. Đi bên cạnh là một cô gái nữa ăn mặc như a hoàn theo hầu, không hiểu là ai? Người trong bóng tối cũng hiện thân ra ở phía Đông, dưới ánh trăng trông thật lịch sự thong dong, quả đúng là Phạm Phụng Dương, chỉ tiếc là bên ngoài là bình vàng dát ngọc, bên trong chứa đầy nước bẩn?

Lúc này bọn Tần Mục đã thừa cơ phá vây chạy ra ngoài, một mặt đề phòng tránh bị thương, một mặt vẫn để tâm theo dõi diễn biến trong trường nên không chạy xa, cũng dễ thấy là ở đó khi cần thiết có thể giúp hai cô gái kia một tay.

Hai bên dần dần sáp lại gần nhau, không khí ngày càng căng thẳng. Lúc này khoảng canh ba, trăng treo giữa đỉnh trời, hai bên hình dạng, mặt mũi thấy nhau càng rõ hơn. Còn cách nhau chừng ba trượng, Phạm Phụng Dương ngạc nhiên dừng bước hỏi:

- Các ngươi thật sự là ai? Biệt thự ra sao rồi?

Nhìn hình dáng bề ngoài Phạm Phụng Dương đã

nhận ra hai cô gái: một là Tiểu Mai, hai là Tiểu Liên là thị tỳ hầu hạ bên mình Cát Lâm không còn sai nữa. Tiểu Mai nói:

- Ngươi là ai?

Phạm Phụng Dương lắng nghe giọng nói thấy như quen lại như lạ, có vẻ đúng lại có vẻ khác, chú ý xem lại dung mạo thì không thấy dấu vết hoá trang thì trong lòng nổi lên nỗi kinh sợ, nghi ngờ bất định, bèn trầm giọng hỏi:

- Biệt thự thực ra đã xảy ra việc gì?

Coi vẻ mặt, nghe giọng nói, có vẻ "biệt thự họ Cát" được gã vô cùng quan tâm.

Tiểu Liên nói khẽ:

- Biệt thự bị phá rồi. Chủ nhân đã qua đời.

Phạm Phụng Dương ngạc nhiên hỏi dồn:

- Ai là chủ mẫu (bà chủ), Cô Lâm hiện tại ở đâu? không thể đốt chết đông người như vậy! Cho là bị hủy, thế ai ra tay độc?

Tiểu Liên phân tách tỉ mỉ giọng nói và giọng điệu lời lẽ nghe được có vẻ kỳ quặc, thì càng hạ giọng thêm nói:

- Cậu thật là Phạm Phụng Dương ư?

Phạm Phụng Dương đáp:

- Ta là Châu Mục!

Tiểu Mai "hứ" một tiếng, nói:

- Ngươi không phải!

Châu Mục nói:

- Ngươi không tin thì coi đây!

Nói rồi tiện tay lọt mặt nạ da người xuống để lộ ra một khuôn mặt thanh tú. Tiểu Liên nhìn kỹ thấy quả nhiên là Châu Mục thì không nén nổi toàn thân run rẩy đang định thổ lộ chân tình thì Tiểu Mai đột ngột quát lên:

- Tỷ tỷ chớ mắc lừa! Gã không phải Châu Mục đâu!

Không nói thêm nhiều lời, cô như điện chớp tuốt kiếm chém ngay. Tiểu Liên không ngờ Tiểu Mai bị kích động đến như vậy muốn ngăn thì đã muộn sợ hãi kêu lên:

- Mai tỷ nương tay!

Sợ Tiểu Mai làm Châu Mục bị thương, Tiểu Liên vừa kêu vừa chạy đuổi theo mà không biết trong lúc gấp gáp một tiếng gọi "Mai tỷ" đã lộ rõ chân tướng, Tiểu Mai là Hiểu Mai hoá trang, "Tiểu" với "Hiểu" cùng âm đọc nhưng khác chữ, khác nghĩa. Còn Tiểu Liên là Cát Lâm tự hoá trang thành, vì thế từ giọng

nói đến hình dạng mười phần giống cả mười. Việc hoá trang của Hiểu Mai cũng không có vấn đề gì lắm, chỉ có ngôn ngữ, cử chỉ, trong một thơi gian ngắn ngủi chẳng làm cách nào học giống được ngay. Giờ trong tay Hiểu Mai đang cầm thanh Tuyệt Tình Kiếm chém sắt như bùn, Cát Lâm tuy không phải là hạng võ nghệ loàng xoàng nhưng so với Hiểu Mai còn kém cả bậc nên không sao đuổi kịp, chỉ biết lo sợ quá gào lên gọi:

- Mai tỷ...

Hiểu Mai nói ngay:

- Trên mặt gã còn lớp mặt nạ nữa...

Phạm Phụng Dương tưởng hoá trang như vậy chắc mẩm Hiểu Mai sẽ giữa chừng ngừng tay nào ngờ Hiểu Mai mắt sắc bén biết thừa sự giả dối lại không chịu ngừng tay, thế tất gã sẽ bị bỏ mạng dưới cây kiếm tuyệt tình. Nhưng nhân lúc biến kế đúng dịp gã muốn giả vờ nữa nhưng làm sao giả vờ nổi. Cũng phải nói tiểu ma Phạm Phụng Dương thân mang võ học cả hai phái chính tà và hôm nay cũng chưa đến ngày quả báo nên khi lưỡi kiếm chém ra, gã dời xiên sang bên nhanh như chớp cùng lúc phất ngang tay áo đánh vào thân kiếm.

"Soạt" một tiếng, Tuyệt Tình kiếm chém vào giật ra, áo rách máu chảy. Phạm Phụng Dương cái "túi khôn" cũng hoảng đến bay hồn bạt vía đâu còn dám lưu lại, rú lên một tiếng thét dài vang động, bốc mình chạy nhanh như biến. Hiểu Mai chém một kiếm thuận lợi, báo được thù rửa được hận giờ gặp cơ hội hiếm có trước mắt sao chịu bỏ qua, lăng mình đuổi theo đến cùng. Bỗng có hai gã áo vàng vung kiếm lao tới chắn đường, bốn ngọn binh khí nhằm vào các bộ vị yếu hại mà công kích. Hai tên áo vàng dùng binh khí giống nhau, tay trái sử dụng roi sắt, tay phải cầm kiếm, roi sắt che cho kiếm sắc uy lực vô cùng, kiếm đâm vào ngực sườn gió rít lên như còi. Hiểu Mai hận quá, răng ngà nghiến chặt nói:

- Làm "trành" cho hổ, có chết chưa hết tội, coi đây!

Lật kiếm một cái, ánh bạc dàn dụa, kiếm tránh roi sắt nhằm vào người. Hiểu Mai quá hiểu bọn áo vàng này toàn là võ sĩ tâm phúc, nanh vuốt đắc lực của tiểu ma Phạm Phụng Dương, rất là trung kiên với chủ nên đời nào Hiểu Mai còn nương tay. Một thức "phật quang phổ chiếu" (ánh sáng Phật rọi chiếu khắp nơi) là tuyệt nghệ thần công của sư môn lập tức được thi triển. Trong ánh kiếm quang dàn

dụa một tên chết tại chỗ còn một tên bị cụt đến tận khuỷu. Chỉ một chiêu một chết một bị thương dưới lưỡi kiếm tuyệt tình, không để ý đến tên cụt tay sống chết ra sao Hiểu Mai đuổi theo rất gấp. Phạm Phụng Dương xông ra ngoài đấu trường lại gặp Tiểu Lan với Tiểu Cúc. Đến giờ thì gã đã hiểu "biệt thự họ Cát" đã bị san bằng mà hai a hoàn này có khi cũng là cường địch giả trang. Gã bèn quát lớn:

- Kẻ nào chặn ta là chết!

Gã bị thương ở cẳng tay trái, thầm liệu bên ngoài trường đấu chắc vẫn còn kẻ địch mạnh chặn đường nên trong khi chạy đã rút sẵn binh khí vừa hét lên hăm dọa vừa vung đánh vào hai cô gái. Đó là một cặp kích ngắn. Thông thường cây kích có một mặt hình trăng lưỡi liềm gọi là "nguyệt nha", cây kích của gã dùng lại có hai mặt "nguyệt nha" lại còn mở miệng, vừa nhọn sắc, vừa nặng nề, nhằm mục đích chống lại kiếm pháp của anh em Công Tôn Khải. Cặp kích này chế tạo kiểu đặc biệt chỉ liếc nhìn cũng thấy vừa đẹp đẽ vừa đầy uy lực.

Phạm Phụng Dương đã đoán không lầm, hai a hoàn chặn đường là Tiểu Lan với Tiểu Cúc chính là Đỗ Vân với San San giả trang. Đôi kích ép gió đánh tới. Đỗ Vân tay trái thanh Côn Ngô tay phải Thiên

Long kiếm, hai lưỡi cùng vung lên vọt ra muôn đạo hào quang vừa chặn vừa đỡ lên. San San thì lúc phải lúc trái, thấp thoáng thân mình nhanh như chớp tránh lưỡi kích chính bên trái của Phạm Phụng Dương, bỏ kiếm dùng chỉ phong "Băng Phách thần công" đánh vào hai huyệt của gã.

Cách ăn ở cư xử của Phạm Phụng Dương tuy cực điểm tồi tệ, võ công thì hung ác, nhưng lại luyện tới trình độ đỉnh cao. Chỉ liếc mắt qua đã nhận ra kiếm pháp của Đỗ Đan sử dụng là Phi Long kiếm pháp mà xưa kia Mục Dã Phi Long đã từng sai trấn giang hồ đồng thời thi triển cả "Ngọc long kiếm ảnh" là tuyệt nghệ lưu truyền ở Thiên Sơn. Chính chiêu kiếm này nằm ngoái Đỗ Vân từng sử dụng đánh cho Thượng Quan Dật bay hồn bạt vía rời cả binh khí khỏi tay mới toàn mạng. Đó là chuyện sau này Phạm Phụng Dương nghe chính miệng Thượng Quan Dật kể lại. Giờ trông thấy tận mắt, uy lực của chiêu kiếm còn lớn hơn nhiều so với Thượng Quan Dật kể mà gã đã hình dung. Phạm Phụng Dương đã từng học lén tuyệt nghệ của Thiên Sơn nên dù là chiêu thức này cũng không dễ gì giữ được gã: chiết giải, quấn, đỡ chiêu này gã đều làm được vì vậy gã cười thầm trong bụng mà miệng thì nói:

- Múa búa qua cửa Lỗ Ban!

Vừa mới nói vậy đã thấy thân trên lạnh toát một cách kỳ quặc. Ngày "tam cửu" giá rét sau tiết Đông chí so với cơn giá lạnh này còn thua xa, phải nói là rức buốt tận xương tủy, có cảm giác như xương muốn nứt, máu huyết đông giá lại. Chẳng cần nhìn lại, bằng vào trực giác, Phạm Phụng Dương đã biết ngay cô gái đóng giả Tiểu Cúc là ai, thậm chí gã còn biết cô đã xuất thân từ môn phái nào, đọc sách gì và vừa tấn công vào bộ phận nào của cơ thể. Vừa lúc đó trong tai gã ong ong vang lên tiếng rú tuyệt mệnh của tên đệ tử nanh vuốt, gã hiểu ngay là Hiểu Mai cũng sắp tới ngay. Lưu manh chẳng sợ thiệt thòi trước mắt "tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách", ba mươi sáu kế chuồn là kế trên hết!

Mọi diễn biến diễn ra trong óc Phạm Phụng Dương đầy đủ nhưng thật ra chỉ đủ thời gian một tia sáng loé lên trong đêm đen, vì chiêu thức của gã với Đỗ Vân đều đánh ra chưa trọn và chỉ phong của San San chưa chạm tới mình gã. Phạm Phụng Dương đầu óc rất lanh lợi, giảo hoạt, phản ứng thì linh hoạt quyết đoán nhanh đến như vậy, cảm thấy không đúng lập tức biến đổi ngay. Lúc này cây kích bên trái của Phạm Phụng Dương đánh ra mới nửa

đường, thế đánh xuống không đổi nhưng lại tăng thêm hai thành lực tiến bước né mình, còn kích tay phải lật ngược mà đưa lên. Rồi nghe một trận tiếng binh khí chạm nhau kêu vang và đốm lửa toé ra như ngàn sao, Đỗ Vân lùi lại hai bước ngực pháp phồng thở dốc, trên mặt đất nằm rớt lại một cây kích, còn Phạm Phụng Dương đã đứng len vào giữa hai cô gái phi mình lên mà chạy biến mất. Băng phách thần chỉ của San San thế là cũng đánh vào khoảng không.

- Tam tỷ, chị bị thương rồi ư?

San San rất quan tâm hỏi. Cô cho là Đỗ Vân bị thương nên không dám rời xa và quyết không đuổi theo nữa. Hiểu Mai và Cát Lâm cũng chạy vội tới không giấu nổi kinh sợ hỏi:

- Tam muội, sao trông sắc mặt em kém quá... hay là...

Đỗ Vân đã từ từ thở lại bình thường bảo

- Không có gì, chỉ bị huyết khí phù động một chút thôi, giờ tốt rồi. Đuổi theo!

Hiểu Mai đâu chịu tin ngay.

- Tên tiểu tặc này giờ không phải như ngày trước, một mình đấu chọi một với gã chúng ta chưa làm được đâu. Tốt nhất là đừng dùng kiểu đá chọi đá lấy

cứng chống cứng mà phải chuẩn bị kế hoạch thật chu đáo vì kế hoạch của Châu Định làm không thông đồng bén giọt rồi. May mà đã giành được hang ổ của gã, không sợ gã chạy đằng trời đâu! Mà còn phải đợi Khải ca tới, ta lại càn quét sào huyệt của gã trận nữa!

Nguyên là sau khi rời Hải Thành, mọi người theo kế hoạch của Cát Lâm hoá trang đến gặp Phạm tặc để báo tin dữ nếu tiện thì xử trí gã luôn trừ hại cho giang hồ. Dĩ nhiên trong lòng Cát Lâm rất nóng ruột muốn trinh sát xem Châu Mục bây giờ ra sao nếu còn sống thì cứu ra, nếu đã chết thì báo thù. Công Tôn Khải dẫn người đi sau chờ tiếp ứng.

Nhờ bắt được mấy cái "lưỡi sống" thì được biết ở mé đông ngoài rìa Thần Binh Động là nơi Phạm Phụng Dương đang ở đó, ngoài ra gã có một chỗ trú chân khác chỉ thấy gọi tên là "Yết tử câu" (khe con Rết) nhưng không biết vị trí chính xác ở chỗ nào.

Nào ngờ khi đến Liêu Đông lại cần phải đi nữa. Nguyên nhân là vì Ấn Thiên Lam bị thương ở chân bề ngoài thấy không có gì trở ngại nhưng khi hành động mới thấy đau đớn kỳ lạ thấu tận xương. Công Tôn Khải ban đầu định đưa nàng về Cẩm Châu nhưng lại sợ bốn cô gái đấu không lại gã Phạm Phụng Dương gian trá mà chống lại thuốc độc của

Phạm Phụng Dương lại không thể không có Ấn Thiên Lam. Suy đi nghĩ lại thấy kiểu gì cũng không ổn, bèn ở lại Liêu Đông đưa Ấn Thiên Lam đi kiểm tra, chẩn trị nếu như y học ngày nay có máy móc hỗ trợ sẽ tìm ra Ấn Thiên Lam bị đau thần kinh chân, chỉ nghỉ ngơi ba ngày lại có thể phục hồi được hoạt động như cũ. Chính vì thế hôm nay Ấn Thiên Lam mới đi tới trấn Sơn Khẩu và vì thế mà tốp của Công Tôn Khải mới bị chậm trước mọi việc xảy ra như đã kể, nếu không thì hôm nay Phạm Phụng Dương đã bị quả báo làm sao chạy thoát.

Cát Lâm thì vô cùng lo lắng sốt ruột nhưng Phạm Phụng Dương chạy đâu không thấy tăm hơi gì, còn Yết Tử câu ở đâu nào ai biết? Cũng đành tìm những người hiểu biết và quen thuộc địa lý hình thế các nơi dò hỏi tin tức Châu Mục ra sao nên cũng không tiện mở lời. Hiểu Mai nói:

- Nơi ấy tôi đã đi qua rồi, cũng có người thuộc đường. Trước tiên chúng ta cứ lên trấn đã!

Thế là bốn cô gái quay trở về trấn.

Đường Thông, Tần Mục chịu ơn người đâu chỉ nói mỗi chữ "cảm ơn" là xong đành là cứ đi theo vì họ không đi được, không dám bỏ đi mà cũng không nỡ bỏ đi!

Trải qua bằng ấy sự kiện trong lòng họ càng hiểu rõ là Phạm Phụng Dương đã căm hận rồi nay càng căm hận họ hơn, chỉ cần tìm thêm được kẻ viện trợ là gã nhất định sẽ sớm tìm họ "tính sổ, đòi nợ". Một ngày chưa trừ được Phạm Phụng Dương họ còn một ngày chưa được an cư lạc nghiệp, huống hồ còn bao nhiêu người chết không thể chết uổng vô ích như vậy, mà muốn huy động lực lượng của mình thì họ không có đủ để hy vọng chế phục được con người Phạm Phụng Dương. Dựa trên mấy nhân tố, điều kiện cần thiết đó, họ không đi nữa, một số đi giúp những người bị thương còn với những người chết thì có một bộ phận đi ở xa xa để canh phòng. Bốn cô gái trong bọn San San đi tới, ông cháu Tần Mục đón tiếp đưa lên lầu. Tần Di vái mà nói:

- Đa tạ bốn vị đại cô nương đến đúng lúc, cứu được tính mệnh ông cháu tôi!...

Bốn cô gái tránh vội sang bên, Hiểu Mai nói:

- Cô nương đừng xưng hô như thế, chúng tôi tuổi tác cũng chẳng hơn kém bao nhiêu, nếu không thấy xa cách gọi là tỷ tỷ cũng được rồi!

Rồi quay sang Tần Mục, Hiểu Mai nói:

- Tiền bối vì sao lại kết oán với Phạm Phụng Dương?

Tần Mục thở dài rồi nói:

- Ông cháu lão hủ căn bản không hiểu về gã, còn biết oán ai?

Nói vậy rồi đem tình hình đã qua kể lại một lượt, còn oán thù đối với Đường Thông coi như hiểu lầm. Hiểu Mai nói:

- Đường Trang chủ hiện nay ở đâu?

Tần Mục nói:

- Ông ta bị trúng ám khí có độc giờ đang hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Hiểu Mai kinh sợ nói:

- Trúng phải ám khí có độc gì, xin đưa tỷ tỷ tôi lại xem sao.

Tần Mục mừng quá trời là mừng nói:

- Nếu cô nương có thể cứu chữa được thì hay quá rồi!

Hiểu Mai nói:

- Tôi cũng chỉ biết một chút vẩy ngoài thôi nhưng có sẵn thuốc giải thượng hạng.

Cũng không xa lắm, mới chuyện trò có thế đã đến chỗ Đường Thông. Vết thương trên mu bàn tay, nhìn thấy ngay. San San lẹ miệng hầm hầm nói:

- Lại vẫn cái đồ hại người này!

Tần Di lấy làm lạ hỏi:

- Tỷ tỷ cũng biết ư?

- Đây là "Hắc Phong thích" (nọc ong đen), bản thân đã độc lại luyện với thuốc kịch độc nên độc vô cùng, anh chị tôi đều bị hại cả nên gì mà không biết.

Hiểu Mai lấy lọ thuốc hoàn, đổ ra bốn viên nói:

- Cho Đường trang chủ uống hai viên, cho thiếu trang chủ uống hai viên.

Nguyên Đường Thư thấy bố bị trúng ám khí, không biết có độc ra sao đã dùng tay rút ra, ai ngờ cũng trúng độc luôn ngón tay nên bây giờ đã tím đen lại và bắt đầu hơi sưng phù. Đường Thư nhận thuốc:

- Kính tạ ơn nữ hiệp đã ban thuốc cho Đường Thư. Đây là gia phụ!

Hiểu Mai nói:

- Thiếu trang chủ khỏi phải đa lễ, giờ hãy uống thuốc đi đã. Đợi đến trấn tìm nơi nghỉ đỡ rồi sẽ dùng thuốc đồ ngoài.

Đường Thư lại cảm ơn không ngớt.

Do Hiểu Mai dẫn đường, mọi người dìu dỗ nhau đi trấn Sơn Khẩu. Bọn phỉ tuy đã tan chạy nhưng cũng khó tránh chúng có thể ẩn nấp lại để ám toán

nên mọi người vừa đi vừa phải lo chú ý động tĩnh chung quanh. Đến trấn khẩu, Đỗ Vân như cảm thấy điều gì đó liền bay vọt về phía trước ai ngờ lại chụp vào khoảng không. Tuy thế nhưng mọi người càng đề cao cảnh giác. Sau khi đi vào thị trấn, Hiểu Mai đưa mọi người đi thẳng đến hàng bánh của lão Trưởng "Bạn tử" (Béo). Gõ cửa mấy lần, mặc dầu Trưởng Hi và cha con Quan Hồng tuy vẫn chưa bỏ chạy, nhưng cửa hàng bánh vẫn không dám mở cửa. Hiểu Mai vào tìm không ra ai, đành phải tự mở cửa bảo:

- Lão Trương "béo" chẳng hiểu chạy trốn đâu rồi, khắp nhà toàn đất bụi...

Còn đang nói chưa trọn câu bỗng có người cắt ngang lời hỏi:

- Các người là ai, nửa đêm khuya khoắt sao dám vào chiếm dụng nhà người ta?

Hiểu Mai lắng tai nghe đợi người kia nói xong mới hỏi giọng riễu cợt:

- Ông có phải quản sự họ Quan đó không?

Người kia hỏi:

- Cô nương là...

Đến lúc này thì Hiểu Mai không còn nhẫn nại được nữa bèn bảo:

- Đến tiếng tôi mà ông cũng nghe không ra ư?

Bỗng nghe tiếng đàn bà nói:

- Phải Công Tôn công tử không?

Từ một nhà đối diện với cửa hàng mở toang cửa, trong nhà bước ra bốn người dẫn đầu là Quan Hồng, Trương Hi theo sau là Quan Triệu Tường và Tiểu Hoàn. Quan Hồng chen chạy trước, chăm chú ngắm nghía Hiểu Mai hồi lâu rồi mới chào xin lỗi bảo:

- Lão hán đáng chết. Công tử đóng giả trang thế này, hình dạng đổi khác đâu dám nhận là quen.

Lại nhìn bốn cô gái rồi lại nói:

- Vị nào là trường chủ nhà tôi?

Ông ta cho là Ấn Thiên Lam cũng có mặt trong số bốn cô gái. Một cô trong bốn cô cười hỏi lại:

- Ông nghe ra tôi là ai nào?

- Cô là Mục tiểu thư, đôi mắt to thông minh kia giấu lão sao được!

Người hỏi lại là San San, cười bảo:

- Ông cũng chẳng ngốc đâu. Đại tỷ bị thương, đi chậm. Chưa tới.

Bố con họ Quan nghe phát sợ đang hỏi dồn hỏi dập tình hình ra sao thì từ xa đã có người cất lời bảo:

- Ai bảo ta không tới?

Mọi người ngoảnh cả về phía có tiếng nói. Trăng tà sắp lặn chỉ thấy người kéo đến rất đông nhưng không nhìn rõ mặt người. Bỗng Hiểu Mai hạ giọng nói:

- Bên là Ấy tỷ tỷ, không sai rồi! Nhưng để ý số người đến phía bên kia!

Công Tôn Khải đỡ Ấn Thiên Lam đi, chỉ chốc lát đã tới gần. Tiểu Hoàn kéo tay Quách Triệu Tường mừng rỡ chạy tớn đón.

Thật bất ngờ, số người đến theo kia bỗng ẩn nấp đâu cả. Không gian đột nhiên trở nên ngột ngạt, căng thẳng...

Hồi mười sáu

LẬT NHÀO HANG MA

Tốp người của Công Tôn Khải tới trấn Sơn Khẩu, vừa sắp cùng bọn Hiểu Mai hội họp thì phía Tây trấn khẩu có người kéo đến. Vì nghe thấy phía này có tiếng người nói chuyện nên bọn người kia lập tức ẩn nấp ngay, động tác rất nhanh nhẹn lại rất thần bí. Giờ này phút này, trừ phe đảng của Phạm Phụng Dương ra còn đoàn người nào khác? Không hẹn mà giống nhau, tất cả đều nghĩ như vậy. Bố con Quan Hồng thấy Ấn Thiên Lam thì nỗi lo lắng trong lòng cũng được an ủi, những người bị thương được đưa vào nhà. Chỉ một lát sau đã đóng cửa ngõ, thắp đèn để cho đêm tối bên ngoài trở lại cảnh tĩnh lặng của đêm khuya.

Trong giờ giấc ấy Công Tôn Khải đã hỏi han và nắm đại khái tình hình mọi việc xảy ra vừa qua,

biết được Phạm Phụng Dương cũng vừa xuất hiện tại đây đánh với Hiểu Mai và Đỗ Đan tuy có thanh bảo kiếm cắt vàng chặt sắt mà cũng không hạ được gã. Đủ thấy thành tựu võ học của tên tiểu ma này hiện tại quả đã đạt trình độ "đăng phong tạo cực" (đỉnh cao nhất) không thể coi thường được. Vũ khí của Phạm Phụng Dương chạy bỏ lại cũng được chàng đem ra nghiên cứu kỹ càng, kích làm bằng thép ròng nặng và sắc bén, bảo kiếm cũng khó làm gì nổi, lại còn các trò lén lút ngấm ngầm khác nữa. Thật không thể coi thường tên tiểu ma đầu họ Phạm này.

Sau khi đưa những người bị thương về chỗ nghỉ ngơi an dưỡng, để lại một số người tăng cường bảo vệ, Công Tôn Khải cùng bọn Hiểu Mai, Đỗ Vân và mấy người vũ công siêu tuyệt nhất đi sang mé Tây triển khai hành động. Đêm chưa tới canh tư, trời rét ác rét hại, gió bấc châm chích buốt nhức dị thường. Nếu địch lợi dụng tiếng gió yểm hộ ngầm đánh lén từ trong bóng tối thì cũng khó đề phòng cho nổi, thật sự phải cần vô cùng cẩn thận.

Ánh trăng tà lạnh lẽo bao trùm trên phong cảnh lặng lẽ của trấn Sơn Khẩu. Từng trận gió bấc châm da chích thịt gào rú ào qua. Không khí căng thẳng dường như nhân tiết trời buốt lạnh mà thêm căng thẳng gay go, tràn ngập trấn khẩu, nhưng sục sạo

mãi mà vẫn chẳng bắt được một ai. Phải chăng bọn phỉ thấy khó nên đã rút lui?

Công Tôn Khải với Kim Tốn đi ở giữa trấn Sơn Khẩu.

Hiểu Mai, Cát Lâm vòng qua Bắc trấn.

Đỗ Vân, San San đi quanh phía Nam trấn.

Sau khi cả ba đường tuần tra hội hợp lại, kể lại những điều đã thấy đang được trao đổi. Bỗng nhiên gió đêm đưa tới văng vẳng tiếng người. Sáu người trong đó có Công Tôn Khải và Hiểu Mai mình mang công phu thượng thặng "Tĩnh thần công" tai nghe rất thính nhậy nhưng mới chỉ nghe loáng thoáng hai người đang tranh cãi cái gì đó vì âm thanh quá nhỏ nên không nắm được nội dung tranh cãi là gì. Hiểu Mai tính tình nôn nóng ngưng thần chú ý nhìn về phía núi đá, "xì". một tiếng nói:

- Sau núi chẳng ẩn được mình đâu, các bạn ra đi!

Liễn theo tiếng nói hùng dũng người xuất hiện đầu tiên là Hoắc Khí Ác và Đỗ Đan tiếp sau họ là hai tốp người cùng lao ra hết. Công Tôn Khải mừng hú lên bảo:

- Hoắc đại ca! Đỗ đệ! Các người đến vừa khéo! Phạm Phụng Dương mới hiện thân ở đây, sào huyệt của gã nhất định ở gần đây thôi!

Đỗ Đan lạnh nhạt cười đáp:

- Thật ư? Tôn giá hoá trang quả là cao minh, giả đúng Công Tôn Khải đại ca nhà ta, nhưng trăm điều kín cũng có một điều hở. Mấy cô gái đứng cạnh kia đáng cũng nên hoá trang mới phải chứ!

Giờ Công Tôn Khải mới hiểu họ đã gây hiểu lầm đang định giải thích thì Đỗ Đan đã xông tới trước bảo:

- Đại ca đâu có hoá trang chỉ có em với nhị tỷ và tam muội hoá trang thôi. Ừ, mà hãy xem cái này này!

Nói rồi rút ngay Côn Ngô Kiếm và Thiên Long Kiếm sáng quắc ra. Một lần bị trăn quấn mười năm sợ cả sợi thừng, Đỗ Đan chăm chú nhìn cẩn thận: binh khí không phải giả lòng đã nhận là đúng nhưng nhìn người lại thấy nghi ngờ bảo:

- Binh khí không giả, thế ai là nhị tỷ?

Hiểu Mai nói ngay:

- Thật sự nghĩ không ra à, Đỗ Đệ ngày nay cẩn thận ghê!

Đỗ Đan lại nói:

- Giọng nói rất giống!

San San cười bảo:

- Nghe thử xem đây là ai nào?

Đỗ Đan đáp:

- Đại khái là San muội. Còn ngươi nữa?

Anh ta hỏi là hỏi Cát Lâm. Đỗ Đan nói:

- Đây là Cát tỷ tỷ, mới làm quen chưa lâu!

Đỗ Đan nói:

- Chung quy còn có điều mắt chưa thấy, nhớ rõ là lộ quân của các người hình như đâu chỉ có từng này người, đúng không?

Đỗ Vân hơi nổi nóng cất binh khí đi rồi bực dọc nói:

- Anh chỉ lắm chuyện dông dài. Ấn địa tỷ lắm tai lắm nạn lại bị thương. Hướng đại ca đang phải ở lại bảo vệ, đều ở trong trấn, không tin thì đi cả thể!

Đỗ Đan nói:

- Điều đó thì dĩ nhiên rồi, đi trước dẫn đường đi!

Đỗ Vân quay mình đi luôn. Công Tôn Khải gọi những người cùng đi theo sau luôn vừa đi vừa nói với Đỗ Vân:

- Đừng có trách lệnh huynh! Mai muội đã chẳng phải trước đây đã bị lừa đấy sao. Gặp đối thủ cỡ Phạm Phụng Dương càng cẩn thận càng đỡ thiệt thòi!

Đỗ Đan tuy đi theo nhưng vẫn cố dằn lòng không manh động vẫn tỏ ý người trong hai tốp của mình cần chú ý đề phòng và cứ theo sát đằng sau. Một lát

sau vào đến giữa trấn, thấy Ấn Thiên Lam rồi mới thật sự mừng, nhưng khi thấy cha con Đường Thông, Đường Thư thì lòng ngờ vực lại nổi lên, cố nén giận hỏi:

- Các người sao lại ở đây?

Tần Mục cũng đã uống thuốc giải độc tiêu trừ "tán công phấn" và phải trải qua một trận hành công điều tức rồi mới được phục hồi. Trong hơn năm mươi mấy người ở đây trừ cha con Đường Thông chỉ có ông ta biết được nguồn gốc cơn giận của Đỗ Đan bèn vội vã kể lại tình hình trước đây và diễn biến sau này, vắn tắt kể lại những chỗ cốt yếu cho mọi người hiểu. Qua giọng kể, Đỗ Đan nhớ Tần Mục là người ngày nọ đã nhắc mình cảnh giác nên vội vàng cảm ơn bảo:

- Ngày nọ nếu không nhờ tiền bối kịp thời nhắc nhở thì Đỗ Đan nầy đã bị tử thương dưới "Truy hồn phiến" rồi, ơn này đức nọ làm sao quên được!

Tần Mục nói:

- "Truy hồn phiến" của Đường Thông năm xưa đã giết chết thằng con độc nhất của lão phu, vì sợ lão phu báo thù nên bất đắc dĩ phải chạy đến Quan Ngoại và phải đi theo Phạm Phụng Dương. Đêm vừa rồi vì cứu ông cháu lão phu nên ông ta đã bị ám toán suýt chết. Ân oán vòng vèo, việc đã qua thôi thì

cũng đành cho qua luôn. Việc của các vị lão phu may mà gặp cả hai bên, nhẹ miệng xin góp một câu là chẳng cần cảm ơn mà cũng không nên ghi nhớ trong lòng làm gì.

Đỗ Đan nói:

- Ơn lớn cứu mạng làm sao dám quên!

Tần Mục nói:

- Lần này lão phu đi sang đông là có hai điều tâm nguyện, một điều đã xong còn một điều lão phu vừa bái thác cho Ấn Trường chủ. Xin hỏi vị nào là anh bạn nhỏ Lã Băng đây?

Lã Băng đáp ngay:

- Tiền bối có việc gì cần sai bảo?

Nhà đầy người, Lã Băng ở tận đằng xa không dễ gì mà len lên trước được, Tần Mục ngắm nghía chàng ta một hồi rồi mỉm cười bảo:

- Nghe Ấn trường chủ nói, chàng còn ít tuổi nhưng lại dũng cảm nhất quả chẳng sai. Thần đầy khí đủ, khí thể hừng hực tiền đồ thật là vô hạn!

Tần Mục đưa mắt nhìn mọi người một lượt rồi lại nói tiếp:

- Đều rất tuyệt! Lão phu tung hoành cả đời ít gặp được những người tài năng phát lộ từ khi còn trẻ như các người. Trận đánh đêm nay mới biết lão phu

đã quá già, khó lòng khoe mạnh được nữa. Phạm Phụng Dương cũng là một kẻ ác nhân mà lão phu trọn đời chưa thấy võ công cao siêu, mưu kế thâm sâu, thủ đoạn tàn độc đúng là loại người trước không có sau này cũng không có! Lão phu có mấy thứ trao lại cho các người để đối phó với gã hoặc có dùng không phải là ít tác dụng!

Tần Mục lấy bên ngoài ra bốn cái giáp che ngực đặc biệt chế tạo riêng rồi nói:

- Bốn vật này không ngại đao kiếm, có thể chịu được ám khí và chưởng lực ác độc, xuống nước không chìm nhưng đặc biệt kỵ lửa. Công Tôn thiếu hiệp xin nhận và tùy tâm phân phối!

Công Tôn Khải nói:

- Vật quý trọng thế này, hay là tiền bối giữ lại dùng tốt hơn!

- Thầy trò lão phu rồi sẽ đi quy ẩn, giữ lại chẳng dùng làm gì. Thiếu hiệp khỏi cần nhùng nhằng làm gì!

Công Tôn Khải thấy lão thành tâm thành ý đành cảm tạ mà nhận lấy. Ấn Thiên Lam kịp thời nói thêm:

- Tiền bối đã từng trú qua mấy ngày ở lầu nhỏ sau trạm đã bị dính "tán công phấn" của Bắc Kỷ, công lực hao tổn rất nhiều vừa rồi tuy tôi đã đưa

thuốc mới phối chế gần đây để tiền bối dùng tạm không biết đã có đối chứng chưa, tốt nhất là để Khánh đệ đưa thuốc giải độc môn cho tiền bối uống mới được.

Kỷ Khánh vội lấy ra một bình thuốc giải đưa Tần Mục dặn cứ hai giờ uống và hành công một lần. Lúc này bố con Quan Hồng và Trương "Béo" đã quét dọn hiệu bánh sạch tinh tươm, Tiểu Hoàn cũng đã sửa soạn xong một bữa ăn đêm mời mọi người ăn xong rồi đi nghỉ cho đỡ mệt.

Nhân lúc nghỉ ngơi này Ấn Thiên Lam đem chuyện Tần Mục nhờ cậy nói với Công Tôn Khải. Thì ra Tần Mục nhờ nàng chọn chồng cho cháu gái. Nguyên lão nhắm Đỗ Đan nhưng lại sợ chịu ơn cầu báo bất đắc dĩ phải hạ mình cầu xin. Ấn Thiên Lam đem chuyện mấy năm nay kết giao ra sao kể lại cho Tần Mục nghe, đương nhiên kể cả chuyện từng người đã có người kết đôi ra sao. Tần Mục vì tuổi tác đã cao chẳng biết sẽ thế nào nên muốn giải quyết việc của cháu gái cho sớm. Chỉ sợ có làm sao không may mà việc cửa cháu gái lại chưa xong danh phận, ông ta muốn "với cao" cầu việc nhân duyên với nhà này. Ông ta đã nhận ra nhiều điều qua hai lần giao đấu với Đường trang và nhất là qua trận đánh đêm vừa rồi, nhìn thấy kiếm pháp của Hiểu Mai với Đỗ Đan đã gây tác động lớn đến tâm lý ông ta sâu sắc

và ông ta cho rằng nếu việc nhân duyên thành thì Tần Di sẽ suốt đời hưởng phúc vô cùng. Công Tôn Khải nói:

- Việc này trước hết phải xem ý kiến Tần Di ra sao đã, thứ hai còn phải xem người phối ngẫu có phải là "sư tử cái" không đã. Trước hết nàng hãy thăm dò ý tứ của Mai Uy và Đỗ Đệ ra sao và hỏi Tần Di rồi mới đi đến quyết định. Thật ra Lưu Trí, Lưu Tín cũng khá lắm, trong đám con gái hạng như Ngọc Liên cực tốt cũng vẫn còn, về gia thế mọi người cũng phải nói rõ ràng cho ông cháu họ biết.

Ấn Thiên Lam tới tấp chạy đi chạy lại mãi. Tần Di lại không chọn đúng nhà giầu có một phương là Đỗ Đan, cũng không chọn trúng các thiếu chủ của mục trường Triều Dương mà lại chọn đúng anh chàng không cơ không nghiệp nhưng nhân phẩm tử tế, nhanh nhẩu và hoạt bát là Lã Băng đầy nhiệt tình. Việc đã không thành vấn đề, Công Tôn Khải chỉ nói một lời là việc ổn định xong xuôi. Còn bốn người không "trúng tuyển" thì tặng mỗi người một tấm giáp quý và bốn tấm giáp quý lại được trao tặng cho các bà vợ tương lai.

Trong tình hình đang căng thẳng bỗng dưng lại nảy ra một việc vui mừng thoải mái. Nghỉ cả một buổi sáng xong vào bàn kế hoạch lật nhào hang ổ của Phạm Phụng Dương.

Yết Tử câu ở đâu hoá ra không phải đi hỏi ở đâu xa mà là chính cái khe núi đối diện với trấn Sơn Khẩu ở phía Bắc. Bắt đầu từ ngọn núi Thọ Tinh Phong kéo dài xuống phía Nam là cửa núi ở Bắc trấn Sơn Khẩu. Sào huyệt của Phạm Phụng Dương ở đâu cũng chẳng cần phải mất công đi tìm vì Đường Thông, Đường Thư với bọn bộ hạ Đường trang đầu đã từng qua. Có điều Đường Thông trúng ám khí độc đến giờ chưa tỉnh hẳn còn tay Đường Thư sưng phù vẫn chưa xẹp chưa ra đi được, việc dẫn đường do ba tên bọ hạ đảm nhiệm. Ấn Thiên Lam đi trên đất bằng còn chưa dễ dàng nếu leo núi thì khó rồi nên cũng ở nhà. Như thế không thể không để một số người ở lại để bảo đảm an toàn. Vì muốn vất vả một lần để an nhàn mãi mãi, có chí tất thành, lại suy luận Phạm Phụng Dương xưa nay vẫn giữ tác phong tránh thực đánh hư, tránh mạnh đánh yếu nên lần này xuất quân phải hoá trang kỹ, bố trí thêm một tấm lưới. Công Tôn Khải là chủ soái trận này, Kim Tốn đi để "thanh lý môn hộ", Cát Lâm đi cứu Châu Mục nên đều phải lên đường. Hoắc Thiên Ác mối thù một chưởng và Đỗ Đan mang hận trúng một phát tên nên tất nhiên không thể thiếu mặt.

Nhưng đối chiếu với tính giảo hoạt của Phạm Phụng Dương có thể nói nếu muốn đánh vào nhược

điểm của Phạm Phụng Dương thì họ không thể giữ nguyên bộ mặt thật mà đến được. Tất cả đều phải hoá trang. Suy luận lúc này tâm lý của Phạm Phụng Dương cực kỳ căm hận bậc nhất là Lưu Xung, Hướng Chuẩn cho đến cha con Đường Thông, Đường Thư dám quay lưng phản bội gã. Lưu Xung còn dám bắt mất nhân vật "trọng yếu" nhất của gã mang đi khiến gã mất một cơ hội mặc cả, đã thế lại còn rước giặc vào nhà, làm lộ hang ổ ẩn náu của gã.

Dĩ nhiên không có cha con Đường Thông thì hang ổ bí mật này của gã đâu còn bí mật nữa. Nhưng gã đã không biết nội tình, tất phải nghĩ như vậy. Hơn nữa trong lòng Phạm Phụng Dương vẫn e dè khiếp sợ Công Tôn Khải, Hiểu Mai và Đỗ Vân. Căn cứ vào sự suy nghĩ này, Công Tôn Khải hoá trang thành Lưu Xung để chọc tức Phạm Phụng Dương dụ cho gã tự dẫn xác ra khỏi hang ổ là được. Hoắc Khí Ác đóng vai Hướng Chuẩn, Kỷ Khánh hoá trang thành Đường Thông và Hướng Chuẩn đóng vai Đường Thư, dụng ý đều là một. Tất nhiên đã vào hang giặc, tình hình, địa hình không cho phép kiểu đánh tập trung một chỗ. Đã thế Kỷ Khánh hay Hướng Chuẩn nếu gặp một chọi một thì không phải là đối thủ của Phạm Phụng Dương. Để bổ sung cho chỗ yếu này Hiểu Mai và Lã Băng phải bám sát Kỷ Khánh, còn Đỗ Vân, San San giúp đỡ Hướng Chuẩn thật.

Cũng để phòng ngừa Phạm Phụng Dương không dám quyết chiến gay go thực lực, nhè lúc Công Tôn Khải đến phá sào huyệt của gã thì gã lại mò đến trấn Sơn Khẩu để trút giận nên dùng Đỗ Đan hoá trang thành Bành Hoá giăng lưới bắt thỏ. Kim Tốn vẫn cứ là Kim Tốn không cần hoá trang. Hiểu Mai, Đỗ Vân, San San, Cát Lâm nguyên đã hoá trang làm bốn thị tỳ giờ không đổi lại nữa, đối với Phạm Phụng Dương tuy không còn tác dụng lắm nhưng đối với Châu Mục lại rất có tác dụng. Tiểu Liên, Tiểu Cúc hoá trang người khác cũng đi cùng. Điều này họ cũng tính trước rồi, thảng hoặc Châu Mục bị Phạm Phụng Dương dụ dỗ đi theo "giúp vua Trụ làm điều ác" mà ra mặt đối kháng thì các cô này nhận diện có thể vạch trần chân tướng được ngay.

Tề Vân Bằng đóng giả Công Tôn Khải, Bành Hoá giả trang làm Đỗ Đan, Hướng Chuẩn vờ làm Hoắc Khí Ác, lấy giả làm loạn thật để ma đầu không biết đâu mà lần. Nói tóm lại là mọi tình huống giả định được đều được nghĩ đến chu đáo, thậm chí sau khi hoá trang rồi phải dùng vũ khí gì cũng đều chọn làm cho đúng tránh mọi sơ hở. Công Tôn Khải còn chọn lọc lấy hai mươi mấy người tình nguyện xin đi cùng. Những người còn lại ở lại trấn bảo hộ cơ sở đồng thời còn nhận thêm nhiệm vụ chặn đường rút

lui của giặc. Trận càn quét đã bắt đầu như thế!

*

* *

Năm nay thời tiết đặc biệt tốt. Từ khi vào đông đến giờ chỉ mới có một trận tuyết, lại sớm có gió thổi, mặt trời chiếu không có bóng như trước kia rất là lạnh. Hai mươi mấy người thực tế chân chính do đệ tử của Đường Thông là Lục Nguyên và Thẩm Vạn dẫn đường đến Yết Tử câu.

Chắc bạn đọc còn nhớ địa hình nơi này là hai triền núi đi song song với nhau, đường đèo phía bắc tương đối dài, Yết Tử câu dài bằng đoạn đường đèo này nối với lối đổ ra giữa đường cũng không xa lắm, cứ như bị một nhát dao chặt đứt đôi đèo Mã Bắc chia thành hai khúc. Khe dài không đến hai dặm nhưng rất quanh co hơi ngả về hướng Đông Nam. Sào huyệt của Phạm Phụng Dương nằm ở trên vách đá cổ phía trên khe Rết, lối vào là một hẻm núi đã được sức người mở rộng thêm để bốn người có thể sánh vai đi hàng tư. Vách đá cao độ hai trăm trượng, phía dưới xiên dốc, miệng hang ở chỗ hõm núi lúc này không ai canh giữ. San San bảo:

- Sợ tiểu tặc chuồn mất rồi!

Hiểu Mai nói:

- Có thể! Đã bảy tiếng đồng hồ rồi, nếu cần chuồn sợ rằng gã đã chạy xa lắm rồi! Thôi chúng ta cứ vào xem sao!

Vừa nói vừa đi tới cửa hang. Công Tôn Khải giật giọng gọi Hiểu Mai lại:

- Đừng vội vàng!

Gọi rồi lại dùng truyền thanh bảo:

- Tai hại là ở chỗ tiểu tặc rất lợi hại, hư thực biến hoá không biết đâu mà lường. Giả thử có chạy cũng không đến nỗi phải phủi tay mà chạy thế này. Lục Nguyên huynh, lần trước tới tình hình trong hang ra sao?

Lục Nguyên hạ giọng khẽ nói:

- Bên trong dường như rất rộng, đường trong hang cũng vô cùng ngoắt ngoéo. Vào động độ mười trượng hai bên toàn là đá, trước đây mấy ngày anh em tại hạ bị chặn lại ở đây, chỉ có mình đương gia được vào sâu nhưng cũng có người dẫn đi, theo tại hạ phỏng đoán có thể có cửa khác nữa.

Công Tôn Khải dẫn đầu bảo:

- Những điều Lục huynh đã thấy cực tốt, tôi cũng nghĩ vậy. Phấn muội cùng Hoắc đại ca giữ ở chỗ này, dù có xảy ra chuyện gì cũng không nên khinh xuất tiến vào. Kim huynh, Tề huynh đi cùng tiểu đệ

đến các nơi xem. Mai muội, Linh muội cũng đi cùng cả thể.

Chàng ngại HIểu Mai không đằm tính nên bảo nàng đi sau, Linh Cô sẽ là người đi cùng, cân không rời quả cân, Hách Tiêu Trang cũng đi cùng tốp. Tất cả bắt đầu từ một đầu khe, sục sạo mà tiến. Sáu người đi chưa lâu trong hang bỗng vang lên tiếng rú thảm, tiếng thét thê thảm như của người đang chịu tra tấn tàn khốc đau đớn chịu không nổi nên phải hét lên. Cát Lâm không nén nổi khỏi động lòng bảo:

- Hình như Châu Mục, muội không vào không xong!

- Không được mắc lừa!

Đỗ Vân đi sát vội cố sống cố chết giữ lại mãi mới được. Công Tôn Khải đã nghe thấy nhưng vờ làm như không nghe, trước khi trời sập tối phải vào được tầng hai và phải tìm cho ra cửa thứ ba.

Chàng gọi Linh Cô lại vì nàng rất giỏi tìm cửa ngầm, đã có cửa ngầm thì khó lọt qua nổi mắt nàng. Hách Tiêu Trang cũng đi cùng, đúng là đang mong còn chưa được "buồn ngủ gặp chiếu manh"! Cả sáu người để tâm tìm tòi và đã phát hiện ra hơn chục chỗ đáng ngờ nhưng sau khi xê dịch các tảng đá để xem xét thì chỉ ba nơi có cửa ngầm. Quay trở về chỗ mọi người tập trung thì màn đêm đã buông xuống

khá dày và tiếng rú thảm thiết từ trong hang chốc chốc lại vang lên đã bốn lần. Cát Lâm lo lắng tưởng phát điên lên được. Công Tôn Khải căn cứ những gì tìm tòi được lập tức chia người đi hành động. hiểu Mai dẫn người giữ lối vào phía bắc, Hoắc Khí Ác dẫn người giữ cửa nam, cả hai tốp phải giữ chắc không cho bất kỳ ai lọt qua. Số người cùng Công Tôn Khải tấn công vẫn giữ nguyên con số, chỉ để Hiểu Mai lại nhưng lại lấy Cát Lâm theo, thế là vẫn đủ sáu người. Mọi người cho là số người tấn công hang như thế là quá ít và không đồng ý với cách chia người như vậy. Công Tôn Khải đã có ý định nằm lòng, bảo:

- Không có thì giờ đấu lý nữa đâu, chia như thế tuyệt đối không lầm đâu! Các vị chặn địch không chỉ không để kẻ nào lọt ra thoát mà còn phải đề phòng cả kẻ định vào hang. Nếu chẳng phải vì Mai muội tính khí nôn nóng hấp tấp Hoắc đại ca tâm lý đơn giản thì tôi tình nguyện ở ngoài để giữ cửa khe Rết. Hành động phải nhanh, đi lại phải nhẹ, đoán chừng các người đến được cửa khe thì chúng tôi cũng bắt đầu vào hang. Thôi mau đi! Chớ có nhãng quên coi chừng vách đá trước mặt đấy!

Nhất thời mọi người chưa hiểu rõ Công Tôn Khải đã phát hiện được những gì nên mới điều phối người như vậy! Giờ thấy chàng nói trịnh trọng như vậy lại

luôn miệng hối thúc nên mọi người không tiện nghĩ sâu thêm mà căn cứ vào sự phân công các tốp mà triển khai hành động ngay, chỉ trong chốc lát đã mất hút tất cả.

Theo dự kiến San San và Mai Phấn thuộc tốp của Công Tôn Khải. Lục Nguyên, Thẩm Phương chịu trách nhiệm dẫn đường nhưng lại không điều động đi. Ban đầu Công Tôn Khải cũng định để họ đi cùng nhưng biết San San không chịu nếu xảy ra tranh chấp kinh động đến Hiểu Mai, kế hoạch cả ván thế là bị hỏng, ngược lại nếu không dám ngỏ lời thì chẳng giúp được gì. Kế hoạch hành động biết bao công phu như vậy, đoán chừng hai tốp do Hiểu Mai và Hoắc Khí Ác soái lĩnh đã đến cửa khe, Công Tôn Khải mới hạ giọng khẽ nói:

- Sáu người vẫn còn sợ nhiều, các người không nên lưu lại đây. Phải nhớ là Phạm Phụng Dương quỷ kế đa đoan cho nên chuyến đi này hung hiểm vô cùng tận, người càng ít lại càng giữ được linh hoạt nhạy bén, xâm nhập được sâu, cơ hội thành công càng nhiều. Giờ đây nếu không biến đổi hành động, thay đổi sự bố trí là không được. Tề huynh đóng vai tôi, thế phải dẫn đầu, tiểu đệ và chị Tề sẽ cẩn mật theo sát, San muội với Cát cô nương theo sau tôi, Kim huynh với hai huynh đệ Lục, Thẩm phụ trách

đoạn hậu, Linh muội với Phấn muội phải đem hết sức ra hiệp trợ. Đường trong hang ngoắt ngoéo lại hẹp, hệ thống bố trí dày đặc, đặc biệt phải chú ý thuốc nổ không nên đi tập trung xúm xít lại quá dày, nhỡ có tình hình gì phát triển, đoạn trước đoạn sau bị giặc cắt đứt thì Linh muội phải đi cùng tốp của Kim Tốn huynh vì phá trừ hệ thống ngầm không có muội là không được. Tốp trước đã có chị Tề sẽ đảm nhiệm công việc nặng nề này nên không cần muội phải phân tâm lo lắng.

Lục Nguyên nói:

- Tai hại với Thẩm Vạn hơi biết về tình thế trong động, đáng lý phải đi trước lo mọi việc chứ?

Công Tôn Khải nói:

- Lòng tốt của hai huynh đài, đệ xin ghi nhận trong lòng. Nhưng hai bên bây giờ đã ở vào thế nước với lửa, Phạm Phụng Dương sẽ dùng hết mọi thủ đoạn mưu đồ giết sạch chúng ta. Đi trong động mỗi bước một nguy cơ nếu không thuộc sự biến hoá của các hệ thống thì không khắc phục được khó khăn khác hẳn với lần trước các huynh đài đến đây. Kim huynh chú ý giữ khoảng cách, Linh muội nhớ lời ta đó! Xong cả rồi chứ, nào ta đi!

Nguyên Công Tôn Khải cũng không nắm vững tình hình lắm, chỉ vì nghĩ đến việc tấn công động

này có quá nhiều nguy hiểm nên không muốn mọi người kéo vào tất cả nên mới viện cớ điều hai tốp của Hiểu Mai với Hoắc Khí Ác tách ra, nỗi khổ tâm trong khi phải dùng kế với nhau như vậy không nói chắc cũng có thể nghĩ ra được. Đến cửa hang, Công Tôn Khải truyền thanh bảo:

- Tề huynh hãy lùi lại sau đi cùng chị Tề, để tiểu đệ có môn "Thiên tuệ mục" có thể nhìn được trong tối sẽ đi trước mở đường, nếu gặp địch Tề huynh sẽ ra mặt!

Cửa hang nằm ở giữa hai vách núi hẹp đối nhau ngay ánh sáng ban ngày cũng ít lọt tới, lúc này trời lại tối từ lâu nên ánh sáng trong hang càng tăm tối, xoè tay không thấy ngón. Tề Vân Bằng hiểu chuyến đi này vô cùng trọng đại nên không dám cậy mạnh, đành lùi lại, tỏ ý để vợ là Hách Tiêu Trang đi lên trước giúp Công Tốn Khải.

Một lát sau Kim Tốn soái lĩnh năm người tốp sau mới tiến bước.

Đường đi trong động ngoắt ngoéo Công Tôn Khải đã nghe Đường Thư thuật lại tỉ mỉ, giờ lại giở công phu "Thiên tục mục" nên chỉ liếc một cái đã biết đường đi, chỉ khó một nỗi không biết hệ thống ở chỗ nào? Chỗ nào có chôn chất nổ? Lòng chàng như thắt lại, dè dặt tiến về phía trước, dò dẫm mò tìm. Hách

Tiêu Trang cũng rất muốn giúp nhưng khốn nỗi trong động tối đen như mực chẳng nhìn thấy gì, đã thế bên địch bất kỳ lúc nào cũng có thể châm lửa nên có tài mà chịu bó tay, có sức mà bỏ không, trong lòng lo lắng đến nẫu ruột không nói cũng hiểu. Gặp chỗ nào khả nghi hai người lại truyền thanh trao đổi, mấy lần thăm thú toàn là chỉ đáng ngờ chứ chưa thấy chỗ nào thực sự là hệ thống mai phục làm mấy lần mất công lo lắng.

Người đi sau cứ thế tiến theo. Theo tiếng thở, Công Tôn Khải phán đoán tốp trước tốp sau cách nhau chừng hai chục trượng, một tốp gặp nguy hiểm thì sóng nổ cũng không tới được tốp kia nên cũng hơi an tâm. Đến chỗ hai bên có nhà đá, Công Tôn Khải đặc biệt chú ý xem xét từng gian một. Hai bên trái, phải có sáu gian, cộng lại mười hai gian, thảng hoặc có người cũng không thấy có mai phục ác độc, điều này khác với kiểu hành xử của Phạm Phụng Dương trước đây, thổi phồng những gì ly kỳ về gã? Công Tôn Khải trầm ngâm một lát và cho rằng đây mới chỉ là điểm bắt đầu, càng vào trong càng không thể “thái bình” như thế này được. Chàng càng nghĩ càng cảm thấy phán đoán của mình là hợp lý, bèn truyền thanh nói cho bốn người cùng đi hiểu để tiếp tục cẩn thận vào sâu thêm nữa.

Qua ba chỗ quành thì tới một gian nhà đá rất to rộng, đường vào động đối diện thẳng với cửa nhà đá, đến đây là dừng và hết đường đi, Công Tôn Khải bất giác ngẩn người ra. Hách Tiêu Trang truyền thanh nói:

- Nhất định có cửa ngầm mà cửa ở ngay trong phòng này.

Công Tôn Khải cũng có cảm nghĩ như vậy. Cửa nhà đá mở toang, nhà đá rộng rãi trống trải, vuông mỗi chiều ba trượng. Đối thẳng với cửa chính, đặt tựa vào tường là một bộ bàn ghế, trên bàn có bày đầy đủ văn phòng tứ bảo gồm có bút, nghiên, giấy, mực. Hai bên đều có ba chiếc ghế tựa, cộng mười hai chỗ ngồi, dường như đây là nơi họp bàn công việc. Tuy nhiên chỉ có mỗi mình Công Tôn Khải nhìn thấy rõ ràng như vừa kể. Căn cứ vào kinh nghiệm đã trải qua ở Thần Binh Động trong nhà đá là nơi cực nguy hiểm nào máy chém, tên ngầm, giếng sụp, kẹp độc, chống độc... không giống nhau mà có đủ. Trầm ngâm giây lâu rồi quyết định mượn hạt dạ minh châu của Cát Lâm giơ lên soi trên cao, dưới thấp trong cửa, ngoài cửa... soi xem kỹ càng mọi chỗ rồi bảo:

- Mặt sàn là nguyên mặt đá núi không có dấu vết đào bới gì cả không giống có dấu vết chất độc chôn

giấu, có thể tiến vào, tốt nhất là tiến vào cả thể, trên cửa không có bảo hiểm.

Công Tôn Khải vận dụng "Thiên tuệ mục" xem đi xem lại rõ ràng rồi nói:

- Đừng chạm vào cửa, vợ chồng Tề huynh đi trước, San muội, Cát cô nương và tôi sát vai đi vào, tiến vào đồng thời tất cả!

Hơi có thay đổi vị trí năm người cùng lúc cất bước xuyên qua cửa, đồng thời tiếp đất, quả nhiên không đụng chạm tới bất kỳ hệ thống nào. San San bảo:

- Hình như trên bàn có chặn một bức thư!

Công Tôn Khải bảo:

- Ta thấy rồi, trước hết hãy xem xét trong nhà là cần thiết, đợi sau này sẽ hay!

Chàng cầm dạ minh châu dẫn Hách Tiêu Trang đi vòng quanh nhà·đá một lượt xem xét kỹ những chỗ quan trọng trên vách, toàn là vách đá nguyên từ trước không có một chút gì hao hao giống như lối đi. Công Tôn Khải nói:

- Tiếng rú thảm phát ra từ trong hang, chứng tỏ là có người, nhưng...

Chợt nhớ đến lần đi vào lều cỏ nào ngờ vào nhầm hang gấu, cuối cùng từ trên ghế Thượng Quan Dật ngồi mà phát hiện ra cửa vào ở chỗ nào, thế là

chàng vui miệng kể lại. Cả năm người đến trước bàn, đầu tiên xem rõ thư viết để trên bàn, thấy trên bì thư đề:

"Thư lưu

Công Tôn đại hiệp thân mở.

Phạm Phụng Dương kính cẩn vái lạy..."

Đôi mày kiếm của Công Tôn Khải nhếch cao lên, chàng "hừ" một tiếng:

- Xem có hạ độc được ta không chứ!

Chàng vận công vào song chưởng xé phong bì mở thư, đang rút lá thư ra chưa kịp xem đã nghe một loạt tiếng nổ cửa ra vào tự động đóng lại. Tiếng nổ có to có nhỏ, có nặng có nhẹ, chứng tỏ tiếng nổ có từ xa đến gần. Liên tục khoảng uống một tuần trà dư âm vẫn chưa dứt hẳn, tiếp đó lại vang tới một trận nổ nữa, đá nứt núi lở, những khối đá lớn lăn xuống vang ầm làm nhà đá bị chấn động rung đảo tưởng chừng cũng sắp sụp đổ luôn!

Công Tôn Khải là người trấn tĩnh đến vậy mà bây giờ cũng sợ đến bay hồn bạt vía, mặt chẳng còn sắc máu! Chàng phán đoán dựa vào tiếng sụp đổ chấn động để đoán vị trí đặt thuốc nổ, đại khái ở trong mười hai gian nhà đá hình như trên vách núi đối diện. Năm ngoái Thường Sơn nhị quái khi ngăn cản chàng với Hoắc Khí Ác đúng hệt những thủ

đoạn quỷ quái y như được sao chép lại, lúc đó chàng sục sạo ở bắc khe thấy cây cầu đó. Hồi nhớ lại chuyện năm ngoái, liệu đoán Phạm Phụng Dương lại giở đúng "ngón cũ", vì thế mới giả vờ giả vịt tách rời hai tốp của Hiểu Mai với Hoắc Khí Ác ra.

Nhưng họ đều không biết nghe lời lui về giữ cửa khe nhất là Hiểu Mai có thể không? Chàng khiếp sợ, lo lắng dằn vặt toàn là vì anh chị em thân như ruột thịt cả.

Vốn chàng đã đi đến quyết định "không vào hang hổ sao bắt được hổ con" nên đã gạt sự sống hết mất còn ra ngoài ý nghĩ. San San, Cát Lâm, vợ chồng Tề Vân Bằng cũng sợ đến bay hồn bạt vía. Rất lâu, rất là lâu, nỗi kinh hoàng mới hơi dịu lại. Công Tôn Khải chăm chú nhìn vợ chồng Tề Vân Bằng, thở dài nói:

- Làm liên lụy đến vợ chồng Tề huynh, lòng tiểu đệ thật khó mà yên ổn nổi!

Tề Vân Bằng nói:

- Sao công tử lại nói những lời như vậy? Mệnh lệnh do chính tất cả chúng ta đề ra, vợ tôi và vợ công tử là sư tỷ muội của nhau, hoạ phúc cùng hưởng, sống chết có nhau. Chi bằng trước hết hãy mở cửa ngầm ra, chưa biết con hươu sẽ chết vì tay ai!

Hách Tiêu Trang cũng nói:

- Bằng ca nói rất đúng, chốt máy đã tìm ra, trước hết cứ ra khỏi đây đã!

- Đừng vội! - Công Tôn Khải ngăn Hách Tiêu Trang lại rồi nói tiếp: Tên sất phu này chẳng có lòng tốt thế đâu, làm gì có chuyện gã để đường cho chúng ta rút. Giờ cứ xem thư của gã viết gì đã rồi hãy hay!

Mở tấm thiếp viết thư vẻn vẹn có mấy dòng, liếc qua đã đọc xong ngay.

Thư viết:

"Thư trình Công Tôn đại hiệp lúc qua:

Phụng Dương tôi nhìn khắp Quan Đông thấy chỉ có đại hiệp là đối thủ mà đời tôi kiêng nể nhất, còn một ngày chưa trừ khử được đại hiệp thì còn một ngày chưa thể kệ gối ngủ yên. Đại hiệp đã như thế, nếu trừ khử đi thì lấy ai để độ tài hơn kém, sống như vậy còn thú vị gì nữa! Dưới cửa mật đã chôn vạn cân thuốc nổ, nếu di chuyển là chết. Muốn ra khỏi khác gì lên trời, cần phải có kế hay, xin dụi mắt đợi chờ".

Phụng Dương vái".

Xem đến câu viết "Dưới cửa mật đã chôn vạn cân thuốc nổ nếu di chuyển là chết...". Hách Tiêu Trang sợ quá toát mồ hôi lạnh, nếu Công Tôn Khải khi nãy

không kịp thời ngăn lại thì cô đã gây nên tổn thất khó lường mà không sao cứu vãn nổi. San San căm giận đến nỗi hàm răng ngà nghiến chặt, hậm hực nói như rít lên:

- Tiểu tặc ngông cuồng quá thế! Rõ ràng là gã cấm chúng ta không được đi ra bằng đường vào khi nẫy...

Vừa lúc ấy có tiếng "hừ" lạnh lùng rồi có tiếng nói:

- Tặc tỳ là đứa nào mà giả dạng Tiểu Cúc?

Công Tôn Khải nghe tiếng nói dường như của Phạm Phụng Dương, bất giác kinh lạ đưa mắt cho Cát Lâm như muốn hỏi ý kiến. Cát Lâm hỏi:

- Ngươi là Phạm Phụng Dương hay là Châu Mục?

Cô nghe không rõ lắm nên mới có sự lầm này. Tiếng nói lạnh nhạt cất lên:

- Chẳng lẽ còn người thứ ba nữa?

Quả nhiên Cát Lâm nói rất kiên quyết:

- Không phải, trước mặt tỷ tỷ của ngươi đây đúng là còn kẻ thứ ba, một trong những kẻ đã chết, thật sự ngươi là ai?

Tiếng nói lạnh lùng lại nói:

- Ngươi cũng không phải Tiểu Lan, không lừa nổi ta đâu!

Mấy câu đối qua đáp lại, Cát Lâm nghe tiếng nói tựa hồ không phải giọng của Châu Mục thì nghiến răng căm hận nói:

- Phạm Phụng Dương, đồ không bằng cầm thú kia, làm ô uế tấm thân trong trắng của ta, phá hoại danh tiết của ta, có băm thây ngươi làm muôn đoạn cũng không hết nỗi căm hận trong lòng ta. Châu Mục phải chăng cũng bị hại bởi bàn tay độc ác của ngươi?

Giọng nói lạnh nhạt bỗng run rẩy nói:

- Hãy báo tên họ đi!

Cát Lâm nói:

- Ta là "Vân trung tước", chim sẻ trong mây đây!

Cô vẫn chưa xác định được giọng nói lạnh lùng kia là giọng ai nên đã nẩy ra kế khích tướng này. Rõ ràng là chửi Phạm Phụng Dương nhưng nếu kẻ kia là Châu Mục thì liệu là có giấu mãi cũng không được vì cô và Châu Mục đã có thề nguyền cùng kết giải đồng tâm, sống với nhau "bách niên giai lão". "Vân trung tước" là biệt hiệu Châu Mục đặt cho cô. Không ngờ giọng nói lạnh lùng kia không phải là của Phạm Phụng Dương cũng không phải Châu Mục thì sẽ không biết rõ dụng ý xưng tên của "Vân trung tước" là ai, bỗng nghe tiếng nói:

- Ta không phải người như ý cô tưởng đâu, đúng là người thứ ba đây! Nhưng ta nhận lời ủy thác tới xét hỏi rõ thân phận của ngươi và Tiểu Cúc ra sao. Ở cửa chính có thuốc nổ, đừng có làm bừa, hãy đợi hồi âm của ta!

Cát Lâm cuống lên nói:

- Tôn giá là ai, nhận lời ủy thác của ai?

Ai ngờ không thấy tiếng đáp, chắc là người kia đã đi xa rồi. Nghe kiểu nói hình như không có ác ý, nhưng nếu đã vâng lệnh Phạm Phụng Dương mà tới thì thật vô cùng bất lợi. Cửa chính cửa ngầm đều không thể đi được, kế khích tướng cũng chưa biết lành dữ ra sao, cả năm người ngơ ngác nhìn nhau bó tay chịu chẳng có cách gì.

Đợi... Đợi... đành phải đợi, đợi, đợi nữa.

Rất lâu không thấy tin tức gì. Chờ đợi! Chẳng lẽ đây là biện pháp giải nguy tốt nhất hay sao? Tuy vậy nếu không chờ đợi thì còn biết làm gì đây? Hiểu Mai, Hoắc Khí Ác với Kim Tốn cùng người của ba tốp kia đã ra sao rồi? Họ gặp tình hình gì? Mọi vấn đề cứ đan dệt với nhau như tấm lưới đặc biệt làm Công Tôn Khải càng lo lắng, suy nghĩ, căm hận, hoang mang... khiến không sao tập trung tư tưởng nổi để tìm ra giải pháp thoả đáng nhất...

Lẽ nào chàng đang phải bó tay như mọi người?

*

* *

Vụ nổ có trước có sau. Hiểu Mai ở bên ngoài, lâm vào cảnh ngộ này nghe tiếng nổ quả thật rất thiết thân. Tiếng nổ đầu tiên từ trong động, tiếng nổ uất nghẹn nhưng trầm thực cứ như là nổ ngay ở tim nàng, trực giác khiến nàng ý thức rằng Công Tôn Khải đang gặp nguy hiểm thậm chí đang gặp nạn. Liên tưởng như vậy không sao chịu đựng nổi, nàng liền xông vào. Lã Băng cùng tốp với Hiểu Mai, động tác còn nhanh hơn nàng, đó là vì Công Tôn Khải đối xử với Lã Băng cực tốt: bồi dưỡng, dậy bảo, không tiếc công sức chẳng khác gì người thân ruột thịt. Có thể nói không có Công Tôn Khải thì Lã Băng làm gì có thành tựu như ngày nay, làm gì được liệt vào hàng ngũ của võ lâm, được nổi tiếng như bây giờ! Vì vậy vừa nghe tiếng nổ trong hang, Lã Băng nghe như nổ ngay ở bên mình bèn nhào lên trước xông vào.

Công Tôn Khải ôn hoà nhưng nhiệt tình, vừa phải nghĩ cách thoát thân vừa phải chờ đợi ai đó. Gặp nguy hiểm như hôm nay ai chẳng lo lắng, sốt ruột? Tựa hồ cùng một lúc, không hẹn mà cùng

hành động. Lúc này từ trong ra ngoài một loạt tiếng nổ liên tiếp vang lên, trong ánh lửa loè lên cả vách đá như đổ sụp xuống, khi sập đổ rơi xuống, tảng lớn cục nhỏ đều rơi xuống đùng đùng ầm ĩ, chẳng khác gì sấm sét giáng xuống. Tiếng động đinh tai nhức óc, uy thế đe dọa mãnh liệt thật khó gặp. Bỗng thấy Tú Tú phẫn nộ hét lên:

- Giặc ác kia, định chạy đâu!

Vừa hét vừa xoay mình chạy vụt ra cửa khe. Bành Hoá chạy cạnh cô nào có thấy bóng giặc đâu, trong đầu chợt loé lên ý nghĩ hiểu ngay vợ mình có dụng ý, bèn cao giọng thét tiếp:

- Giặc chạy rồi, nhị tỷ quay về mau!

Anh ta để giải toả tâm tình căng thẳng lúc này của mọi người đành phải bịa đặt ăn không nói có, khuyên mọi người chẳng chịu trở lại mà nếu không lập tức quay lại ngay thì đá đổ đè cho cũng toi mạng tất cả một cách vô ích. Đành phải theo Tú Tú bảo giả tình hình địch chạy. Hiểu Mai lúc này lòng đầy thù hận sôi trào chỉ hiềm một nỗi không có đối tượng nào để trút bớt, đánh giết một trận cho thoả chí. Bỗng nghe hô có giặc chạy trốn thì chợt tỉnh ngộ về trách nhiệm của mình và hình thế "mặt trận" này làm sao lại đi chôn chung một cách vô vị cùng mọi người. Nghĩ vậy Hiểu Mai bèn thét lớn:

- Tất cả quay lại, không cho tên nào chạy thoát! Băng đệ, mau gọi mọi người trở lại!

Thấy Lã Băng dường như không nghe lời mình nói thì đặc biệt thét lên một tiếng thật lớn. Cũng may mà Hiểu Mai sớm tỉnh ngộ nhanh, kịp thời đốc thúc mọi người quay lại. Khi mọi người vừa quay đầu chạy trở về chưa được mấy bước thì liền đó là một hồi nổ long trời lở đất, vách đá đối diện đã bị nổ đổ ụp xuống lấp kín cả đáy khe.

Trong tiếng nổ trời long đất lở đinh tai nhức óc, đá nổ tung bay vung toé bốn phía, khói bụi mù trời, Hiểu Mai bất giác không nén nổi toàn thân toát mồ hôi lạnh trong lòng vô cùng cảm kích Bành Hoá và Tú Tú. Chạy về đến giữa khe thấy hai vợ chồng Tú Tú đang xoay mình ngó lại đợi chờ, cơn oán giận vừa hay nhác thấy có hai tên giặc đúng lúc ở vách núi phía bắc chui ra bèn vẫy tay ra hiệu bảo Tú Tú đuổi cho nhanh. Phạm Phụng Dương nghĩ đã rất chu đáo, phía bắc núi cũng là chốn ẩn thân, chỗ này cách cửa khe chừng non nửa dặm đường bỗng từ đó lốc nhốc kéo ra hai ba chục người đúng như Công Tôn Khải đã dự tính là giặc định thắt miệng túi ở ngay cửa khe để giết nốt những người chưa từng bị nổ chết, mới được nửa đường bị Bành Hoá, Tú Tú chặn đứng mở một trận xung sát.

Cứ theo cách bố trí quân thế này cũng đủ thấy Phạm Phụng Dương cũng có hùng tâm tráng chí cao thấp như của Công Tôn Khải.

Bành Hoá và Tú Tú mặc dù lực lượng địch đông gấp cả chục lần vẫn nhào tới tả xung hữu sát, kiếm chưởng cùng ra đòn dũng mãnh như sư tử, uy thế mãnh liệt vô cùng. Đám người chăng lưới này của Phạm Phụng Dương được điều động tới cũng không phải là gượng ép vì thân thủ cũng không phải tầm thường, chẳng may Hiểu Mai quay lại nhanh kịp thời dẫn người tới tiếp ứng trở thành cục diện một chọi ba. Một trận xung sát kịch liệt cũng trời long đất lở. Bành Hoá, Phòng Phi, Chu Phương, Chu Hạo vung bốn đôi kim cương thiết thủ tung ra hợp lại rộng dài, vung múa như bánh xe quay, lấp loáng hàn quang, kình khí vù vù, phát huy hết oai phong của người lẫn binh khí. Bọn giặc cho đàn bà con gái là đáng coi thường nên bỏ đàn ông sang đánh đàn bà, cốt tránh mạnh đánh yếu. Một năm lại đây, Tú Tú phải chịu biết bao sự đày đọa nên luyện công rất cần cù chịu khó. Công Tôn Khải từ khi Tú Tú được cứu về cũng chỉ dạy rất tận tình, lại còn hai bậc tôn trưởng tùy cơ hội mà bí mật dậy dỗ nên trình độ Tú Tú được nâng lên rất cao, đạt những tiến bộ khác

với bình thường. Lúc này cô trơn trượt như con cá lội, luồn đi lách lại, nhanh như điện chớp, lúc đông lúc tây, khi phải khi trái, không đánh với một tên địch nào mà nhè sơ hở chỗ nào có cơ hội tốt là lướt tới tấn công ngay. Cô muốn đem đầy đủ mọi nỗi oán hận từng bị chịu đựng trước kia để hôm nay phải phát tiết ra bằng hết. Ánh kiếm tung bay lúc như làn sóng vỗ, lúc như cầu vồng bay, lúc toé ra những ngôi sao lạnh, lúc chụm lại thành một đốm sáng, nào chọc nào điểm, nào hất nào chém... đều là công phu khác thường nên chỉ trong chốc lát ba tên phỉ đã bị thương dưới kiếm của Tú Tú. Còn Khả Trang và Tiểu Liên lần đầu chạm địch cũng khá vững vàng. Hai người đứng tựa lưng vào nhau, hai người như một thể thu hút đối thủ, phân tán một phần thực lực của địch chứ không hấp tấp cầu công. Chính vì họ đánh đỡ vững vàng, thủ nhiều công ít, trong lúc gấp rút bọn giặc cũng không dễ gì chiếm được lợi thế ngay. Hiểu Mai thì khác hẳn họ. Thù cũ hận mới chất chứa đầy lòng đã khiến nàng tung hoành hung dữ như con hổ cái phát cuồng ra sức đánh giết.

Tốp của Hiểu Mai có mười người. Sau khi Công Tôn Khải vào hang, lành dữ ra sao chưa biết, nửa

phần hy vọng của Hiểu Mai dồn vào Lã Băng và Mẫu Trang, đây là niềm lạc quan và hy vọng và hy vọng mà mọi người đều nhìn thấy. Công lực đã cao, thân pháp lại linh hoạt nhanh nhẹn, kháng cự sao nổi với nửa quả núi đổ sụp mà lúc này phải tranh đấu với đá núi không thể tính đếm xuể đổ xuống thành vũng bùn máu thịt. Hồi tưởng đến Lã Băng thường ngày trung thành đến thế nào với Công Tôn Khải, đối với mình thì ngoan ngoãn cung kính ra sao, lại còn Mẫn Trang hoạt bát dễ thương, biết vâng lời dạy bảo thế mà bây giờ...

Lửa giận vô bờ hun đốt trong lòng, thanh Tuyệt Tình Kiếm gọt vàng chặt sắt ở trong tay Hiểu Mai như hổ thêm cánh, cộng thêm lòng thù hận Phạm Phụng Dương thâm hiểm tàn ác độc địa và mối căm giận lũ giặc lớn trên giang hồ chẳng biết hay dở đúng sai ra sao lại đi tiếp tay cho kẻ gian ác. Tuyệt Tình Kiếm vùng vẫy đâu còn nương tay, đâu có nể tình. Đầu rơi, tay cụt. Kiếm vung ra khó có đối thủ nào chịu quá ba chiêu... Máu phun như mưa phụt, tiếng thét vang trời, chưa đến nửa giờ bọn giặc kéo ra chặn cửa khe đã chết như ngả rạ quá nửa. Đang giữa trận kịch chiến bỗng có tiếng người quát:

- Lui!

Nghe tiếng quát, Hiểu Mai ngưng lại nhìn thì thấy một đại hán râu rồng, tuổi trạc tứ tuần, bèn nói:

- Mong tha ư, còn muốn sống ư?

Bản thân Hiểu Mai tự đuổi theo giết hai tên phỉ vừa phá vây bỏ chạy. Đang ra sức chống chọi hoặc giả còn cầm cự được hồi lâu nữa đã nghĩ đến chuyện bỏ chạy thì ý chí chiến đấu rã rời, chết càng mau. Chưa bằng thời gian ăn xong bữa cơm, hai mươi mấy tên phỉ còn lại đã bị giết sạch, không thoát tên nào. Gã đại hán râu rồng thấy việc phá vây trở thành vô vọng nếu để lọt vào tay Hiểu Mai chắc là phải chịu không biết bao nhiêu tội sống đành quay đao tự sát. Lúc này mọi người mới biết vợ chồng Lã Băng không kịp rút ra cửa khe thì không ai không thấy lòng đau như dao cứa. Tần Khả Trang bị phẫn nói:

- Đại ca tháo vát cẩn thận, có khi chỉ bị khốn trong hang, chúng ta còn chưa cứu được đại ca lại còn phải báo thù cho vợ chồng tiểu muội nữa chứ!

Bây giờ đánh vào trong hang là việc nghĩa không thể chối từ. Tám người lòng đầy đau buồn chưa có kẻ phát tiết, lục tục tiến vào hang...

*

* *

Tình hình cửa khe phía nam đại khái cũng như ở cửa khe phía bắc, chỗ không giống là khi vợ chồng lưu luyến chia tay, dặn Đỗ Vân cần thận trọng, Công Tôn Khải còn dặn câu cuối cùng: "Cần chú ý đến vách đá đối diện" và câu nói đó như đã mọc rễ trong lòng Đỗ Vân. Vì khe nam hướng về phía mặt trời mọc nên địa thế tương đối khô ráo hơn, dây dẫn cháy nhanh hơn ở khe bắc nên nổ cũng sớm hơn. Vì thế Hoắc Khí Ác khi nghe trong hang phát nổ, biết là tốp Công Tôn Khải đã gặp nguy hiểm nên dẫn anh em chạy đi cứu viện, khi vừa triển khai hành động thì vách khe đối diện cũng tiếp theo như hưởng ứng nổ vang trời. Đỗ Vân lập tức dừng tiến, may mà xông vào khe chưa sâu mấy, toàn bộ đều an toàn rút trở ra.

Bờ khe đối diện bùng nổ thì trong trấn Sơn Khẩu cũng xảy ra sự cố: tiếng hò hét đánh giết trong trấn có thể nghe thấy văng vẳng. Hoắc Khí Ác định dẫn người đi cứu viện thì bị Đỗ Vân cản lại. Công Tôn Khải là hạt nhân của mọi người, Đỗ Vân là vợ Công Tôn Khải về danh nghĩa soái lĩnh người ở khe nam là Hoắc Khí Ác nhưng trên thực tế Đỗ Vân đã làm chủ một nửa Hoắc Khí Ác không hiểu ý Đỗ Vân, kinh ngạc hỏi:

- Tất nhiên khi không tiến được sao không trở về trấn giết giặc một trận cho sướng?

Đỗ Vân đáp:

- Đường khe không tiến được chỉ là tạm thời đợi đá núi sụt hết vẫn có thể bỏ mà đi cũng được. Ở trong trấn người đông, bọn địch khó ăn thua gì ở đó, không cần chúng ta phải trở về đâu!

Hoắc Khí Ác nói:

- Nếu trong khe vẫn còn thuốc nổ thì làm sao?

Đỗ Vân nói:

- Lòng Phạm Phụng Dương dù có thâm độc vô hạn nhưng thuốc nổ lại có hạn. Cứ xem ở Thần Binh Động và biệt thự họ Cát tổng cộng lại xem có được bao nhiêu thuốc nổ? Thế này nhé, năm nay Quan Đông qua tết, dân gian chắc chẳng có pháo để đốt, dù có còn cũng ở trong động chứ ở bên ngoài chẳng có nữa đâu!

Hoắc Khí Ác giơ ngón tay cái lên nói

- Tam muội thông minh, ta chẳng nghĩ được nhiều đến thế đâu!

Đỗ Vân nói:

- Đại ca là viên dũng tướng, giết giặc là việc của đại ca!

Chỉ trong khoảng thời gian trao đổi với nhau mấy câu như vậy đá sụt ở vách núi đối diện rơi hết xuống lòng khe và ở trấn Sơn Khẩu thấy bùng lên mấy

đám lửa cháy, tiếng người ồn ào hô hét đánh giết vang đến tận đây. Hoắc Khí Ác hỏi:

- Giờ làm gì đây?

Mọi người vẫn còn nhớ năm ngoái lúc mới tiến vào nơi lều cỏ ẩn cư, Hoắc Khí Ác đã một hai xin Đỗ Vân giả trang làm vị Hắc đạo sư thông qua quan hệ tư nhân để vào nên chàng cực kỳ tôn trọng Đỗ Vân. Đỗ Vân nói:

- Đi vào khe!

Thế là tốp người này của họ đạp trên đất đá rơi tiến vào Yết Tử câu. Trong núi có hay không có lối ra? Vì không thấy bọn giặc canh giữ lối ra vào mà lại không có cách nào tìm biết là tại làm sao, rất có thể vì lý do ở đây gần với đường cái quan, vì sợ tiết lộ cơ mật nên Phạm Phụng Dương không dám mở cửa ở đây.

Tốp của Hoắc Khí Ác có hơn mười người, trong đó có Lưu Trí và Kỷ Khánh là người tâm lý rất nhanh nhạy và tinh tế, đi đường thì nhìn phải nhìn trái, ngó sau ngó trước, không để lọt chút gì không phát hiện ra và đi đến cửa hang thì tâm trạng mọi người nặng nề chẳng khác gì đeo đá. Từ cửa động sang vách đá bờ bên kia là nơi hẹp nhất ở Yết Tử Câu vì vậy cửa hang đã bị đá rơi lấp kín rồi, nhưng xem

thấy đá lấp cực kỳ dầy, Hoắc Khí Ác hậm hực bảo:

- Thằng sất phu này tàn độc thật!

Đỗ Vân nói:

- Đấy chính là chỗ lợi hại nhất của gã. Chính vì gã biết đoán định và tự biết điều khiển trước sự việc nên cũng tự gây nên ác quả không sao cứu vãn nổi. Ngay như hôm nay không phải đều như vậy cả đâu! Sao nhị tỷ mãi vẫn không thấy tới nhỉ?

Câu chuyện trao đổi lại chuyển sang nói về Hiểu Mai. Mọi người cảm thấy tốp của Hiểu Mai đáng lẽ phải đến hội hợp với người của tốp mình nhưng đến giờ vẫn chẳng thấy bóng một ai thì đều thấy lòng trĩu nặng. Lưu Trí nói:

- Nhị tỷ tính nôn nóng chúng ta đi xem sao!

Dự cảm bất thường thoáng hiện trong lòng, mọi người đành lẳng lặng không nói gì cứ thế đi ngược lên phía bắc khe. Người thì lo nhìn dưới đá đổ có máu thịt gì không, người lo nhìn ngó hai bên để xem động tĩnh trên các vách đá cao. Sắp tới cửa khe phía bắc còn cách chừng hơn trăm trượng nữa thấy trên vách đá bên phải có một cái hang do Lưu Trí phát hiện đầu tiên bèn lên tiếng gọi. Mọi người ùa tới như đàn ong bay về tổ. Từ trong hang có gió thổi lùa ra. Đỗ Vân mừng ra mặt bảo:

- Động sống! Nhất định nhị tỷ tiến vào theo lối này. Chúng ta cũng vào đi!

Vưu Tuệ Trang chen lên trước cùng Đỗ Vân sát vai tiến vào.

Người của ba tốp đều không nhiều nhưng nhân tài các kiểu đều có cả, chứng tỏ khi phân chia người Công Tôn Khải cũng tốn khối sức suy nghĩ, cân nhắc. Kỷ Khánh phòng độc đâu có chịu tụt sau ai, mọi người càng đi vào tâm lý dần thoải mái ra, dọc đường phải qua ba chỗ mai phục nhưng đều bị mọi người trừ khử hết. Phát hiện này chứng minh sự lo lắng về an nguy của tốp Hiểu Mai đâu còn đúng nữa! Mọi người đều nghĩ như vậy nên cũng thấy vững dạ hơn. Tuệ Trang cầm dạ minh châu trên tay soi sáng nên việc đi càng thêm nhanh nhẹn. Dạ minh châu này toàn do Cát Lâm lấy từ "biệt thự họ Cát" mang theo, tổng cộng tám viên. Lúc ở dưới đường hầm biệt thự họ Cát cùng bị vây khốn có Hiểu Mai, Ấn Thiên Lam, San San, Vưu Tuệ Trang nên đều được tặng mỗi người một viên dạ minh châu để giữ làm kỷ niệm, dọc đường đi ngược bắc lại tặng Đỗ Vân một viên, trước khi vào hang lại giao Kim Tốn một viên. Bây giờ vào hang, còn có trách nhiệm lo đề phòng kẻ địch nên Đỗ Vân không lấy dạ minh châu ra soi đường.

Vào sâu trong hang một đoạn đường, Đỗ Vân nghe loáng thoáng có tiếng người nói bèn ra hiệu cho Tuệ Trang che bớt dạ minh châu đi và bảo mọi người đi cho thật nhẹ bước nhưng lại phải vững vàng. Dần dần mọi người đều cùng nghe thấy cả, đó là tiếng một người già, trừ Đỗ Vân mọi người không nghe rõ nội dung vấn đề. Đỗ Vân tuy nghe hơi rõ nhưng chỉ nghe được vài ba câu đứt nối nên không thể qua vài lời của một ông già không rõ thân phận lại càng khó phân định được là bạn hay thù nên làm lòng càng thấy hoài nghi hơn. Người đi trong ba tốp lần này không có ai cao tuổi cả, thế ông già này có thể là ai? Nếu là địch thì người đi vào trước là Hiểu Mai không thấy động tĩnh gì cả, chẳng lẽ lại...

Ý ngờ là địch càng sâu, tinh thần cảnh giác càng cao, sự đề phòng càng cẩn thận, việc hành động càng cần thận trọng!... Cũng không hiểu ông già kia có cảm thấy có người tới không, tiếng nói bỗng im bặt. Như thế tự nhiên mọi người lại thấy lo lắng cho tốp của Hiểu Mai. Đỗ Vân như cảm thấy gì đó, truyền âm bảo:

- Kéo dài khoảng cách ra, không được gây tiếng động, có người tới đó!

Vừa nghe Đỗ Vân nhắc xong, mọi người cũng đều nghe thấy tiếng chân cực nhẹ cực khẽ từ xa tới gần.

Đường hang dường như có khúc quanh và tiếng động tựa hồ con ong vàng đang di động. Từ bước chân mà phán đoán Đỗ Vân biết có hai chỗ bàn chân dậm xuống mặt đất, ánh mắt của nàng càng ngưng tụ, tinh thần cảnh giới đề phòng càng cao. Tuệ Trang lại không thu hạt dạ minh châu cất đi mà chỉ nắm lại trong lòng bàn tay trái nên ánh sáng không thể bằng đèn nến được. Ánh sáng dạ minh châu cực mạnh, dù nắm chặt trong lòng bàn tay, ánh sáng ngọc châu mãnh liệt chiếu xuyên qua cả da thịt ở bàn tay, phát ra một làn ánh sáng yếu ớt. Bọn Đỗ Vân không để ý không thấy vì đang từ sáng sang tối còn loá mắt nhưng qua con mắt người khác ở trong tối sẵn thì phân biệt được ngay.

Đỗ Vân ánh mắt sắc bén nhìn lờ mờ ngoài mười trượng ở vách động bên phải ló ra nửa cái đầu người rồi lại thụt vào ngay. Phản ứng nhanh nhạy của người kia khiến Đỗ Vân hiểu ngay ánh dạ minh châu đã làm lộ hành tung của mình, đã thế không cần tránh né ẩn nấp nữa mà công khai xuất trận cho xong. Nghĩ vậy bèn cười nhạt bảo:

- Cẩu tặc ra chịu chết cho xong đi, cô nương đã thấy ngươi rồi!

Vẳng lại là tiếng con gái thân thiết gọi

- Phải tam tỷ không? Em là Mai Phấn đây!

Hoá ra người mình. Ánh dạ minh châu được soi sáng lên. Đỗ Vân nói:

- Các người không sao chứ?

Vừa hỏi vừa rảo bước chạy về phía trước. Mai Phấn cũng từ đường ngang chạy ra, đi theo còn có Linh Cô và Kim Tốn. Có điều Kim Tốn còn cõng một người trên lưng máu me bê bết, không biết là ai? Đỗ Vân giật mình run giọng hỏi:

- Ai bị thương vậy?

Mai Phấn đáp:

- Lục Nguyên. Thẩm Vạn chết rồi. Hai người đi đoạn hậu nên gặp rủi, còn các người khác theo Khải Ca đi trước đến giờ tìm vẫn chưa thấy đâu. Chẳng hiểu tình hình ra sao nữa!

Vừa nói đến đó thì xa xa vẳng lại tiếng Lã băng nói:

- Tam tỷ, ngũ tỷ cứ đi thẳng đi. Em với Mai muội ở lại đây cho.

Đỗ Vân nói:

- Các người chẳng phải là đi cùng nhi tỷ ư? Sao lại chỉ có hai người ở đây, các người kia đi đâu cả rồi?

Lã Băng đáp:

- Vách núi bên kia bị nổ sụt xuống, em và Mai muội không kịp lùi lại may chỗ này có hang chúng em bèn chui ngay vào. Nhị tỷ bọn họ chẳng hay nấp được hết cả chứ? Chúng em chẳng biết gì cả!

Đỗ Vân nói:

- Sao các người không đi xem sao?

Lo lắng sợ hãi, Đỗ Vân có vẻ không hài lòng. Lã Băng nói ngay:

- Chúng em còn lo đi tìm đại ca, phá bốn chỗ mai phục xong vừa đến đây chưa được bao lâu phát giác ra nguyên là động này được sửa chữa lại bên trong có nhốt một ông già tàn phế, hỏi tên họ thì ông ta nhất định không chịu, nói định cứu ông ta ra cũng không chịu. Kim đại ca đến thật tuyệt, trên mặt ông già có đồ thuốc dịch dung, chúng em nhận không ra ai!

Kim Tốn thấy động lòng bèn trao Lục Nguyên cho Hướng Chuẩn rồi quày quả chạy đi ngay, giơ dạ minh châu lên soi xem, bỗng hai chân sụp xuống, quỳ trước mặt ông già, đau đớn khóc thất thanh mà gọi:

- Bố! Con cái đệ tử làm lụy đến lão nhân gia phải chịu cực hình, con mà không tự tay mổ tên súc sinh này thề chẳng phải người!

Ông già tàn phế thương xót kia lại là bố Kim Tốn, là Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch oai hùng lẫm liệt một thời ư? Giờ đây hai mắt bị khoét thành hai cái hốc đen ngòm, bốn chân tay bị cắt gân xỏ dây thép xích chặt vào mô đá không thể di chuyển được. Ông già giận dữ nói:

- Ai là bố ngươi? Cái đồ còn chưa thoát khỏi tai họa đến đây nhận người thân!

- Cút!

Ông ta không thừa nhận, cơ hồ còn muốn đá Kim Tốn nữa, nhưng chẳng may chân đã bị xích vào đá một cách quái dị nên hất chân chẳng được xa. Kim Tốn khóc nói:

- Cái nối ruồi ở góc trán bố làm sao giấu nổi con! Nhị tiểu bị tên súc sinh dụ tới Liêu Đông. Đầu tiên Ngọc Nữ bị cưỡng hiếp, giam lỏng ở Hải Thành, may nhờ anh em Công Tôn Khải cứu được ra. Châu Mục bị đưa tới gian nhà đá này, lành dữ ra sao chưa biết. Đây đúng là lối mòn của loài thú này đây!

Người vốn có cảm tình với động vật. Kim Tinh Thành còn nghĩ đến việc phủ nhận, run rẩy cả thân mình, từ hai hốc mắt sâu hoắm trống rỗng dàn ra những giọt lệ đau khổ thế cũng đủ coi như ông ta thừa nhận tất cả. Kỷ Khánh nói:

- Trước hết hãy cứu phụ thân anh ra đã sau hãy đi đánh tên súc sinh thanh toán nợ nần!

Nói rồi rút đoản kiếm ra chặt đứt dây thép xích chân tay, đến lúc ấy mới phát hiện ra gân chân gân tay của Kim Tinh Thạch đã bị cắt đứt. Thật không ngờ Phạm Phụng Dương lại dùng thủ đoạn tàn khốc đến thế này để đền đáp ân sư dạy dỗ mình! Mọi người nhìn thấy không khỏi cảm thấy giá lạnh tận đáy lòng. Kim Tốn cõng bố già lên và đi ra ngoài. Lã Băng đi bên cạnh hỏi:

- Kim đại ca, anh cùng đại ca bị mất liên lạc ư?

Kim Tốn đáp:

- Anh ấy đi trước, ta đi đằng sau để phòng sự cố bất ngờ, hai bên cách nhau độ hai ba chục trượng. Sau khi nổ xong đường trong hang thay đổi hết, lúc đầu là đường thẳng giờ lại đột nhiên đổi xiên sang trái. Lúc ấy vì Thẩm Vạn chết thảm, Lục Nguyên bị trọng thương, hướng đi thì thay đổi quá lớn vì vậy đang loay hoay chưa biết tính sao. May có hai vị tẩu phu nhân cùng đi cùng nhau phá một số cửa quan mới chuyển đến đây. Đường động đổi thay, chúng tôi cùng tốp của Công Tôn huynh bị cắt rời, không biết họ ra sao nữa, chẳng có cách nào tìm hiểu được!

Vưu Tuệ Trang nghe rõ ngọn ngành liền bảo:

- Kim đại ca, khi tới đường đi và nơi bắt đầu bị

nổ, chắc đại ca và lục muội vẫn còn nhớ rõ chứ, tìm được về chứ?

Linh Cô nghe hỏi thì biết là sư tỷ rõ ràng có khác biệt với Kim Tốn và thực tế là đang đo lường bản thân vội bảo:

- Bọn giặc trong hang có vẻ không đông lắm, trên đường chúng ta tới đây phát hiện hệ thống không có người điều khiển cũng không bị đánh trộm hoặc ám toán. Nếu không có biến hoá nào thật đặc biệt, ta có thể tìm được lối về.

Tuệ Trang quay sang Đỗ Vân hỏi:

- Tam tỷ, căn cứ tình hình vừa qua của Kim đại ca chúng ta có thể từ lối ra của điểm nổ tìm đại ca. Ngoài ra nên chia mấy người đi tìm nhị tỷ, tỷ thấy thế nào?

Lã Băng nói cất lời:

- Để đệ và Mẫn muội đi là được rồi!

Đỗ Vân mắng:

- Nói bậy! Ngươi sỗ sàng như vậy bảo ta yên tâm sao được! Kỷ huynh, tứ đệ theo các huynh đi càng tốt. Kỷ huynh phụ trách, các người phải nghe lời có việc gì thì thương lượng với nhau mà làm! Nhất thiết phải đề phòng Phạm Phụng Dương hoá trang ám hại.

Kỷ Khánh cung kính nhận lời cùng Lưu Trí, Lã Băng lập tức gọi người cùng đi. Đỗ Vân dẫn những người còn lại theo con đường Kim Tốn tới mà tìm lối.

*

* *

Công Tôn Khải đương đầu với đối thủ. Chạy đi chạy lại, vừa đi vừa ngẫm nghĩ về lá thư Phạm Phụng Dương để lại cho mình. Chàng cảm thấy cách cư xử của Phạm Phụng Dương thật tồi tệ cực điểm, nhưng sự thông minh tài trí của gã thì người bình thường không sao sánh kịp. Ngay như bức thư này chẳng hạn, nửa đoạn trên lời lẽ có vẻ thật lòng, trong đoạn thư này viết ra tuốt tuột từ việc gã cực căm hận Công Tôn Khải mà cũng cực sợ chàng đó là lời lẽ thật tình không có ẩn ý che đậy gì cả nhưng phần sau của thư lại ẩn giấu lắm mưu mô kích động, xem như cách bố trí ở trong hang gã còn rắp tâm mưu mô gì đây nếu không muốn hại ngay thì thực dễ như trở bàn tay.

Gã đoán được Công Tôn Khải sẽ tới, nếu tới sẽ phải đi hàng đầu, gã chỉ cần đóng cửa hang lại, nếu bản thân chàng mở cửa hang để vào sẽ làm cho thuốc nổ chôn giấu dưới đất bùng nổ. Lúc ấy chẳng

những chàng chết là chắc mà còn chết tan xác. Lẽ gì gã không làm như vậy mà lại mở sẵn cửa hang cho mà vào, vào xong mới đóng cửa, lại còn để thư nói rõ tất cả buộc Công Tôn Khải phải suy nghĩ. Tại làm sao Phạm Phụng Dương phải làm như vậy? Ở trong hang để mà suy đi nghĩ lại chỉ một vấn đề đó là tại làm sao?

Bố trí tàn độc một cách toàn vẹn, nhận định Công Tôn Khải tuyệt đối không bỏ qua không đến, bắt buộc trước khi chết chàng còn bị dày vò day dứt hay sao? Thật ra cứ theo cách hành xử của Phạm Phụng Dương thì kiểu nghĩ kiểu làm này có khả năng rất lớn. Hoặc giả giữa hai cửa một sống một chết, bản thân dựa trên lòng dũng cảm và tài trí mà khảo nghiệm, suy nghĩ đến nơi đến chốn, để rồi tự mình tự chọn lấy con đường sống hay chết của mình đi! Nếu cách suy nghĩ theo lập luận này là đúng, như vậy chẳng phải là Phạm Phụng Dương đã để lại cho Công Tôn Khải nửa cơ hội tìm sống hay sao? Hai bên đã lâm vào cảnh đối địch sống hết mà còn để lại nửa cơ hội còn được sống cho Công Tôn Khải, Phạm Phụng Dương không muốn chết còn để lại một chút ân tình là để sau này rút lui tính đến chuyện tự trách mình trách người cuồng vọng và còn định đấu tay đôi với nhau sao? Vấn đề cứ chuyện nọ nhằng

sang chuyện kia không ngừng loé lên giằng giật, trong đầu Công Tôn Khải mải nghĩ không biết thế nào mới là đúng. Coi như để chàng suy nghĩ vậy hay sao?

Đưa mắt liếc nhìn bốn người trong nhà đá thì thấy San San với Cát Lâm đứng sát vai nhau nét mặt xa xôi đang chăm chú ngó Công Tôn Khải, Tề Vân Bằng tay giơ cao ngọc dạ minh châu soi sáng cho vợ là Hách Tiêu Trang đang tập trung hết tinh thần đi vòng quanh nhà dường như đang tìm một lối khác thoát ra khỏi nhà đá.

Công Tôn Khải không hỏi ý kiến của họ mà tiếp tục sự suy nghĩ của mình, giờ phải vứt bỏ mọi vấn đề, giả định có hai cửa: một sống một chết, thế thì cửa nào là cửa sống đây? Chàng đi đến quyết định cuối cùng là tập trung toàn bộ đầu óc vào để suy nghĩ mỗi vấn đề đó mà thôi. Chàng cảm thấy cứ theo cách vận dụng hư thực và gian giảo thất thường của Phạm Phụng Dương thì nhận định đầu tiên của gã nói là đã chôn sẵn vạn cân thuốc nổ dưới cửa ra thì thật sự là có thuốc nổ chôn giấu. Nghĩ vậy xong chàng lại thấy thế không ổn.

Lý do là Phạm Phụng Dương tất nhiên sẽ liệu định đời nào Công Tôn Khải tin gã nên sẽ nghi ngờ

sự chân thực trong lời nói của gã nên rất có thể gã lại làm đúng như vậy. Hơn nữa người ở ngoài nhà đá khi nãy đã chẳng nói là ở ngoài cửa có chôn thuốc nổ là gì? Người đó là ai? Thân thế không rõ ràng, nói năng thì hàm hồ có dụng ý như sợ chàng đi ra theo lối ấy, đưa ra lời nói vờ vịt để dọa dẫm, đóng thêm một vai trò phụ, nhỡ không phải liệu có đúng như thế hay không? Nhưng sao giọng nói của người đó lại nằm giữa hai giọng nói của Phạm Phụng Dương với Châu Mục? Là kẻ thân tín ư?

Ai là kẻ thân tín bây giờ? Châu Mục một thân một mình bị Phạm Phụng Dương lừa tới đây làm gì có chuyện trở thành "kẻ thân tín" nên lời không nên tin liệu có thể tin được không? Nếu lời không nên tin, tất phần trên đã bị đứt đoạn, há lại chẳng trở thành có vấn đề rồi ư?

- Tề huynh! Hiền phu phụ đã phát hiện ra gì chưa?

Công Tôn Khải cảm thấy không nên nghĩ khống một cách lung tung nữa, chỉ bằng trao đổi ý kiến với nhau rồi sẽ đi đến quyết định sau nên mới hỏi ý kiến vợ chồng Tề Vân Bằng trước. Hách Tiêu Trang nói:

- Cả bốn vách đều chắc chắn, tiếng trầm đục phía

trên có tu sửa rất tinh vi như quét vôi nếu có mạch nào thì cũng bị quét lấp mất rồi, nhất thời không dễ tìm được. Sáu bộ bàn ghế toàn để nổi không có chôn giấu gì được.

Công Tôn Khải nói:

- Đại tẩu nói là trừ hai cửa chính với ngầm ra, không còn lối ra khác chăng?

Hách Tiêu Trang gật đầu nói:

- Đúng thế. Nhưng hai đường này lại không thể đi được.

Công Tôn Khải bảo:

- Đại tẩu tin lời người nói khi nãy ư?

Hách Tiêu Trang đáp:

- Dĩ nhiên không tin, có điều biến thành một con tốt thí mà chưa được làm rõ thực ra là nổ trước rồi mới đóng cửa hay là cả hai phát động cùng lúc?

Công Tôn Khải đáp:

- Điều đó quan hệ lắm không?

- Rất quan hệ. Nếu đóng cửa trước, người điều khiển phải ở ngay cạnh nhà đá, nếu không phải vậy mà là phát động đồng thời thì hệ thống thiết kế phải cực tinh vi, xích khoá thật bí mật, phá trừ ắt là khó. Gia sư dạy tam sư muội họ Lý học hiểu hơn

chúng tôi nhiều, cô ta rất sáng ý nhưng bị Phạm Phụng Dương lừa dỗ đi, làm gia sư vô cùng đau lòng, thứ nữa là tiểu sư muội giỏi hơn tôi, nếu biến tôi là tiểu sư muội thì giờ hay biết bao!

Công Tôn Khải nói:

- Nếu dưới cửa chính có thuốc nổ đóng cửa không nổ, nếu cửa mở thuốc có nổ không?

Hách Tiêu Trang nói:

- Có thể. Vấn đề này không chỉ nói vài ba câu mà hiểu rõ ràng ngay được.

Công Tôn Khải quay sang San San hỏi:

- San muội! Lời Phạm Phụng Dương nói, muội tin hay không tin?

San San chẳng phải nghĩ ngợi gì cả, nói toẹt ngay:

- Quỷ mới tin được gã!

Công Tôn Khải lại bảo:

- Cát cô nương cho là tin được hay không tin được?

Cát Lâm nói:

- Đại ca ý muốn nói đến bức thư chứ gì?

Công Tôn Khải gật đầu. Cát Lâm nói:

- Tin. Gã rất gian xảo, liệu định chúng ta không

tin gã vì vậy gã chôn thuốc nổ thật, mở cửa là mắc lừa!

Công Tôn Khải lại hỏi ý kiến vợ chồng Tề Vân Bằng. Hách Tiêu Trang tán thành cách nhìn của Cát Lâm. Tề Vân Bằng lại nghĩ ngược lại, tuy giống ý kiến của San San nhưng lại còn đi sâu thêm một bậc nữa:

- Phạm Phụng Dương lợi dụng sự bất tín nhiệm của chúng ta đối với gã để đánh vào chúng ta, dụ dẫn chúng ta tự đưa mình vào đường cùng, chúng ta tự nổ chết mình. Nếu đi cửa chính là đại mắc lừa! Đại ca thấy sao?

Công Tôn Khải nói:

- Chúng ta giờ đang suy đoán tâm lý của Phạm Phụng Dương. Khi gã bày đặt ra trận đánh này tất nhiên đã sớm dò thấu tâm lý của chúng ta. Việc này có liên quan đến sự yên nguy chung của năm người chúng ta, tiểu đệ không dám khinh xuất một mình chủ trương, tốt nhất là mọi người chúng ta lại bình tĩnh suy nghĩ lại một chút xem sao!

San San nói ngay:

- Lâu đến thế này mà người kia chẳng thấy tin tức gì, gã làm sao mà tiến vào được?

Một lời vô tình làm mọi người như tỉnh mộng. Công Tôn Khải nói:

- San muội so sánh rất hay! Tôi liệu là Phạm Phụng Dương giờ không có mặt trong hang, mười phần chắc đến tám chín, gã đã đi đánh trộm trấn Sơn Khẩu rồi. Chúng ta không nên cứ ở đây đợi gã về...

San San nói cắt lời:

- Nhưng cuối cùng là đi cửa nào đã chứ?

Công Tôn Khải nói:

- Đi được cả! Có điều động trước đã bị nổ tung, cửa động bị bít kín đừng có đi, tiếng người khi nãy nói phía sau lưng chúng ta, đi cửa ngầm. Đại tẩu, chốt mở thế nào đây?

- Để tôi mở cho!

Hách Tiêu Trang vừa nói vừa bước trước về phía bàn giấy. Đúng lúc ấy bỗng có tiếng người khi nãy vẳng vào:

- Không được đụng vào!

Hách Tiêu Trang lạnh lùng nói:

- Tai ngươi thính nhỉ!

Cô đã đến bên bàn, không đợi người kia giải thích thì ngón tay đã ấn xuống "ùng ùng", tiếng động

vang lên, bàn giấy theo tiếng động mà thụt xuống. Cùng lúc bên vách trái nhà đá cũng vang lên tiếng đổ vỡ ầm ầm. Năm người đều cho là mình đã tính toán sai, tái mặt nhìn nhau, không ai dự đoán lại xảy ra biến hoá như thế này, vì vậy cứ đứng ngây ra tại chỗ.

Bàn văn phòng không hiểu bị vấp vật gì ngăn lại tụt xuống không đầy một trượng rồi lại nâng lên một mùi hôi thối từ khe hở phì ra, vách bên trái cũng nứt ra chừng hơn tấc ta rồi ngừng lại, một làn ánh sáng mãnh liệt rọi vào. Hơi thối và ánh sáng dường như có quan hệ với nhau, sinh ra và khắc chế nhau nên mới có trạng thái như vậy. Địch trong tối, ta ngoài sáng gây nên tình hình cực kỳ bất lợi. Hách Tiêu Trang đã nghĩ đến điều đó bèn cất ngay hạt dạ minh châu vào bọc rồi núp sau lưng ẩn bóng mấy người kia. Người ngoài bức vách dường như cũng cảnh giác, tắt phụt ngay luồng sáng đi. Căng thẳng kéo dài một lúc, tiếng người ở ngoài lại nói:

- Đại mạc điêu bái... "đường"! (chim điêu sa mạc... lễ cưới). Lời nói vừa dứt dường như bị đánh lén rồi tiếng binh khí hối hả va vào nhau soang soảng, tiếng kim loại càng lâu càng kêu vang chắc là hai bên đánh nhau rất rát.

"Vù vù! Xoảng xoảng!", tiếng binh khí vẫn chạm nhau, kình phong vi vút, không khó gì mà không thấy cuộc chiến rất kịch liệt. Qua một lát do dự, Cát Lâm bỗng cao giọng hét lên:

- Muội là Cát Lâm đây, tất cả hãy ngừng tay!

Tiếng hét quả có hiệu quả, từ ngoài vách vang lên tiếng nói lúc đầu của Đỗ Vân đang cố giữ thật bình tĩnh:

- Lâm tỷ, đại ca có ở chỗ tỷ tỷ không vậy?

Cát Lâm nói:

- Ở đây...

Chưa kịp nói cho rõ ràng tiếng đánh nhau ở phía sau bên phải cũng ngừng. Đầu tiên là Châu Mục xong đến Đỗ Đan cùng tiếp lời. Công Tôn Khải cực kỳ vui mừng nói:

- Toàn người mình cả! Châu huynh! Tiểu đệ với Cát cô nương hiện bị khốn ở nhà đá bên phải, bàn văn phòng tụt xuống không đầy trượng rồi dừng lơ lửng ở dưới có thuốc nổ không?

Châu Mục nói:

- Phía dưới là hầm rắn, có thuốc nổ không tôi cũng chẳng rõ nữa. Giờ đừng có động đậy đợi tôi nghĩ cách đã. Lâm muội, cuối cùng lại là chuyện

này, làm sao ta lại câu kết với người ngoài, lẽ nào lại quên được ơn nuôi dưỡng của nghĩa phụ hay sao?

Cát Lâm nói:

- Huynh rơi vào bẫy của Phạm Phụng Dương rồi! Gã đã phản thầy phản đạo, dùng thuốc nổ đánh sập Thần Binh Động, nghĩa phụ có bị mắc nạn hay không không rõ, đến giờ vẫn chưa có gì chứng minh rõ ràng. Huynh đi rồi gã còn lộn về một lần cưỡng hiếp muội, nếu không được gặp đại sư huynh cứu thoát muội thì đời này kiếp này sợ khó được gặp lại nhau. Tiểu Lan vì cố cứu muội đã bị lão Hầu Nguyên giết chết rồi!

Tiếng Châu Mục giận dữ:

- Muội nói có thực không?

Cát Lâm nói:

- Muội đã bao giờ nói sai chưa? Hãy báo thù thay cho muội, hẹn gặp kiếp sau!

- Không được làm thế! Ta tin muội rồi!

Vội quá đến tiếng nói lạc cả giọng. Công Tôn Khải đứng ở gần làm sao chấp tay mặc kệ được vội vươn tay nắm lấy uyển mạch của Cát Lâm đoạt lấy bảo kiếm, đưa mắt bảo San San trông nom Cát Lâm cẩn thận. Từ mé ngoài vách đá bên trái vang lên giọng nói giật giọng vội vã của Kim Tốn.

- Châu đệ, còn không mau nghĩ cách phá bỏ hệ

thống đi ư? Chẳng lẽ đến ta đệ cũng không tin nữa ư?

Nghe được giọng nói của Kim Tốn, Châu Mục hỏi:

- Đại sư huynh cũng ở đây ư?

Kim Tốn nói:

- Cát Lâm với ta vốn ở một nơi đến khi nổ hang mới bị chia cắt hai nơi. Ta giờ đang ở bên trái nhà đá, hệ thống vách đá bên trái bị chúng ta làm đổ rồi cũng chẳng biết vì duyên cớ gì, chỉ mở được một khe hở rồi không động đậy nữa.

Vưu Tuệ Trang nói tiếp lời ngay:

- Đừng có vội vàng! Phạm Phụng Dương gian hiểm muôn phần đề phòng trong động còn có hệ thống bí mật, người ở cả ba nơi cần phải cẩn thận! Nghe muội hô "ấn", thì cả hai nơi cùng đồng thời ấn nút bấm, sau một tiếng nổ vang mưa tên bắn ra bàn giấy và vách đá bên phải sẽ cùng lúc trở về đúng vị trí cũ!

Dù Vưu Tuệ Trang đã cảnh cáo trước sự việc xảy ra với người cả ba nơi, vẫn có mấy người đề phòng trước mà vẫn bị tổn thương. Châu Mục bị hai mũi "yết vĩ ngao" bắn trúng vai là người bị nặng nhất và đến tận lúc này anh ta mới có nhận xét sơ bộ không tốt về Phạm Phụng Dương. Tường vách như sống

động đều lần lượt mở ra, người tụ được vào cả một nơi. Cát Lâm thấy Kim Tốn cõng một người trên lưng xưa kia từng quen quen rồi nhận ra đó là Kim Tinh Thạch thì khóc hu hu lên:

- Nghĩa phụ! Sao nghĩa phụ lại... Những tiếng nói tiếp đã bị nước mắt dìm cho uất nghẹn nói chẳng thành lời.

Châu Mục phải sang đến nhà đá hơi muộn mãi mới biết, nghiến răng kèn kẹt bảo:

- Tên sất phu vong ơn phụ nghĩa, gã đang ở vách đá bên kia, để tôi đi tìm gã!

Nói rồi dẫn đầu xông về phía bắc, Cát Lâm chạy theo sát sạt. Vừa đi thì đã gặp Hiểu Mai, may có Cát Lâm đi cùng nếu không đã xảy ra hiểu lầm rồi. Hang hẹp người đông, đi dắt dây thành một con rắn dài, cũng chẳng biết ai có mặt ai không có mặt. Ra khỏi cửa hang mới phát hiện Lưu Trí, Lã Băng, Kỷ Khánh cùng vợ họ, cả ba đôi vợ chồng không có mặt trong đội ngũ.

Đỗ Vân biết là lại xảy ra biến cố bèn quay sang kể lại tình hình đã gặp cho Công Tôn Khải và Hiểu Mai biết. Đi tới gần cửa khe Bắc thì phát hiện ra một đấu trường mới, xác chết la liệt nhưng không thấy ba đôi vợ chồng kia ở trong số đó. Còn vô số vết

máu kéo dài về phía tây. Lòng Công Tôn Khải chấn động rất mạnh bảo:

- Lưu Trí là người thận trọng, cảnh giác mà tháo vát dù tuổi còn trẻ, trừ phi chạm trán Phạm Phụng Dương vừa bị khích vừa bị dẫn dụ chạy theo chứ không có cách giải thích nào khác!

Chàng sắp xếp lại đội hình, Đỗ Đan vẫn soái lĩnh đại đội bảo hộ người bị thương trở về trấn Sơn Khẩu giữ nhà. Chàng cùng Hiểu Mai, Đỗ Vân, San San, Linh Cô, Mai Phấn, lại thêm Hoắc Khí Ác, Tề Vân Bằng, Phòng Phi, Bành Hoá bốn đôi cả chồng lẫn vợ theo dấu máu đuổi theo. Thế núi ngoắt ngoéo gập ghềnh, chỉ chốc lát Châu Mục, Cát Lâm cả đến Tiểu Liên đóng giả Đỗ Vân, Tiểu Cúc đóng giả San San cũng chạy mất chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

*

* *

Hang Yết Tử Câu bị phá thành một đống đổ nát tan tành. Công Tôn Khải dẫn người đi từ lúc nhá nhem tới gần nửa đêm. Trong động vẫn còn địch ư? Vẫn còn người tốt bị cầm cố xiềng xích ở trong đó ư? Công Tôn Khải chưa nghĩ đến việc sục tìm mà cũng chẳng có thời gian để sục tìm thì ở phía trên gian

nhà đá lúc chàng bị cầm tù lại còn một gian nhà đá khác bố trí cực kỳ sang trọng, hào hoa tráng lệ. Lúc này ở trong nhà đá này đang có một đôi nam nữ ngồi đối ẩm. Gã nam thần sắc có vẻ dương dương đắc ý, sau khi tợp xong một chén rượu thì mủm mỉm cười hỏi:

- Thế nào Châu muội?

Cô gái mặt tràn trề xuân sắc nói:

- Liệu việc như thần, vững như non Thái! Nào, muội xin kính huynh một ly!

Nói rồi ngửa cổ uống cạn ly, giơ ra làm hiệu đã cạn. Gã nam tợp cạn rượu trong ly nói:

- Nếu không có Châu muội giúp đỡ làm gì được hài lòng như vậy! Trận đấu hôm nay thật đã ghiền quá! Ta phải kính muội mới phải!

Cô gái nói:

- Muội bút cùn tài mọn có đáng kể gì! Làm sao sánh được với huynh muội trong màn trướng mà vận trù mọi việc, dỡn mặt cường địch cứ như đồ chơi trong lòng bàn tay vậy!

Gã nam nói:

- Thế nào gọi là "Minh châu hợp bích" đủ đôi, chẳng ai thiếu nổi ai! Muội thiếu ta đỉnh nhất là

thành một phu nhân bình yên vô sự, một thần tài năng không nơi thi thố. Ta mà thiếu muội làm gì được thong dong như ngày nay. Bọn chúng chạy xa rồi, đôi ta có thể ngủ ngon giấc rồi!

Cô gái nói:

- Ngon giấc được ư? Dễ bọn chúng không biết cuốn đất mà đến chắc?

Gã nam nói:

- Không đâu! Ít nhất trong vòng đôi ba ngày bọn chúng chưa thể trở lại được đâu. Chuyện này phải quy công cho Châu Mục!

Cô gái nói:

- Châu Mục chẳng phải đang tọa quan ư? Huynh thả gã ra lúc nào vậy?

Lẽ nào không sợ bọn chúng nhận ra ư?

Gã nam nói:

- Qua đêm nay Cát Lâm chẳng còn ở cõi đời này nữa, Châu Mục giả lại đổi một bộ mặt khác ai mà nhận ra? Mà lấy gì để nhận ra chứ?

Đôi nam nữ đầy tình tứ này là một cặp đồ đệ phản thầy: Phạm Phụng Dương và Lý Ngọc Châu. Anh em vợ chồng nhà Công Tôn Khải từ khi vào Yết Tử câu, tụ họp rồi phân tán ra sao, thậm chí mọi

hành động xảy ra thế nào trong hang, đều bị đôi trai gái này trông thấy hết. Cũng có thể là do ngông cuồng hành động, cũng có thể do biến thái về tâm lý nên mặc dầu có thể đưa anh em vợ chồng Công Tôn Khải vào chỗ chết hoặc giả hạn độ thấp nhất là để anh em vợ chồng Công Tôn Khải yên lành ra đi như bây giờ bình yên không bị thương tổn mảy may là điều tuyệt đối không thể có được!

Có thể hành động mà Phạm Phụng Dương không hành động, vừa ngồi uống rượu với người đẹp vừa xem anh em vợ chồng Công Tôn Khải gặp nguy hiểm hãi sợ ra sao, vất vả chạy đôn chạy đáo để tìm đường sống ra sao, Phạm Phụng Dương cho rằng dày vò hành hạ anh em vợ chồng Công Tôn Khải như vậy còn hơn xa là giết ngay anh em vợ chồng chàng tại chỗ, mới thật là thống khoái, mới đã nghiện, có thế mới thoả mãn cái tâm lý biến thái ngông cuồng, kiêu hùng, tự đắc coi trời bằng vung của gã. Mọi sự sắp xếp đều được dự liệu, thu xếp xong xuôi từ trước. Mọi hành động đều bắt đầu từ vụ nổ hang, thực thi dần dà từng bước nổ ở đâu, nổ thế nào đều do tay gã điều khiển theo ý thích. Gã căm hận Lục Nguyên, Châu Phương dám dẫn đường cho "giặc" đến hang nên đã ra tay giết ngay hai người này. Gã căm giận Cát Lâm dám bán đứng

gã, phá mất một nơi cư nghiệp là "biệt thự họ Cát" của gã, đã thế lại còn câu kết với Hiểu Mai, Đỗ Vân, San San giả trang làm bốn con a hoàn khiến gã phải bỏ rơi mất một cây binh khí lại còn suýt nữa bị thương, cho nên gã phải phái một kẻ tâm phúc đóng vai Châu Mục lừa đưa cô ta đi và phải bắt sống bằng được mang về để gã mặc sức dày vò hành hạ mới thoả lòng.

Công Tôn Khải với Lưu Trí là hai người vẫn tự tâng bốc khoe mình, tới bây giờ vẫn chưa soi rọi ra mưu gian của Phạm Phụng Dương ngược lại đang từng bước đi theo sự sắp xếp có chủ định trước của gã để sa vào hầm hố mới mà không tự giác, dù Cát Lâm tự chui đầu vào rọ thế lại chẳng đáng trách tội họ hay sao?

Mọi tình tiết nguy hiểm đáng kinh sợ sắp làm rung động tơ lòng đang bày ra trước mắt và rồi sẽ thứ tự triển khai dần...

Hồi mười bảy

HỒ LY LÓ ĐUÔI

Những vệt máu cách nhau chừng mươi trượng, lớn bằng nắm tay, theo con đường núi gập ghềnh kéo dài về phía tây thành một sợi dây máu. Vì trời lạnh đất giá, máu rơi xuống đất là đóng băng lại, nên vẫn giữ nguyên sắc đỏ tươi không đổi, tươi rói dưới ánh trăng. Cát Lâm dẫn hai a hoàn Liên, Cúc đi theo Châu Mục chạy trước dẫn đường, cứ theo con đường máu đó mà chạy về phía tây như bay. Tuy vẫn chạy nhanh nhưng vẫn quan sát thế núi. Đây là dãy núi Thọ Tinh Phong vách đá cheo leo dựng đứng, hình khe thế núi cực kỳ hiểm trở. Cát Lâm chau mày nói:

- Mục ca, làm sao lên?

Châu Mục nói:

- Lên làm gì?

Cát Lâm ngạc nhiên hỏi:

- Huynh chẳng bảo Phạm Phụng Dương ở trên vách núi, không lên sao giết được gã?

Châu Mục nói:

- Phạm Phụng Dương giảo hoạt như thế, lại còn ngồi đợi trên vách núi để ta lên giết ư? Gã bảo nếu ở đây không thuận lợi thì về tập trung ở Kim gia trang.

Cát Lâm nói:

- Thế là chiếm đoạt mỏ vàng của Ấn Thiên Lam ư?

Châu Mục đáp:

- Công Tôn Khải bảo muội thế nào?

Cát Lâm nghe giọng điệu của anh ta đầy vẻ chua chát thì bảo:

- Con người Công Tôn Khải rất là chính phái, huynh đừng có đem lòng nghi kỵ. Chính đại sư huynh nói cho muội hay từ năm ngoái Nguyệt Phách Truy hồn tới Liêu Đông đến giờ tình hình đại khái muội đều biết cả, muội chỉ lo cho huynh không ngờ Phạm Phụng Dương lại nhìn huynh bằng con mắt khác!

Châu Mục "hừ" một tiếng, nói:

- Chồn cáo đến tết nhà gà, chẳng qua chỉ lợi dụng huynh bán mạng cho gã mà thôi. May mà trời xanh có mắt xui khiến cho chúng ta được gặp nhau vạch trần được bộ mặt giả dối của gã. Để rồi xem lúc gặp huynh, gã sẽ nói gì?

Cát Lâm nói:

- Huynh đừng có lỗ mãng! Gã bây giờ thêm kiêm chức trưởng một sơn trang, đấu đá với gã chỉ có dùng trí tuệ, muôn vàn xin chớ hấp tấp làm liều!

Châu Mục nổi giận đùng đùng mắng té tát:

- Huynh chịu không nổi rồi! Thôi im đi!

Gã giả vờ y như thật. Cát Lâm làm sao nhận ra gã giả vờ, chỉ nói:

- Hãy vì muội, nhịn không nổi xin huynh hãy cố mà nhịn một chút đi! Nếu không, thù không báo được lại còn mang khổ vào thân!

Tình cảm của Cát Lâm thật dạt dào, chỉ tiếc đã lầm người! Châu Mục khẽ "hứ" một tiếng thầm, không nói nữa. Vượt qua Thọ Tinh Phong vệt máu rẽ sang phải lối đường xe chạy. Cát Lâm dừng bước nói:

- Mục ca, xem này!

Châu Mục nói:

- Huynh thấy rồi. Thôi đừng lo chuyện không đâu nữa. Nếu để Phạm Phụng Dương chạy mất tăm

chân trời góc biển nào, huynh biết tìm gã ở đâu? Đi thôi!

Không đợi Cát Lâm mở lời, gã lại chạy bay đi trước, lý do thì đủ đầy, lại hợp tình hợp lý, không ai có thể nảy lòng nghi ngờ gã, coi bộ đúng gã là cao thủ trong việc "đánh vào lòng người"!.

Cát Lâm không dám chậm trễ, kéo hai a hoàn, đuổi theo nhanh như bay.

*

* *

Công Tôn Khải điều động mọi người đều đang bận rộn, chậm trễ mãi sau mới đuổi tới, cũng lại chạy theo các dấu máu trên đường theo đúng cùng một lối. Con đường này năm ngoái khi chàng cùng Hoắc Khí Ác đi tìm Hiểu Mai và Ấn Thiên Lam đã từng qua, nhất lầ đoạn chạy qua Thọ Tinh Phong, đánh nhau một trận huyết chiến long trời lở đất với Âm Sơn ngũ quỷ. Bỏ ngựa chạy bộ xong, giờ đang ở trên đường vừa chạy vừa đề phòng vì cả giải núi non này với hình thế để lại ấn tượng rất sâu, giờ đây ấn tượng ấy lại đến với chàng: vách đá cheo leo hiểm trở cao hơn bốn trăm trượng nên dù tài nghệ siêu tuyệt như chàng cũng không dễ gì leo lên nổi nên càng không tin Châu Mục, Cát Lâm lại lên được. Vì

vậy vừa cất bước đã chẳng thấy bóng Châu, Cát hai người ở đâu nên đoán là họ chỉ có ở trên con đường này và vì vậy lòng chàng cũng không lo lắng lắm. Vòng qua góc núi vẫn chẳng thấy người đâu bất giác động lòng bảo:

- Các người cứ đi sau nhé!

Vừa nói vừa tung mình đề khí lên lao đi như chớp. Chàng rất hiểu tâm tình Châu Mục, Cát Lâm lúc này hận không băm được thây Phạm Phụng Dương thành muôn đoạn, lại sợ Châu Mục biết đường hầm hang núi sẽ bị mất liên lạc với họ nên Công Tôn Khải mới vội vã một mình đuổi theo thật gấp. Hai bộ phận đi trước đi sau chỉ chừng uống một tuần trà mà Công Tôn Khải dốc toàn lực đuổi theo mãi mới thấy bóng hai thị tỳ nhưng chỉ loáng một cái đã lại bị thế núi che khuất. Thấy hai thị tỳ thì cũng coi như thấy Châu Mục, Cát Lâm lòng Công Tôn Khải bỗng nhẹ hẳn đi, thở ra một hơi dài nhẹ nhõm nhưng đúng lúc ấy từ phía sau chàng vang lên hàng tràng tiếng nổ và đá núi từ trên trời trút xuống như thiên thạch kèm theo tiếng gió rít ào ào. Công Tôn Khải vô cùng sợ hãi đành phải cấp tốc quay trở lại.

Đúng lúc ấy những người kia vừa đột xuất tới đầu núi Thọ Tinh Phong thì đá núi nổ đổ cả một

vùng may mà đổ còn cách xa mặt đất mà người tới lại đi tương đối nhanh nên tất cả đã mạo hiểm đi thoát không ai bị thương tổn gì. Tới chỗ đường rẽ vết máu lại rẽ sang phía đường xe đi còn Cát Lâm, Châu Mục chẳng thấy một ai quay trở lại. Xét theo tình hình thì dường như sự sống chết của những người kia chẳng có liên quan gì đến họ. Hiểu Mai nói:

- Tôi cảm thấy chịu không nổi trò đùa này nữa rồi!

Đỗ Vân cũng nói:

- Cát Lâm đâu phải là người vô tình vô nghĩa, ắt là... - Dường như chợt nghĩ đến điều gì đó, Đỗ Vân quay sang hỏi Bành Hoá: Bành đệ, chúng ta tất cả đều chưa ai gặp Chu Mục nên khó biết thật giả, đệ xem thử có thấy chỗ nào đáng nghi không?

Bành Hoá đáp:

- Khi đệ cùng gã chia tay cả hai đều chưa thành niên... mặt mũi vẫn y xì như thế, chỉ có tầm vóc là cao lên nhiều, chẳng có gì đáng nghi cả.

Công Tôn Khải nói:

- Thôi đừng mất thời gian nữa, phải biết trân trọng lần mới gặp nhau này. Giờ Linh Cô, Bành đệ đi theo ta còn những người khác đi tiếp ứng cho Lưu Trí, đường này ta rất quen rồi tiện đường tới thăm

cha con Đường Thư một thể, con ngựa hồng vẫn ở nhà họ đó chứ?

Hiểu Mai nói:

- Mình Khải ca đi không tiện đâu, để tôi với tam muội đi cùng tiện hơn.

Công Tôn Khải nói:

- Cũng được, chỉ cần cẩn thận nhiều vào. Nếu trở lại Thần Binh Động, chắc nửa phần có Hứa bá mẫu ở đó, nên khuyên giải bá mẫu là tốt. Tề đại ca với Tề đại tẩu đi cùng được chứ?

Vợ chồng Tề Vân Bằng tất nhiên đồng ý. Mười bốn người chia làm hai tốp, ai đi dường nấy.

*

* *

Hai chục dặm đường thả chân phóng bước. Châu Mục dẫn Cát Lâm vào Tuyệt Duyên Cốc. Ngoảnh lại xem thì thấy có mỗi Tiểu Liên miễn cưỡng nối gót, mồ hôi đầm đìa thở thẳng ra hơi, còn Tiểu Cúc mất tăm chẳng thấy dâu. Châu Mục tỏ vẻ lo lắng nói:

- Biết chẳng đi kịp cùng nhau đáng ra không nên cho chúng đi theo. Nơi đất lạ lỡ Phạm Phụng Dương phát hiện ra thì "toi" hết!

Cát Lâm không muốn tranh cãi với Châu Mục nên không tiếp lời. Tiểu Liên đã tới trước mặt hai người, Tiểu Cúc vừa xuất hiện ngoài cửa thung lũng dường như đôi chân không còn là chân của cô ta nữa, lê đi có vẻ hết sức lực. Đợi Tiểu Cúc đến gần, Châu Mục mới nói:

- Không gặp ai chứ?

Tiểu Cúc có vẻ không vui nói:

- Ai mà như chúng ta, nửa đêm nửa hôm phát cuồng lên thế này!

Châu Mục nói:

- Ta chỉ sợ Phạm Phụng Dương với lũ nanh vuốt của gã thôi!

Tiểu Cúc nói:

- Gã nhanh hơn chúng ta có khi đã đến từ sớm rồi!

Châu Mục nói:

- Ngươi nói đúng. Chúng ta vào đi! Thế anh em Công Tôn Khải không đuổi tới à?

Miệng hỏi nhưng chân cứ bước vào trong cốc.

Tiểu Cúc đáp:

- Chắc họ theo dấu máu lên dốc núi rồi có khi bị đá đổ đè chết hết...

Châu Mục nói:

- Dấu máu sao lại vào đường rẽ được? Ngươi thấy việc gì khả nghi ư?

Tiểu Cúc hối hận đã lỡ lời bèn nói:

- Cùng đi cùng đứng, nếu thấy có gì lạ sao giờ tiểu tỳ mới bẩm báo được!

Châu Mục "hừ" khẽ một tiếng, im lặng không nói gì nữa nhưng qua dáng vẻ thì gã đang ngầm tỏ ý: "Ngươi mà dám!".

Cái cửa bí mật ở cuối con đường này từ khi bị hủy đến giờ mới bắt đầu tu sửa lại nhưng vẫn đổ nằm dưới đất. Lá khô bị gió lạnh thổi tung lên kêu lạt xạt, trước mắt mọi người là một cảnh thê lương, tàn tạ tiêu điều.

Châu Mục đi trước bảo Cát Lâm với hai a hoàn về cự ly rồi rón rén đi vào trước. Từ năm ngoái đến năm nay thời gian tuy không dài lắm, nhưng vì năm nay không có tuyết, nên cảnh vật vẫn y xì như cũ, chẳng có gì thay đổi. Cát Lâm với hai a hoàn lần đầu tiên đến đây, trong ý thức đã hiểu ngầm là kẻ địch mạnh đang ở ngay trước mắt, nên tinh thần cảnh giác giữ cực cao, nhất là vô cùng chú ý đến hình thế trong hang và đường đi nước bước vào ra.

Phòng nào ở chỗ nào, chỗ nào có cây chỗ nào có mô đá... thậm chí khoảng cách giữa từng người với nhau và quan hệ giữa các vị trí từng người với nhau,

đều in vào mắt họ, đều nhớ kỹ trong lòng họ. Bốn người dựa vào cảnh vật che giấu, cuối cùng cũng đi tới ngôi nhà trung tâm, lầu Thất tinh vẫn sừng sững đứng đó nhưng lầu di dưỡng đã bị sạt mất một góc, lý do là vì hầm rắn mà lầu sập. Dưới lầu dinh dưỡng là hầm chứa rắn rết, khi Lục Hạo đã quyết tâm bỏ tà theo chính khi ra đi đã tận dụng thuốc nổ của Phạm Phụng Dương để lại cho nổ sập hầm rắn và góc lầu. Vị trí của bốn người bây giờ đang ở trong khu rừng thông phía phải trung tâm cốc, cách lầu trung tâm độ ba mươi trượng. Nhìn rõ cảnh rồi Châu Mục mới nói khe khẽ:

- Để ta đi trước xem gã đã đến chưa. Các người cứ ở đây chờ tín hiệu của ta. Để giữ cho được bí mật cứ phải là vào lần lượt từng người để khỏi khua cỏ động rắn gã biết mất!

Cát Lâm nói:

- Để muội đi cùng huynh!

Châu Mục nói:

- Không được! Nhỡ gã tới rồi lại đứng trên cửa sổ lầu nhìn thấy muội há chẳng hỏng việc ư?

Thấy Châu Mục nói cũng có lý, Cát Lâm không tiện khăng khăng giữ ý kiến riêng nữa. Châu Mục từ rừng thông lạng người ra ung dung đi về phía lầu Thất Tinh, chắc trong bụng gã đang nghĩ giờ ở đây,

với thân phận gã, gã cần gì phải né nấp ai! Rừng thông nằm ở giữa hai lầu, đầu tiên Châu Mục đi tới "đình hóng gió" rồi theo cửa sau đi lên lầu Thất Tinh. Tiểu Cúc thấy bốn phía không có người bèn đi lại cạnh Cát Lâm khẽ nói:

- Đại tỷ, Hiểu Mai cô nương dẫn người tới. Cô ấy cảm thấy hành tung Chu Mục rất đáng khả nghi nên bảo em phải nói để đại tỷ biết cũng nên phòng anh ta một chút cũng tốt. Lỡ có gì không hay thì huýt sáo làm hiệu báo ngay, cô ấy đang ở ngoài lò thuốc, nghe tín hiệu sẽ đến cứu viện ngay.

Cát Lâm hỏi:

- Lúc thuốc nổ có ai bị thương không?

Tiểu Cúc đáp:

- Không.

Cát Lâm nói:

- Chúng ta thật đáng xấu hổ, không biết tra xét cho ra chân tướng, họ lại tìm ra và quan tâm đến chúng ta. Có hoạn nạn mới biết chân tình, thật đáng khiến ta phải cảm kích!

Tiểu Cúc nói:

- Từ điểm đó có thể nhìn ra thật giả, đại tỷ lúc đó chủ trương quay lại xem sao nhưng Châu Mục lại kịch liệt phản đối, ngay em với chị Liên cũng không cho quay trở lại, đó chẳng phải là ý tách chúng ta ra

và bỏ rơi họ hay sao? Lại còn định dụ dẫn chúng ta lừa vào tròng gì đây?

Cát Lâm nói:

- Ta cũng đã nghi ngờ nhưng ta chỉ lấy làm lạ nếu Châu Mục này là giả sao lại biết những tiếng lóng của ta với Châu Mục thật?

Tiểu Cúc nói:

- Điều ấy có thể không đáng nghi nhưng Phạm Phụng Dương âm hiểm bạo tàn, quỷ kế đa đoan, không gì không dám làm, cứ xem gã đối với nghĩa phụ lão sơn chủ thì biết thủ đoạn của gã ghê gớm ra sao, thật quá ư tàn khốc!

Cát Lâm nói:

- Ta cẩn thận để tâm đề phòng anh ta là được!

Tiểu Cúc đưa cho Cát Lâm vật gì đó, dưới tán rừng âm u nhìn không rõ, mà tiếng nói cũng thành tiếng tai ù, nghe không được rõ. Còn Châu Mục đi lên Thất Tinh Lâu đã rất lâu, chẳng biết là đang làm gì?

Ba cô gái ngưng thần nhìn lầu Thất Tinh, bên cạnh rộng ước mười trượng có ba tầng, mỗi tầng tám khung cửa sổ. Nếu mỗi ô cửa sổ là một phòng thì các phòng trong tầng lầu sẽ rất nhiều, giả thử phải đi dò xét từng phòng thì cũng phải mất khá thời gian. Lại còn lầu chưa phá, hãy còn hệ thống bí mật

chẳng hiểu đã phá cửa chưa? Nếu chưa bị phá, lại chẳng phải...

Nghĩ vẩn vơ mãi, cuối cùng trên tầng lầu ba cánh cửa sổ bỗng mở hé, lộ ra nửa thân trên một người thò hai tay ra vẫy rồi kéo cánh cửa sổ lại. Tiểu Liên nhanh nhẩu chạy trước. Cát Lâm dậm chân bảo:

- Cái con a đầu này, lại còn tranh cả ta nữa chứ! Hừ!

Tiểu Cúc bảo:

- Liên tỷ đi trước càng hay chẳng phải là sự thử thách tuyệt vời hay sao, để xem thật giả thế nào? có gì giả trá không? Sẽ lập tức biết ngay thôi mà!

Cát Lâm nói:

- Vô tác dụng, tiếng lóng giữa ta với Châu Mục thật Phạm Phụng Dương vẫn có thể biết. Thân phận thật của các cô làm sao che mắt được gã?

Tiểu Cúc nói:

- Cho dù Châu Mục giả có biết thân phận chân chính của chúng ta cũng chẳng phải lo, mấu chốt là chúng ta phải kịp thời bàn được biện pháp đối phó. Gã làm sao biết được chị Liên sẽ mở khung cửa sổ nào?

Cát Lâm nói:

- Biện pháp tuy tốt đấy nếu Châu Mục này là giả không thấy chúng ta theo lên thì Liên muội khó mà

tránh khỏi thiệt thòi, làm sao khiến ta thoải mái trong lòng được!

Tiểu Cúc nói:

- Phạm Phụng Dương lập mưu bày kế là vì tỷ tỷ, tỷ tỷ không vào đó, giả Châu Mục ném chuột sợ vỡ bình quý chưa chắc đã dám làm gì Liên tỷ, sẽ chịu lùi một bước để nói lại. Cho dù Liên tỷ có chịu khổ một chút chẳng hơn cả ba chúng ta mắc lừa chui đầu vào rọ cả ư?

Cát Lâm thở dài một tiếng không nói gì nữa, mắt cứ chăm chắm nhìn vào khung cửa sổ đã ước định, bụng thì chỉ nhẩm tính đến thời gian. Tiểu Cúc cũng vậy, cũng bồn chồn ngóng trông khung cửa sổ đã hẹn sẽ được mở ra đúng thời giờ đã định.

Đây là một điều cực kỳ bí mật. Trong hai mươi bốn khung cửa sổ kia, trừ ba chị em họ ra không ai có thể biết được khung cửa sổ đã ước định là khung cửa sổ nào! Mà khung cửa sổ đó chỉ có Tiểu Liên gặp tình hình cực kỳ thuận lợi mới có thể mở ra chính xác. Nếu không, ở đây lúc này, gã Châu Mục kia chẳng có cách nào có thể vạch trần đúng thân phận ra được. Thế thì thật sự chân tướng sự việc là thế nào?

*

* *

Tiểu Liên đi vào lầu Thất Tinh, ở giữa là lối đi hai bên là hai dãy phòng đối diện nhau, cửa phòng đóng kín mít, trên mặt đất bụi đất cực dầy, đã đi là dấu chân in thành hàng rõ mồn một kéo dài vào phía trong, chứng tỏ nơi này lâu nay không ai ở quét quáy lần nào, Châu Mục cũng không ngó ngàng gì đến hai dẫy phòng kia. Tiểu Liên tuy rất muốn xem Châu Mục là thật hay giả, trong lòng tuy rất hồi hộp nhưng cũng không mở cửa bất kỳ phòng nào mà cứ đi sâu vào trong theo đúng dấu giày in trên mặt đất. Tiểu Liên rất thông minh nhưng còn kém phần tinh tế.

Nếu cô có thể vào một gian xem xét thì đã phát hiện ra dưới lầu vẫn có người mai phục thì đừng vào sâu nữa vì đầy nguy hiểm. Đáng tiếc Tiểu Liên lại không làm như vậy. Đi vượt qua ba phòng, hai bên trái phải đều có cầu thang dấu chân in trên cầu thang bên phải. Tiểu Liên không nghĩ ngợi gì, xăm xăm đi theo cầu thang bên phải. Tổng cộng có ba khúc quành mỗi khúc quành sáu bậc, mỗi bậc cao độ một thước ta, toàn hướng về bên trái. Có sáu khoang đầu cầu thang. Căn cứ vào chỗ quành và phương hướng chuyển thì trong cửa vẫn là ở lầu trung ương, rất tự nhiên cứ thế đẩy cửa mà vào, đang đoán là mình đã lên tới lầu hai, Tiểu Liên bỗng hốt hoảng dừng lại.

Trong cửa là một gian phòng trống, hình vuông chừng hai trượng, chẳng bày biện một thứ đồ dạc gì. Giờ đã sang khoảng canh năm sắp tàn nhưng trời chưa sáng, huống hồ đang ở chính giữa lầu không có ánh sáng lọt vào nên càng tối. Căng hết mắt ra mà nhìn thì thấy toàn những cửa là cửa. Tiểu Liên nhắm mắt lại lẳng lặng suy tính, cửa vừa vào và cửa đối diện bên kia hình như là lối về không nên đi. Châu Mục mở cánh cửa sổ cuối cùng ở tầng lầu thứ ba theo lý thì ở bên trái đáng ra phải đi theo cửa bên trái thường vẫn là ba lần quành sao lại trở thành phía sau lưng?

Nghĩ vậy Tiểu Liên bèn đi sang đầu cùng bên phải tiến vào cửa bên mé phải. Vào cửa hoá ra khoang đầu cầu thang, cũng lại sáu bậc chuyển sang bên trái thì lòng Tiểu Liên mừng rộn lên. Nếu lại chuyển sang trái sáu bậc tức là đường từ lầu ba thông sang lầu phía sau thì có thể thấy Châu Mục, lập tức có thể đoán thật giả được ngay. Sự thực cũng không sai: cầu thang tầng lầu thứ ba quả đúng là cứ sáu bậc chuyển sang trái, đến tận cùng cũng có cửa Tiểu Liên mừng quá suýt nhẩy cẫng lên. Cô có thể mở ngay cửa nhưng cũng cần bình tĩnh trong lúc này, nghĩ đến chuyện gặp Châu Mục thì làm thế

nào để thăm dò mà Châu Mục thấy cô thì mặt mũi sẽ ra sao? Nếu như... cô không muốn nghĩ đến cảnh ngộ xấu cuối cùng, dần dần bình tĩnh lại tâm tình đang kích động rồi mới đẩy cửa tiến vào. Nào ngờ cô thất vọng hoàn toàn. Mặt đất là tường, sờ mó cẩn thận không thấy có cửa, nằm ngang dưới chân là đường thông sang hai bên trái phải, không thấy Châu Mục đâu. Qua vố đòn này lòng Tiểu Liên dần bình tĩnh lại, nghĩ bụng dù sao cũng đã lên đến lầu ba thể nào cũng sẽ tìm được lối sang lầu sau. Tiểu Liên mò mẫm tìm cửa và đã đi đến đầu cùng bên phía phải, chỉ bằng chuyển quách sang phía phải luôn, cứ thế vừa mò mẫm vừa đi một vòng lại trở lại chỗ ban đầu sợ lại chẳng tìm ra cửa. Cô lại nghĩ thầm: "Lẽ nào cửa nằm ở phía sau cái phòng vuông vuông trơ trọi kia? Không đúng rồi, bản thân cô chẳng phải từ trong cái phòng hình vuông đó mà đi ra ư?" Trầm ngâm suy nghĩ một lát mới bật nghĩ ra lại thử xoay sang bên phải xem sao quả nhiên từ phòng hình vuông đó tìm ra cửa. Tiểu Liên không trù trừ nữa, bèn đẩy cửa bước vào. Bỗng thấy toàn thân tê dại, hoá ra đã bị người điểm vào huyệt tê, huyệt câm, lòng Tiểu Liên bất ngờ sáng ra: quả nhiên đúng là cái bẫy. Châu Mục này là giả nhưng khổ nỗi có mồm mà không nói được, thân không

nhúc nhích được thì chuyển sang lo lắng cho Cát Lâm, Tiểu Cúc cũng đã muộn.

Người trong bóng tối khống chế Tiểu Liên xong, chẳng đôi hồi hỏi han gì cả cứ thế bỏ đi luôn. Trong khi cửa đóng lại, Tiểu Liên nghe thấy tiếng chân bước sang phía trái. Tiểu Liên suy tính, bên trái là sáu, chỉ vì bản thân cô không tinh thông đường đi quỷ quái này nên khi nãy không tìm ra bộ vị cơ yếu mà thôi. Bây giờ cô chỉ mong trước khi kẻ trong bóng tối kia quay trở lại, cô sẽ tự vận khí xung giải huyệt đạo sau đó sẽ lại "gậy ông đập lưng ông" nhưng muốn thế phải có đủ thời gian. Tiểu Liên ngầm khấn trời xanh phù hộ cho cô có đủ thời gian giải huyệt...

Trong khi Cát Lâm và Tiểu Cúc đang sốt ruột đợi chờ thì cửa sổ trên lầu lại mở ra, đúng là cánh cửa đã ước định là cửa sổ thứ sáu trên lầu ba. Nếu không phải bản thân Tiểu Liên mở thì đúng là Châu Mục. Cát Lâm sấm nấm định đi thì Tiểu Cúc đã phòng hờ trước kịp thời tiến tới giữ chặt Cát Lâm lại rồi khổ sở khuyên van:

- Đại tỷ, Tiểu Liên không tự mình ra vẫy gọi, rõ ràng là có chuyện!

Cát Lâm nói:

- Nhỡ tình hình gì xảy ra thì sao? Tiểu Liên đâu có thuộc đường?

Tiểu Cúc nói:

- Em lại không nghĩ vậy. Tiểu Liên lên lầu chậm hơn Châu Mục cả nửa giờ, làm gì mà nhanh đến phát nghi như vậy. Đây là sự khéo trùng hợp, ta hãy cứ đợi thêm đã.

Cát Lâm dẫy ra, dẫy không tuột bèn bảo:

- Hôm nay sao muội lại biến thành lắm chuyện như vậy, bỏ tay ra!

Cát Lâm tỏ ra vô cùng sốt ruột bực dọc. Tiểu Cúc nói:

- Sự việc đã rõ rành rành. Người mà Phạm Phụng Dương muốn đối phó là đại tỷ, đại tỷ chớ có lên mà mắc mưu. Cẩn thận thì khỏi nguy hiểm, cần phải thận trọng rồi mới hành động tốt hơn!

Cát Lâm hỏi:

- Thế không cho Châu Mục ở dưới lầu đón Tiểu Liên được à?

- Lý do này muội cũng hiểu. Châu Mục phải sục sạo từng gian nhà nên phải mất nhiều thời gian, đương nhiên muốn nhanh anh ta có thể xuống dưới lầu đón Tiểu Liên nhưng vì có mấy chuyện, đại tỷ phải bình tĩnh suy xét xem đã.

- Chuyện gì?

Tiểu Cúc nói:

- Thứ nhất, Tiểu Liên chưa rõ Châu Mục là thật hay giả nên không thể dễ dãi vẫy gọi chúng ta được mà muốn tìm hiểu rõ thật giả phải có đủ thời gian làm gì mà nhanh thế được? Thứ hai, Phạm Phụng Dương đã tới đây chưa? Nếu chưa đến, Châu Mục cần gì phải lén lén lút lút như vậy! Nếu đến rồi thì phải có tay chân thân tín đi theo, thế thì công việc của Châu Mục sao lại thuận lợi dễ thế? Thứ ba cứ nhớ đến hệ thống và thuốc nổ ở "biệt thự họ Cát" ở Hải Thành đã bố trí thì đến giờ chúng ta còn lạnh gáy, không rét mà run. Nơi này kinh doanh đã cả chục năm phải lợi hại hơn nhiều chứ. Đại tỷ chưa lên, chưa mắc mẹo chúng, bọn chúng chưa dễ gì đụng đến Tiểu Liên vội. Trái lại lao cả vào, cả ba cùng chết thử hỏi còn ai sẽ vì nghĩa trời sáng trừ phi bọn chúng dám cùng chúng ta "đồng quy ư tận" chứ còn định hại riêng chúng ta thì không dễ đâu! Tóm lại đến giờ chưa nhận được tín hiệu đích xác của Tiểu Liên, chúng ta khoan hành động xem anh ta còn giở những trò gì nữa!

Cát Lâm trầm ngâm một lát rồi hỏi:

- Nói vậy thì Châu Mục này là giả ư?

Tiểu Cúc hỏi lại:

- Đại tỷ vẫn chưa thấy những điểm đáng nghi là quá nhiều ư?

- Nhiều quá thể! Thôi thì thịt da chịu khổ một chút, Tiểu Liên của chúng ta chẳng phải kẻ nhu nhược đâu!

Trả lời vậy rồi lại tự ngẫm nghĩ, Cát Lâm thấy Tiểu Cúc có nhiều ý kiến xác đáng nên không nói gì thêm nữa.

*

* *

Tiểu Liên hành công xung huyệt mãi vẫn chưa thành công. Châu Mục mở cửa bước vào, giơ dạ minh châu lên soi sáng rồi cười khẩy mấy tiếng bảo:

- Thật không ngờ đấy, mắt đã trông thấy mồi chui vào rọ mà các người còn phát giác ra. Thế cũng được, ta đợi trời sáng sẽ hay. Ta chẳng cần nói, ngươi sẽ thấy tận mắt họ sẽ ngoan ngoãn tự động mà vào. Nói khí không phải, trước hết cũng phải làm mất lòng ngươi vậy, hãy mượn tạm ngươi bộ quần áo để mặc cái đã.

Rõ ràng dễ thấy những lời đối thoại của Cát Lâm với Tiểu Cúc đã bị Châu Mục nghe lén cả. Tiểu Liên thân không động đậy được, miệng không nói được,

mắt cứ mở trừng trừng chờ đợi tên ác đồ ra tay lột quần áo của mình cũng đành bó tay chịu đựng, vô kế khả thi nhưng lòng thì không ngớt thầm oán Cát Lâm không cẩn thận. Việc lớn như vậy làm sao có thể bô bô nói ra miệng được, thật đúng là ngớ ngẩn. Lột sạch quần áo rồi, ác đồ vẫn chưa chịu ngừng tay, còn cười khì khì bảo:

- Thật ta cũng lấy làm lạ, ai dạy cô lớn lên xinh đẹp thế này!

Rõ ràng ác đồ đã nổi lòng tà, Tiểu Liên thấy trong lòng run sợ nhưng hai mắt như phụt lửa, giờ chỉ trừ cấp tốc giải được huyệt ngoài ra chẳng còn cách nào cứu mình thoát khỏi tai kiếp này. Quần áo lót rồi cũng bị lột sạch. Ác đồ đang chờ đến lượt mình cởi quần áo, chợt như dã nghĩ ra điều gì bèn thay đổi kế hoạch cười khì khì hại tiếng bảo:

- Nghĩ thật uổng nhé! Nữ hiệp Đỗ Vân của ta, hoá ra ngươi cũng sẽ có ngày nay, uy phong năm ngoái đâu cả rồi?

Lúc đó Tiểu Liên giả trang làm Đỗ Vân, ác đồ lại cho cô là Đỗ Vân thật "Uy phong năm ngoái" là chỉ việc Đỗ Đan "tam tàn tứ tuyệt hổ công", làm Thượng Quan Dật khiếp hãi thối lui nhưng vì huyệt đạo bị điểm có sức mà không làm được gì chỉ biết tự

giận dữ lo lắng nhưng chẳng làm được gì. Ác đồ liếc mắt quét một lượt toàn thân trần truồng của cô gái, "hực hực" hai tiếng rõ ràng cố hỏi để cô ra lời:

- Sao không nói, ngượng à? Giữa nam nữ chỉ có mỗi chuyện ấy trông đôi gò bang đảo của cô nhô cao thế kia coi bộ vẫn còn nguyên vẹn, ta thật không nỡ ra tay độc hái hoa tí nào!

Bỗng giọng điệu lời nói thay đổi đột ngột biến thành oán độc nói:

- Ta có thể thả cô, có điều cô phải đáp ứng ta mấy việc.

Liền đó tay gã mở huyệt đạo cho Tiểu Liên còn miệng nói:

- Ta cảnh cáo cho cô biết căn phòng này bốn bề kín mít cô có gào rách họng thì người ở ngoài cũng chẳng nghe thấy đâu, đáp ứng hay không đáp ứng cô cũng phải phục ta ngay bây giờ!

Tiểu Liên không ngờ tên ác đồ này bỗng nhiên còn đủ nghị lực ghìm cương ngựa bên vực thẳm, quả là không dễ thấy, trong lòng chuyển ý bèn nói:

- Thật sự ngươi là ai? Có điều kiện gì, nói trước đi để ta suy nghĩ. À hãy còn, Châu Mục thật đã bị giết hại chưa?

Tên ác đồ nói:

- Ta là gì đợi lát nữa ta sẽ nói cô biết, còn điều kiện cũng đơn giản thôi!

Ta với Phạm Phụng Dương vốn có thù nhưng chẳng may cha ta và chú ta đang nằm trong tay Phạm Phụng Dương, phải có Cát Lâm đem đổi về nên mới phải dùng đến hạ sách này, cô có thể giúp ta chuyện này được không?

Tiểu Liên dứt khoát nói:

- Ta có thể giúp ngươi giết Phạm Phụng Dương, không thể giúp ngươi lừa Cát Lâm được!

- Phạm Phụng Dương đang có Lý Ngọc Châu giúp đỡ, cô với ta đâu phải là đối thủ, làm gì được?

Tiểu Liên cắt ngay lời gã:

- Ta chỉ có thể giúp ngươi được thế thôi, bằng không muốn giết muốn mổ thế nào tùy ý ngươi!

Ác đồ nói:

- Ta chưa lấy vợ, cô cũng khó lấy được chồng, sau khi việc thành rồi chúng ta là vợ chồng, cô đồng ý chứ?

Tiểu Liên nói:

- Bán rẻ bạn bè thì ta làm không nổi. Nếu ngươi có ý nguyện kia thật thì đi ngay, nếu đợi đến sáng, Công Tôn Khải đuổi tới nơi, có muốn chạy cũng khó!

Ác đồ lập tức tỉnh ngộ ngay, đắn đo suy tính chờ đợi trời sáng lúc ấy mới vội vội vàng vàng, nôn nóng hiện ngay trên vẻ mặt. Tiểu Liên nhìn thấy rõ lại thúc giục thêm bảo:

- Mau mau rời khỏi đây ngay. Mà hoá trang ta giả làm Cát Lâm, nếu để Ấn Thiên Lam với Cát Lâm tới đây thì còn làm sao giấu nổi Lý Ngọc Châu, chị em họ nhất định sẽ không giúp Phạm Phụng Dương nữa đâu!

Thời này lễ giáo vô cùng nghiêm ngặt, nam nữ chưa được gia đình lễ giáo công nhận mà tư thông "gần gũi nhau" thì xã hội đâu có chấp nhận, huống hồ đây lại trần trụi bày hết cơ thể ra nên Tiểu Liên đã quyết chí để chết nếu có thể nhân cơ hội có quan hệ với giả Châu Mục mà được gần gũi Phạm Phụng Dương thì thật là may mắn trời ban, giết chết tên tiểu tặc trừ mối địa họa cho giang hồ cũng không sống uổng một đời. Giả sử việc không thành bị chết trong tay Phạm Phụng Dương thì cũng chết một cách oanh liệt còn hơn chịu nhục mà được sống ở đời. Lại biết Hiểu Mai cùng mọi người đã tới, nếu đợi chẳng kiên trì mà họ xộc lên lầu nhìn thấy tận mắt tình trạng nhục nhã đáng xấu hổ này của mình thì có sống cũng coi như đã chết nên chi bằng chạy đi cho sớm.

Giả Châu Mục dường như bị mấy câu của Tiểu Liên nói cho động lòng nên trước tiên mở toang cửa ra vào, một tay kẹp Tiểu Liên một tay quơ quần áo của cô vọt ra khỏi phòng vội vã chạy thẳng. Tất nhiên chuyện đóng giả Cát Lâm là chuyện khó làm ngay, vả lại cũng chẳng đủ thời gian suy nghĩ nên trở thành nguyên nhân quan trọng thúc ép gã phải hấp tấp chạy đi.

Chỉ một lát sau một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, lầu Thất Tinh còn chứa thuốc nổ đã bị phát nổ. Gã giả Châu Mục này cũng khá là tàn bạo, bao nhiêu tay chân của Phạm Phụng Dương mai phục trong lầu Thất tinh thế là chết tan xác cả.

*

* *

Đợi, đợi hoài đợi mãi. Mấy lần Cát Lâm xông ra khỏi rừng thông đều bị Tiểu Cúc khổ sở giữ lại, ai mà lường được cứ phải đợi hoài đợi huỷ, gây nên sự chờ đợi mãi thế này. Cảm tình giữa Tiểu Cúc với Tiểu Liên xét cho thật kỹ thì không sâu sắc bằng đối với Cát Lâm. Thất Tinh lầu bị nổ, Tiểu Cúc thấy trong lòng như vừa bị giáng một chùy, buông ngay Cát Lâm rồi chạy bay ra ngoài. Cát Lâm đuổi theo mấy bước, lôi Tiểu Cúc lại trách móc:

- Ngươi định đi chết theo ư?

Tiểu Cúc đau đớn khóc lóc nói:

- Chính là em hại cô ấy, chính em hại cô ấy! Để em đi xem sao!

Cát Lâm nói:

- Đợi cho gạch ngói rơi xong đã...

Lời chưa dứt thì Hiểu Mai và Đỗ Đan đã lao tới như gió lốc cuốn thấy Cát Lâm và Tiểu Cúc vẫn bình yên vô sự, chỉ không thấy Tiểu Liên thì trong bụng cũng hơi yên yên. Linh Cô với hai đôi vợ chồng họ Tề, họ Bành cũng tiếp tục chạy tới. Hiểu Mai hỏi qua mọi chuyện xảy ra rồi nói:

- Chuyện này đáng nghi lắm trừ phi Tiểu Liên phát hiện ra chân tướng đối phương và cùng ác đồ "đồng quy ư tận" thì nhất định là có mẹo lừa. Vợ chồng Bành đệ và Cát tỷ tỷ chặn chỗ nhà mát và lầu sau. Vì bây giờ là phải xem lối rút của địch ra sao là điều cần gấp, còn những người khác theo tôi vào kia, nếu gặp địch thì thổi còi cấp báo ngay?

Nói xong dẫn Đỗ Đan, Linh Cô, vợ chồng Tề Vân Bằng phi vào đó ngay. Nơi này Hiểu Mai quên làm sao được vì năm ngoái suýt nữa cô bị chôn sống ở đây giờ lại dẫn mọi người xông vào chính nơi này.

Bành Hoá và Cát Lâm bây giờ mới có cơ hội gặp

nhau kể lể lại những chuyện vui buồn đã qua càng không thể thiếu chuyện nhân duyên và giới thiệu cho hai cô gái làm quen với nhau. Hiểu Mai biết lối ra của đường hầm vốn có hai nơi nhưng lối ra của đường hầm đâu phải chỉ có hai nơi? Giả Châu Mục cho nổ thì bọn nanh vuốt của Phạm Phụng Dương mai phục trong lầu Thất Tinh nhất định bị chết vùi trong toà lầu đổ nhưng còn bọn mai phục bên ngoài lầu tất nhiên vẫn bình an vô sự nhưng liệu chúng còn dám nằm tiềm phục nữa hay không?

Lầu Thất Tinh nổ, bọn chúng mất trung tâm lãnh đạo, mất luôn cả quan hệ với nhau chẳng còn liên quan gì nữa mà phải tự thân chống địch. Kẻ còn gan dạ tinh ranh đành nằm yên không động, bọn hoang mang sợ hãi và Cát Lâm đều đã phát hiện ra địch. Tiếng còi báo động truyền tin cho nhau và giao chiến có tính chất cục bộ bắt đầu. Vì lực lượng hai bên chênh lệch nên một bên bị đổ ngay, kết thúc rất nhanh. Nhưng liệu có kẻ nào may mắn lọt lưới hay không?

Chắc có. Bên Hiểu Mai có thể ít, bên Cát Lâm có thể nhiều nhưng họ đều không nhìn thấy, chẳng có cách nào biết được thực hư. Nguyên nhân là vì quân đi co cụm một chỗ vì sợ gặp địch đông nên không dám quá phân tán, do đó chẳng có cách nào lấp hết

những chỗ hở. Mặt trời lên rất cao không còn thấy tên phỉ nào xuất hiện nên cả hai tốp Hiểu Mai Cát Lâm thu quân tụ tập trước lầu Thất Tinh nhưng chẳng ai thấy Tiểu Liên, Châu Mục đâu cả. Giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa, Châu Mục này đúng là "của giả". Vấn đề giờ là chỗ Tiểu Liên gặp sự cố gì, giờ ra sao rồi? Lửa đỏ còn cháy phừng phừng, tìm đâu ra bằng cứ?

*

* *

Vệt máu loang trên đường xe đi vòng vèo lên phía bắc càng lâu càng cách quãng xa thêm. Như thế rất phù hợp với sự suy đoán, một con người có bao nhiêu máu làm sao có thể cứ chẩy mãi không ngừng như vậy? Chiêu lý ra diện tích vấy máu đáng lẽ càng lâu càng nhỏ lại, đằng này sự thực lại không như thế, mỗi cục máu to bằng nắm tay rơi rớt đều ở dọc đường, thật đáng nghi rõ rành rành! Nhưng chỗ đáng nghi hơn nữa không chỉ có thế mà ở chỗ máu chẩy suốt một dặm đường rồi bỗng dưng mất tích, tiến lên nữa tìm không còn thấy một chút dấu vết nào. Đến lúc này Công Tôn Khải mới nghĩ ra tính chất quái gở của sự việc. Chàng gọi các đệ, muội lại, tự trách mình mà bảo:

- Ta thật đáng chết. Đáng phải phát giác ra vết máu là giả từ sớm mới phải. Một con người làm gì mà lắm máu thế này!

Hoắc Khí Ác nói:

- Sao biết là vết máu giả, nhỡ không phải chỉ một người bị thương thì sao?

Công Tôn Khải nói:

- Nếu đại ca để ý thì sẽ thấy vết máu chỉ đi thành một dây thẳng, thế là chỉ có một người máu mới chảy thẳng một vệt như vậy. Nếu hai người bị thương cho dù có chạy theo một đường thẳng đi nữa và không một bước nào xiên lệch thì dấu máu cũng phải có dấu trước dấu sau chứ sao lại đều đặn thế này!

San San nói:

- Đường trong hang không có vết tích gì đánh nhau, chẳng phải cũng đáng nghi là gì?

Mai Phấn bổ sung thêm, bảo:

- Từ khi chạy đến giờ ít ra cũng phải chục dặm, một người làm gì có nhiều máu đến thế, máu đổ ra như thế sợ chết từ lâu rồi mà chúng ta có thấy cái xác nào đâu!

Trong khi mấy người đang trao đổi lý do khả nghi thì Phòng Phi lượm từ đất lên một cục băng máu,

dùng sức bóp vỡ thì vỡ vụn ra nhưng lại có vẻ ngưng kết thành ra bao nhiêu mảnh. Dùng lưỡi liềm thử thì lại thấy vị máu thì ngạc nhiên kêu lên:

- Không giả trí nào, đúng là máu!

- Nhưng làm gì ra máu chảy, làm gì có người bị thương! Bọn Lưu Trí có khả năng bị lừa vào tròng rồi. Đại ca mau dẫn người tới tiếp ứng ngay - Công Tôn Khải nói với Hoắc Khí Ác - đệ sẽ đi một vòng quanh Cát Đồn Gia rồi sẽ tới sau. Cần chú ý, nếu ta đoán không lầm thì kẻ địch sẽ gai góc khó nhá lắm đây, muôn vàn chớ có phân tán lực lượng đấy!

Nói xong Công Tôn Khải nhảy lên con đường nhỏ chạy thẳng đến Cát Đồn Gia. Hoắc Khí Ác soái lĩnh mọi người chạy thẳng về phía trước.

*

* *

Lưu Trí là nhân vật khôn ngoan nhất bãi chăn thả Triều Dương. Trong năm anh em đã được tôn xưng danh hiệu là "Trí đa tinh" ("Sao lắm mưu trí", biệt hiệu của Ngô Dụng trong truyện Thủy Hử), đầu óc luôn tỉnh táo, phản ứng thì nhạy bén. Kỷ Khánh thì nung nấu lòng báo thù đến đâu cũng để ý, biết rất rõ về tình hình bên địch, gặp hoàn cảnh gian khổ anh ta càng rèn giũa thêm ý chí kiên cường,

nhẫn nại và bình tĩnh. Lã Băng với Mẫn Trang, đôi vợ chồng trẻ này đúng là một đôi "tinh quái" nhưng lại rất biết điều, lương thiện và ôn hoà. Ngạo Sương lại cứng cỏi, gan dạ nhưng không hề ngốc nghếch tí nào. Công Tôn Khải đã thấy rõ ba đôi vợ chồng trẻ này toàn người giỏi giang, chiếu lý thì không thể không nhìn nhận được vấn đề, nhất định có thể nhận ra được những điều khả nghi, chẳng lẽ địch có thể dắt dẫn họ đi theo con đường sai lầm đến nỗi tận giờ vẫn không có chút tin tức gì về họ?

Điều đó làm người ta khó mà giải thích nổi. Hạn độ thấp nhất cứ theo sự thông minh cơ trí của họ, ở những nơi dễ thấy đáng lẽ họ phải để lại ký hiệu để cho người của họ còn biết đường mà đi chứ? Chẳng lẽ một chút thời gian làm chuyện đó cũng không có hay sao?

Nguyên họ theo lệnh Đỗ Vân đi tìm Hiểu Mai, vừa tới cửa Khe Bắc thì thấy Phạm Phụng Dương kẹp một cô gái chạy vút qua. Lưu Trí chạy đầu tiên thấy cô gái kia rất giống Hiểu Mai thì sợ hãi kêu lên:

- Là nhị tỷ bị sa vào tay tiểu tặc rồi! Đuổi mau!

Lã Băng như hưởng ứng nói theo:

- Đúng là Phạm Phụng Dương áo mũ cầm thú kia

rồi, trông đôi song kích đấy! Không chặn được gã không xong!

Trong khi nói với nhau, họ vẫn chưa ra khỏi cửa khe, còn cách cửa Khe Bắc chưa đầy trăm trượng. Phạm Phụng Dương chạy băng qua cửa khe ngay ở trên cầu, loáng một cái qua mất. Dưới ánh trăng xanh lại chỉ được nhìn nghiêng mà không được nhìn trực diện rõ mặt nhưng đôi song nguyệt doản kích chế tạo đặc biệt loang loáng ở phía sau lưng không còn sai. Ba đôi vợ chồng trẻ đều nhìn thấy rõ rành rành, đến bình tĩnh như Kỷ Khánh mà cũng nhịn không nổi.

Vọt lên thụp xuống mấy lần chồm đi, họ đã ra khỏi cửa khe. Hai bên cách nhau khoảng hai trăm trượng. Tấm lưng cứng rắn mạnh mẽ kia, khinh công - siêu tuyệt thế kia trừ Phạm Phụng Dương ra còn ai nữa? Thử nghĩ lại tình huống này trừ việc đuổi theo còn cách suy nghĩ nào khác? Lưu Trí, Lã Băng đầu óc suy nghĩ không xoay chuyển chỉ thi triển toàn lực của đôi chân, có thể phóng nhanh đến mức nào thì chạy nhanh hết mức ấy, một bước cũng không hề lơi lỏng. Kỷ Khánh trà trộn trong hang ma cả chục năm mắt tinh tai thính, mưu kế trong bụng cũng nhiều hơn một chút nhưng cũng chỉ dám

liếc phải ngó trái một cái để ngó chừng chứ không dám lơi bước chút nào.

Chỉ một lần liếc mắt như vậy từ ngoài nửa dặm lùi trở lại chỗ chàng đang chạy hơn ba mươi xác chết đã lọt vào mắt Kỷ Khánh. Còn người kia ở xa như thế, chạy nhanh đến thế, nhìn phía sau lưng thì làm sao biết được là ai! Chàng nghĩ vậy và giữ kín trong lòng, không dám thốt ra miệng thành lời sợ làm phân tâm mọi người, làm trì hoãn hành động của mọi người. Kỷ Khánh chợt sực nhớ lại tốp của Bành Hoá có bốn người nữ. Trừ Mẫn Trang đang ở cạnh mình thì còn Tú Tú, Tiểu Liên và Hiểu Mai. Tú Tú mặc quần áo Tuyết Sơn, Tiểu Liên hoá trang Mai Uy ăn mặc quần áo của Mai Uy chỉ có Hiểu Mai hoá trang làm Tiểu Mai ăn mặc quần áo theo kiểu thị tỳ chẳng phải Hiểu Mai thì là ai?

Dấn thêm một bước nữa nhận định theo trực giác, nếu người bị bắt là Hiểu Mai thật thì kẻ bắt được Hiểu Mai phải cúi đầu "thần phục" trừ Phạm Phụng Dương ra, cả giải đất Liêu Đông này lấy ai là người có công lực cao siêu đến như vậy? Cứ thế cái gì vào trước sẽ làm chủ, đến Kỷ Khánh cũng không nghi ngờ chút nào. Dưới ánh trăng thanh lạnh lẽo vẫn nhìn thấy bẩy bóng người, kẻ phía trước thì ra

sức chạy, người ở sau thì ra sức đuổi, nhanh như lốc cuốn, nhanh như điện xẹt, nhanh không sao kể xiết chớp mắt đã đến chỗ rẽ vào đường nối với đường xe đi và đầu chạy vun vút về phía bắc. Rời đường núi không xa có cây cối, có nhà cửa, lăng mộ nhấp nhô địa hình dần dà phức tạp chập chùng. Khoảng cách hai trăm trượng chẳng rút ngắn được bao nhiêu. Cứ theo tình hình này Phạm Phụng Dương rất dễ dựa vào địa hình phức tạp mà chuồn mất. Lưu Trí cuống lên nói như giục giã:

- Các chị em cứ đuổi theo nhé, Lã Băng mau lên!

Miệng nói vậy, chân Lưu Trí chạy cũng nhanh hơn nhiều.

Lã Băng, Kỷ Khánh còn chưa kịp nói gì thì Phạm Phụng Dương đã cười khành khạch nói:

- Đúng đấy! Bản sơn chủ chẳng thích gì chỉ thích mỗi gái thôi! Đợi họ đi đơn lẻ, bản sơn chủ sẽ bắt dần từng em về mở hội "không gì che thân"!

Kỷ Khánh giận dữ nói:

- Phạm Phụng Dương! Ngươi cũng là nhân vật có danh có tiếng, ngươi có còn giữ thể diện nữa không đấy? Thả người lại tha cho thoát chết, bằng không ta liều một trận sống chết đây!

Phạm Phụng Dương lại cười khành khạch bảo:

- Đồ nhận giặc làm cha bao nhiêu năm mà còn dám mở miệng bảo bản sơn chủ giữ thể diện, thật là đồ mang nhục mà không biết nhục!

Ngạo Sương nói ngay:

- Đừng mắc kế khích tướng của tiểu tặc! Đừng có lo cho chị em, các huynh đuổi thì cứ đuổi nhanh đi!

Phạm Phụng Dương lại cười như điên dại bảo:

- Nàng thật là hiểu tình biết thú. Đợi bản sơn chủ có cơ hội ôm nàng trong tay sẽ dạy cho nàng biết thế nào là thú tiên ở cõi đời, sẽ cho nàng giở sống giở chết cho hay!

"Trúng!" Lã Băng chịu không nổi nữa vớ lấy một tảng đá ném vút tới đáng tiếc là khoảng cách quá xa hòn đá mới bay được nửa đường đã rơi bịch xuống đất, tuy vậy cũng khiến những lời vô lại của Phạm Phụng Dương phải tịt.

Phạm Phụng Dương quay đầu lại liếc một cái rồi cười nhạt nói:

- Ngươi khỏi phải vội, ta đã nghe Ngọc Châu kể tiểu sư muội là người thoải mái lắm, ta không bỏ qua đâu!

Lã Băng mắng:

- Ngươi là đồ thú vật đội lốt người, có giỏi thì chơi một trận sống chết với tiểu gia đây!

Phạm Phụng Dương cười khành khạch mấy tiếng bảo:

- Xin lỗi nhé! Bản sơn chủ không rỗi thì giờ, giờ phải tìm chỗ để cùng người đã nhớ thương lâu nay vui vầy khoái lạc một trận đã đời đã chứ!

Gã còn cố ý dang tay chìa người con gái bị bắt ra rồi rời đường cái rẽ vào lối đường mòn ở cánh đồng, chạy cuống chạy cuồng, rõ ràng gã đã nổi cơn dâm đãng. Ngạo Sương vội vàng giục:

- Các người còn đợi gì nữa, còn không đuổi nhanh lên à?

Ba người cuống lên tưởng rớt tim ra ngoài lồng ngực. Nếu để Hiểu Mai chịu nhục thì thật sống không bằng chết, còn mặt mũi nào mà nhìn Công Tôn Khải nữa, thế là chẳng kể gì nữa, cả ba chạy như điên. Phạm Phụng Dương còn bận ôm người mà vẫn chồm nhảy như bay đến nỗi ba chàng thành tựu võ học không nhỏ mà đuổi vẫn chẳng kịp, công lực của gã cao đến vậy thật khiến người ta phải e dè.

Chắc mọi người còn nhớ tính theo thứ tự thời gian thì khi Công Tôn Khải bị vây khốn trong nhà đá thì phía trên nhà đá đó còn một nhà đá khác có một Phạm Phụng Dương ngồi đối ẩm với Lý Ngọc Châu, cùng nhau chuốc rượu và ngồi xem diễn biến mà dương dương đắc ý. Còn tên ác đồ đang chạy

trước đây cho dù kể tác phong khí thế, miệng lưỡi, thân hình, binh khí... kể cả vũ công và cơ trí chẳng có gì chẳng phải là Phạm Phụng Dương. Thế mà cùng thời gian, ở hai nơi khác nhau lại xuất hiện một Phạm Phụng Dương nữa, thế là thành hai Phạm Phụng Dương ư? Trong hai người phải có một thật một giả, đó là điều không còn phải nghi ngờ gì nữa. Nhưng là ai đây?

Trong gian nhà đá trọng địa trung tâm nằm ở chính giữa toàn khu, đây là nơi chỉ huy điều động toàn quân, toàn những kẻ thân tín, không cho phép người ngoài không có việc được vào, Phạm Phụng Dương đang ngồi đó, chính cống Phạm Phụng Dương thật. Nếu xác định theo quan điểm này thì Phạm Phụng Dương đang chạy đằng trước kia là giả. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi nửa năm Phạm Phụng Dương làm sao mà tạo ra được cao thủ như thế kia, lại chịu ngụp vào vũng nước đục cùng với gã, bán mạng thay gã, liệu trong trời đất này có thể xảy ra sự việc may mắn đúng lúc vậy sao?

Mấu chốt vấn đề là ở đó. Phạm Phụng Dương ở trong gian nhà đá bí mật quả thực có đại công phu mồm mép, khéo léo một chút là có thể dễ dàng bắt chước là điểm quan trọng để có thể qua mắt Lý Ngọc Châu. Còn Phạm Phụng Dương ở trước mặt đây nguyên chuyện chạy trên đường đã bộc lộ rõ

ràng võ công thực chất, mà điều này thì một ly một leo cũng không thể giả được. Suy như vậy, không khó phân biệt gã Phạm Phụng Dương trước mặt kia mới dường như là Phạm Phụng Dương thật. Mù mờ khó hiểu, cuối cùng ai là thật ai là giả?

Trong tay Phạm Phụng Dương đang chạy như bay trước mặt kia là Hiểu Mai, tất nhiên là Hiểu Mai giả, còn Hiểu Mai thật đang còn trong hang ở Yết Tử Câu để cứu Công Tôn Khải, cớ sao bọn Lưu Trí lại không biết dù rằng biết phía trước là cạm bẫy nhưng việc nghĩa không thể ngoảnh mặt đi mà phải đuổi theo, không đuổi không được! Đuổi theo sát sạt thật gấp, khoảng cách giữa ba anh em với Phạm Phụng Dương càng lâu càng ngắn lại mà khoảng cách giữa bọn Ngọc Liên với các ông chồng chưa cưới càng lâu lại càng xa ra. Nguy cơ đáng sợ càng lâu càng lớn lên. Ba anh em dốc toàn lực ra mà đuổi nhất thời tinh lực suy giảm quá độ nếu gặp cường địch mai phục liệu có ứng chiến được không? Nếu tốp của Ngọc Liên bị cắt rời ra hậu quả há chẳng phải là nghiêm trọng ư?

Sự phát triển của tình thế đúng như dự liệu của Phạm Phụng Dương thế nào mà ba đôi vợ chồng trẻ đang bước sâu vào cạm bẫy đáng sợ mà vẫn hồ đồ chưa biết!

*

* *

Đỗ Đan soái lĩnh một đội lớn trở lại trấn Sơn Khẩu phát huy toàn lực ra để cấp cứu tai nạn cháy nhà khắp trấn, dân trong trấn được một phen khiếp vía, tổn thất vô cùng lớn may mà không ai bị thương vong. Thật là việc đại may trong sự đại không may. Giờ phải an ủi, trấn an dân trấn là công việc lớn trước mắt. Ấn Thiên Lam hứa sẽ xây dựng lại trấn Sơn Khẩu, chịu hết mọi tổn thất đồng thời cùng Quan Hồng và con trai với Trương Hy nghĩ cách lo ăn lo ở cho dân bị tai nạn trong trấn.

Cha con Quan Hồng có quan hệ tốt với dân địa phương còn Trương Hy tức Trương Béo thì không ai trong trấn không biết. Mấy người này theo Đỗ Đan lăn lộn khắp nơi, toàn là những bậc hương thân sinh trưởng ở đây gặp phải tai họa ngoài ý muốn, có ai lại chẳng đồng tình với họ? Huống hồ có sự giúp đỡ từ Liêu Đông: hai đại trường chủ hai sâm trường lớn bỏ tiền ra, thật là thuận với lẽ trời thuận với tình người sao lại không vui vẻ mà làm? Chưa đến sáng, mọi việc đã đâu vào đấy, tiếng người nháo nhác ồn ào dần dần yên tĩnh lại.

Vấn đề dân trong trấn đã giải quyết xong nhanh, phía quần hiệp lại xảy chuyện. Ai có thể hoạt động

được đều đã đổ xô ra cứu cháy. Ba người bị trọng thương trong nhà thì Đường Thông và Lục Nguyên bị kẻ nào đó ngầm điểm vào tử huyệt, quái lạ nhất là Kim Tinh Thạch người đứng đầu võ lâm cuối cùng đã bị kẻ nào mang đi mất thần không biết quỷ không hay. Giết người chẳng qua là thoát nợ. Kim Tinh Thạch một đời làm ác dù có chết cũng không đáng tiếc, có điều lão đã bị móc mắt, bị cắt gân chân, không chết trong hang ổ bí mật của Phạm Phụng Dương mà sau khi được cứu ra xong mới bị người giết, quả thật người này lòng dạ còn tàn độc hơn nhiều!

Sự việc được phát giác ra là sau khi đã chữa cháy xong, thời gian liên miên kéo dài khi Ấn Thiên Lam và Đỗ Đan còn đang bận tối mắt tối mũi vì việc của trấn, rối rít tít mù không kịp trở tay. Phát giác ra chuyện là Kim Tốn với Đường Thư nối gót nhau đi vào nhà nhìn thấy thì đau đớn khôn cùng tưởng không còn muốn sống nữa. Một lát sau Lưu Xung cũng tới lại càng bi phẫn không sao kể xiết. Nước mắt cứ ứa ra dàn dụa, ba người cùng nhau trao đổi xem kẻ nào đã ra tay như vậy?

Người căm hận họ tất nhiên là có, nhất là căm hận Kim Tinh Thạch lại càng nhiều. Người từ ngoài tới hay người trong hàng ngũ của mình? Trao đổi

mãi vẫn chẳng ra manh mối. Căm hận Đường Thông trong nội bộ chỉ có Đỗ Đan nhưng chàng ta từ đầu chí cuối không rời khỏi đám cháy. Căm hận Kim Tinh Thạch nhất là Ấn Thiên Lam nhưng cô ta lại không phải loại người lòng gà dạ chuột như vậy!

Trong hàng ngũ của họ Lục Nguyên không có kẻ thù. Kẻ ngoài tới chỉ có Phạm Phụng Dương. Với bản lĩnh siêu tuyệt như gã, thoáng đến ra tay xong việc là đi đâu phải việc gì khó, đã thế cả ba người này đều căm hận gã, nên khả năng Phạm Phụng Dương gây tội ác là lớn nhất. Nhưng Phạm Phụng Dương đang cùng Công Tôn Khải đấu trận, lo thân còn vướng bận làm gì còn thì giờ mà tới đây gây án? Nhưng hơn nữa giết ba người này có tác dụng gì khác không, đối với các tác dụng có lợi khác đó Phạm Phụng Dương là kẻ đáng nghi nhất. Lưu Xung hỏi đầy thâm ý:

- Đường huynh này, gần đây Thần Binh Động mở lại hai cửa động bí mật huynh có biết không?

- Biết. Thẩm Vạn cũng biết. Hỏng rồi, tôi phải tìm anh ta mới được!

Đường Thư đã hiểu ý câu hỏi của Lưu Xung. Cha con cả đoàn có tám người thì trách nhiệm đổ lên đầu bản thân anh ta với Thẩm Vạn và cũng chỉ có anh

ta với Thẩm Vạn biết được bí mật đó của Phạm Phụng Dương và đó là điều Phạm Phụng Dương đại ghét. Kim Tốn cũng đã thấu hiểu rõ ràng bèn nắm Đường Thư lại, bảo Lưu Xung:

- Sư đệ đi mau đi, khe khẽ gọi Lưu Tín với Hướng Chuẩn tới, nhưng nhớ đừng làm kinh động người khác!

Không đợi Kim Tốn nói xong, Lưu Xung đã xăm xăm chạy đi. Lúc ấy Kim Tốn mới nhắc nhở Đường Thư:

- Có thể Phạm Phụng Dương hoá trang ẩn mình trong trấn, Đường huynh cũng là đối tượng gã muốn ám toán, giờ huynh vẫn không thể chống lại địch được đâu, đừng có khinh thường xông pha bừa bãi.

Đường Thư nói:

- Thịnh tình này tôi xin ghi nhận. Tôi rất lo cho Thẩm Vạn!

Kim Tốn đang định trả lời thì Lưu Xung đã gọi Lưu Tín với Hướng Chuẩn tới. Bàn bạc riêng với nhau rồi đi đến kết luận hoặc Phạm Phụng Dương hoặc tay chân thân tín của gã giờ vẫn hoá trang trà trộn trong trấn Sơn Khẩu nên mọi người đều có khả năng bị ám toán, nhưng nguy cơ nhất là Đường Thư với Thẩm Vạn sau đó tới Ẩn Thiên Lam, Lưu Xung, Hướng Chuẩn vì vậy ngầm thông báo cho mọi người

biết để tăng cường đề phòng đồng thời phải tức tốc tìm cho được Thẩm Vạn. Chỉ một lát sau tin ấy đã ngầm truyền đi khắp, mọi người ngấm ngầm sục sạo tìm địch. Ấn Thiên Lam và Đường Thư được bảo vệ chặt chẽ nhất, đấy là kế vạn toàn. Thẩm Vạn rồi cũng tìm thấy nhưng hiềm quá muộn, thi thể đã bị đông cứng lại từ lâu. Đến đây chân tướng sự việc đã rõ, Đường Thư đã trở thành mục tiêu hạ thủ tiếp. Đỗ Đan sau khi đi an ủi dân trong trấn xong đã trở lại hỏi kỹ mọi việc bất giác nổi giận. Sau khi thương lượng được Đường Thư đồng ý đứng ra làm "mồi nhử" lập kế "giăng lưới đợi thỏ" nhưng chờ cho đến sáng vẫn chẳng thấy con cá nào mắc câu.

*

* *

Nửa đêm từ Cát Đồn Gia xuất hiện ra một bóng người, nhẹ như con chim chích hạ xuống đất không có tiếng động. Dưới ánh trăng trong thấy có diện mạo của Lưu Xung. Từ trong nhà vẳng ra tiếng ngáy rờn rợn ngủ say chứng tỏ người trong nhà đều đang đắm chìm trong giấc mộng. Lưu Xung dường như hơi do dự đi tới nhà phía đông dùng tay gõ khẽ vào cửa phòng gọi nhỏ:

- Đại Hùng, tỉnh dậy đi. Ta là Công Tôn Khải đây, mau ra ta hỏi.

Từ trong phòng vẳng ra tiếng Đại Hùng mừng rỡ nói:

- Tôi chưa ngủ, đợi tôi mở cửa.

Cửa mở ra rất nhanh, thấy rõ người bên ngoài, Đại Hùng lộ bộ mặt thật thà cao giọng trách hỏi:

- Ngươi là ai, đêm hôm khuya khoắt sao dám mạo xưng Công Tôn đại thúc tới lừa ta?

Công Tôn Khải vỡ lẽ ra giơ tay bóc bộ mặt da người xuống lộ rõ "bộ mặt thực của núi Lư Sơn" rồi nói:

- Ngươi nhìn lại xem ta là ai?

Đại Hùng do dự nói:

- Giống thì giống đấy nhưng tại sao lại tròng bộ mặt quỷ kia vào làm cháu nhận không ra. Chú đã là Công Tôn đại thúc, nửa đêm tới có việc gì gấp vậy?

Công Tôn Khải nói:

- Đừng sợ, ta thật là Công Tôn dại thúc đây. Để bắt Phạm Phụng Dương mà cũng sợ gã thấy ta bỏ chạy mất nên mới phải đeo vật này vào.

Lúc này Đại Hùng mới vỡ lẽ ra nói:

- Vật này cũng hay đấy chứ, hoá ra truy bắt Phạm Phụng Dương lại là Công Tôn đại thúc, vậy đã bắt được chưa?

Công Tôn Khải ngấm ngầm vui vì làm thế này không sai bèn bảo:

- Đó là em rể ta còn ta vừa tới. Thế họ đi đường nào, bao lâu rồi?

Đại Hùng đáp:

- Hình như đi về phía tây bắc, Phạm Phụng Dương còn quấp theo một cô gái vừa chạy vừa quay lại mắng nhau, đại khái cũng quá nửa giờ rồi!

Công Tôn Khải giật mình, không biết ba cô đi trước cô nào sa vào tay tên tiểu tặc đây. Không muốn chậm trễ nữa bèn nói:

- Ta phải đi đây. Hồng Nhi vẫn ở nhà chứ? – Vừa hỏi vừa lấy mặt nạ ra.

Đại Hùng đáp:

- Năm ngoái đại thúc đi rồi, ngày hôm sau cháu...

Công Tôn Khải đã đeo xong mặt nạ tử tế hiểu ngay là trước đã xảy ra sự cố còn bụng dạ nào nghe chuyện Hồng Nhi nữa bèn vọt lên mà đi như bay nhưng vẫn dõng dạc vẳng lại lời dặn:

- Mau vào đi ngủ đi, đừng có chạy lung tung, lúc nào rỗi ta sẽ về và sẽ cho cháu một cái mặt nạ.

Tiếng nói xa dần nhỏ dần nhưng không một chữ nào sót không lọt vào tai Đại Hùng. Mặt nạ da người là vật để lại của Vu Vô Ảnh. Nguyên nửa năm

trước lần đầu vào do thám Thần Binh Động lạc vào động bí mật ở tầng hai không ngờ Trang Mẫu lại có hận thù với Vu Vô Ảnh, khởi động hệ thống kẹp đúng đầu làm động đến não bị hôn mê không tỉnh, về đến Cẩm Châu chưa được bao lâu thì Vu Vô Ảnh chết. Lúc lâm chung ông ta có trăng trối lại những lời lẽ không rõ hình như loáng thoáng nói ông ta cùng Trang Mẫu có một thời ân oán, hình như Công Tôn Khải cũng hơi có dây dưa đến việc đó nhưng vì Vu Vô Ảnh không phải là người quen thọc vào chuyện của người khác nên câu chuyện đó đành chôn chặt tận đáy lòng.

Trong đống di vật Vu Vô Ảnh để lại có năm tấm mặt nạ da người chế tạo đặc biệt tinh xảo kèm theo một bản ghi chép tâm đắc về hoá trang, học theo dùng đặc biệt giá trị. Công Tôn Khải chọn lấy một cái. Khi rời Cát Đồn Gia, lòng Công Tôn Khải nóng như lửa cháy vì chàng rất tin lời Đại Hùng - thằng bé lớn xác rất chất phác không bao giờ nói dối. Bất kể ai trong ba cô gái lọt vào tay Phạm Phụng Dương thì thật là việc đại bất hạnh, phải cấp tốc đuổi theo tìm cách cứu thoát nếu không thì hậu quả không biết đâu mà lường.

Ý niệm đen tối đó đã chi phối lòng Công Tôn Khải. Chàng nhắm chuẩn hướng tây bắc kể là ruộng nương hay đường xá dốc toàn lực dồn vào đôi

chân đạp đất vọt đi như bay, dưới ánh trăng chỉ thấy loang loáng như một dây khói nhạt, như một ảo ảnh mơ hồ, một ngôi sao xẹt, chân như không chạm đất. Đã nửa giờ không thấy một vết tích, một tiếng động khả nghi nào. Công Tôn Khải nghi ngờ là mình đã đuổi sai phương hướng.

Hướng tây bắc! Thật là chung chung trừu tượng, thật là mơ hồ. Đứng đối mặt với hướng tây bắc chỉ hơi chệch sang trái một chút hoặc hơi thiên sang phải một chút thì vẫn là tây bắc!

Sai một ly đi một dặm. Công Tôn Khải cảm thấy hướng chính mình theo đuổi không sai, nhưng sai về phương pháp. Người là vật sống. Nhất là Phạm Phụng Dương là kẻ thiên biến vạn hoá, ngụy kế đa đoan, thoáng cái lúc đầu đi theo hướng tây bắc, loáng cái lúc sau lại vòng về hướng tây nam hoặc là đông bắc, ai mà lường được lòng dạ kẻ chỉ cốt hại người! Đầu tiên gã phải cắt đứt đường tiếp ứng. Âm mưu thì chỉ có một nhưng đường đi thì không thể chỉ theo một đường thẳng mà có nhiều đường vòng vèo nhưng đều đến đích.

Hơi ngần ngừ, Công Tôn Khải chậm bước lại chàng hối hận là mình đã hành động thất sách. Dục tốc bất đạt! Sai ngay từ bước chân đầu tiên, đáng là phải suy nghĩ xem vây cánh của Phạm Phụng

Dương mai phục ở đâu đã? Năm ngoái tại sao Ngũ quỷ lại mai phục ở Trương Trang? Bất kỳ thế nào việc đầu tiên cần kíp là phải hội hợp với Hoắc đại ca Khí Ác. Đã sai một lần không được sai lần nữa, đã phát sinh sự cố bất hạnh không kịp cứu thì cũng chẳng có cách nào thì tạm thời đành vậy, không thể lại để Hoắc đại ca cùng đi với một nhúm người lại sa chân vào bẫy của địch.

Ngấm ngầm lường đoán lại vị trí của Trương Trang, chàng quay trở lại. Đi nhanh đó là chuyện tất nhiên nhưng không thể nhắm mắt đi bừa được, còn phải tìm được chỗ ẩn nấp mà còn phải trở hết khả năng không để lộ hình tích của mình. Chàng bèn cứ thế mà đi, lúc ẩn lúc hiện, ước chừng ăn xong bữa cơm quả nhiên phát hiện ra một việc mà chàng vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy: đó là một cô gái đang kẹp một chàng trai cũng ẩn nấp nấp đi về phía chàng, vừa đi chốc chốc lại quay đầu nhìn phía sau như sợ có người đuổi theo.

Vì ở khoảng cách khá xa Công Tôn Khải đã vận công phu "Thiên tuệ mục" lên cũng chỉ nhìn thấy y phục của hai người nam, nữ còn mặt mũi nhìn thấy nhưng không rõ. Trừ Lý Ngọc Châu thật sự Công Tôn Khải chưa biết chẳng hiểu thủ hạ của Phạm Phụng Dương mới chiêu nạp được một "nữ tướng" nào đây? Công Tôn Khải nghi ngờ đây là người bên

mình có người bị thương nên tạm thời ẩn tránh bên địch tại đây.

Nghĩ vậy Công Tôn Khải càng thêm lưu ý để xem sao. Quả không sai. Cô gái kia hình như sợ có người theo dõi nên nấp sau một gốc cây, chỉ hơi ló ra nửa mặt trông ngóng về phía đường ngược chiều, lưng quay về phía Công Tôn Khải. Người con trai bị kẹp trong cánh tay cô gái người mềm như bún dường như bị thương nặng hoặc đang bị khống chế huyệt đạo. Công Tôn Khải rất sốt ruột muốn biết hai người trai gái kia là ai bèn nhân cơ hội cô gái đang mải ngóng ra đường phía trước chàng cấp tốc vọt nhanh về phía trước chừng hai ba chục trượng rồi cũng nấp vào sau một gốc cây. Chàng vẫn cẩn thận, trước khi chưa xác định rõ ranh giới địch ta, phải đánh nhau được coi là hạ sách kém nhất. Giả thử người con trai là bạn người con gái là địch, muốn cứu bạn thì không nên bộc lộ thân phận quá sớm. Một lát sau dường như cô gái xác định là không có người đuổi theo nên quay người lại ngó nghiêng cả hai phía trái phải một lượt cuối cùng mới nhắm vào một nhà nông xá, sau đó mặt áp mặt hôn một cái rồi mới đi về phía nhà nông xá kia. Tuy vậy cô gái cũng vẫn cực kỳ cảnh giác đi được mấy bước lại dừng, quay lại ngó nghiêng nhìn lại đằng sau một lát rồi mới lại đi tiếp.

Công Tôn Khải nắm chắc cơ hội tiếp tục vọt theo mấy lần nữa lại gần hơn. Bây giờ chàng theo dõi cử chỉ của cô gái thì giả định không phải là bạn bè mà là địch. Chàng trai đang bị thương và cô gái đang vội tới một nơi nào để đặt chàng trai xuống. Không ngừng lợi dụng cơ hội tiếp tục vọt tới, Công Tôn Khải và cô gái kia đã gần nhau hơn, như vậy hai bên với ngôi nhà tạo nên một hình ba góc mà ba góc này vẫn tiếp tục nhỏ lại.

Giờ cô gái như đã dứt khoát một chiều, trừ việc tiến về phía nhà nông xá và ngó lại con đường phía sau còn hai bên không hề ngó lấy một lần.

Công Tôn Khải cũng dốc lòng theo dõi việc này, ánh mắt chàng không dời khỏi mặt mũi và áo quần hai người trai gái kia. Vì khoảng cách đôi bên không ngừng ngắn lại, tâm lý Công Tôn Khải cũng bắt đầu sốt ruột và dao động. Mặt trăng xế về tây, bóng người ngả trên đất càng dài. Công Tôn Khải vì không muốn bị cô gái phát giác phải tiếp tục đi tụt lại đằng sau nên không nhìn thấy rõ hết mặt cô gái vì chỉ nhìn nghiêng có một bên mà chàng nghĩ thật ra chàng cũng chẳng cần nhìn rõ mặt cô gái làm gì, vì các cô gái bên chàng như Ngọc Liên, Ngạo Sương, Mai Trang đều mặc kình trang mầu xám bạc. Cô gái này lại mặc kình trang vàng nhạt, nhìn qua cũng

hiểu cô gái không phải bạn mà là tay chân của Phạm Phụng Dương.

Mặt chàng trai úp xuống đất, thân dựa vào tay cô gái, người rũ mềm như bún. Nhưng nhìn nửa mặt chàng trai, nhìn mầu sắc, kiểu dáng kình trang mặc trên người và đôi giày mõm hổ ở chân đang quét lê trên đất Công Tôn Khải thấy quen, rất quen, có nhắm mắt lại cũng đoán ra là Lã Băng. Tuy vậy Công Tôn Khải còn một điều chưa giải đáp được là hai bên lập trường đối địch "địch, ta", thế "nữ tặc" kia cứu Lã Băng làm gì? Chẳng lẽ đây là Lý Ngọc Châu đã nửa đường tạo phản? Không phải! Xem cử động lả lơi xuồng xã khi nãy rõ ràng đây là loại gái dâm ô phóng đãng mang ý đồ không lành mạnh. Bây giờ hai bên chỉ còn cách nhau chừng bẩy tám chục trượng. Thoạt đầu Công Tôn Khải nghĩ cách lại gần rồi tìm kế cứu Lã Băng, suy nghĩ lại chàng thấy không thể làm bừa được. Lý do gì khiến chàng đã giơ tay ra lại đành thu tay lại?...

*

* *

Gió lạnh lướt trên cánh đồng. Trương Trang nằm kéo dài như cái lồng lớn. Đêm tối cực kỳ lặng lẽ. Phạm Phụng Dương thấy xa xa là một thôn trang

đơn độc thì tinh thần phấn chấn hẳn lên, cao giọng hú lên một tiếng dài, quả nhiên ở Trường Trang có quân mai phục chờ sẵn. Lã Băng quá cuống, phát toàn lực chạy dấn lên chỉ còn cách Phạm Phụng Dương không đầy mười trượng và cao giọng thét:

- Trúng này!

Chẳng qua là trong lúc gấp gáp sinh mưu mẹo, trong tay không có ám khí, thiết thủ thép ròng cũng chẳng quẳng tới nơi đến một tiếng gõ vang cũng chẳng có. Thế thì đánh kiểu gì mà trúng? Như đã nói đây là mẹo vặt trong lúc cấp bách sợ Phạm Phụng Dương vào được trang quân mai phục sẽ ra tiếp ứng, nếu cung cứng bắn ra thì giữ mình còn khó việc cứu người càng thêm vô vọng nên đành hét vờ dọa dẫn chỉ mong Phạm Phụng Dương tưởng thật quay đầu ngó lại chân chạy chậm bớt đi thì Lã Băng có cơ đuổi kịp.

Hơn nữa đây cũng là đánh vào nhược điểm đa nghi của Phạm Phụng Dương, chữ “trúng này” vừa phát ra Lã Băng dồn lực xuống chân dùng bước vọt tiến, như hổ vồ mồi chồm tới. Hình như Phạm Phụng Dương suy đoán nên đã trúng kế, quay cổ nhìn lại và chân hơi chậm bước. Lã Băng mừng rỡ thét lớn:

- Thất phu! Ngươi mắc lừa rồi!

Cây thiết thủ bằng thép ròng rít gió cực kỳ mãnh liệt giáng xuống đầu địch. Phạm Phụng Dương không ngờ Lã Băng nhanh đến như thế, không kịp chống trả vội tung con tin lên đỡ mà nói:

- Ngươi muốn à? Trả cho đấy!

Chiêu này thật lợi hại. Nếu Lã Băng không thu tay lại thì chắc chắn Hiểu Mai sẽ chết dưới cây thiết thủ, nếu thu thiết thủ về thì Hiểu Mai sẽ rơi bịch xuống đất không chết hẳn thì cũng chết giở. Tình thế bức bách, Lã Băng không còn cách nào khác đành xoay cổ tay kìm lực buông rơi cây thiết thủ để đón người. Lưu Tín tụt lại sau năm bước cũng thét to:

- Cẩn thận bị lừa đấy!

Vừa nói vừa nhào tới như điện xẹt để tiếp ứng. Lã Băng không hiểu ý Lưu Trí cho là Phạm Phụng Dương thừa cơ ám toán bèn ngưng thần lại nhìn quả nhiên Phạm Phụng Dương thừa lúc sơ hở rút đoản kích cầm tay lừa thế tấn công. Chẳng hiểu thế nào mà bộ mặt xinh đẹp của Hiểu Mai lại quay ra trước, muốn đỡ được người thì phải lùi lại thì Lưu Trí cũng tiếp ứng tới nơi, thời gian vừa đủ để chàng để mắt chú mục nhìn Phạm Phụng Dương còn hai tay dang ra đỡ người. Ai ngờ mẹo lừa không phải từ con người Phạm Phụng Dương mà lại từ con người của "nhị tỷ Hiểu Mai" trong tâm trong mắt chàng

ta. Người vừa đỡ gọn xong, một làn hương thơm xộc thẳng vào mũi, thế là trời xoay đất chuyển, hình như Hiểu Mai bỗng dưng tỉnh lại ôm chặt lấy Lã Băng mà chạy vút đi. Sự việc xoay vần chẳng hiểu ra sao nữa!

Phạm Phụng Dương rút kích chuẩn bị, không phải để đánh Lã Băng mà để đón đánh Lưu Trí vừa tới tiếp ứng cho Lã Băng. Gã để "nữ tặc" Hiểu Mai chạy qua rồi chặn Lưu Trí lại, thế là hai bên bắt đầu giao chiến. Sự tình phát sinh đột ngột, cung cách biến hoá lại quá nhanh làm cho Kỷ Khánh tụt lại sau độ bốn năm chục trượng chỉ còn biết kinh hoàng thất sắc, không sao ứng phó kịp. Kỷ Khánh tụt lại sau không phải vì công phu kém hai tiểu hiệp Lã, Lưu mà là sau khi hội ý, Lưu Trí bảo Kỷ Khánh đi chậm lại để còn giúp đỡ bọn chị em Ngọc Liên chạy tụt lại đằng sau. Đến lúc ấy vẫn chưa thấy bóng dáng ba cô gái đâu, Lã Băng xảy ra chuyện, Lưu Trí bị Phạm Phụng Dương chặn đánh vô cùng kịch liệt, trong lúc gấp rút làm sao mong chiếm được thượng phong. Trước tình hình này Kỷ Khánh không còn cách chọn lựa nào khác đành chỉ giải quyết sự việc ngay trước mắt là đi cứu Lã Băng và đành bỏ mặc ba cô gái giờ Kỷ Khánh đành lòng cất bước đuổi theo, chàng huýt lên một tiếng sáo cấp báo tình hình nguy hiểm.

*
* *

Công Tôn Khải đành tạm thời buông tay trước tình hình hiện tại.

Chàng hiểu kết quả ngày hôm nay của Lã Băng, dù có gặp Phạm Phụng Dương, trong dăm ba chục hiệp chưa dễ gì bó tay thất bại, vậy nữ tặc là ai mà dễ dàng chế phục được Lã Băng như vậy? Mười phần đoán phải trúng đến tám chín phần là Lã Băng khinh địch tiến vội tiến vàng trúng ám toán của địch. Suy từ Lã Băng ra Lưu Trí, Kỷ Khánh và chị em Ngọc Liên, tình hình chắc là hỏng rồi. Từ trước khi pho "Độc kinh" bị mất, Công Tôn Khải đã từng xem qua, Nam Tề thân chinh xem lại và có chú giải chỗ tinh túy nhất: "Đại phàm thuốc độc, thuốc mê, thuốc kích thích dâm đãng, thuốc làm cho si mê... tuy là cùng loại, nhưng được các nhà hành nghề "độc dược" thu hái, phối chế các vị khác nhau để hạ độc. Khi giải cứu cần phải xét xem triệu chứng, nếu được xét nghiệm thành phẩm thì tốt nhất, bằng không có thuốc đối chứng cực khó chữa trị tận gốc. Để độc ngấm lâu tất thành hại lớn nếu khi chữa trị còn để độc dư đọng lại trong người, muốn bổ cứu lại càng khó...".

Qua những cử động lơi lả của nữ tặc, Công Tôn

Khải đã hiểu Lã Băng bị ám toán kiểu gì, muốn chế phục nữ tặc không phải là khó nhưng muốn lấy cho được thuốc giải lại không dễ chút nào. Nếu hành động theo kiểu bắt ép lỡ nữ tặc giở trò ma quỷ há chẳng phải là hại cả đời Lã Băng hay sao! Nhưng Công Tôn Khải biết tình hình phía Lưu Trí, Kỷ Khánh khó có thể lạc quan nổi. Bên ấy người đông nhất là lại còn ba cô gái trẻ, sợ rằng không thể chờ được cứu viện thì đã bị hại rồi và người bị hại không phải chỉ có một Lã Băng, cho dù là không đến nỗi thế nhưng cũng không thể bỏ mặc không chiếu cố. Trông trước ngó sau đều gấp gáp bàng hoàng, nhất thời không biết làm thế nào mới phải?

Trong khi Công Tôn Khải lo trước sợ sau chưa tìm ra chủ ý ngay lập tức, thì nữ tặc bỗng vội vàng vọt qua tường bao mà vào nhà nông xá. Công Tôn Khải cũng vội vã đuổi theo thì nữ tặc đã gọi mở cửa nhà rồi đi thẳng vào làm chàng ngẩn người kinh ngạc thầm nghĩ: "Sao nhà nông này lại còn chưa ngủ mà dậy mở cửa nhanh đến thế, chẳng lẽ...". Chàng đồ chừng đây là một phân chi của địch ở trong nhà này bèn đi dò thám quanh một lượt thấy nhà cửa san sát nối nhau gồm có bẩy hộ, phần lớn ngủ say hết cả tựa hồ không có quan hệ gì với nhà này. Tuy vậy chàng vẫn không dám sơ xuất tấn

công chính diện mà nương bóng tối, theo sát gót tiến vào, thì thấy tiếng con gái nói:

- Đa tạ đại nương, xin cứ đi nghỉ đi, đợi chồng cháu tỉnh lại rồi chúng cháu sẽ lại đi!

Lại thấy một giọng đàn bà có tuổi nói:

- Thiên tai nhân họa, ai thì ai cũng khó tránh! Các người cứ yên tâm ở lại. Trời sáng rồi mà chưa thấy khá lên thì mời thầy lang tới chẩn bệnh. Tuổi còn trẻ, con người là quý... ài! Trong bình còn ít nước ấm đấy!

Cô gái lại cảm ơn, tiếng nói phát ra từ gian phía đông và tiếng bước chân đi sang phía gian đằng tây. Công Tôn Khải vội luồn sang cửa sổ gian phía đông, đứng ở ngoài, nhấm thủng giấy dán cửa sổ nhòm vào trong. Nữ tặc đang rót nước pha thuốc, Lã Băng nằm ngửa trên giường mặt đỏ tưng bong y như người say rượu.

Thoáng chốc nữ tặc pha thuốc xong bưng bát thuốc xăm xăm đi tới trước giường bếp. Giường lò ngoảnh ra cửa, nữ tặc đứng ngoảnh ra ngoài, từ mặt mũi đến thân hình không chỗ nào không giống Hiểu Mai, điểm xấu trong sắc đẹp là đôi má quá hồng, đôi mắt quá đong đưa đầy dẫy xuân tình là không sao che giấu nổi sự tương phản. Giá Công Tôn Khải

không vừa mới chia tay cùng Hiểu Mai chưa lâu mà thấy nữ tặc còn ngờ ngợ là Hiểu Mai huống gì Lã Băng làm gì chẳng mắc hỡm, làm gì chẳng đáng tiếc, làm gì chẳng đau khổ và căm hận... Xót tướng mạo, nhìn hình sắc Công Tôn Khải hoài nghi thuốc trong cái bát kia không thể là thuốc giải, không thể để mặc nữ tặc cho Lã Băng uống phục vụ ý đồ của ả, chàng đang sắp đập tung cửa sổ nhảy vào nhà thì đúng lúc đó có giọng trầm trầm hỏi:

- Ngươi định làm gì vậy?

Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp quần áo đen vén rèm bước vào phòng kia hỏi, vẻ mặt vô cùng giận dữ, ánh mắt loé lên đầy vẻ quyền uy nhìn thẳng vào nữ tặc không hề chớp.

"Choang" một tiếng, bát thuốc tuột tay rơi xuống đất vỡ tan. Nữ tặc quỳ gối hạ giọng ấp úng:

- Mẹ, mẹ...

- Im ngay!

Người đàn bà xinh đẹp cắt lời cô gái kia rồi nghiêm giọng trách mắng:

- Ngươi làm việc hay đấy! Liệu trong mắt ngươi có còn bà mẹ này không?

Nữ tặc nói:

- Con gái biết tội rồi!

Mặt hoa gục xuống, hai dòng lệ từ đôi mắt đẹp thánh thật nhỏ xuống. Bà trung niên xinh đẹp nói:

- Cứu gã tỉnh lại, cấm không được giở trò!

Nữ tặc "vâng" một tiếng, đứng dậy lấy thuốc giải cho Lã Băng uống. Một lát sau Lã Băng tỉnh lại lật mình ngồi dậy, đưa mắt ngơ ngác nhìn quanh nhà một lượt, lại nhìn nữ tặc kinh ngạc hỏi:

- Nhị tỷ, chuyện này là thế nào vậy? Sao đệ lại tới đây? Lưu Trí, Kỷ Khánh sao rồi? Vị tiền bối đây là ai?

Vừa hỏi Lã Băng vừa đứng dậy nhảy xuống đất. Người đàn bà trung niên xinh đẹp nói:

- Nó với nhị tỷ của ngươi giống nhau nhưng đây không phải là nhị tỷ của ngươi đâu!

Lã Băng "ơ" lên một tiếng nói:

- Là tiền bối cứu chúng tôi về đây ư?

Người đàn bà trung niên đáp:

- Có thể nói là như vậy. Ngươi tên gì? Đã có gia đình chưa?

Lã Băng kể lại họ tên rồi nói:

- Vãn bối đã có vợ rồi!

Người đàn bà trung niên thở dài một tiếng bảo:

- Bạn bè của ngươi đã bị xé lẻ ra, chắc là đang còn đánh nhau ác liệt. Ngươi đi mau đi!

Lã Băng nói:

- Tiền bối xưng hô thế nào đây?

Người đàn bà trung niên xinh đẹp nói ngay:

- Cứu người như chữa cháy, còn không đi mau đi!

Lã Băng vái rạp tận đất nói:

- Rồi vãn bối sẽ xin tới bái yết!

Đang chưa cất bước thì nữ tặc giữ lại lấy ra một bình đựng viên bọc sáp màu vàng đưa cho Lã Băng bảo:

- Trước mắt dùng cực hay đấy, ngươi cầm lấy đi!

Lã Băng từ chối không nhận, người đàn bà trung niên bảo Lã Băng cứ giữ lấy, lúc đó chàng ta mới đón nhận, lại vái chào mà đi.

Công Tôn Khải đã lùi ra ngoài đợi Lã Băng rồi lập tức trở lại Trương Trang. Trên đường chàng đắn đo suy nghĩ mãi và cuối cùng im lặng, không kể lại sự việc cho Lã Băng biết. vừa là vì Lã Băng, cũng là vì thể diện của mẹ con "nữ tặc", chàng cho rằng nếu không thật cần thiết không kể lại sự việc cho Lã Băng là thoả đáng hơn...

*

* *

Cuộc đấu ở Trương Trang vẫn đang tiếp diễn nhưng Phạm Phụng Dương đã bỏ đi đâu mất hút. Lưu Trí và Kỷ Khánh bị mười mấy đại hán dũng mãnh vây đánh, tách thành hai nơi vây chặt đánh loạn xạ. Thây chết và binh khí rải rác đầy đất, máu đổ khắp nơi thật xốn mắt lạnh lòng. Lưu Trí bị thương khắp người vẫn phải tắm máu khổ chiến, cây thiết thủ thép ròng bổ, vung, xoay tròn... chẳng ra chiêu thức gì nữa, kình lực đã giảm sút nhiều nhưng cách đánh hung hãn, hay dở gì cũng làm bọn địch lạnh lòng không dám coi thường quá đáng.

Tình hình Kỷ Khánh có đỡ hơn nhưng cũng chẳng hơn bao nhiêu. Chàng có một cây đoản kiếm sắc bén phối hợp với cây thiết thủ thép ròng hôm nay được dịp phát huy lợi thế. Cây đoản kiếm này so với Tuyệt Tình Kiếm của anh em nhà Công Tôn Khải cùng ở một khối thép "mẹ" chế ra tuy có ngắn hơn non thước ta vì kể cả cán cũng chỉ có một thước tám tấc ta nhưng rất sắc, chém vàng chặt sắt công hiệu không kém gì nhau. Tấm thân xương thịt mà chạm phải thì chẳng khác gì hoa tuyết buông vào lò lửa, chạm vào là dính, không có cơ may nào thoát nạn khỏi lưỡi kiếm sắc bén.

Kỷ Khánh đuổi theo nữ tặc tới đầu trang thì bị chặn lại. Bọn giặc chẳng biết nông sâu gì cả vừa xô lên đã hai tên bị chém chết, còn bị thương thì mấy

kẻ. Được thế cũng nhờ ưu thế từ cây đoản kiếm. Chỗ thất thố của Lưu Trí và Kỷ Khánh là chạy một mạch đuổi theo Phạm Phụng Dương hai chục dặm tinh lực bị suy giảm quá nhiều chưa kịp nghĩ lấy hơi đã bị đám giặc vây đánh ngay. Lũ giặc nắm được ưu thế "lấy nhàn đánh nhọc" vây ngay ngoài ven trang rồi đánh giáp lá cà, đánh lén, toàn là dùng lối đánh tiêu hao sinh lực, không để hai người kịp nghỉ xả hơi nhằm mục đích đánh tiêu hao cho họ phải sức cùng lực tận, máu cạn hơi đứt, tự lăn ra mà chết. Lưu Trí với Kỷ Khánh lúc này hết cả sức để chặn, để đánh giặc tuy chưa bị giết chết nhưng một đến độ sắp phải quỵ xuống. Trong tình thế bất lợi như vậy, Công Tôn Khải dẫn Lã Băng đến kịp thời cấp cứu hai người.

Một người xưa nay vẫn nhân hậu như Công Tôn Khải nhưng vì không thấy bóng Ngọc Liên muội muội ở đâu lại thấy kiểu đánh dã man của địch thì không nén nổi giận xông lên tận hoa cái, chỉ còn mỗi ý giết chóc.

Chàng và Lã Băng từ trong trang ra đã giết ngay hai tên giặc làm giảm áp lực đè nén lên Kỷ Khánh rồi mới quay sang chi viện cho Lưu Trí. Đám giặc này toàn bọn lưu lạc giang hồ lõi đời chẳng đợi Công Tôn Khải với Lã Băng kéo tới đã máy nhau tẩu tán hết. Lưu Trí với cặp thiết thủ trong tay đã biến nó thành gậy chống lên mặt đất đỡ cho người khỏi ngã

mà thở dốc. Đám giặc vây Kỷ Khánh cũng định bỏ chạy nhưng đâu còn có dịp may.

Lã Băng sau một trận hít phải hương kích thích lại không có dịp "xả hơi" thật sự nên tinh lực dồi dào chẳng khác gì hổ mạnh xổng chuồng, vươn tay giật được một cây đao chặn giặc lại, chỉ loáng cái đã đánh ngã rạp ba tên còn mấy tên khác ôm đầu chạy mất hút.

Bốn anh em gặp nhau một nơi trao đổi qua mấy câu hỏi đáp, Công Tôn Khải chưa hết mối lo tự ban đầu bèn đi trước để tìm giúp đỡ ba cô gái. Qua miệng Kỷ Khánh, Lã Băng biết được mọi việc đã phải trải qua. Lưu Trí, Kỷ Khánh sau khi chữa trị vết thương đã ngừng chảy máu bèn băng bó qua loa, chẳng nề mệt nhọc lập tức đuổi theo Công Tôn Khải. Nào ngờ đến ngã ba đường, cả Công Tôn Khải lẫn ba cô gái bọn Ngọc Liên đều tuyệt mù tung tích.

Hồi mười tám

TRỜI TÌNH DÂU BIỂN

Trăng đêm thê lương gió lạnh vi rút. Một tiếng hú dài xé vỡ bầu không gian vang đi rất xa. Tiếng hú làm chấn động tơ lòng, trong thanh âm giận dữ bi thảm còn chất chứa tràn trề ý định giết chóc. Lã Băng, Lưu Trí, Kỷ Khánh đang tần ngần trước ngã ba đường chưa biết nên đi đâu nghe thấy tiếng hú mừng rỡ bảo:

- Tín hiệu của Công Tôn đại ca! Chúng ta mau tới đó đi!

Ba người nhận định phương hướng phát ra tiếng hú rồi cấp tốc tìm đến. Vừa ra đến ngoài đường cái, trước mấy cây cổ thụ một đám xác người đứt thân cụt chân cụt tay nằm la liệt. Hoắc Khí Ác rắc thuốc lên vết thương trong số đó Mai Phấn, Ngọc Liên bị thương nặng nhất, toàn thân thành một người máu. Thấy ba người tới, Linh Cô nói:

- Khải ca vừa đi, bảo Băng đệ theo tôi đi. Lưu, Kỷ hai huynh ở lại giúp Hoắc đại ca hộ tống những người bị thương về trấn Sơn Khẩu. Khi qua Yết Tử Câu cần chú ý cẩn thận nhé!

Nói xong lời dặn dò, Linh Cô lập tức cùng Lã Băng chạy đi như bay. Khi đã mất hút bóng hai người, Kỷ Khánh hỏi:

- Hoắc đại ca, chẳng lẽ phát sinh sự cố ngoài dự định ư?

Hoắc Khí Ác nói:

- Thằng súc sinh Phạm Phụng Dương bắt tiểu thư Mẫn Trang đi rồi, chúng tôi tới chậm một bước, giờ hãy đi cứu lệnh tôn và Sương muội ra thôi!

Lưu Trí giận dữ nói:

- Không được đi! Khi đi Khải đệ chẳng đã dặn các người bị thương rất nặng, Phấn muội là cao thủ, so ra còn cao minh hơn anh với tôi, lần này nếu không phải cô ấy thì cũng khó mà cứu được hai bà chị ra nổi. Khải đệ còn nói các người đã phạm ba sai lầm lớn và bảo các người trở về liệu mà xét lại mình đi!

Hai người kia bị mắng cho tâm phục khẩu phục không dám tỏ vẻ ngang tàng nữa. Xức thuốc men xong xuôi, nhờ ánh trăng, nương gió lạnh mà về ngay trấn Sơn Khẩu.

*

* *

Gần sang Ngọ trên đỉnh Thọ Tinh Phong bỗng xuất hiện mấy người do Hiểu Mai và Cát Lâm dẫn đầu, Đỗ Vân, San San đoạn hậu, hai đôi vợ chồng Bành Hoá và Tề Vân Bằng đi giữa. Thấy lửa cháy lầu Thất Tinh rất lớn, trong chốc lát không thể nào dập nổi lửa cháy họ bèn men theo sống núi tìm đường mà đi. Quả cũng không phí thời gian, trước sau họ đã tìm ra ba lối ra bí mật. Một chỗ ở cách phía sau lầu Di Dưỡng chừng nửa dặm, hai chỗ khác ở trên Thọ Tinh Phong, nửa do thiên nhiên nửa do tay người đào bới vách đá mà thành. Bên trái, bên phải đỉnh núi đều có thể ra vào, lên xuống được cả. Ở đầu bên trái Thọ Tinh Phong ở mé dưới như tựa vào phía trên lầu Thọ Tinh, còn phía bên phải lại cách họng núi không xa lắm là chính nơi này tốp của Hiểu Mai đã ra thoát mà không hề gặp một bóng địch nào.

Cát Lâm cực kỳ đau khổ, tự trách tự giận mình mềm yếu không quyết đoán, ngày thường toàn phải dựa dẫm vào sự giúp đỡ của Tiểu Liên lại còn bắt cô ta ngoan ngoãn như chú cừu con. Châu Mục giả hiệu đã bộc lộ ra bao nhiêu chỗ đáng nghi mà Cát Lâm vẫn cố chấp, thành kiến, không chịu nghe lời nói thẳng, lúc có thể phòng ngừa được thì không phòng ngừa, giờ làm sao để xứng đáng với Tiểu Liên đây? Bốn chị em ở với nhau từ nhỏ mà lớn lên, cùng

chia ngọt sẻ bùi, cùng chịu chung hoạn nạn, đặc biệt là Tiểu Cúc vô cùng đau đớn xót xa. Hiểu Mai cảm thấy cách thiết kế hệ thống ở trung tâm Thất Tinh Lâu cùng "biệt thự họ Cát" giống nhau như từ một khuôn đúc ra. Ngày hôm ấy khi biệt thự họ Cát bị nổ cháy Hiểu Mai cũng có mặt tại chỗ mà không chết nên cho rằng hôm nay Tiểu Liên có gặp sự cố thì cũng giống sự cố mình gặp hôm xưa khó có thể gặp nạn, đó là chưa kể mười phần phải chắc đến tám chín là tên Châu Mục giả sẽ nhân cơ hội thoát thân mang luôn cả Tiểu Liên theo.

Cát Lâm và Tiểu Cúc chẳng mấy khi nhớ lại những ngày ở "biệt thự họ Cát" do họ sắp xếp mà Hiểu Mai lại không chết, nhưng vì bây giờ quan hệ đã sâu đậm nên chẳng có cách gì ngoài việc yên lòng hồi nhớ lại để mà hy vọng. Nhen nhúm trong lòng dù chỉ một phần vạn tia hy vọng, cả chín người quày quả trở về lại Sơn Khẩu Trấn.

*

* *

Từng đàn quạ lần lượt trở về tượng trưng cho một ngày sắp hết. Cả mấy tốp người ra đi rồi cũng lũ lượt trở về, trừ mỗi Công Tôn Khải là chưa thấy.

Mai Phấn, Linh Cô với Lã Băng cũng không có tin tức gì. Mấy chục con người chẳng khác gì đàn

kiến vỡ tổ, đứng ngồi không yên, cơm đã nấu xong cũng chẳng ai thiết ăn!

Mai Phấn, Ngọc Liên bị trọng thương đến giờ chưa tỉnh. Lưu Trí, Kỷ Khánh, Phòng Phi, Ngạo Sương vì bị mất máu quá nhiều chịu không nổi nên cứ ngủ thiếp đi. Hiểu Mai mấy lần định lén đi đều bị Đỗ Đan, Mai Uy bám sát giữ rịt lấy chết cũng không chịu buông. Trời tối. Còn phải đề phòng Phạm Phụng Dương đánh trở lại lần nữa, ám hại Ấn Thiên Lam với Đường Thư, trong trận này bị thua lụi bại, toàn thua âm mưu ám toán của Phạm Phụng Dương đánh vào lực lượng phân tán, ngược lại ở nơi nào cũng bị khống chế. Công Tôn Khải là chồng Hiểu Mai cũng lại là chồng Đỗ Vân, đến giờ chưa thấy về, lành dữ ra sao không biết. Hiểu Mai lo cho Công Tôn Khải, lẽ nào Đỗ Vân không lo. Có, nhưng có điều Đỗ Vân không có tính xốc nổi nôn nóng như Hiểu Mai. Trong phòng của Ấn Thiên Lam, Đỗ Vân đã tỏ rõ tài ba nữ tướng khi nói lên cách nghĩ cách làm của mình, đây cũng chính là dự kiến nàng đã cùng đại tỷ Ấn Thiên Lam, chị dâu Mai Uy ngầm trao đổi với nhau rồi để Đỗ Vân ra mặt sắp xếp. Có hai cách làm:

Một là lại tới xục xạo trong hang, hai là dùng kế lấy nhàn đợi nhọc, ôm cây đợi thỏ.

Không phải Đỗ Vân không muốn chủ trương đi cứu viện Công Tôn Khải nhưng chỉ không đồng ý nhắm mắt làm bừa, bỗng dưng phân tán lực lượng buộc mọi người phải dẹp bớt tâm sự riêng đi vì như vậy chưa chắc đã có lợi gì cho việc chung. Lý do là từ tối qua chia tay tới giờ, đã tám tiếng đồng hồ trôi qua Công Tôn Khải đi đâu, làm gì ai mà biết được, còn về Phạm Phụng Dương, theo tung tích của gã có thể phán đoán ra hướng đi của Công Tôn Khải.

Nghiên cứu lại và phán đoán theo tình hình đã qua, tung tích của Phạm Phụng Dương không ngoài hai nơi: Yết Tử Câu là nơi gã bỏ tâm huyết xây dựng căn cứ địa nên không dễ dàng vứt bỏ. Đêm hôm qua bị ảnh hưởng vì vụ giả Châu Mục nên phải thảng thốt lìa bỏ chưa dễ thâm nhập. Hang động thì bí mật, đâu đã giành được hết nên vẫn còn là chỗ dựa không lo sợ gì của Phạm Phụng Dương. Thứ hai là Thần Binh Động, cho nổ để diệt Kim Tinh Thạch, ép buộc Trang Mẫu, rồi tụ tập tu sửa lại nội bộ xong thì giết Đường Thông để diệt khẩu, tất cả những điều đó nói lên sự tính toán gã làm để biến Thần Binh Động thành căn cứ lâu dài. So sánh hai nơi trên thấy Thần Binh Động tu sửa chưa xong, Đường Thư vẫn khoẻ mạnh khả năng thoát nạn là tương đối khó, đã thế Châu Mục giả bắt Tiểu Liên theo chạy ra đường sau núi thì xét phương hướng cũng là sào

huyệt ở Yết Tử Câu, xem ra khả năng này là lớn. Cuối cùng sau khi phân tích xong, Đỗ Vân nói:

- Điều tôi nghĩ chắc Khải ca cũng nghĩ tới rồi, chưa dám nói chắc nhưng rất có thể lúc này Khải ca đang ở Yết Tử Câu. Chúng ta đi xục xạo hai động này có khi chính là tiếp ứng cho Khải ca!

Hiểu Mai nói:

- Tôi cũng định đi Yết Tử Câu. Lâm muội, San muội, Tề đại hiệp tẩu tẩu đi cùng chúng tôi là được.

Hiểu Mai nói có phần tự trách mình nhưng cũng có phần xem tình hình, sự việc quá dễ dàng. Đỗ Van không tiện bài bác thẳng mặt, chỉ nói:

- Tôi không chủ trương đi quá đông người, nhưng quá ít người lại khó tránh khỏi bị tổn thất nữa, còn dễ khiến tiểu tặc tránh né được. Việc phá trừ hang động của địch không thể không có người chuyên môn giỏi!

Sau một hồi thương lượng, tốp đi theo Hiểu Mai tăng thêm Kim Tốn, Tề Vân Bằng. Đỗ Vân đi một đường khác có hai đôi vợ chồng Hướng Chuẩn với Bành Hoá và Tiểu Cúc đi theo giúp đỡ.

Đỗ Đan vẫn trấn thủ ở trấn Sơn Khẩu. Lục Hạo giả trang làm Đường Thư lừa địch. Người ở lại chia ra tốp trong tốp ngoài. Tốp ngoài do lão anh hùng Tần Mục tự khoe là chỉ có tiến không biết lùi, còn

tốp trong do vợ chồng Đỗ Đan phụ trách. Lưu Xung đem theo mấy người chuyên bảo vệ những người bị thương tích. Ăn uống qua loa xong chia quân các cánh mà đi hành động.

*

* *

Linh Cô dẫn Lã Băng theo tín hiệu đã ước hẹn đuổi theo Công Tôn Khải, sục tìm khắp các thôn trận gần đó nhưng cũng không thấy bóng dáng Phạm Phụng Dương đâu. Phạm Phụng Dương gan góc liều lĩnh lại mưu trí ranh mãnh, sau khi bắt được Mẫn Trang thì bỏ đi ngay. Hoắc Khí Ác đến sớm hơn Công Tôn Khải chừng nửa giờ có giữ lại được cũng chỉ là bọn tay chân của Phạm Phụng Dương mà không thấy gã tiểu ma đầu đâu. Công Tôn Khải đành thẹo phương hướng Hoắc Khí Ác kể lại mà tự đi tìm tung tích tên tiểu tặc.

Phương hướng mà Hoắc Khí Ác kể lại căn cứ vào phương hướng đi hành động của lũ tay sai Phạm Phụng Dương nói nhưng cơ bản không được thấy Phạm Phụng Dương tận mắt nên làm sao biết đúng thật hay không! Vất vả công không mà không an toàn là điều tất nhiên. Lã Băng thấy Công Tôn Khải toàn trò chuyện với Mai Phấn mà không thấy vợ

đâu, rồi qua miệng Công Tôn Khải mới biết sự thật. Lã Băng lòng tràn trề căm giận, tức Phạm Phụng Dương bỉ ổi cùng với giả Hiểu Mai kia lừa chàng, chàng cũng giận mình không sáng suốt, lỗ mãng nên mới vào tròng. Dù Công Tôn Khải không dám kể lại những việc xảy ra với Lã Băng nhưng Lã Băng nghĩ tới những việc Cát Lâm đã gặp nạn làm sao lại không lo lắng về vợ mình! Chẳng may...

Lã Băng không dám tưởng tượng tiếp nữa. Công Tôn Khải cũng im lặng trầm ngâm suy nghĩ. Nếu đúng như Đỗ Đan đã dự liệu, Công Tôn Khải đoán định ở Yết Tử Câu vẫn còn giặc vây nên quyết định dò thám một phen. Chưa đến giờ hẹn đã tới mép phía bắc ngọn Bắc Lĩnh, xa xa trông thấy Cát Lâm và Châu Mục nấp nấp nánh nánh, lén la lén lút men theo đường xe chạy ở lưng chừng núi nghênh mặt mà xốc tới thì không nén nổi tơ lòng rung động. Hiểu Mai, Đỗ Vân, San San cùng hai đôi vợ chồng họ Tề với họ Bành cũng đang rượt theo dấu Châu Mục giúp đỡ cho Cát Lâm, theo sát gót không phải là không đuổi được. Có thể nhìn thấy Châu Mục, Cát Lâm nhưng không thấy bóng dáng bọn Hiểu Mai đâu, lại còn hai thị tỳ Liên, Cúc cũng đi đâu mất? Chẳng lẽ...

Một luồng khí lạnh từ đáy lòng dâng lên. Nếu Cát Lâm có vấn đề, thì hay dở ra sao đều rất đáng

sợ lắm vậy! Công Tôn Khải vì đang truy tìm Phạm Phụng Dương nên đi cắt xéo về phía đông bắc, khi trở về theo đường mòn, vị trí lúc này là ở cửa động bí mật của Yết Tử Câu về phía bắc hơi thiên về đông không xa lắm. Lo lắng cho vợ con và Lã Băng nên Công Tôn Khải phải ẩn nấp lại chờ xem động tĩnh. Châu Mục với Cát Lâm về lại mép phía tây cửa khe phía bắc Yết Tử Câu, nấp lẫn vào vách núi liếc nhìn vào trong khe núi và hình như không thấy gì nên mới dám đi tiếp qua cầu. Công Tôn Khải theo ánh mắt của Châu Mục biết là bọn họ định vào cửa động phía bắc. Nếu Cát Lâm không có vấn đề gì sao dám một thân một mình theo Châu Mục đi vào hang cọp. Ngọn giáo trước mặt dễ tránh hơn mũi tên ngầm sau lưng khó tránh, nếu Cát Lâm có vấn đề thì bọn Hiểu Mai há lại chẳng bị... Nghĩ đến đó Công Tôn Khải phải cố đè nén cơn giận dữ, quay lại bảo vợ và Lã Băng:

- Các người khoan hành động, đợi ta bắt đôi nam nữ chó này đã!

Nói rồi dựa theo Khâu Lăng nhấp nhô mà chuyển sang phía tây.

Qua cầu xong quả nhiên Châu Mục, Cát Lâm đi vào cửa động phía bắc. Thấy hai người tới càng gần Công Tôn Khải càng thấy khó xử ghê gớm. Giữa

ban ngày ban mặt, chàng muốn ra tay là phải được việc nên đến đánh tiếng cũng không được. Từ khi vào đời gang hồ đến nay, đây là lần đầu tiên chàng vi phạm khuôn phép giang hồ là phải đánh tiếng trước khi ra tay.

Suốt một đêm bực bội, bao nhiêu người của mình bị thương, Mẫn Trang bị bắt, Hiểu Mai ra đi lành dữ ra sao chưa biết, quân địch thì kế độc mưu thâm thực lực hùng hậu, võ công mạnh mẽ lại toàn đánh vào những chỗ ngoài dự liệu nên đã khiến Công Tôn Khải không dám khăng khăng cố chấp quy củ để đối phương còn đất xoay trở. Từ nơi ẩn nấp ra tới đường xe chạy cách nhau chừng tám chín trượng. Châu Mục ở bên phải đường, Cát Lâm đi xeo xéo để vào cửa động, tổng cộng khoảng cách xa chừng hơn mười trượng.

Công Tôn Khải chồm lên hạ xuống một cái đã tới đỉnh đầu hai người kia, song chưởng vươn ra chụp xuống biến thành trảo vồ vào huyệt kiên tỉnh, động tác dứt khoát nhanh như điện xẹt. Có lẽ Công Tôn Khải phát động ra đòn cùng một tuyến, cũng có lẽ Châu Mục cũng không đến nỗi lơ là quá đáng vì lúc đó anh ta cùng Cát Lâm đi chéo vào cửa động nghĩa là không quay hẳn lưng về phía đường xe chạy, đồng thời tựa hồ họ cũng sợ có người đuổi theo tung tích nên cảnh giác cũng cao. Trong khi Công Tôn

Khải xuất chưởng, Châu Mục dường như cảnh giác sợ có người đánh lén nên chưa kịp nhìn rõ là ai, theo gió chưởng mau lẹ đầy kình lực ập tới thì hiểu ngay người ra đòn so với anh ta còn cao minh hơn nhiều nên ứng biến bị chậm lại. Trong lúc bất ngờ Châu Mục dùng chưởng trái đẩy Cát Lâm một chiêu "Lãn lư đả cổn" (lừa lười lăn lộn) rồi bản thân cũng lăn sang bên phải, lộn đi mấy vòng, thừa dịp rút binh khí ra. Công Tôn Khải thế đang đắc thắng, đời nào chịu để họ tan chạy, cách không điểm một ngọn chỉ phong vào Cát Lâm, còn mình thì vọt sang phải đuổi gấp. Cát Lâm trúng chỉ ngã nhào, Châu Mục tuy chưa kịp lật mình đứng dậy nhưng cũng đã thấy rõ người tới là ai thì thở dài một tiếng, bảo:

- Là ngươi, chết không...

Lời nói chưa trọn đã bị Công Tôn Khải đá ngất đi không còn biết trời trăng gì nữa. Công Tôn Khải mỗi tay một người, xách bổng Châu Mục, Cát Lâm, chạy vút đi. Lã Băng và hai cô Mai, Trang theo nhau sát sạt, thoáng chốc đã vào sâu trong Khâu Lăng. Suốt một đêm ròng, đây là "thu hoạch" đầu tiên. Công Tôn Khải sốt ruột muốn biết ngay mọi sự xảy ra đêm vừa qua cũng như tình hình yên nguy của Hiểu Mai với mọi người nên đời nào điểm vào huyệt chết của Cát Lâm. Khi vào Khâu Lăng chọn một nơi đất thấp, phái Lã Băng và vợ ra canh phòng bốn phía,

Công Tôn Khải bắt tay vào tra hỏi. Bất kể Châu Mục dù thật hay giả cũng là kẻ vâng lệnh Phạm Phụng Dương mà hành động vì vậy phải lấy địa vị địch ta mà đối phó, thủ đoạn dù có độc ác cũng là điều cần thiết trong tra hỏi không có gì là lạ. Công Tôn Khải giờ căm giận Cát Lâm còn hơn cả Châu Mục, đã sẵn sàng trách hỏi cô ta về việc bội phản bạn bè, quay lưng lại với chính nghĩa là cớ làm sao?

Ẩn nấp kỹ càng, đang chờ vung tay giải huyệt, trong óc Công Tôn Khải chợt loé lên một ý nghĩ đề cập tới một vấn đề đang day dứt, chàng lật Cát Lâm lại ngó nhìn thật kỹ quả nhiên thấy có điều ngoắt ngoéo. Nhìn sang Châu Mục, lại cũng thế toàn là người hoá trang đóng giả người thật.

"Cô này là ai?". Nghĩ đến người tối qua giả làm Hiểu Mai nữa, Công Tôn Khải thấy vấn đề quả là nghiêm trọng, mà mấu chốt quan trọng nhất ở chỗ cô gái này là ai, đóng giả Cát Lâm làm gì? Chàng nghĩ sang mấy tình huống khác nữa, cảm thấy như phải như không phải không lập luận nào đứng vững, chỉ có... Trầm ngâm suy nghĩ rất lâu, bỗng chàng "ừ" một tiếng, lẩm nhẩm tự nhủ: Chỉ có Cát Lâm chưa lọt vào tay bọn chúng mà cũng có khả năng bọn Hiểu Mai vẫn an toàn không hề hấn gì... Không, không phải! Không nên quá lạc quan như

vậy vội. Hãy cứ phải tra hỏi cô này đã rồi hãy suy luận mới đúng!". Tuy chưa khẳng định được gì, tâm tình cũng không đến nỗi bị kích động như lúc đầu, sự căm giận cũng không như trước nữa nên Công Tôn Khải lập tức giải mở huyệt đạo cho Cát Lâm.

Cát Lâm từ từ tỉnh lại, đảo mắt nhìn quanh thấy một vạt đất trũng, Công Tôn Khải đang ngồi bên cạnh vạt đất trũng ánh mắt giận dữ nhìn mình, Châu Mục thì nằm phục dưới chân, không biết còn sống hay đã chết. Toàn bộ cảnh vật, tình hình hiện rõ trước mắt, hiển hiện lại trong đầu óc và cô ta than nhẹ một tiếng bảo:

- Đại ca, đại ca hiểu lầm công việc của chúng tôi rồi. Thượng Quan Mẫn đã chết chưa?

Công Tôn Khải nghe giọng nói rất quen, bất giác ngạc nhiên hỏi:

- Cô là ai?

Cát Lâm giả nói:

- Tôi là Tiểu Liên, đã thương lượng kỹ với Thượng Quan Mẫn đến để ám sát Phạm Phụng Dương. Đại ca xuất hiện ở trước động bắt chúng tôi, nhất định bị bọn mai phục trong động trông thấy rồi, công việc sợ không thành rồi!

Tiểu Liên là chị em trong hàng ngũ của Cát Lâm

xưa nay vẫn theo sát Cát Lâm gọi Công Tôn Khải là "đại ca". Công Tôn Khải để ý nghe giọng nói, đường nét vẻ mặt, nhất là tinh thần đôi mắt, thấy giống Tiểu Liên nhưng vì nghi vấn trong lòng chàng chất chồng đã lâu nên vẫn không thay đổi sắc mặt lời lẽ vẫn hỏi:

- Cát cô nương có biết không?

- Không biết!

Công Tôn Khải giận dữ nói:

- Nói láo! Ngươi đi cùng Cát cô nương sao dám qua mặt cô?

Tiểu Liên nói:

- Tôi phát hiện từ sớm Châu Mục là giả, Hiểu Mai tỷ tỷ cùng mọi người đuổi theo tới cũng biết là không sai. Châu Mục giả dụ chúng tôi vào Kim Gia trường, bảo đứng chờ trong rừng thông vì đã có ước hẹn với Phạm Phụng Dương ở đây nên anh ta vào lầu Thất Tinh trước xem Phạm Phụng Dương đã đến chưa rồi sẽ bảo chúng tôi vào từng người một. Mẹo lừa rõ mồn một, có điều lúc ấy tôi đóng giả cô Đỗ Vân, định lừa chúng tôi từng người một lên Thất Tinh Lầu để Chu Mục giả dùng hệ thống bí mật trong lầu bắt chúng tôi. Tôi sợ Lâm tỷ bị lừa nên tự

vào trước tiên, quả nhiên bị gã này lừa. Tôi không biết đường nên bị gã khống chế đợi sẽ lừa Lâm tỷ vào mà bắt từng người một rồi bất đắc dĩ thổ lộ tâm tư...

Công Tôn Khải cắt ngang lời:

- Gã đích xác là Thượng Quan Mẫn à? Sao ngươi dễ dàng tin gã thế?

Tiểu Liên đáp:

- Tôi chưa gặp Thượng Quan Mẫn bao giờ nhưng gã tỏ ra chính trực đáng tin.

Công Tôn Khải nói:

- Nhận lệnh từ Phạm Phụng Dương, đóng giả làm Châu Mục dùng kế lừa các ngươi mà coi là chính trực ư?

Tiểu Liên nói:

- Anh ta cũng như chúng ta hận chưa giết được Phạm Phụng Dương nhưng vì Nhân Hoàn Ngũ Lão đã có ba người rơi vào tay Phạm Phụng Dương mà cha anh ta Thượng Quan Dật là một trong số ba người đó. Anh ta trước cũng bị giam trong động. Phạm Phụng Dương vì đã chiếm đoạt được Lâm tỷ nghĩ rằng Lâm tỷ thế tất cũng phải thuộc về tay gã, nên gã bằng lòng thả Thượng Quan Mẫn, buộc anh ta giả trang làm Châu Mục đi bắt Lâm tỷ trở về và

lấy đó làm điều kiện trao đổi thả phụ thân anh ta ra. Lúc đó Thượng Quan Mẫn tưởng tôi là Đỗ Vân tỷ tỷ, hai bên hợp lực thì có khả năng giết được Phạm Phụng Dương nên mới tạm thời đổi kế hoạch, tha tôi và cùng nhau hợp tác hành động...

Công Tôn Khải nói:

- Gã thì thô thiển, cô cũng hồ đồ nốt. Tại sao không bàn với bọn Cát cô nương, thêm người thì hy vọng càng lớn hơn, chỉ có hai người các người mà đòi thành công ư?

Tiểu Liên nói:

- Không thể bàn được. Tôi không muốn gặp lại họ nữa...

Công Tôn Khải nghe lời đáp có ý ngầm trong đó thì căm giận nói:

- Tại sao lại có lối toan tính hỗn loạn như vậy?

Tiểu Liên đáp:

- Chỗ Thượng Quan Mẫn có thể giữ được cũng là chỗ tôi phải giữ. Trong tim óc anh ta từng giờ từng phút là sự an nguy của phụ thân, thủ đoạn tuy không chính đáng nhưng cũng chỉ hạn chế trong việc cùng tôi và anh ta hành động chứ không thể làm nên sự tình không dám nhìn lại tổ tiên nữa.

Công Tôn Khải hỏi:

- Anh ta đến giờ vẫn tưởng cô là Đỗ Vân ư?

Tiểu Liên đáp:

- Không. Khi hoá trang mới, anh ta đã thấy bộ mặt thực của tôi nên đã thề dù tôi là thân phận gì anh ta cũng sẽ cùng tôi kết duyên chồng vợ, suốt đời có nhau!

Liền đó Công Tôn Khải giải mở huyệt đạo cho Thượng Quan Mẫn căn vặn thì trả lời cũng không khác Tiểu Liên bao nhiêu nhưng có hai điểm cần đặc biệt lưu ý:

Một là Thượng Quan Mẫn được tự tay Phạm Phụng Dương hoá trang cho, nghề hoá trang của Thượng Quan Mẫn là từ gã mà ra, trung gian không có gì trắc trở. Sự thật đó đã chứng tỏ khi Công Tôn Khải bị vây khốn trong động thì Phạm Phụng Dương cũng có mặt ở đó. Phạm Phụng Dương không phải thần tiên, không có phép phân thân để có thể xuất hiện ở hai nơi cùng một lúc, như thế Phạm Phụng Dương bắt Mẫn Trang, lừa Lã Băng phải là một người khác. Vì như vậy Phạm Phụng Dương ở trong động và Phạm Phụng Dương ở ngoài ai là thật, ai là giả? Lúc này vẫn chưa thể nào đoán định được.

Thứ hai là ở trong động có những chỗ bí mật. Có chỗ Thượng Quan Mẫn biết, cũng có chỗ anh ta

không biết. Những chỗ biết anh ta đã nói hết rồi còn những chỗ cha con, chú cháu bị giam cầm, cả đến chỗ Phạm Phụng Dương hẹn gặp anh ta, hoá trang cho anh ta thì những nơi thạch thất đó nhất định phải có đường thông thương.

Sau khi nghe trình bày lại, Công Tôn Khải cảm thấy biện pháp mà Tiểu Liên và Thượng Quan Mẫn định dùng nguy hiểm thì quá lớn mà hy vọng thành công lại quá nhỏ nên khuyên hai người hãy tìm một hộ nhà nông nào ở gần đây bàn bạc kế hoạch cho kỹ. Quyết định cứu người ư, kế hoạch cũ làm không xong rồi! Tiểu Liên hãy trở lại bộ mặc thực của mình, để khỏi làm ảnh hưởng đến sự an toàn của cha chú, Thượng Quan Mẫn hãy cải dạng thành Lưu Tín. Kế hoạch này của Công Tôn Khải còn mang một thâm ý, buộc hai người phải thay đổi mặt mũi hình dạng theo đề nghị của chàng, có thế mới có thể tin lời của họ được, có thế mới có thể cho họ được bàn những chuyện cơ mật, mới có thể phóng tay hành động. Ăn no uống đủ rồi nghỉ ngơi một lát, sáu người hợp thành một tốp quay trở lại Yết Tử Câu.

Lúc này trời chưa tối, nếu vào động dễ bị quân mai phục phát hiện, đồng thời Công Tôn Khải cũng hạ quyết tâm không để tiểu tặc Phạm Phụng Dương chạy thoát. Sực nhớ lại đường bí mật trên đỉnh

Thần Binh Động chàng dự đoán ở nơi đây cũng có, việc đầu tiên là phải tìm ra đường bí mật này đã. Công Tôn Khải đem suy nghĩ của mình nói lại với anh em. Lã Băng tuy đang rất lo lắng cho người yêu giận không được xông ngay vào trong động quyết một trận sống mái với Phạm Phụng Dương nhưng chàng cũng biết cân nhắc lợi hại, không muốn hành động lỗ mãng, vả chăng thời gian đã qua đi đến tám chín tiếng đồng hồ rồi không thể cứu người được ngay lập tức, chỉ sợ gạch vỡ ngói tan rồi cũng nên, vì vậy Lã Băng không hé răng nói một lời nào.

Bóng xế ngả cực dài. Trước hết hãy triển khai cuộc sục tìm thật bí mật ở ngoại vi đã.

*

* *

Lý Ngọc Châu sau giấc ngủ say chợt tỉnh giác thấy Phạm Phụng Dương không còn nằm bên gối thì lòng thấy bứt rứt bực bội.

Thường ngày sau khi tỉnh dậy Phạm Phụng Dương còn ôm ấp hôn hít một trận đã đời rồi mới chịu rời giường và Lý Ngọc Châu đã quen với cách sinh hoạt này. Nhưng lần này khi tỉnh hẳn cô ta hiểu ngay hôm nay tình hình đã khác, kẻ địch mạnh đã tìm đến tận cửa và mọi việc đã bắt đầu. Phạm

Phụng Dương vì không muốn Lý Ngọc Châu kinh sợ nên đã tự đi lo liệu một mình. Lòng Lý Ngọc Châu không nén nổi tình cảm, nhớ đến sự ôm ấp của tấm thân người yêu thân thiết nhất sao mà quý giá đến thế! Trong động không trông thấy ánh sáng mặt trời thì cô ta biết tính giờ giấc ra sao? Luồn tay xuống dưới gối bảo bối đã không còn, thế là một cơn giận giữ lập tức dâng lên ngập đầu...

Bảo bối của Lý Ngọc Châu là cái Chiết Quang Kính, nhờ cái kính này cô ta và Phạm Phụng Dương cứ ngồi một chỗ cũng có thể biết hết mọi hoạt động trong và ngoài động. Bà Trang Uyển Quân có một cặp Chiết Quang Kính, vì đặc biệt sủng ái Lý Ngọc Châu nên đã cho cô ta một cái, còn chiếc kia sau khi rời Thần Binh Động cho con gái thứ hai Linh Cô làm của hồi môn. Công Tôn Khải đang chủ trì mọi việc nên kính đã đưa để chàng dùng. Lý Ngọc Châu và Phạm Phụng Dương đã có lời thề ước là bất kể gặp tình huống gì Phạm Phụng Dương cũng không được lấy kính dùng một mình trừ phi Lý Ngọc Châu đã chết. Giờ kính để dưới gối không cánh mà bay, chẳng phải Phạm Phụng Dương đã vi phạm lời thề lấy mang đi thì còn ai vào đây nữa? Thạch thất ở tầng trên có hai gian. Một gian xử lý mọi việc cơ yếu trong động, còn một gian làm phòng ngủ, giữa hai gian có cửa ngầm thông sang nhau chỉ có cô ta và

Phạm Phụng Dương biết cách mở. Lý Ngọc Châu vội vã mặc quần áo, xông vào phòng cơ yếu. Phạm Phụng Dương cũng không ở đây.

Lý Ngọc Châu ban đầu định làm ầm lên để đòi Chiết Quang Kính về nhưng tính đi tính lại chuyện vợ chồng, người nào mà chẳng làm như gã, huống gì đây là thứ "đồ vật ngoài thân". Phạm Phụng Dương không ở trong phòng cơ yếu là điều nằm ngoài dự liệu của Lý Ngọc Châu và chính cũng nhờ dự liệu này mà cô ta được Trang Mẫu yêu quý coi trọng. Lý Ngọc Châu vốn thông minh, hiểu biết nhanh, bất kể võ công hay các môn tạp học bao giờ cô ta cũng xếp trên các sư tỷ, sư muội. Sự việc ngoài ý muốn làm Lý Ngọc Châu bất giác sững sờ, hết chuyện nọ đến chuyện kia hiện lên trong óc. Phạm Phụng Dương không ở trong phòng cơ yếu, thế gã mang kính đi dùng ở đâu? Nếu có biến cố trọng đại xảy ra, không biết là ta sẽ rời đây thì bố trí cho sự an nguy của ta ở nơi nào? "Lẽ nào có việc gì đó mà gã giấu mình?" Lý Ngọc Châu "hừ" ngầm một tiếng lẩm bẩm nói một mình:

- Ta không dễ bị ức hiếp như Ấn Thiên Lam đâu nhé!".

Lý Ngọc Châu trở về phòng đá chải đầu rửa mặt thay quần áo. Cô ta vứt bỏ áo bào, mặc kình trang

đeo bảo kiếm, chẳng hiểu động tay chân ra sao mà chiếc giường đột ngột tụt xuống nhanh như điện. Lý Ngọc Châu nhảy lên giường theo giường mà đi xuống. Chỉ chốc lát sau giường lại dâng lên đúng vị trí cũ nhưng Lý Ngọc Châu đã mất tăm. Cả cái hang bí mật này đều do Lý Ngọc Châu thiết kế, bài trí, sắp xếp, tu sửa cả. Chỗ nào có hệ thống bí mật, chỗ nào để giam cầm tù phạm, nơi nào dùng vào việc gì, không có đâu Lý Ngọc Châu không thuộc như đường chỉ trong lòng bàn tay, đi bất kỳ chỗ nào không bao giờ bị vướng bận. Bây giờ thì... tục ngữ nói quả không sai: "Nọc miệng rắn thanh trúc, nọc kim đít ong vàng, cả đôi đều chưa độc, độc nhất dạ đàn bà!".

Đàn bà phần lớn đều mềm yếu ôn hoà nhưng khi phát giác ra người yêu dấu trong tâm đã thay lòng đổi dạ, đã lừa dối quay lưng lại bỏ rơi mình thì họ hết yếu mềm hoà nhã và trở thành hung dữ, thành độc, không sao lường nổi, thậm chí dàn cảnh say tình để vụng trộm mưu giết chồng v.v... Lý Ngọc Châu giờ nghi ngờ Phạm Phụng Dương sấp mặt bỏ rơi cô ta, lừa cô ta để lén học những gì cô ta biết, không còn coi trọng nơi cô ta ở, lấy trộm cả kính chiết quang mang đi mà không một lời tạm biệt. Nguyên Lý Ngọc Châu cũng đã có ý bỏ đi nhưng rồi lại nghĩ lại nếu quả Phạm Phụng Dương thật sự

không cần cô ta nữa sao không dùng đao chặt một nhát thành hai đoạn, giết chết cô ta rồi hãy bỏ đi có hơn không?

Nghĩ đến đó, Lý Ngọc Châu cảm thấy mình với Phạm Phụng Dương không phù hợp với nhau về hành động. Công việc năm qua của Phạm Phụng Dương là gã vẫn thường ra tay tàn độc hạ thủ tất, tuyệt đối không để sót lại một người nào biết bí mật của gã hoặc chống đối lại gã. Càng nghĩ Lý Ngọc Châu càng thấy lắm điều nhiêu khê ngoắt ngoéo, cũng có thể quả thật đã phát sinh sự cố lớn lao thì sao? Thật tình việc gì đã và đang xảy ra đây?

"Dò xét! Ngầm dò xét xem sao! Gã không phụ ta ta cũng không phụ gã trước", ý tưởng đã định, Lý Ngọc Châu liền bắt tay vào hành động ngay. Lối mòn trong động rất tối. Cô ta có dạ minh châu trong túi nhưng để giữ bí mật nên không dám dùng. Khẽ khàng không một tiếng động bắt đầu đi dò dẫm dần khắp chốn, tuy vậy không phải dò xét bừa bãi mà chỉ đến dò xét những nơi trọng yếu. Chẳng bao lâu ở nơi gọi là "tụ nghĩa đường" bình thường có ngửi thấy mùi máu tanh. Vội lấy dạ minh châu ra soi, Lý Ngọc Châu thất kinh nhẩy nhổm.

Một cái đầu người bị đập nát bét không còn nhận được ra là ai nhưng xem áo mặc thì thấy đúng là áo

Phạm Phụng Dương mặc lúc đi ngủ, đôi bít tất cũng đúng, vóc người cũng giống. Lý Ngọc Châu sợ quá ngây người ra. Sau cơn kinh hoàng, trí khôn xuất hiện trở lại, Lý Ngọc Châu sơ bộ nhận định đây không phải Phạm Phụng Dương thật.

Phạm Phụng Dương hiểu biết sở trường của nhiều tà phái đã thế lại còn cơ trí tuyệt luân, nên dù đánh công khai hay đánh trộm thì bọn bộ thuộc không thể giết nổi gã, trong khi bản thân kẻ đó giữ cho khỏi bị phát giác cũng cực khó.

"Kẻ địch ở ngoài ư? Rất có thể. Thế nhưng lại không gây tiếng động nào. Đó là điều không thể làm được. Nếu là địch từ ngoài vào, không thể nào lẳng lặng giết xong Phạm Phụng Dương rồi bỏ đi, mà còn phải cứu người, phá động... toàn là những việc cần phải làm khi đã vào đây giết được Phạm Phụng Dương. Thế là sao?".

Nhưng những chỗ Lý Ngọc Châu đi qua vẫn còn nguyên những viên dạ minh châu do Kim Tinh Thạch thu thập từ xưa. Cô ta đang định đến xem xét chỗ giam tù phạm thì sực nhớ đến Chiết Quang Kính vội quay lại cúi xuống mò tìm trong xác chết, chẳng phí nhiều công đã tìm thấy kính ngay.

Trừ Phạm Phụng Dương ra ai có kính mà mang trong bọc?

Thế thì ai có thể im hơi lặng tiếng giết chết được Phạm Phụng Dương mà không lấy mất kính đi?

Đến đây Lý Ngọc Châu chợt nghĩ ngay đến hai vấn đề nghĩ mãi mà không sao thông nổi: đã là nơi thị phi, không nên nán níu lại lâu, phải rời khỏi đó cho nhanh. Lý Ngọc Châu định đến nhà giam tù để không kinh động đến bọn canh gác, không biết bây giờ đi đã thích hợp chưa?

Nếu hành tung bị bọn canh gác phát hiện sẽ lập tức bị nghi ngờ ngay và trở thành cái đích để bắn, ngay bây giờ làm vậy quả thật không thông minh lắm. Cao bay xa chạy, trở lại ngay thạch thất. Do dự không quyết xa chạy cao bay, chẳng lẽ ngồi đó nhận tội trạng dù không phải tội của cô ta thì cũng vẫn thành tội và từ nay trở đi trên giang hồ làm gì còn nơi nào được sống yên thân! Lý Ngọc Châu cũng đã nghĩ đến chuyện theo về với Công Tôn Khải nhưng lại sợ sư mẫu không tha cho tội trước thì tất cũng bị sư muội xỉ vả chê bai. Sự xấu hổ nảy sinh, sự sáng suốt quay trở lại có một ý nghĩ đáng sợ lại nảy sinh trong óc. Kẻ chết không phải là Phạm Phụng Dương mà là bị Phạm Phụng Dương giết! Như thế đêm qua ân ái...

"Hừ! Quả không sai! Kẻ đêm qua cùng ân ái chẳng phải là Phạm Phụng Dương! Gã đã "thả cỏ"

như vậy biến ta thành Ấn Thiên Lam, qua đó đã đủ thấy gã đã chán ghét ta, bất kỳ lúc nào cũng có thể giết ta, giờ ắt gã đang ngồi trong thạch thất đợi ta về, vu tội đổ vạ khiến ta có miệng mà không nói được, không tội mà không cãi được. Nếu bỏ đi chắc đường ra có kẻ canh giữ, việc bỏ đi cũng khó xong!".

Lý Ngọc Châu hậm hực "hứ" một tiếng rồi đi đến quyết định: Không đi ra khỏi hang, cũng chẳng về thạch thất. Mấy lần vòng ngoắt ngoéo đến chỗ Châu Mục đang ngồi "tọa quan". Mở cửa bí mật ra, Lý Ngọc Châu lẻn luôn vào. Châu Mục đang hành công chưa tỉnh. Lý Ngọc Châu cài đặt phía trong hai cửa bí mật lại rồi rút Chiết Quang kính ra âm thầm xem xét động tĩnh trong toàn động. Chiết Quang kính tuy dùng tốt như vậy nhưng dùng trong động này cũng bị hạn chế nhiều chứ không phải dùng ở đâu cũng được. Phải có góc độ thích hợp, lại phải có trang bị cần thiết, trong toàn động chỉ có phòng cơ yếu và phòng "tọa quan" là dùng được, có thể nhìn thấy các chỗ khác nhưng góc độ thấy không hoàn toàn giống nhau. Đây là lần đầu tiên Lý Ngọc Châu vào phòng này dùng kính để xem.

Sau một hồi quan sát, Lý Ngọc Châu không nén nổi sự nghi ngờ. Thứ nhất, ở ngoài động ánh sáng hiện lên dường như trời còn chưa sáng tựa hồ đã sang ngày hôm sau và trời đã tối lại. Lý Ngọc Châu

không tin là mình đã ngủ lâu đến thế trừ phi... gã "quỷ chết" kia đã điểm vào huyệt ngủ của cô, ngoài ra không còn gì nữa phải bàn! Thứ hai toàn động dường như vẫn bình thường, các trạm gác đều có mặt, không giống như động vừa xảy ra biến cố. Thứ ba, trong phòng cơ yếu và phòng ngủ không có người, không hiểu Phạm Phụng Dương ẩn thân ở chỗ nào, có vẻ như đã ra khỏi động và chưa trở về. Thứ tư, từ đây cũng có thể nhìn thấy một góc phòng giam nhưng phải dựa vào dạ minh châu mà dạ minh châu không biết bị ai cậy đi nên phòng giam lúc này chỉ thấy tối mò mò một chỗ không nhìn thấy gì, có vẻ đã xảy ra chuyện ở nơi đó.

Qua Chiết Quang Kính chỉ có thể thấy bằng ấy quang cảnh, thế đã là nhiều, nhưng lại không thấy bóng dáng Phạm Phụng Dương đâu. Vì vậy Lý Ngọc Châu đâu dám lơ là việc rình xem, đặc biệt là chú ý hai khe cửa xuất nhập cơ mật. Tình hình trước mắt cho thấy ở nhà tù cũng xuất hiện sai sót khiến cô ta phải đưa ra nhận định trước và nảy ra dao động: nhỡ đâu có người thả Nhân Hoàn Ngũ Lão ra và ám toán Phạm Phụng Dương thì sao? Khả năng này tuyệt không phải là không có thể! Từ đây Lý Ngọc Châu lại chất chồng thêm một tầng tâm sự, lừa bắt Thượng Quan Mẫn để Nhân Hoàn Ngũ Lão mắc lừa, chính cô ta cũng tham dự hành động này. Bây

giờ Nhân Hoàn Ngũ Lão thoát tù ngục, tất sẽ không tha tội của cô ta. Luận về võ công, cô không nhường bất kỳ một "lão" nào, nhưng nếu cả "Ngũ Lão" Nhân Hoàn liên thủ cự địch cũng khó lòng chịu đựng nổi hai mươi chiêu của Phạm Phụng Dương mà không táng mạng.

Tình hình trước mắt đã rõ, nếu không phải Phạm Phụng Dương cố ý giở trò mới thì Nhân Hoàn Ngũ Lão đã khôi phục được tự do, tuy cả hai nhưng mà cũng như một vì đối với cô đều mang tính uy hiếp nghiêm trọng. Để giữ an toàn cho bản thân, việc trước tiên là phải thoát ra khỏi động này đã rồi sẽ tính sau mới được. Cả hai lối thoát cơ mật bậc nhất chỉ có cô với Phạm Phụng Dương biết và đó cũng là con đường duy nhất để cô có thể thoát thân giữ được mạng sống. Cô không dám đi ngay lập tức vì chỉ sợ "chạm trán với Phạm Phụng Dương trên con đường hẹp".

Giờ đây cô trông mong được nhìn thấy hình bóng Phạm Phụng Dương biết chừng nào! Chỉ cần thoáng thấy bóng gã trong Chiết Quang Kính, chỉ cần biết chắc đang ở chỗ nào trong động là cô có thể chuyển dữ hoá lành, chọn được hành động cho mình. Thời gian cứ vô tình trôi đi trong lặng lẽ, ánh sáng cũng sáng dần lên xua tàn bóng tối. Lý Ngọc Châu mừng rõ vì đã biết chính xác thời gian, tuy vẫn còn thuộc

về đêm nhưng chẳng bao lâu nữa trời sẽ sáng. Sáng lên rồi dù là Phạm Phụng Dương hay Nhân Hoàn Ngũ Lão đều không dám lộ mặt, chỉ cần cô ra khỏi động này là có đất trời, có cuộc sống, kẻ địch dù mạnh ngay giữa thanh thiên bạch nhật ai là kẻ dám đuổi theo, còn chuyện sau này thì chỉ cần có "sau này" đã rồi hãy hay. Đúng lúc ấy Châu Mục phì ra một hơi dài, Lý Ngọc Châu liếc anh ta khẽ nói:

- Sư đệ tỉnh rồi à?

Châu Mục nói:

- Hoá ra là sư tẩu, tiểu đệ có hành công đâu.

Lý Ngọc Châu ngạc nhiên hỏi:

- Nói thế là đệ biết ta tới à?

Châu Mục nói:

- Biết chứ! Chỉ có điều không rõ tại sao sư tẩu lại tới đây thôi!

Lý Ngọc Châu nói:

- Xảy ra biến cố, tới đây một là tránh nạn hai là cũng không yên tâm về đệ.

Châu Mục nói:

- Nhưng ý sư huynh ra sao?

Lý Ngọc Châu sững sờ không hiểu sao gã này không để ý đến sự cố xảy ra trong động mà lại hỏi một câu có vẻ té nước theo mưa như vậy, bèn nói:

- Không, đây là ta tự đến!

Châu Mục nói:

- Đa tạ sư tẩu quan tâm, chẳng hay đêm qua kẻ nào xâm phạm động ta vậy?

Lý Ngọc Châu đáp:

- Anh em nhà Công Tôn Khải, Kim Tốn, Cát Lâm cũng đi cùng bọn họ.

Châu Mục nói ngay:

- Không đúng đâu! Sư tẩu nhận ra Kim Tốn với Cát Lâm ư?

- Có thấy người đâu làm sao mà nhận ra! Đó là do sư huynh của đệ bảo ta vậy. Cát Lâm hoá trang làm Tiểu Lan, sau đó sư huynh của đệ phái Thượng Quan Mẫn hoá trang giả làm đệ được đi tự do hành động, chẳng hiểu ý tứ ra sao?

Châu Mục bình tĩnh ngoài ý muốn, chỉ hỏi:

- Thế rồi sau ra sao?

- Sau đó bọn họ cứu được một lão già tàn phế, Kim Tốn tự cõng lão ta mà Cát Lâm lại gọi lão là "nghĩa phụ" khóc lóc thật thảm thiết, chẳng hiểu là ai nữa!

Châu Mục "ừ" một tiếng nói:

- Sư tẩu tới đây thật sự là vì gì?

Lý Ngọc Châu đáp:

- Ta đã chẳng nói rồi ư, đệ không tin ư?

Châu Mục không đáp mà hỏi lại:

- Đệ nhớ rõ vợ cả của Phạm sư huynh là Ấn Thiên Lam, sư tẩu làm thế nào lại xe duyên cùng Phạm sư huynh vậy, cảm tình đối với Phạm sư huynh thế nào?

Lý Ngọc Châu thở dài sườn sượt nói:

- Chuyện này không thể dăm câu ba lời mà nói hết được! Tóm lại là ta bị lừa mà thất thân chẳng còn mặt mũi nào trở lại nữa, vả lại thấy ông ấy nghi biểu khác thường, người cũng khôn ngoan, đối với ta cũng tốt, đành lòng tuân theo số mệnh. Đó là chuyện của ta nửa năm trước đây, gần đây phát hiện ra mấy chuyện khiến ta vô cùng sợ hãi.

Châu Mục hỏi:

- Ý của sư tẩu đệ vẫn nghe chưa rõ. Anh em Công Tôn Khải đã đi chưa? Phạm sư huynh giờ ở đâu? Sư tẩu phải đi trốn ai vậy?

Lý Ngọc Châu nói:

- Thượng Quan Mẫn hoá trang làm đệ giả vờ mèo khóc chuột an ủi lão già tàn phế kia mấy câu nói Phạm sư huynh của đệ ở bờ bên kia dụ Cát Lâm dẫn đi. Anh em Công Tôn Khải cũng hiểu bỏ đi cả rồi!

Châu Mục nói:

- Thế thì cuối cùng sư tẩu trốn ai?

Lý Ngọc Châu hiểu là gã này hoài nghi mình rất ghê gớm đành phải đem mọi chuyện từ sau khi ngủ dạy xảy ra thế nào và những điều dằn vặt trong lòng kể vắn tắt cho gã nghe, cuối cùng kết luận:

- Ấn Thiên Lam sau khi phát hiện Phạm sư huynh của đệ có người thế thân dám to gan đến ngủ cùng mới lật tẩy ra, sau đó lại chứng thực là phụ thân của Ấn Thiên Lam bị Phạm sư huynh của đệ hại chết để chiếm đoạt mỏ vàng nhà họ Ấn. Nếu không phải đã gặp Nguyệt Phách Truy Hồn thì cả chục Ấn Thiên Lam cũng đừng hòng sống đến giờ. Ta hoài nghi tên quỷ chết bẹp óc kia cũng là kẻ thế thân cho Phạm sư huynh của đệ, nếu không thế bằng vào võ công thành tựu của Phạm sư huynh của đệ ai có thể xán được tới gần chứ đừng nói đánh bẹp đầu!

Châu Mục ngạc nhiên hỏi:

- Thế giờ sư tẩu định liệu thế nào mà còn chưa đi?

- Ta sợ đây là trò của Phạm sư huynh của đệ bày đặt ra, trước hết chỉ cần chạy thoát đã rồi tính sau, nhưng lại sợ ông ta ẩn nấp trong bóng tối, vì vậy ta còn dùng dằng chưa dám đi!

Châu Mục nói:

- Ở đây thì trốn được bao lâu, nhỡ Phạm sư huynh tới thì sao?

Lý Ngọc Châu nói:

- Không thể thế được. Ta đang dò xem hành tung của ông ấy ở đâu. Chỉ cần thoáng thấy bóng dáng ông ấy là ta có thể trốn được. Ài, đến bao giờ ông ấy về?

Vừa nói Lý Ngọc Châu bất giác nhìn về phòng cơ yếu thử xem thì đã thấy Phạm Phụng Dương ở đó, không biết vào từ lúc nào. Châu Mục nói:

- Chiết Quang Kính linh nghiệm thật thế ư, cho đệ xem thử để tăng thêm hiểu biết.

Vừa nói vừa đứng dậy đi lại đón lấy Chiết Quang kính xem, quả nhiên thấy hình ảnh của Phạm Phụng Dương hiện rất rõ ràng trong kính thì khen ngợi:

- Thật là bảo bối kỳ tài, sư tẩu có thể đi được rồi đó.

Lý Ngọc Châu cầm lấy kính, xem lại đường đi, không nén được sợ hãi bảo:

- Sư đệ mau lại mà xem này! Phạm sư huynh của đệ có người đóng thế thật, lại mang về một cô gái khác đây này!

Châu Mục lại bên kính ngó xem, nhìn thấy rõ rành rành thì than thở bảo:

- Chẳng cần biết là thật hay giả, sư tẩu cần đi thì cứ đi mau đi! Trời đã sáng rồi!

Lý Ngọc Châu nói:

- Sư đệ không thay anh ta ngăn ta lại sao?

Châu Mục lắc đầu:

- Tôi tin sư tẩu. Phạm Phụng Dương khinh thầy diệt tổ, không xứng làm sư huynh của tôi. Anh ta có dậy tôi võ công, trước thật sau giả, làm hại tôi suýt bị tẩu hoả nhập ma!

Lạ mãi ở chỗ sao Châu Mục không quan tâm đến biến cố xảy ra trong động, hoá ra anh ta đã phát hiện nhiều chuyện từ lâu và đã mang lòng cảnh giác, lại thấy Lý Ngọc Châu tình thật, ông trời lại run rủi cho một gã đóng thế xuất hiện đúng lúc nên mới dám thổ lộ thật tâm tình. Lý Ngọc Châu nói:

- Liệu có trở ngại gì lớn không? Tốt nhất là đệ đi cùng ta cả thể!

- Không được! Đệ còn phải chờ tin của Cát Lâm!

Lý Ngọc Châu nói:

- Thế thì ta tạm thời chưa đi vội, để xem người con gái kia có phải Cát Lâm không đã!

Châu Mục đang rất cần dùng đến Chiết Quang kính, đúng là cầu được ước thấy, buồn ngủ gặp chiếu manh, bèn nói:

- Ừ để xem ai là thật ai là giả!

Nào ngờ được xem rồi thì Lý Ngọc Châu kinh hồn

bạt vía hoảng hốt ngẩn ngơ, hai dòng lệ nóng không nén được cứ chảy dài xuống má. Châu Mục thấy vậy ngạc nhiên hỏi:

- Là người quen của sư tẩu à?

Lý Ngọc Châu đáp:

- Đây là tiểu sư muội của ta. Đệ xem cô ta tóc tai bù rối, áo quần xộc xệch, giống hệt như ta nửa năm trước đây, há chẳng làm người ta uất muốn chết hay sao!

Châu Mục giận không nén nổi nữa bèn nói:

- Đi! Giờ chúng ta đi tìm gã!

Lý Ngọc Châu nói:

- Sự việc đã đến thế này, giết người không phải chỉ nhất thời. Gã đã vui thú suốt đêm tha hồ mà mệt nhoài. Đợi gã ngủ say rồi ta hãy đi. Cuộc đấu này phải nắm thật chắc, tranh thủ khoảng thời gian chờ đợi này, ta sẽ kể lại các chỗ bí mật trong động này cho đệ biết. Đợi một lát rồi muốn tiến hay muốn lùi cũng có cơ sở.

Châu Mục hậm hực nói:

- Thật không thể tưởng tượng gã lại tồi tệ đến mức độ này!

Lý Ngọc Châu đau lòng xót xạ nói:

- Đệ chưa biết tài giả nhân giả nghĩa vờ ân cần

săn sóc, miệng trơn như bôi mỡ leo lẻo nói đến người chết cũng bị lừa. Ta chỉ hận mình sao lú lẫn bị lấp cả mề, sao lại đi nghe lời xúi bẩy của gã, chẳng kể gì sống chết, nai lưng ra phò trợ gã! Kết quả là... ài!

Lý Ngọc Châu nghẹn ngào nấc lên thành tiếng. Châu Mục bảo:

- Sợ rằng cả anh em nhà Công Tôn Khải cũng tới. Khi nào thời cơ tới, ta ở trong tối ngầm giúp họ một tay, quyết không để tên tiểu tặc thoát khỏi tội tru diệt đi hại người nữa! Đại tẩu làm, đệ nhất định hết sức giúp đỡ!

Lý Ngọc Châu nghiến răng kêu thành tiếng kèn kẹt. Đây cũng là mục đích cô ta khi đến phòng Hành Công, nay thấy Châu Mục tự động nói ra, đúng là hợp với tâm nguyện của mình thì khe khẽ bàn bạc kế hoạch ngay.

Động của dãy núi ở Yết Tử Câu này có từ xưa, ba năm trước đây Phạm Phụng Dương vô tình tìm thấy. Lúc đó tuy gã chưa có ý đồ phản bội lại Kim Tinh Thạch nhưng đã có lòng dạ đen tối rồi. Ở Liêu Đông, Phạm Phụng Dương có sâm trường, có núi mỏ, của cải đầy dẫy..., cùng với hai nhà Ấn, Đỗ chia ba chân vạc, còn bọn Lưu Xung chân tay trắng làm sao có thể so sánh được với gã.

Lưu Xung, Giả Minh và Bành Hoá có thể sống vong mạng nơi chân trời góc biển, sống đâu là nhà,

ngã đâu là giường. Phạm Phụng Dương thì không thế, không thể thế và cũng không muốn như thế. Kim Tinh Thành độc bá Thiên Nam, gây họa loạn ở Trung Nguyên, uy thế hung tàn cực thịnh, làm gì mà Phạm Phụng Dương lại không biết vậy? Nhưng gã còn biết, của cải Kim Tinh Thạch dồn vào vật báu ở Tuyệt Duyên Cốc, một khi gã giành được tất gã sẽ làm phản lại Thiên Nam. Ấn Thiên Lam là vợ Phạm Phụng Dương. Anh em nhà Đỗ Đan thì "mũ ni che tai" không đụng đến ai, nhưng đến lúc này, Phạm Phụng Dương thấy thiên hạ của Liêu Đông đã là của gã. Để giữ được bá quyền "duy ngã độc tôn" (chỉ mình ta đáng tôn kính) Phạm Phụng Dương ngấm ngầm bồi dưỡng một đội "tử sĩ" tâm phúc chỉ biết có gã nhưng cũng không để Kim Tinh Thạch biết, nên khi vô tình phát hiện ra động này thì ngấm ngầm xây dựng, tu sửa lại. Đó là chỗ bí mật mà gã xây dựng ngầm cho mình một sào huyệt riêng cực kỳ bí mật.

Gã là người cực kỳ khôn ngoan. Hai chục năm lại đây, gã tỉ mỉ vụn vặt, từng ly từng tí, hỏi han học hỏi, đơm đặt cạnh khoé, đã từ lâu móc sạch trơn một bụng kỹ thuật, kỹ xảo của Gia Cát Xương, sau này gã lại dụ dỗ, bày đặt chiếm đoạt cho được thêm Lý

Ngọc Châu, chẳng khác gì gấm lại thêm hoa, vẽ rắn thêm chân, từng bước từng bước mạnh thêm, củng cố vững vàng. Thế không có khuyết điểm gì ư?

Có chứ! Đó là lúc ban đầu mới ra tay sợ Kim Tinh Thạch biết được nên gã không dám làm theo cách đại quy mô, mọi sản nghiệp đều che giấu mai danh ẩn tích và độc lập riêng rẽ không có "nút bấm" chung, không có tổng thiết kế thành hệ thống, không thể thao túng theo ý mình được. Khi có được Lý Ngọc Châu thì đã muộn, có muốn thay đổi sửa chữa thì không kịp nữa.

Thật ra chính khuyết điểm của gã cũng là ưu điểm. Một nơi bị phá phách không ảnh hưởng mấy đến các nơi khác, vẫn có thể dùng y như cũ, không hề thay đổi. Giả như có cường địch xâm phạm không phá trọn từng nơi là không thể được. Do đó gã có đủ thời gian cần thiết để định quyết sách chống địch, có thể chủ động nắm vững chủ trương có thể đánh được hay là rút. Nghĩ tới vấn đề này gã không có ý sửa chữa xây dựng vì đã có Lý Ngọc Châu giúp đỡ, nhưng chỉ là sửa chữa xây dựng mấy nơi trọng yếu, thành trong ngoài đều có thể thao túng được theo ý của gã.

Trong động có 3 cơ sở trọng yếu, đó là: phòng cơ

yếu, đình nghị sự và phòng luyện công. Phía dưới phòng cơ yếu là gian thạch thất mà tối hôm qua Công Tôn Khải đã bị vây khốn trong đó. Phía sau là phòng ngủ, dưới phòng ngủ là một đường đi bí mật có nơi quản chế cửa ngầm có thể thông đi bốn phương tám hướng, ở tận cùng có hai gian "vệ tinh thất". Không phải là "tử sĩ" tâm phúc không được vào đây. Sau khi Phạm Phụng Dương về, bèn nhốt Mẫn Trang vào gian phòng vệ tinh bên trái, xong mới về phòng cơ yếu. Trong lòng gã lang sói này chỉ nhìn qua cũng biết nên tất nhiên không muốn cho Lý Ngọc Châu biết. Mẫn Trang dường như bị điểm vào huyệt mê, ngồi dựa vào ghế tựa hai mắt nhắm nghiền, người không nhúc nhích, trên bộ mặt xinh đẹp vẫn lộ vẻ kinh sợ và căm giận. Phạm Phụng Dương khi vào đến phòng cơ yếu thì gã Phạm Phụng Dương trước vừa rời phòng trước mấy bước nên hai bên không đụng đầu nhau. Cả đôi hoàn toàn giống hệt nhau, không ai biết được kẻ nào thật kẻ nào giả.

Gã Phạm Phụng Dương vừa vào phòng liếc qua một cái dường như phát hiện điều gì đáng nghi nên gã bước vội tới một cái tủ, giơ tay mở tủ. Trong tủ có ba ngăn, ngăn trên cùng có ngăn kéo, hai ngăn dưới

để trống. Nhìn qua một lượt thì ra toàn sách. Phạm Phụng Dương liếc qua hình như là bản sao thì vội mở ngăn kéo bên phải trước, bên trái sau. Hình như trong ngăn kéo bên trái chứa toàn vật quý trọng. Chỉ thấy gã nhún vai một cái và trong mắt đã loé lên ý định giết người. Gã bước mấy bước về phía phòng ngủ, đứng trước cửa gõ mấy tiếng nặng nề.

Phán đoán qua thái độ, cử chỉ và thần thái của Phạm Phụng Dương mày mới là người thật, còn gã vào trước già nửa là người đóng giả. Gõ cửa nặng nề mấy lượt vẫn chẳng thấy phản ứng gì, Phạm Phụng Dương nổi cáu thuận tay vẫy ra một chưởng đánh mở tung cửa phòng ngủ ra một loạt ám khí hình kim bắn vụt ra tung toé như chiếc ô lớn đặt ngang.

Quả không sai, gã này mới là Phạm Phụng Dương thật. Tay chưởng giận dữ vừa vẫy ra thì gã đã cảnh giác, lạng người tránh sang bên, nhanh như điện xẹt để cho ám khí bắn hết vào khoảng không, gã không hề hấn gì. Khi ám khí đã bắn hết, Phạm Phụng Dương lại đến trước cửa: phòng ngủ vắng tanh không một bóng người. Lý Ngọc Châu đi đâu rồi? Gã Phạm Phụng Dương đóng thế cũng không có ở đây! Mặt Phạm Phụng Dương càng sa sầm lại trông càng khó coi, ánh mắt láo liên đảo

nhanh như chớp, dường như gã đang cân nhắc xem thật sự ở đây đã xảy ra biến cố gì?

"Tên đóng thế giở trò quỷ ư? Lý Ngọc Châu biến mất ư? Hay là có người ngoài tới đây?".

Ánh mắt của gã gắn vào chiếc giường ngủ. Chăn đệm xô xệch, hai cái gối còn vệt đầu người nằm lõm xuống, đồ vật quẳng lại trong ngăn tủ đứng... nối kết lại với nhau liệu có thể biểu thị được điều gì xảy ra?

Bỗng gã ngẩng đầu. Thanh bảo kiếm của Lý Ngọc Châu không thấy đâu? Gã kiểm soát tủ quần áo, áo dài vất dưới đáy ngăn tủ vậy cô ta đã thay quần áo chẽn nhẹ. Phạm Phụng Dương gật gật đầu dường như gã đã nhìn thấy việc Lý Ngọc Châu tự động bỏ đi chứ không phải vì khiếp sợ gì. Gã hất tung cái chăn, "hừ" lên một tiếng, vẻ sôi giận hoàn toàn tan biến ngược lại gã còn phá lên cười.

Suy đến cùng Phạm Phụng Dương đã thấy gì, sao biến chuyển lại nhanh đến vậy?

Bên cạnh cửa treo một cái vòng ngọc buộc bằng dây kim tuyến. Chẳng hiểu người đi ngả nào?

Phạm Phụng Dương giật chiếc vòng ngọc một cái. Lát sau có một cô gái chạy tới. Gã trỏ tay vào chiếc giường bề bộn rồi bỏ đi sang phòng cơ yếu. Cô gái xếp lại chăn đệm, khi đi ra còn vẫy vẫy với gã và

vừa ngoái mãi cổ lại. Phạm Phụng Dương vươn vai đi vào phòng ngủ, nằm ngửa trên giường, hai tay ôm đầu, hai mắt đờ đẫn đăm đăm nhìn lên nóc động chẳng hiểu là đang nghĩ mưu lập kế gì. Dường như chuyện Lý Ngọc Châu bỏ đi gã chẳng coi ra gì và cũng chẳng buồn để bận lòng, nếu không gã đã phải làm gì chứ đằng này gã chẳng làm gì cả mà có khi việc Lý Ngọc Châu bỏ đi thật lại đúng với tâm nguyện của gã và gã đang sướng vì thế!

Cô gái lại đi lên, mang theo một quả thức ăn, bày lên chiếc bàn uống rượu đêm vừa rồi. Hình như Phạm Phụng Dương đang đói ngấu nên nghe tiếng bày dọn lạch cạch liền ngồi nhỏm dậy đi tới bàn, ăn một thôi một hồi như hổ nhai sói nuốt, như gió cuốn mây tàn, chỉ chốc lát đã ăn hết sạch như chùi. Cô gái dọn bàn ăn, lau sạch mặt bàn rồi cum cúp bỏ đi. Phạm Phụng Dương cũng bám theo cô gái đi ra nhưng gã vào phòng vệ tinh. Ai ngờ người tính chẳng bằng trời tính, vì lần tạt vào này Mẫn Trang cũng đã không cánh mà bay đâu mất!

*

* *

Từ lúc Phạm Phụng Dương trở về, Lý Ngọc Châu và Châu Mục vẫn không buông Chiết Quang kính, bám theo hình bóng của gã không rời. Nhất cử nhất

động của Phạm Phụng Dương đều không lọt ra ngoài tầm mắt của hai người. Khi Phạm Phụng Dương phát hiện ra Lý Ngọc Châu bỏ đi mà coi như chẳng có chuyện gì xảy ra còn lật chăn lên xem những vết bẩn dính ở chăn, đã thế còn nở nụ cười ranh ác có vẻ rất khoái trá vì đúng như dự định. Lý Ngọc Châu cảm thấy buốt giá vào tận tim, vừa thẹn vừa tức, vừa căm hận vừa buồn rầu, lòng đau như sát muối, chẳng khác gì bị giang hồ xử quyết, một cơn tê dại giá lạnh từ trên đỉnh đầu không ngừng chạy xuôi mãi xuống tận chân.

Những thảm cảnh trớ trêu gặp phải của Ấn Thiên Lam mới chỉ là được nghe mà đã không sao chịu đựng nổi, đằng này Lý Ngọc Châu mắt giương lên nhìn thấy, bản thân xác vừa bị dày xéo xong, làm sao chịu đựng cho nổi? Người ta sợ nhất là đau lòng, cây cối sợ nhất là lột vỏ. Lý Ngọc Châu miệng không thốt một lời nhưng lòng thề độc với lòng là phải báo thù thật triệt để, không hủy diệt Phạm Phụng Dương đến thân tàn ma dại thì không thể nào tiêu được mối hận thù này.

Châu Mục thì răng nghiến kèn kẹt không ngớt lời nguyền rủa.

- Đồ súc sinh! Đồ cầm thú mặc áo đội mũ người! Đúng gã không phải giống người!

Chàng ta chẳng biết dùng lời lẽ gì để khuyên giải,

an ủi được Lý Ngọc Châu. Đâu chỉ có thế, khi liên tưởng tới Cát Lâm thì lại thấy lòng kinh sợ, còn người cứ giật lên thon thót, buồn rầu lo lắng khôn nguôi.

Chiết Quang kính tuy rất là tuyệt diệu nhưng trong một điểm thời gian chỉ xem được ở một nơi, một chỗ. Sao không thấy Mẫn Trang, cô đã mất tung mất tích ở đâu?

Xung huyệt tự cứu mình? Hay là để "bị" cứu? hoặc chờ tai họa khác?

Ra sao, Phạm Phụng Dương không biết! Cả Lý Ngọc Châu và Châu Mục cũng không hay!

Phạm Phụng Dương phát hiện ra Mẫn Trang bị mất tích, gã có cảm tưởng như vừa bị người ta lóc đi một tảng thịt. Cộng vào những sự việc trước đó làm cho đầu óc gã giận điên lên, nổi giận hầm hầm rảo bước ra ngoài. Lý Ngọc Châu và Châu Mục dùng Chiết Quang kính bám sát hành tung của Phạm Phụng Dương một bước không bỏ, một ly không rời, không hề lơi lỏng chút nào.

Nhưng vì hành động của Phạm Phụng Dương rất mau lẹ, dùng Chiết Quang kính bám theo tung tích gã, có khi phải thay đổi vị trí góc độ của ống kính mà hành động và phương hướng hành động của gã thì biến đổi xoành xoạch không sao nắm được.

Thậm chí Lý Ngọc Châu là người quen thuộc địa thế của địa động và nắm được thói quen những nơi Phạm Phụng Dương coi trọng và hay lui tới thế mà cũng đến mấy lần bị mất tung tích của tên ma đầu.

Hai người sợ Phạm Phụng Dương đến phòng hành động trước nên trong lòng lo lắng đến cực điểm, may sao cuối cùng lại thấy Phạm Phụng Dương xuất hiện ở phòng “Nghị sự đường” nên cùng thở phào ra một hơi nhẹ nhõm. Kẻ thế thân bị đánh vỡ sọ cũng đã bị phát hiện, có điều áo ngoài không biết bị ai lột mất. Trong nhà tù ánh dạ minh châu sáng rõ. Hoá ra Nhân Hoàn Ngũ Lão cũng đã được cứu, giờ không thấy trong tù nữa. Mấy tên đồng đảng có chức vị trọng yếu cũng đang lục tục kéo đến “Nghị sự đường”.

Có vẻ vì những sự việc vừa xảy ra mà Phạm Phụng Dương đang nổi trận lôi đình, xong trận cáu giận gã cho chỉ thị phương châm hành động, sau đó cả bọn giải tán rất mau. Qua Chiết Quang kính chỉ nhìn thấy hành động không nghe được âm thanh, tiếng nói nên không biết tên ma đầu đã nói những gì? Chịu không sao biết nổi!

Lý Ngọc Châu nói:

- Chắc hẳn Phạm Phụng Dương cho lục soát toàn động. Ta ở đây không tiện, tốt nhất là phải dời đi

trước khi bọn chúng kéo tới đây. Hãy nhớ kỹ lời ta vừa nói khi nãy là tạm thời nén hận thù lại đã, đó là việc cần kíp. Ta đi đây. Sau này tới được tất sẽ lại tới!

Lý Ngọc Châu nói đi là đi ngay. Nàng ta mở cửa sau, loáng một cái đã mất hút vào trong bóng tối âm u, chẳng biết đi lối nào. Châu Mục cho là mình không phải kẻ địch của tên ma đầu nhưng cũng không giữ Lý Ngọc Châu lại, lẳng lặng đẩy cửa trước có đóng khoá trở về nguyên vị trí cũ, giả vờ như đang hành động giống như bọn đồ đảng kia.

Lý Ngọc Châu phỏng đoán quả không sai. Châu Mục vừa ngồi xuống xong xuôi thì cửa phòng bị đẩy mở toang ra. Kẻ đẩy cửa đứng ở bên ngoài ngó nghiêng trong phòng. Châu Mục làm như bị tiếng người làm cho giật mình tỉnh dậy mở to mắt nhìn ra thì té ra là Phạm Phụng Dương nên anh ta từ từ đứng dậy nói:

- Hoá ra là sư huynh, làm đệ giật nẩy cả mình. Đêm đến nổ đùng đùng chẳng hiểu xảy ra chuyện gì?

Phạm Phụng Dương thấy tinh thần, thái độ của Châu Mục vô cùng bình tĩnh thì lòng nghi ngờ cũng tiêu tan, gã chậm rãi nói:

- Có mấy tên nhãi con không biết lượng sức mình dám đến xâm phạm động nhưng đã bị đánh lui rồi. Sư tẩu ngươi có tới đây không vậy?

Châu Mục đáp:

- Có đến, có đến, hớt hơ hớt hải... nói là... nói là à, cái kính cốt gì đó bị ai lấy mất... mà sư huynh lại không thấy ở trong phòng. Tẩu hỏi đệ là sư huynh có tới đây không, tiểu đệ bảo không tới thế là tẩu tẩu hốt ha hốt hoảng bỏ đi...

Mùi phấn son trên mình Lý Ngọc Châu vẫn còn phảng phất trong phòng không thể nào che giấu nổi vì vậy Châu Mục mới bịa chuyện để nói khoả lấp cho xong việc. Phạm Phụng Dương nói:

- Tù nhân có kẻ vượt ngục, sư tẩu ngươi có khả năng bị nguy hiểm. Ta phải đi kiếm tẩu ngươi đây. Ngươi cũng không được sơ ý, phải đóng cửa cài bên trong lại. Phần ba của bài võ phải dụng công chăm chỉ khổ luyện đi! Mai sẽ nói chuyện!

Phạm Phụng Dương đóng chặt cửa lại rồi bỏ đi mất.

Lý Ngọc Châu đem Chiết Quang kính theo, làm Châu Mục có mắt cũng như mù chẳng còn cách nào biết được động tĩnh của tên đại ma đầu. Có điều anh ta cũng có sự chuẩn bị riêng, toan tính riêng.

*

* *

Đêm mới bắt đầu còn dài lắm. Trăng hạ huyền vẫn chưa mọc.

Có mấy bóng người lợi dụng bóng tối lẻn vào Yết Tử Câu vừa mau lẹ vừa thần bí, chỉ loáng cái đã thấy mất tăm. Một lát sau lại có thêm tốp người nữa cũng từ lối Nam Câu Khẩu ở phía Nam tiến vào. Nhưng vẫn còn có những người khác còn nhanh chân hơn họ, tiến vào từ trước theo lối bắc Động Khẩu. Láng máng lờ mờ hình như có hai người, à mà không, vẫn còn những người tiếp ứng, nhiều nhất cũng chỉ dăm sáu người. Điều khiến người ta hoài nghi nhất là dăm sáu người này với hai người đi trước kia tới không còn phương hướng. Hai người tới trước đi theo lối sườn núi từ phía đông lại. Năm sáu người tới sau lại đến từ hướng chính bắc. Nhưng nếu không ước hẹn rõ ràng với nhau từ trước giờ giấc chuẩn xác, làm gì lại có thể phối hợp ăn ý như thế?

Trong động tử khí, nặng nề, trầm trầm. Người vào động đông như vậy mà chẳng thấy chút động tĩnh gì. Đã rất lâu mà không thấy động tĩnh gì, chẳng lẽ Phạm Phụng Dương liệu biết thế lớn đã

sụp đổ nên đã bỏ đi? Phe địch càng tới càng đông, ứng phó không nổi chi bằng "ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn" hay sao? Bao nhiêu năm vẫy vùng giang hồ chỉ tay năm ngón không chịu nhường ai, gã mà lại cam tâm làm vậy ư?

Tăm tối, lặng lẽ như chết. Trên lối đi trong động vắng tanh vắng ngắt, lạnh lẽo như ở quỷ thành, đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn. Một trận ám khí ào ạt xé gió rít vù vù mà chụp xuống, tiếp đó một trận tiếng kim loại "choeng choeng choeng" vang lên ở trung tâm động cùng với tiếng hò hét, rên la quyện trong tiếng chưởng phong ào ào, nhưng không lâu, cuối cùng rồi cũng lặng hẳn. Bỗng một hạt dạ minh châu toả ánh sáng loá mắt xuất hiện chiếu sáng vẻ mặt, ánh mắt của sáu người tốp của Hiểu Mai, tốp đầu tiên bị tập kích. Hiểu Mai ánh mắt liếc nhanh như điện nhìn lướt qua những người cùng đi thấy không ai bị ám khí sát thương thì rất mừng nói với Hách Tiêu Trang:

- Đường trong động thay đổi rồi, vách động di động được, đường tiến bị chặn đứt phía bên kia hình như có người của ta thì phải!

- Không sai! Bọ ngựa bắt ve sầu không biết là chim sẻ vàng rình ở phía sau. Bọn phỉ đánh trộm chúng ta đã sớm gặp đối thủ. Chỉ tiếc là bị vách

tường ngăn chặn, không biết có phải là tam muội không?

San San nói:

- Cũng có thể là Khải ca ca. Tam muội không thể nhanh đến như vậy. Tề đại tẩu, có biện pháp phục hồi lại như cũ hay không?

- Con nha đầu đáng chết Lý Ngọc Châu vẫn một lòng một dạ sống chết theo gót tên tiểu ma đầu. Đây là chỗ ả ta thiết kế đấy. Phía bên kia đã bị chặn chết cứng rồi, chúng ta vòng sang mé trái mà đi!

Những người này tiến theo lối cửa hang Lã Băng phát hiện ra. Nguyên họ định đi từ tối hôm qua vào nơi trăm khốn ngàn khó này thì bỗng vách tường bên trái động đột ngột chặn ngang ngăn mất đường tiến nhưng họ lại phát hiện ra một lối mòn khác trong động. Hiểu Mai cầm viên dạ minh châu sánh vai với Hách Tiêu Trang rẽ trước vào con đường mòn nhỏ hẹp rồi bảo:

- Đường này tối qua chúng ta chưa đi qua lần nào! Nơi này đột ngột xuất hiện tất có điều bất thường, mọi người phải lưu ý cẩn thận đề phòng!

Kim Tốn đi đoạn hậu là người cuối cùng rẽ vào lối mòn bỗng cảm thấy có điều quái dị vội lên tiếng hô to:

- Cẩn thận đấy!

Hô rồi xoay mình đẩy ra một chưởng. Nghe tiếng động bọn Hiểu Mai quay cổ lại nhìn thấy bức tường đang chuyển động quay trở lại nhanh như gió. Chưởng vừa rồi Kim Tốn đã phát ra toàn lực nên đã có hiệu quả lớn làm cho bức tường đang di động giảm tốc độ lại tuy có hơi chậm lại nhưng rồi vẫn đóng chặt, cắt đứt mất đường lui. San San vội nói:

- Tôi vừa thấy một bóng người áo tím thoáng qua, chẳng hiểu có phải Phạm Phụng Dương không?

Tối qua quả là Phạm Phụng Dương bận kình trang mầu tím vì vậy nghe San San nói thế, Hiểu Mai liền bảo:

- Giờ ta ra hay vào?

- Ra thôi! San San nói.

Hiểu Mai hậm hực nói:

- Giờ hủy bức tượng đi, quyết không để gã chạy thoát!

Trong sáu người cùng đi này chỉ có Kim Tốn mang theo cặp thiết thủ bằng thép ròng, nghe nói vậy thì rút thiết thủ ra bổ mạnh vào bức tường làm đá vụn vỡ rào rào bay tung toé...

*

* *

Trong một đường ngách khác của động Yết Tử Câu, Thượng Quan Mẫn đi xe nhẹ lại quen đường dẫn vợ chồng Công Tôn Khải và Lã Băng đi thẳng tới phòng vệ tinh bằng đường mà Thượng Quan Mẫn rất thuộc, nhưng thật ra chỉ mới biết đường từ nhà tù tới phòng vệ tinh rồi lại từ phòng vệ tinh đi cho tới Bắc Động Khẩu mà đến chỗ rẽ của đường chính trong động. Phạm Phụng Dương thả cho cô đi đó là lúc gã giả cướp Châu Mục và lừa dụ Cát Lâm thổ lộ nhiều đến thế với gã và gã cũng mới chỉ biết có chừng đó việc.

Chẳng qua lần này Công Tôn Khải đến cướp lại Lưu Tín, đi theo đường có trạm gác tất nhiên bên địch không dễ gì để cho chàng đi qua. May có Linh cô nương cùng đi nên không xảy ra việc gì lớn, và cứ thế phá cửa ải mà tiến vào đến được phòng vệ tinh. Phạm Phụng Dương bỏ lại phòng hoá trang nằm bên trái phòng vệ tinh, bên cạnh cửa có trao hai cái vòng một trắng một mầu lục khác hẳn nhau. Mấy người vừa vào, Thượng Quan Mẫn trỏ vào chiếc vòng màu lục bảo:

- Gã để cho tôi quay lại, động vào cái vòng màu lục này là gã biết ngay. Giờ đại hiệp cho biết ta dụ cho gã tới đây ngay bây giờ hay đi cứu cha tôi trước?

Công Tôn Khải nói:

- Nơi trọng yếu thế này sao tên ma đầu này không phái người canh phòng? Theo chỗ ta thấy không nên làm kinh động chúng vội mà đi cứu lệnh tôn mới là việc cần kíp!

Thượng Quan Mẫn lặng im không động chỉ nói:

- Từ đây tới nhà tù có ba trạm gác, nếu bị kinh động sợ rằng gia phụ với những người khác sẽ bị hại mất!

Công Tôn Khải đang định cất bước, nghe nói vậy thì do dự bảo:

- Ba đường trạm gác đều có thể phá trừ thuận tiện, mà thời gian thì cũng tương đương. Nếu nghĩ đến việc không làm kinh động bọn canh giữ sợ không phải là dễ. Đây là vấn đề trọng đại, thiếu hiệp nên suy nghĩ cẩn thận và tự mình cho ý kiến quyết định.

Người bị bắt tù là thân phụ Thượng Quan Mẫn, chỉ cần sơ sót là sẽ làm ảnh hưởng đến sinh mệnh người khác, làm sao Công Tôn Khải dám dễ dãi gánh vác vấn đề nặng nề như vậy nên mới để cho tự Thượng Quan Mẫn suy nghĩ và ra quyết định. Thượng Quan Mẫn nói:

- Nếu bắt giữ được Phạm Phụng Dương thì chẳng sợ gì gã lại không ngoan ngoãn giao nộp người ra!

Công Tôn Khải nói:

- Đó cũng là một biện pháp. Tuy vậy ta cũng xin nói trước là ra tay giao đấu với tên ma đầu thất phu này sợ rằng sau dăm ba trăm chiêu chưa chắc đã phân được thắng bại, trong khi đó khó mà giữ được gã không giở trò ma quỷ khác. Còn một điểm nữa là Lý Ngọc Châu có Chiết Quang kính cho nên bây giờ có khi hành tung của chúng ta đã nằm trong tầm giám thị của kẻ địch. Ma đầu Phạm Phụng Dương có chịu đến vì mắc mưu dụ địch của ta hay không cũng là cả một vấn đề lớn. Chúng ta cũng chớ nên tranh luận dằng dai mà phải quyết định cho mau để tránh khỏi bị ma đầu biết được ý đồ của chúng ta thì càng bất lợi cho ta!

Thượng Quan Mẫn nói ngay:

- Thôi làm thế này vậy trước hết hãy dụ ma đầu họ Phạm tới đã, đại hiệp cố cầm chân gã để tôi đi cứu gia phụ!

Nói vậy xong Thượng Quan Mẫn cầm chiếc vòng màu lục giật mạnh tỏ rõ ý định và quyết tâm của mình.

Công Tôn Khải không tiện bàn thêm bèn bảo vợ và Lã Băng lùi ra khỏi phòng. Gian phòng vệ tinh này có hai cửa trước, sau. Họ đi vào bằng lối cửa sau, đoán chừng Phạm Phụng Dương tới sẽ bằng lối cửa trước nên vợ chồng Công Tôn Khải lại lui ra cửa

sau để kịp thời ứng cứu mau lẹ, ra nhưng không đóng chặt cửa. Gian phòng vệ tinh này không treo ngọc dạ minh châu may mà hôm qua bị vây khốn ở đây nên cũng tìm được lối ra. Cát Lâm tới hiến kế thoát thân. Sau khi đã thoát hiểm, Cát Lâm lại bị Thượng Quan Mẫn giả làm Châu Mục dụ dẫn đi mất không thấy trở lại để trả lại ngọc châu nên lúc đó Công Tôn Khải vẫn còn giữ ngọc, khi tiến vào đây đã lấy ra dùng một lúc. Bây giờ chàng thu lại cất đi và gian phòng vệ tinh lại đắm chìm trong bóng tối mò mò.

Vợ chồng Công Tôn Khải với Lã Băng lui ra cửa sau xong, Thượng Quan Mẫn và Tiểu Liên đứng bên cửa trước chờ đợi biến cố sẽ xảy ra. Nào ngờ đợi mãi đợi hoài chừng ăn xong bữa cơm rồi mà chẳng thấy ai tới. Thượng Quan Mẫn cho là vừa rồi giật vòng hơi nhẹ không hiệu quả nên trở lại giật vòng lần nữa, lần này giật mạnh hơn đến nỗi đứt mất cả dây treo vòng bằng kim tuyến, lôi ra một đoạn dài. Công Tôn Khải ẩn mình ở cửa sau dùng "Thiên tuệ nhãn" nên trông thấy rõ ràng bèn bảo:

- Có khi chúng ta tới trễ, hệ thống này có khi bị người phá mất trước. Có khi tên tiểu tặc này sợ mà chuồn mất rồi!

Đúng lúc đó một giọng trầm khẽ tiếp lời:

- Tôn giá đoán sai rồi! Dây kim tuyến do ta vừa bứt dứt để chặn đường thông tin của tên tiểu tặc họ Phạm. Các người lai lịch thế nào, có quan hệ gì với tên tiểu tặc họ Phạm?

Công Tôn Khải cảm thấy lời lẽ của người này rất mâu thuẫn, nghe khẩu khí lại dường như là kẻ địch của Phạm Phụng Dương, nhưng lại bứt đứt dây kim tuyến phá hoại kế dụ địch của chàng nên có thân phận cực kỳ khả nghi. Hơn nữa tiếng nói vẳng tới từ bên phải nhưng bên phải là tường chắn làm sao có thể qua được? Trong lúc nhất thời chưa nghĩ ra cách gì hay mà lại chưa giải trừ được nghi vấn, trong lòng nóng như lửa thiêu, Công Tôn Khải vội tranh lên tiếng trước, bảo:

- Tại hạ là Thượng Quan Mãn, tôn giá là ai?

Người kia "hầy" một tiếng bảo:

- Thượng Quan Dật đã dược cứu thoát tù rồi, các người còn tới làm gì? Tuổi còn trẻ mà đã học được thói dối trá. Lão phu còn bận, không tiếp được!

Thượng Quan Mẫn vội vàng thanh minh:

- Xin tiền bối khoan đi. Tiểu bối hoá trang mà! Gia phụ được ai cứu ạ?

Hỏi rồi nhưng không có lời đáp, quả người kia bỏ đi thật. Cửa sau đối diện với lối đi chính trong động Yết Vĩ Câu, hai bên trái phải đều không có ngách

ngang, Linh Cô chợt vỡ lẽ ra bảo:

- Bên ngoài tường có đường đi. Vừa rồi tiểu tặc họ Phạm có thể đã nhận ra lai lịch chúng ta nói năng nhăng cuội có khi gã đã tranh tới nhà tù trước cũng nên! Ý thiếu hiệp thế nào?

Thượng Quan Mẫn hoảng lên nói:

- Thế thì chúng ta cũng tới nhà tù đi!

Nói rồi tức tốc đi ngay. Thượng Quan Mẫn không biết đường tắt đi tới nhà tù đành phải đi vòng con đường Công Tôn Khải bị vây khốn tối hôm qua. Thượng Quan Mẫn xăm xăm đi trước, đi chưa được bao xa thì phát giác ra phương hướng đường mòn trong động đã thay đổi, vội dừng bước kinh ngạc nói:

- Có vẻ đi không đúng đường rồi. Đúng là tên tiểu tặc họ Phạm đã giở trò ma quỷ! Làm sao bây giờ?

Linh Cô nói:

- Chuyện đó là tất nhiên rồi! Thiếu hiệp hiệp đồng cùng chúng tôi, theo cách nhìn của tôi, làm gì mà tên tiểu tặc họ Phạm lại chẳng chó cùng dứt giậu dẫy dụa trước khi chết chứ! Giờ đường đi trong động đã biến đổi, tất địch đã tăng cường lực lượng, liệu đường cũ có thể đi thuận lợi được chăng? Có vấn đề đấy, ở phòng vệ tinh tôi đã phát hiện ra hai chỗ có núm vặn. Nếu không có cách nào biết đích xác lối vào đi tới nhà tù gần nhất sợ ta sẽ chậm trễ trong

việc cứu lệnh tôn, có điều chẳng dám nói ra miệng đấy thôi. Thiếu hiệp đã quên mất đường đi, mò mẫm tìm đường phí thời gian dài chi bằng quay trở lại mò tìm hệ thống cơ yếu có khi lại nhanh hơn cũng nên. Thiếu hiệp...

Thượng Quan Mẫn cắt ngang lời, bảo:

- Phu nhân khỏi phải nói nữa, tiểu đệ nghĩ ra rồi! Vội cũng chẳng ăn thua gì, chẳng bằng cứ cố gắng làm cho hết sức. Nếu quả thật cứu người không được cũng đành tuân theo mệnh trời thôi. Xin mời!

Nói rồi chàng ta xăm xăm quay trở lại. Công Tôn Khải ngỏ lời an ủi:

- Người lành trời giúp. Có khi người khi nãy nói đúng cũng nên...

Nhưng chợt thấy gì đó, Công Tôn Khải đổi sang thành nói với nhau bằng phép truyền thanh nhập mật:

- Hình như ở phòng vệ tinh có chuyện, đi mau!

Thoáng cái họ đã về gần tới phòng vệ tinh, rõ ràng vẳng tới tiếng đóng cửa và tất cả đều nghe thấy. Chạy dấn mấy bước tới cửa trước, Công Tôn Khải vội vã móc hạt dạ minh châu ra. Thượng Quan Mẫn mở cửa theo đúng cách đã biết, cửa mở trong phòng không có một ai. Linh Cô liếc mắt kiểm tra rồi nói:

- Có người vừa ở đây đi!

Cô ngưng thần rồi giơ tay ngọc mau lẹ điểm vào bức tường bên phải đúng nút bấm ngầm. Cả một bức tường tụt xuống để lộ ra một khuôn cửa. Có năm bậc cấp, rẽ trái rồi lại đi lên. Công Tôn Khải đi trước, Lã Băng đi đoạn hậu. Sáu người rất cẩn thận rón rén đi lên bỗng ở phía trên có tiếng phụ nữ hoan hô bảo:

- Tam thư! Quả nhiên đại ca cũng đến đây rồi!

Công Tôn Khải ngước nhìn hoá ra một gian thạch thất khác, Tú Tú đứng bên cạnh cửa, Đỗ Vân và mấy người trong tổ cũng lục tục hiện ra. Công Tôn Khải nói:

- Còn ai tới nữa?

Đỗ Vân đáp:

- Còn nhị tỷ tỷ. Cánh tỷ tỷ đi theo lối chính diện tiến vào, có thể đang ở mé trước!

Linh Cô hoan hô rồi bảo:

- Tôi đã thấy họ rồi, ơ! Sao lại chạy ra mé sau núi thế kia, đang đuổi ai vậy?

Nguyên gian thạch thất này chính là phòng cơ yếu. Vừa tiến vào Linh Cô đã nhận ra lối bố trí đặc biệt bèn lấy ngay Chiết Quang kính ra xem thì vừa kịp phát hiện ra người của tổ Hiểu Mai phá vách

thoát vòng vây và vọt chạy ra ngoài. Công Tôn Khải vọt như bay lại cạnh Linh Cô đón lấy Chiết Quang kính còn kịp nhìn thấy bóng lưng của Kim Tốn và Tề Vân Bằng rồi không biết là họ đi đâu, bèn nói:

- Giờ khỏi phải quản họ nữa, mời thiếu hiệp lại đây, nhìn xem nhà tù ở hướng nào, vị trí nào?

Thượng Quan Mẫn đi tới. Anh ta biết hướng và vị trí nhà tù nên qua Chiết Quang kính lập tức tìm thấy rất mau. Nhà tù đã bị phá hủy, không thấy một ai thì chặc lưỡi than:

- Gia phụ có khi được cứu rồi! Đây là kính gì vậy, sao lại có thể nhìn thấu nơi xa đến thế này? Ơ! Kia chẳng phải là tên súc sinh Phạm Phụng Dương ư?

Tâm tình nặng trĩu của Thượng Quan Mẫn đã vơi đi quá nửa, tuy chưa thể chứng thực điều đang canh cánh trong lòng nhưng cũng cảm thấy thanh thản nhiều bèn trao lại Chiết Quang kính cho Công Tôn Khải. Giờ trong kính lại hiện lên cảnh tượng một người đàn ông đang tra khảo một người đàn bà.

Người đàn ông chỉ thấy bóng sau lưng, dường như là Phạm Phụng Dương tay cầm chiếc roi da hình như đang tra vấn ai đó. Ở nơi đây, vào lúc này mà gã còn đủ tâm địa đứng lại để tra khảo người, chắc phải là vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Người phụ nữ bị trói trên chiếc giường gỗ, mái tóc

mây đen xoã tung rũ xuống thật thấp, quần áo bị đánh cho rách bươm như một con người bùi nhùi, mặt ngoảnh ra ngoài nhưng bị tóc xổ tung che khuất nên không biết là ai. "Là Mẫn Trang? Hay Lý Ngọc Châu?" Công Tôn Khải đầu tiên nghĩ ra hai người kia, tim chàng bỗng đập lên thình thịch loạn xạ vội kêu lên:

- Vân muội! Linh muội! Các muội tới đây xem người này là ai?

Đỗ Vân nhìn không ra. Linh Cô nhìn rồi bồn chồn nói:

- Có phải tam sư thư không nhỉ! Phát hiện ra tiểu sư muội bị bắt giam nên đã lén thả ra nên làm tên tiểu tặc họ Phạm điên tiết lên đánh đập tra khảo. Nhị sư thư xem lại đi này!

Huệ Trang chỉ liếc mắt qua một cái rồi kinh sợ nói:

- Dường như là Ngọc Châu, hỏng rồi. Tiểu sư muội đã tới và đấu với tên tiểu tặc họ Phạm, cô ấy đâu phải là đối thủ của gã! Chúng ta phải tới ứng cứu mau!

Nói xong liền vọt ra khỏi phòng và chạy băng đi. Đang còn đợi cô ta nói gì thêm, thấy vậy Công Tôn Khải cũng dẫn Lã Băng do Thượng Quan Mẫn dẫn đường đã chạy đi trước rồi. Đỗ Vân vội vã gọi Huệ

Trang lại bảo:

- Đã có Khải ca đi rồi. Trước khi đi Khải ca bảo gian thạch thất này là trọng địa trung tâm của toàn động ma này, đây là nơi tên giặc họ Phạm phát lệnh đi các nơi suốt bao năm nay để tàn hại võ lâm. Khải ca giao cho ta dụ gã về hoặc gã tự mò về, chúng ta phải giữ cho bằng được nơi này. Một mặt ta lục soát trong này xem sao, mặt khác phục ở đây đợi bắt sống tên tiểu tặc. Hướng đại tẩu với Linh muội mau tra soát xem thạch thất này có ma quỷ những gì. Hướng đại ca và vợ chồng Bành đệ giữ chắc cửa kia cho vào nhưng không dược để sổng ra!

Huệ Trang và Linh Cô chia nhau đi lục soát khắp thạch thất. Hướng Chuẩn ra giữ cửa ở phía ngoài. Bành Hoá với Tú Tú giữ ở trong phòng. Những gì cơ mật trong phòng ngủ cũng được phát hiện ra bằng hết. Huệ Trang và·Linh Cô từ giường ngủ đã tìm ra và đi xuống hầm ngầm tìm ra lối thông sang hai gian phòng vệ tinh, tìm ra bằng hết mọi bí mật trên cao dưới thấp sau đó lại cho trở lại nguyên trạng để lừa Phạm Phụng Dương rồi trở lại phòng cơ mật.

Đỗ Vân cầm Chiết Quang kính soi xem bằng hết những nơi có đủ độ sáng để nhìn xem và đã dần dà phát hiện bằng hết mọi hệ thống của ma đầu họ Phạm. Mấy người khác cũng cùng xem và trao đổi ý

kiến kỹ càng rồi bố trí lại lực lượng cả trong lẫn ngoài phòng cơ mật. Bên ngoài phòng chẳng giống tý gì với trong phòng, tất cả đã bị biến dạng. Đồng thời họ tháo hết những hạt dạ minh châu treo để soi sáng xuống. Phạm Phụng Dương không về cũng được nếu gã trở về đây thì phòng cơ yếu quen thuộc của gã sẽ trở thành phần mộ chôn thân gã.

Ánh sáng dạ minh châu bị tắt hết, phòng cơ yếu tối đen như mực, những nơi nhìn thấy được trong Chiết Quang kính lại sáng sủa rõ ràng. Sư môn của Mẫu Trang có ba chiêu võ hộ thân, đó là ba chiêu kiếm pháp có uy lực vô tận thế nhưng vẫn chẳng làm rụng một sợi tóc của tên tiểu ma đầu mà lại còn bị ma đầu họ Phạm dùng cây roi da, ung dung hoá giải hiểm nguy và thiếu chút nữa gã còn dùng roi cuốn vào giật mất kiếm. Đỗ Vân nhìn mà toát mồ hôi hột vì sợ thay cho Mẫn Trang. Linh Cô thì không nén nổi tâm tình kinh sợ đến nỗi phải thốt lên thành tiếng. “ái!” và bàng hoàng bảo:

- Sao Khải ca vẫn chưa tới nhỉ? Mà tiểu sư muội cũng lẩm cẩm, đã thoát nạn rồi sao không báo cho mọi người một tiếng... Mỗi một mình mà có thể...

Huệ Trang tiếp lời, cắt ngang hỏi:

- Tình hình thế nào rồi? Cho xem tí nào!

Chiết Quang kính chẳng qua chỉ lớn có nửa thước ta, mặt kính càng nhỏ nên có nhường nhịn cũng chỉ đến hai người xem chung là cùng, đó là chưa kể má áp má, đầu chen đầu. Nghe thấy tiếng kêu lo sợ của Linh Cô khiến cô giật nảy mình vì kinh sợ, nén không nổi nên mới đòi xem, Linh Cô gạt ra, mắt Huệ Trang đang dán vào đúng nơi đang xảy ra sự kiện đến nỗi phải kêu thét lên:

- Mắt bị đầu roi đánh mù rồi! Cái tên bụng dạ mới độc địa làm sao!

Linh Cô hốt hoảng hỏi dồn

- Tiểu sư muội bị thương ư?

Đỗ Vân nói ngay:

- Có thể không phải đâu. Mẫn muội bị tên tiểu tặc họ Phạm đánh lui lại thôi, giờ nhìn không thấy nữa. Người mà Hướng đại tẩu nói là cô gái đánh một mình cơ, mắt trái bị đánh mù con mắt bị lòi cả ra ngoài hốc mắt, mặt nhoe nhoét máu, coi bộ đến mặt cũng bị hủy rồi nên không nhìn ra là ai!

Hoá ra vừa xong là hình ảnh trong Chiết Quang kính bị thay đổi. Linh Cô dậm chân bình bịch bảo:

- Nhất định là tam sư muội rồi... Sao tiểu sư muội lại liều lĩnh mạo hiểm đón lấy cái chết thế nhỉ? Mà Khải ca ở đâu rồi? Chà, nếu không tới kịp thì... Chà

chà!

Linh Cô nén không nổi quay lại nói chõ xuống dưới. Mấy người bọn Tú Tú đứng canh phòng hơi xa đâu được nhòm ngó gì vào Chiết Quang kính để xem, nghe nói vậy lòng càng thêm phập phồng lo sợ, tim cứ đập thình thịch, càng thấy lòng phấp phỏng không yên.

Các cô gái bây giờ đã giao lưu tình cảm, thắm thiết như tình ruột thịt, hơn nữa các mối quan hệ đã như ruột rà thân thích, bất kỳ một ai gặp nguy hiểm tất cả đều cùng quan tâm. Bỗng nhiên một tiếng nổ lớn vang lên làm phòng cơ yếu cũng bị ảnh hưởng, xảy ra một trận lắc lư rung chuyển, văng vẳng vang tới tiếng kêu thảm thiết làm mọi người càng thêm căng thẳng. Linh Cô sợ hãi hỏi:

- Phải Khải ca bị trúng phục kích không? Tôi cũng phải đi đây!

Đỗ Vân đẩy Chiết Quang kính sang một bên đúng vào chỗ đang sục tìm ra hậm hực nói:

- Tên tiểu tặc này hiểm độc thật! Ánh sáng hạt châu đã tắt, chẳng còn nhìn thấy gì sất cả!

Lòng bỗng nảy sinh cảnh giác bèn bảo:

- Mọi người tập trung chú ý đề phòng tiểu tặc họ Phạm lợi dụng tối tăm mò trở lại đấy!

Mọi người đột nhiên khẩn trương hẳn lên, không khí có vẻ căng thẳng, lặng lẽ, khiến mọi người cảm thấy hơi sờ sợ. Tuy không còn đủ sáng để nhìn thẳng Chiết Quang kính nhưng Đỗ Vân vẫn không ngừng tiếp tục sục tìm liên tục đưa đi đẩy lại ống kính, hy vọng có thể tìm ra được điều gì đó.

Trong tĩnh lặng, thính giác cặng thính nhạy hơn, tiếng giáo đấu sát phạt thỉnh thoảng vẳng tới kèm theo tiếng quát thét. Tiểu Cúc khẽ nói:

- Phải chăng là những người của nhị tỷ tỷ trở lại, hình như đánh nhau ở ba chốn chỗ cơ!

Đỗ Vân nói:

- Có thể lắm! Mà cũng rất có khả năng những người khác cũng tới đây lại không chịu nhường đường cho chúng ta, đừng có xảy ra hiểu lầm đáng tiếc là hay nhấţ!

Ánh mắt trong bóng tối đã cố gắng tập trung cao độ, xoay trở cố gắng mãi nhưng cũng không được, trong khi Đỗ Vân đang chầm chậm di chuyển Chiết Quang kính bỗng lia đến một nơi sáng bừng lên, nhưng ánh sáng chỉ loé lên rất nhanh rồi lại tắt lịm. Mọi người bỗng nghe thấy Đỗ Vân bảo:

- Lại một cô gái lạ nữa bị ám toán rồi!

Lời Đỗ Vân nói giản đơn, vắn tắt. Mọi người nghe

nhưng không hiểu, nhìn thì không thấy, nhưng cũng lờ mờ hiểu rằng tới tìm Phạm Phụng Dương để báo thù không phải chỉ có bọn họ mà còn nhiều người khác, chắc chắn là như thế!

Huệ Trang đang ngưng thần lắng nghe tiếng động và nếu như nhất thời sơ hở sẽ bỏ lỡ mất thời cơ. Cô chỉ liếc về phía kính một lần theo bản năng, sao lại vừa khéo ống kính bỗng sáng lên hiện rõ hình ảnh một ông già đang lắc mình tiến vào phòng "Nghị sự đường" có vẻ rất rành rẽ và quen thuộc sự bố trí trong động Yết Vĩ Câu này. Ông già đẩy một khuôn cửa ngầm lỏm ngay vào rồi mất hút. Ánh sáng bỗng vụt tắt, lại không thấy gì nữa. Huệ Trang bất giác ngạc nhiên kêu lên:

- Sao lại là Kim Thần Quân?

Cô ở trong Thần Binh Động hơn hai chục năm. Tuy ẩn nấp dưới tầng hai của cổ động, nhưng qua ống Chiết Quang kính dù chỉ một tia bàng sáng đã nhận ra mặt của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch, đâu phải chỉ có một lần này nên vừa thoáng thấy cô đã nhận ra ngay và kêu lên như vậy. Đỗ Vân lại nói:

- Có thể là tên tiểu tặc họ Phạm cải trang thôi. Đi lại phía đó đi. Cẩn thận nhé!

Hồi mười chín

MÁU THÙ CHAN CHỨA

Cái bóng u linh của Độc Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch đã xuất hiện, thật không thể không suy nghĩ! Người chết sống lại ư? Nhưng đây là Vưu Huệ Trang nhìn thấy tận mắt, hai năm rõ mười! Theo trực giác, Đỗ Vân nhận định đấy là tiểu ma đầu Phạm Phụng Dương giả trang nên đốc thúc anh chị em đề cao cảnh giác, đề phòng bị tập kích bất ngờ. Cả mấy người nín thở lặng lẽ ngẫm nghĩ, chờ đợi, lòng hồi hộp cực độ, chỉ cần ma đầu họ Phạm quay về đây quyết không để gã thoát, vì không trừ khử tên đại ma đầu này thì giang hồ sẽ không một ngày nào được bình yên. Điều đó khỏi nói nhưng ai cũng biết! Cả mấy người đều cùng nhận thức, cùng nhận định như vậy và cùng quyết tâm làm tròn nhiệm vụ, quyết không để tên đại ma đầu sống thêm dù chỉ một ngày!

Đợi hoài đợi mãi, mấy khung cửa thông vào phòng cơ yếu vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Ngược lại tiếng giao đấu ác liệt ở mấy nơi càng lâu càng rõ rệt và càng kịch liệt hơn. Linh Cô không chịu đựng nổi sự hồi hộp khẩn trương trong lặng lẽ như thế được bật nói:

- Tam tỷ, tiểu tặc họ Phạm có khi bị người ta bắt rồi!

- Suỵt!

Đúng lúc ấy ống kính bật sáng nên Đỗ Vân phải "suỵt" cho Linh Cô đừng nói nữa và lại dán mắt vào nhìn hình ảnh các hành động xảy ra trong phòng "Nghị sự đường". Kẻ vừa tiến vào là Phạm Phụng Dương, hình như gã tìm Châu Mục để trợ chiến nhưng trong phòng hành động này chẳng có một ai: Châu Mục đi đâu không rõ. Quần áo Phạm Phụng Dương rách toang mấy chỗ, rõ ràng gã đã bị thương và đang có vẻ do dự. Hình như gã định bỏ đi nhưng nghĩ thế nào đấy nên thay đổi ý định, ngang nhiên đi vào phòng, ngoái tay đóng chặt chốt cửa lại. Té ra gã xem vết thương để buộc thuốc và băng bó lại.

Đỗ Vân không biết đó là phòng hành động, cũng không biết Châu Mục đang bị giam lỏng ở đâu, nhưng vì trong phòng chỉ có mỗi chiếc bồ đoàn và chỗ ngồi đã bị đè nhiều lõm cả xuống nên thầm

phán đoán nơi này tất là nơi trọng yếu trong sào huyệt của Phạm Phụng Dương. Ý định của Phạm Phụng Dương trong phòng hành động rất rõ ràng. Huệ Trang nói ngay:

- Chẳng lẽ tên tiểu tặc này vẫn còn chỗ dựa?

Cô dán mắt không rời ống kính đã lâu. Hình ảnh Đỗ Vân nhìn thấy không bỏ sót một chi tiết nào nên cũng nghĩ như vậy. Đỗ Vân bảo:

- Coi bộ rất ung dung chẳng lẽ lại là lão...

- Lão ma, không phải đâu, Muội biết rõ mà! Hôm qua lúc cứu ông già tàn phế chợt gặp gỡ, có khả năng Kim Tốn nhận lầm!

- Tỷ cũng nghi ngờ như vậy! Đỗ Vân nói. Nếu không thế sao lại phải lấy trộm đầu người mang đi?

Linh Cô không được nhìn trong ống kính, chỉ loáng thoảng nghe hơi nồi chõ, vội hỏi chen vào.

- Các tỷ nói chuyện gì vậy?

Đỗ Vân kể vắn tắt những điều cần thiết cho Linh Cô nghe. Linh Cô ghé ngay vào Chiết Quang kính ngó xem rồi nói:

- Đoán già đoán non thì ích lợi gì, tên tiểu tặc này còn chưa phải là thật sao? Vấn đề lớn khác là Khải Ca đi lâu như thế sao vẫn chưa trở lại, thật làm khổ người ta lo lắng. Muội xem nên chia bớt mấy người

đi. Ánh sáng dạ minh châu đừng có tắt, cảnh tượng như thế này xem cũng rõ chán rồi! Cứ ngồi chết dí ở đây càng tổ sốt ruột!

Đỗ Vân nói ngay:

- Sao tỷ đây lại chẳng sốt ruột, nhưng nếu lại chia bớt người đi nữa, chỉ sợ... A, muội lại đây mau lên...

Linh Cô vội vã nhòm vào Chiết Quang kính chỉ thấy Phạm Phụng Dương băng bó thương tích đã xong và hình như phát hiện ra gì đó nên ngoái đầu lại quan sát, lát sau dường như đã quyết định gì đó xong gã rón rét đi lại cửa phía sau, dọn dẹp bớt đồ đạc bày biện trong phòng, thu hạt dạ minh châu lại. Ánh sáng đột ngột vụt tắt nên không nhìn thấy gã đi ra như thế nào hay là có người đi vào phòng? Linh Cô cáu ngầm chẳng buồn xem nữa, may sao vừa đúng lúc Linh Cô đang rời bỏ Chiết Quang kính thì ống kính lại sáng bừng lên, cô lại nghe thấy Huệ Trang gọi rối rít:

- Tam sư muội đang đánh nhau với tên tiểu tặc họ Phạm rồi! Lại có cả Châu Mục nữa kìa!

Linh Cô lại vội vã ghé xem thì thấy Phạm Phụng Dương đứng chiếm chỗ bên cạnh cửa chặn lối rút lui. Gã chỉ dùng đôi song chưởng thịt da mà đẩy lui cả Lý Ngọc Châu lẫn Châu Mục không sao thi triển nổi kiếm chiêu. Linh Cô bất giác lo lắng bảo:

- Tam sư muội thật hồ đồ! Một khi đã giác ngộ rồi sao lại không đi tìm chúng ta? Tiểu tặc họ Phạm đã nảy sinh ác ý, muội... á!... Tam tỷ đi rồi...

Cô mải dán mắt vào ống kính xem và lo hộ cho Lý Ngọc Châu trong khi người ở bên cạnh thay đổi ra sao cô lại không hề biết. Mai Phấn nói:

- Đã có tam tỷ cùng vợ chồng Hướng đại ca, lại cả Tiểu Liên đuổi tới tiếp ứng rồi!

Linh Cô nói:

- Tỷ ấy cũng như Khải ca ca hành sự như thuộc làm lòng vậy. Á, tam tỷ bị một chưởng rồi. Châu Mục... ài! Ơ! Tiểu Lý để đẩy muội! Kiếm đâm hay quá! Ừ! Lú lấp cả ruột gan đi rồi, toàn là mạnh ai nấy làm thế thì làm sao nên việc được chứ?

Linh Cô tức điên lên, giận trời giận đất, hết kêu người này lại la người nọ, lời lẽ thì hoàn chỉnh nhưng nếu liên kết với nhau thì chẳng hiểu ra sao cả, hẳn là mọi người đều đang bị thua thiệt! Theo thực tế tình hình thì Lý Ngọc Châu chịu đựng không nổi những lời lẽ thô bỉ ác độc "trâu lấm vẩy càn" của Phạm Phụng Dương nên chân tay thất thố bị trúng chưởng và trọng thương. Hai người tiếp tay lại không phải là đối thủ của Phạm Phụng Dương nên chỉ còn lại mỗi Châu Mục nên hoàn cảnh của họ thật cực kỳ khốn khó.

Châu Mục lâm vào cảnh ngộ này quan hệ lợi hại so ra còn rõ ràng hơn cả mẹ của Linh Cô, chàng ta không đủ lực có thể giết chết được Phạm Phụng Dương nhưng nếu chỉ đánh dồn Phạm Phụng Dương ra khỏi phòng, phong toả chắc chắn môn hộ. Vừa là tự cứu mạng mình vừa là con đường duy nhất để bảo vệ yên ổn cho Lý Ngọc Châu. Nhìn trong Chiết Quang Kính thấy anh ta vung lên một vùng sáng kiếm quang chop xuống đầu Phạm Phụng Dương tựa hồ đứng là phải làm như vậy...

Chiêu kiếm này coi bộ là tinh túy kiếm thuật của phái họ Kim ở Thiên Nam nên ngay Phạm Phụng Dương cũng tựa hồ không dám khinh xuất ra chiêu đối phó. Hai chưởng của gã hơi nâng lên, co thế, ngưng đọng công lực nhưng hai chân lại từ từ lùi về phía sau. Mẫn Trang hình như vẫn nấp ở ngoài cửa, thấy đúng thời cơ thích hợp thì lẳng lặng xuất hiện đâm một kiếm vào đại huyệt Mệnh môn ở lưng Phạm Phụng Dương. Mắt trông thấy kiếm đã tới sát người gã nhưng vốn Phạm Phụng Dương đã cảnh giác sẵn và trong lúc khẩn cấp này mới thấy rõ được thành tựu công phu của gã đến mức độ nào. Chỉ thấy thân trên của gã hơi nghiêng sang bên trái, chưởng phải chống hờ hoa kiếm của Châu Mục, chưởng trái vẩy ra đánh Mẫn Trang, lấy công làm thủ, đánh Ngụy cứu Triệu bằng cách đánh người

chứ không gạt kiếm. Phạm Phụng Dương tuy ứng biến sau hơi chậm nhưng đòn ra lại cực nhanh đặc biệt là chiếu không gạt kiếm mà đánh thẳng vào Mẫn Trang, lấy công để thủ, đòn ra sau tới trước, đánh địch để cứu mình đúng là đã đạt tới chỗ tinh túy của phép giao đấu. Vùng kiếm hoa chớp nhoáng loá mắt, coi bộ Châu Mục đã dồn toàn lực để ra chiêu kiếm pháp này thế mà bị trúng chưởng đẩy ra của Phạm Phụng Dương chặn đứng lại còn đẩy Châu Mục phải lùi lại liền liền mấy bước giá không chạm lưng vào bức vách đỡ lại thì có khi đã ngã lộn nhào.

Phạm Phụng Dương xuất lực ra đòn phải trả giá cũng không nhẹ, chưởng phải mềm oặt thõng xuống coi bộ trong lúc nhất thời không dễ gì có thể ra đòn tiếp được ngay. Theo con mắt các bậc đại hành gia thì qua chiêu chưởng kiếm đối nhau này thì chân khí chưởng lực đã cùng kiếm khí kiếm phong va chạm cực kỳ mạnh. Giả thử Phạm Phụng Dương không phải đồng thời chịu cái rủi phải cùng lúc chưa khí, lực để chống lại nhát kiếm đâm sau lưng nữa thì tổn thất của Châu Mục còn lớn hơn nhiều. Chiêu phản kích kia của Phạm Phụng Dương đánh vào Mẫn Trang liều không sợ chết không sợ bị thương nên không chịu biến chiêu đổi thế. Động tác đâm kiếm của Mẫn Trang tuy không nhanh bằng

đòn chưởng của ma đầu họ Phạm nhưng kiếm của cô lại đâm trước và nhìn vẻ căm hận giận dữ biểu hiện trên nét mặt Mẫn Trang, đại khái cũng có thể đoán được tinh thần của cô là "đồng quy ư tận" với ma đầu họ Phạm, quyết ý trong chiêu này cùng ma đấu họ Phạm "lưỡng bại câu thương"!.

Thân trên của Phạm Phụng Dương vừa quay vừa ưỡn để tránh chỗ yếu hại nhưng giữa hông và háng cũng bị rạch một dường và chỉ trong chớp mắt lưng áo đã loang một đám máu tướng coi bộ thương tích cũng không phải nhẹ. Mẫn Trang thì bị cường kình chưởng lực mãnh liệt của Phạm Phụng Dương đánh cho ngã quay ra xa bắn vào trong bóng tối, tình hình ra sao không rõ. Chỉ một thoáng, Phạm Phụng Dương đâu có chịu dừng, gã mang theo thương tích mà bỏ chạy. Lý Ngọc Châu thì rũ rượi trong một xó, cố bò dậy mà dậy khồng nổi. Châu Mục thì kiếm chống xuống đất, coi bộ cũng không sao nhúc nhích nổi. Khi Phạm Phụng Dương bỏ chạy rồi anh ta mới dám thổ ngụm máu ứ trong hang ra. Xem cả hai bên địch, ta đều bị tổn thương. Chỗ khác nhau giữa hai bên là Phạm Phụng Dương còn ỏ chạy đi mất hút, bên này Mẫn Trang sống chết ra sao không rõ, còn Lý Ngọc Châu với Châu Mục bị chấn thương đến nhúc nhích cũng không nổi.

Cửa sau bị phá hỏng, hạt dạ minh châu rớt lăn vào một xó vẫn toả sáng rực rỡ. Có thể trông thấy tình cảm Linh Cô đứng trước bức tranh đẫm máu, nhưng không chỉ có căm giận đơn thuần mà vì tỷ muội tình sâu, lo quan tâm đến Mẫn Trang với Lý Ngọc Châu và nguyên nhân gây nên tổn thất của họ, chỉ vì tình cảm mà không nỡ trách cứ nhau thôi.

Mai Phấn định di động Chiết Quang Kính tìm hiểu đường đi nước bước của Đỗ Vân đến lúc nhìn thấy tình hình kết quả trận đánh đẫm máu vừa rồi thì lòng vô cùng lo ngại với tình cảnh hiện tại của Lý Ngọc Châu và Châu Mục thì nếu bên địch đi qua đó, bất kỳ tên địch nào cũng có thể sát hại họ dễ như trở bàn tay. Hồi hộp, lo lắng đầy lòng nhưng lại không thể dán mắt nhìn vào trong kính! Linh Cô cũng chăm chăm nhìn vào ống kính trái tim đầy lo âu dường như đã trồi lên tận cổ!..

*

* *

Công Tôn Khải dựa vào công phu Thiên Tuệ Nhãn nên không dùng dạ minh châu soi đường vẫn đi đứng bình yên đàng hoàng, mọi thứ trong động ở trên đường đi tối om vẫn nhìn thấy rõ ràng. Có điều hệ thống trong động vì không nắm được, chẳng biết

gì đến các nút bấm bí mật ở đâu, nên phải đi rất chậm. Tình hình tồi tệ không may xảy ra ở chỗ Lý Ngọc Châu và Châu Mục có thể nói nguyên nhân ở chỗ không liên hệ được với nhau. Lý Ngọc Châu mắt sưng húp híp, buốt lạnh tận tim, căm hận Phạm Phụng Dương tận xương tuỷ. Tránh khỏi được cuộc lục soát, bỏ ra đi nghỉ ngơi một trận thoải mái và nghĩ đi nghĩ lại thông suốt hai đường lợi hại rồi đi đến quyết định hành động cuối cùng.

Lý Ngọc Châu nắm được mấu chốt rất trọng yếu của tình thế, đó là Phạm Phụng Dương chưa biết rõ ràng về tình hình tâm lý, tình cảm của cô ra sao, cô vẫn còn có chỗ lùi khi cần thiết, không sợ lắm khi "đụng đầu" với Phạm Phụng Dương. Chính vì vậy Lý Ngọc Châu đã trở về từ sớm. Có điều sau khi về động cô không thấy Châu Mục ở trong phòng Hành Động nữa, đó là điều ngoài tư tưởng tình cảm của Lý Ngọc Châu, rất bất ngờ, rất ảnh hưởng.

Lý Ngọc Châu đâu biết Châu Mục là người có tâm cơ tinh tế, làm sao chàng ta dám phiến diện nghe lời nói một phía từ Lý Ngọc Châu? Châu Mục quyết định tự mình phải điều tra thực tế xem sao đã không phải chỉ điều tra riêng về nguyên nhân và tội ác trong việc phản thầy phản đạo của Phạm Phụng Dương mà còn điều tra xem Lý Ngọc Châu quả thực là một con người như thế nào. Nếu Lý Ngọc Châu

chỉ là một người đàn bà vì Phạm Phụng Dương đưa một người đàn bà khác về mà định "đập vỡ hũ dấm chua", thêm mắm thêm muối cố ý bịa đặt quá sự thực thì Châu Mục sẽ có cách xử lý khác...

Nói tóm lại Châu Mục không phải là hạng trai ngốc dễ bị kẻ khác lợi dụng, mà phải hiểu thấu đầy đủ mục tiêu và tình hình thực tế trước mắt, làm sao cứu thoát Cát Lâm và báo thù cho nghĩa phụ. Vì thế Châu Mục đoán là huynh muội Công Tôn Khải nhất định sẽ tới mà dám chắc là phải sau khi trời tối mới tới. Ăn cơm trưa xong, Châu Mục đoán là bọn tay sai của Phạm Phụng Dương sẽ đi nghỉ để đợi tối lấy sức đối phó với huynh muội Công Tôn Khải. Vì thế Châu Mục sẽ lợi dụng khoảng trống thời gian này lén rời phòng Hành Động để dò la những tin tức chàng ta đang cần tìm hiểu, đồng thời có ý một công đôi việc, ngầm tìm hiểu và quan sát hành động của Lý Ngọc Châu cả thể.

Lý Ngọc Châu về, đợi rất lâu. Đợi hoài đợi hủy chẳng thấy Châu Mục trở lại thì nghĩ là Châu Mục đã bị Phạm Phụng Dương gọi đi nên cô cũng rời phòng Hành Động ra đi làm những việc đã định hành động của mình. Cô đã đảo ngược lại cách bố trí cũ, phá hỏng cắt dứt một số chỗ báo hiệu, bó chết toàn bộ hệ thống trong ngoài động, đặc biệt nghiêm trọng là làm trở ngại hoặc ngăn cản được sự liên lạc

tiếp ứng của lũ bộ hạ của Phạm Phụng Dương ở trong động. Nguyên ý định ban đầu chỉ là gây khó khăn cho Phạm Phụng Dương, làm yếu sức mạnh tác chiến của phe ma đầu mà không ngờ chính điều này đã gây khó khăn cực lớn lao cho anh chị em bên phía mình. Từ phòng Cơ Yếu tới nhà tù, dọc đường chỉ có ba đường hệ thống và trạm gác nhưng vì lối đi trong động đã bị biến đổi, hệ thống đã bị bó chết hai phía không thể đi thẳng một mạch được, chuyển đi chuyển lại tìm đường nên khó tránh việc phải đụng độ với các ổ phục kích của ma đầu bố trí sẵn từ trước.

Màng lưới toàn những quân vong mệnh của Phạm Phụng Dương bố trí không phải là không có những tên có song có mỏ gai góc đâm vào sau lưng Công Tôn Khải khiến chàng cũng phải tổn phí công sức không nhỏ mới mong chế phục xong bọn chúng. Mấy lần giáp chiến qua đó đã phát hiện ra hai vấn đề trọng đại.

Một là đã bắt sống được những "hai Phạm Phụng Dương", một tên cắn lưỡi tự tử, một tên cắn răng không khai một lời, hỏi thế nào cũng không chịu nói làm Thượng Quan Mẫn cáu đến nỗi đâm một kiếm suốt từ trước ngực thấu ra sau lưng gã.

Việc thứ hai là họ đã cứu được một phụ nữ đang

chịu khổ hình tên là Tiểu Thúy là a hoàn đang chờ hầu hạ Phạm Phụng Dương. Vì Tiểu Thúy liều mạng cứu Mẫn Trang bị một a hoàn khác là Tiểu Hỉ tố giác nên mới bị đánh đập tra tấn nặng nề.

Tin tức này cực kỳ quan trọng đối với Lã Băng. Công Tôn Khải cũng rất mừng giúp Tiểu Thúy chữa thương uống thuốc nên đã bị chậm trễ không từ thời gian và mãi mới tới được nhà tù. Thượng Quan Dật và Bộ Nguyệt đã đổi chỗ, quả không còn ở đó nữa, trước mắt chỉ có thể cho là đã được người cứu rồi. Tiểu Thúy bị thương rất nặng toàn thân từ đầu xuống chân không chỗ nào không bị sưng phù, không nói chuyện được nhiều, dĩ nhiên càng không hoạt động được. Nhưng qua miệng cô thều thào có thể nghe hiểu đại ý Mẫn Trang đã thề không giết chết được Phạm Phụng Dương thì quyết không rời động này. Sớm chiều gần gũi như hình với bóng hiểu nhau từ chân tơ kẽ tóc làm gì Lã Băng chẳng hiểu tính tình của vợ, ngoài thì ôn hoà trong thì cứng cỏi, nói sao làm vậy. Chàng ta sợ Mẫn Trang bất kể lợi hại tìm Phạm Phụng Dương để liều mạng như vậy khác gì đưa thân vào miệng cọp, lấy trứng chọi với đá?

Lã Băng sốt ruột vội vã, Công Tôn Khải càng thêm lo lắng những Tiểu Thúy bị thương nặng đến thế này chẳng lẽ bỏ lại không quản! Ngay hai kẻ

đóng thế vai Phạm Phụng Dương mà Công Tôn Khải phải tốn công đến trăm chiêu mới thắng được mà đâu phải ở cùng một chỗ? Lã Băng toan đi một mình để tìm Mẫn Trang nhưng đời nào Công Tôn Khải yên tâm để Lã Băng đơn độc mà đi như vậy? Mặt khác chàng cũng không thể nào bảo Lã Băng và Thượng Quan Mẫn hộ tống người bị thương quay trở lại phòng cơ yếu được, yên tâm sao nổi. Kết quả cứ phải bầu đoàn dắt díu nhau cùng đi thì phải dắt díu nhau mà về. Chính vì cứ phải nhùng nhằng mất thời gian như vậy nên mới xảy ra chuyện của Mẫn Trang và đó cũng là một việc bất khả kháng, chẳng thể nào có cách giải quyết khác.

Lại nói chuyện Lý Ngọc Châu cắt phá đường đi trong động, có chỗ dở nhưng cũng có cái hay. Bọn ma đầu nanh vuốt khác của Phạm Phụng Dương ở trong động muốn đi tiếp ứng cũng không đi được vì thế trong thời gian Công Tôn Khải trên đường trở về không hề bị ngăn trở nên đi lại rất nhanh. Cũng cùng tình hình như vậy, Đỗ Vân đi tiếp ứng cũng không bị ngăn trở, cùng Công Tôn Khải bên đi bên về cùng một tuyến đường mà không gặp nhau. Về đến phòng cơ yếu trao đổi ý kiến cùng nhau về những kẻ đóng thế vai Phạm Phụng Dương trước sau họ đã phát hiện té ra có ba gã, còn những gã đóng thế thật đang ở đâu? Kẻ Hiểu Mai đuổi theo là

ai? Giờ đã quay về động chưa? Thật toàn những vấn đề hóc búa, chẳng có cách nào lý giải nổi.

Điều đáng mừng là Mẫn Trang bị Kim Tinh Thạch phát hiện đưa vào phòng luyện công, tuy đang nằm ngửa trên mặt đất, cứng đờ không động đậy, nhưng suy đoán qua chuyện Kim Tinh Thạch còn cho Mẫn Trang uống thuốc thì xót xa vẫn còn được cứu. Lý Ngọc Châu cũng đã uống thuốc đang hành công tự chữa thương tích. Kim Tinh Thạch gặp Châu Mục buồn vui lẫn lộn, ·trò chuyện với nhau rất lâu rồi Kim Tinh Thạch ra đi. Châu Mục đóng chặt cửa lại cũng uống thuốc tự chữa thương thế.

Xét tình hình có thể Kim Tinh Thạch này chính là bản thân lão đại ma đầu Độc Tý Thần Ma. Lã Băng tuy rất sốt ruột nhưng biết Đỗ Đan đã đi rồi đành tạm ở lại chờ tin tức. Chiết quang Kính di chuyển rời khỏi phòng luyện công, lia đi tìm hành tung của Đỗ Vân. Vì từ đầu đến cuối đều có ánh sáng của dạ minh châu soi sáng nên giúp những người ở lại phòng cơ yếu thấy được vị trí của tốp Đỗ Vân thậm chí còn thấy được cả đường đi nước bước, mọi nơi mọi chốn trong động. Như hiện tại lia qua một số nơi lại không thấy ánh sáng dạ minh châu, vị trí không thích hợp hay là vừa đúng lúc nhìn mà không thấy? Hay là Đỗ Vân cũng xảy ra chuyện rồi?

Ngưng thần lắng nghe thấy tiếng sát phạt giao đấu đã tắt hết, trong toàn động lặng ngắt một bầu không khí chết câm. Trong lòng mọi người lại bổi hổi bồi hồi trào dâng những cảm nghĩ bất an.

*

* *

Phiến đá xanh dầy chừng một thước ta, sừng sững...

Kim Tinh Thạch dù đã tập trung toàn bộ công lực để thi triển cặp thiết thủ bằng thép ròng cũng không dễ gì một hai nhát mà đâm được xuyên qua huống hồ phải đâm đến độ sâu nhất tận đáy mới có thể mở ra được một cửa động sâu để có thể dung thân cùng sáu kẻ đồng hành. Vì vậy đợi đến khi bức tường đá di động mở được ra sáu con tin trở về đường cũ, đuổi ra khỏi cửa động rồi thì còn ai có thể biết tung tích của người áo tím đã đi lối nào?

Hiểu Mai cực lòng không chịu, còn muốn truy đuổi nữa. San San khuyên:

- Phải chăng là tiểu tặc họ Phạm còn đang bất định, nếu tam thư liệu xem đã vào động rồi chúng ta có còn dựa theo kế hoạch cũ để tiếp ứng cho họ được không? Chi bằng trước tiên cứ phá động tan tành để tên tiểu tặc không còn sào huyệt sử dụng và

khi đó đất Liêu Đông tuy rộng lớn, để xem gã còn lẩn trốn nơi đâu để làm điều ác được nữa!

Cát Lâm cũng góp ý:

- Tính đến chuyện "tẩu mã" là tên tiểu tặc, tuy trong động vẫn còn đám vây cánh nanh vuốt của gã. Trước tiên ta hãy cứ diệt tan cái lũ tiếp tay cho kẻ ác làm điều ác đã. Đến khi tên tiểu tặc đơn thân độc lực còn mỗi một mình, một tay khó vỗ thành tiếng, dù không chết tức thử hỏi lúc ấy gã còn làm được trò gì nữa?

Hiểu Mai hậm hực nói:

- Các người coi thường tên tiểu tặc quá đấy! Nếu để nó chuồn mất hút, ngày rộng tháng dài gã lại sẽ xuất đầu lộ diện gây mưa máu gió tanh. Đám người giúp rập kẻ ác cũng đáng hận thật đấy, thôi cũng được, trước hết hội hợp với quân của tam muội, xem Khải ca ca có ở đây không rồi hãy hay!

Nói rồi Hiểu Mai quay mình vào động. Phiến đá đã được phá thông hết cả tác dụng ngáng trở, tất nhiên bọn phỉ chẳng dùng được nữa. Họ mau trở lại nơi tối hôm qua gặp nạn. Hách Tiêu Trang chẳng còn việc gì khó khăn, đã giải quyết xong vấn đề then chốt sẽ nghĩ chuyện tu sửa lại động. Nhưng cũng chẳng đáng mừng rỡ gì vì lối đi chính trong động đã bị phá tan, chỗ nào cũng toàn là đá lổng chổng, lăn

lóc khắp nơi lấp hết cả lối mà trong một thời gian ngắn chưa thể dọn dẹp sạch được đành phải lo sửa chữa lại các hệ thống rồi đi lại bằng một con đường mới mở khác.

Thật ra trong động có ba đường đi, có trạm ngầm thông với nhau, vốn có thể linh hoạt vận dụng được. Từ khi Lý Ngọc Châu biết Phạm Phụng Dương đối với mình đã thay lòng đổi dạ bèn ra tay cắt đứt sự liên hệ giữa ba con đường khiến lũ phỉ tay sai của ma đầu họ Phạm không còn liên hệ được với nhau như cũ để chi viện cho nhau khi cần thiết mà đành tự dựa vào sức mạnh của bản thân, đối phó đơn độc khi bị tấn công, thắng thì còn sống, hễ thua là chết còn "đánh bài tẩu mã" thì không thể được. Đối với huynh muội nhà Công Tôn Khải cũng gặp tình trạng y như vậy, chỉ còn mỗi cách đánh mạnh để dành thắng. Con đường mà Hiểu Mai đi chính là một lối đi ở phía bên trái động. Tốp này "gặp ải phá ải, gặp tướng chém tướng", thấy phỉ là đánh, nhất là Hiểu Mai xưa nay ghét ác như thù rất ít khi tha mạng cho đối thủ nên mới bị phe hắc đạo đặt cho biệt hiệu là "Nguyệt Phách Truy Hồn".

Hôm nay đang cơn thịnh nộ nên cây Tuyệt Tình Kiếm trở nên bén nhọn dị thường, đúng là "danh phù kỳ thực", kiếm đã bay ra là chẳng nể tình chút nào. Chiều ngang của động không đủ để liên thủ

giao chiến, Hiểu Mai đi đầu. Trừ việc phá ải còn có Hách Tiêu Trang phải ra tay góp công sức lớn còn suốt dọc đường toàn Hiểu Mai ra tay diệt địch. Những người cùng đi chẳng ai được giúp chút gì vì Hiểu Mai đâu có cần đến bàn tay giúp đỡ của họ. Trên đường xâm nhập vào động thế như trúc chẻ ngói tan, kiếm pháp tinh vi, Tuyệt Tình Kiếm sắc bén đã vang lên chưa quá ba hợp kẻ địch đã hoặc chết hoặc phải thua chạy. Các cửa ngách hai bên đã bị Lý Ngọc Châu chặn chết không hoạt động, nên lũ phỉ muốn chạy thoát cũng không có lối thoát, Hiểu Mai đã đuổi theo chỉ cần lia theo một kiếm là kết liễu kẻ thù. Hệ thống điều khiển không chỉ ở một nơi, người ở mé trước đã gặp rủi, kẻ ở phía sau phải biết ngoan ngoãn mà nhận bài học: địch lại không nổi, chạy không xong, còn có mỗi biện pháp duy nhất là là, ở hai nơi quy tụ lực lượng của cả ba nơi dồn về một nơi đành là cao thủ chắn phía trước, đụng một chút là lại núp về phía sau phóng ám khí ra.

Chính vì vậy càng đánh vào sâu sự chống trả càng mạnh mẽ. Sức ngăn cản Hiểu Mai cũng càng lâu càng tăng, may mà cô có một ưu thế là công phu “Thiên tuệ mục” được phát huy để nhìn thật rõ không gì che giấu nổi. Bên ma đầu cũng có lắm cao thủ nội công thâm hậu dù có thể nhìn được trong

bóng tối nhưng đó là nhìn đồ vật còn đây không phải là vật chết mà là người sống là ranh giới giữa sống và chết, chỉ cần một chút sai phạm là ôm hận ngàn thu. Hai bên đối địch, tầm nhìn sức nhìn bên ma đầu không sách được với Hiểu Mai, lại đang là lúc gặp vận rủi, người đang sống sờ sờ có biết bao việc rắc rối, gặp tình hình trắc trở khó khăn thì phải đổi mới ngay kịp thời mới mong tìm được con đường sống...

Trên đường vào động có bốn tầng hệ thống bí mật đã bị diệt mất ba, ở tầng cuối cùng, nơi cuối cùng bên ma đầu còn hai cao thủ đều là những nhân vật đóng thế vai Phạm Phụng Dương có võ công cao, có mưu kế sâu và cũng dựa vào tầng hệ thống cuối cùng này để cố thủ đến cùng. Phía sau của tầng hệ thống này là phòng hành công và ở nơi hệ thống này được bố trí ở cả hai mặt. Một khi người tử thủ ở chốn này đã chốt chặt hệ thống lại thì dù là bậc đại hành gia về bố trí hệ thống như Hách Tiêu Trang dù có ra tay nhưng cũng chịu là họ có tài nhưng khó bề thi thố. Còn hai gã Phạm Phụng Dương giả do người đóng thế kia chỉ cần qua được phòng hành công là đã có thể thoát thân và chúng đều đã từng thử qua lối này cả rồi, bất kỳ ai gọi cũng sẽ không mở cửa. Hách Tiêu Trang sức cùng trí kiệt mãi không phá nổi cửa ngăn lối này đành phải chuyển nhiệm vụ

này sang cho Kim Tốn. Chàng đành dùng biện pháp mạnh, nhưng đây cũng là một lối suy nghĩ có phần ngốc nghếch là dùng sức mạnh và sự cứng rắn của thiết thủ thép ròng phá cửa.

Hai gã Phạm Phụng Dương đóng thế sau cơn hoang mang cũng dùng vũ khí theo đúng cách chế tạo, nhưng cách của chúng dùng đúng kiểu tiến đánh là kích, thúc đầu là thương, phạt hai bên như nguyệt nha sản, chém ngang như đao, góc độ sử dụng khá lớn. Đã là quân tinh nhuệ càng gặp trở ngại càng tỏ ra sắc nhọn, bất kể gặp khó khăn nào nhất là lúc sống chết bọn chúng vẫn không kém phần gắng sức, không hề lơi lỏng một giây. Kim Tốn phá cửa đá bên ngoài đâu có biết tình hình gì ở bên trong, cứ ngỡ hai tên ma đầu ở trong phòng có một tên là Phạm Phụng Dương thật nên rất sợ gã chạy mất, hận một nỗi là không phá tan ngay cửa đá. Vì vậy Kim Tốn đã dốc toàn bộ sức lực hết đợt này nối đợt khác bổ phá cửa, càng lâu càng gấp gáp. Cứng gặp cứng, sắt thép chọi với đá, sức phản chấn cùng mãnh liệt. Đầu thiết thủ có gắn kim cương bổ mãi không hao mòn hư tổn chút nào, nhưng bàn tay năm ngón, cổ tay cánh tay, khuỷu vai và mặt đất đâu được như thế mãi.

Tề Vân Bằng thấy Kim Tốn phá đá quá tốn sức, quá mệt thì thì đón lấy thiết thủ làm đỡ. Nhưng dù

là ai đập phá, cùng lúc vẫn chỉ có một người làm, vẫn chỉ là một nguồn lực đơn độc thù là bằng thiết thủ. Kích tuy không đắc lực bằng thiết thủ nhưng hai ma đầu cùng hành động một lượt, cùng lúc, sức mạnh tập trung tại một điểm dù sao đi nữa cũng kéo dài dược thời gian chống đỡ sự sụp đổ. Tự dưng vô hình chung đôi bên lại triển khai một thứ đua tài đấu đá, đem so sánh thì bên nào cũng đều có sở đoản, sở trường. Nhưng thời cơ tốt thì chỉ có một mà thôi, bên nào thuận lợi đắc thủ trước, thắng lợi sẽ thuộc về bên ấy.

Bên Kim Tốn đắc thủ trước, hai ma đầu nếu không tử chiến để dành sự sống cũng không được dù rằng hy vọng đó thật mong manh, thật bấp bênh, vì nếu không thế thì bọn chúng đã chẳng vội vã tháo lui, bỏ của chạy lấy người. Ngược lại nếu bên ma đầu đắc thủ trước thì ba người đang bị thương ở trong phòng hành động sẽ phải chịu tội sống, nhẹ nhất cũng sẽ bị bắt làm con tim. Cuộc so tài này, cơ hội có một không hai này hai bên không chọn lọc mà lại tương đương đều đang dốc toàn lực ra để giành thắng.

Đỗ Vân dẫn theo vợ chồng Hướng Chuẩn và Tiểu Liên tuy định bụng tới tiếp ứng cho Mẫn Trang, Châu Mục và Lý Ngọc Châu nhưng rất đáng tiếc là họ bị tắc nghẽn ở giữa đường Vưu Tuệ Trang tìm lại

được môn hộ tuy gặp phải nhiều gian khó, cũng như Hách Tiêu Trang chỉ có thể nói vọng được sang từ phía bên này chứ chẳng có cách gì phá tan được chướng ngại đằng sau cửa.

Có sức mà không được thi thố, mở không được cửa, đi thì giở ở không xong, điều đó lòng Tuệ Trang rất biết. Biết đây là trò phá của Lý Ngọc Châu, liệu cô còn oán hận kẻ tội đồ phản thầy phản môn nhưng đã biết tỉnh ngộ trở về không? Không! Không một chút nào! Cô chỉ cảm thấy sốt ruột và đau lòng mà thôi! Từ những trắc trở của Mẫn Trang, liên tưởng tới những gì Lý Ngọc Châu đã gặp, Vưu Tuệ Trang cho rằng cũng chẳng khác nhau mấy. Một phía là tội ác của Phạm Phụng Dương chưa bộc lộ rõ ràng mà ban đầu tình cảm sư tỷ sư muội giữa hai người cũng đâu đã rõ rệt. Mặt khác, tính cách, tuổi tác giữa Lý Ngọc Châu với Mẫn Trang đâu có bằng nhau, giống nhau.

Bản thân Vưu Tuệ Trang đã từng cùng sư phụ giam sư tỷ muội họ xuống hầm dưới đất mà đâu có suy tính gì cho cuộc sống chung thân của họ, lại còn ác cảm ghê gớm đối với họ. Lý Ngọc Châu cùng tuổi với Vưu Tuệ Trang, cùng lớn hơn Mẫn Trang năm tuổi. Một cô gái đã hai mươi bốn cái xuân xanh làm sao lại không có lòng chim hoàng đi tìm chim phượng? Sa vào bàn tay ma quỷ lõi đời của Phạm

Phụng Dương, nép mình để cầu an toàn đâu có phải là điều gì quái gở? Giờ đây biết rõ bộ mặt thật ma quỷ của tên tiểu tặc họ Phạm để tỉnh ngộ quay đầu rời khỏi bến mê, quả là điều không thể không quý trọng!

Từ trong cõi lòng thầm kín của Vưu Tuệ Trang rất đồng cảm dẫn tới đồng tình với Lý Ngọc Châu. Nhìn lại Mẫn Trang đang ở cùng mình, cô càng cảm thấy tình cảm với Mẫn Trang chính là tình nghĩa đồng môn xiết bao nồng hậu mà Lý Ngọc Châu đang cầu mong biết chừng nào. Nếu chẳng đến cứu viện kịp thời cả hai sư muội đầy hổ nạn lại đang gặp nạn gặp phải độc thủ của kẻ thù mới vốn là đồng đảng cũ, sao lòng Vưu Tuệ Trang lại không khắc khoải lo âu, nóng ruột như có lửa đốt. Đỗ Vân thấy cứ phá cửa ngầm mãi trong bóng tối mà không mở được thì bảo:

- Chắc ở đây cũng như ở bên phòng ngủ, bên kia đã chốt cửa lại rồi. Có vẻ cửa cũng không dầy lắm, nếu không có lối thoát, dứt khoát ta phá hủy cửa mà lấy lối đi cho xong.

Đỗ Vân tụ kình lực lên bàn chưởng, đẩy mạnh một chưởng, đập vỡ một lớp đá. Thấy Đỗ Vân làm vậy, Hướng Chuẩn nói:

- Tam tỷ lui ra để đệ tiếp sức với!

Hướng Chuẩn có mang theo một đôi thiết thủ, đợi Đỗ Vân lùi ra nhường chỗ, thì "uỳnh! uỳnh!" đập liền hai nhát thiết thủ. Vưu Tuệ Trang nói:

- Bên kia hình như cũng có người đang làm như ta. Có vẻ như là cánh của đại ca, xét vị trí có lẽ không sai đâu!

Như thế phá cửa để "đuổi con hươu nhà Tần", số người đã càng tăng...

*

* *

Nhìn qua Chiết Quang kính, Công Tôn Khải đã thấy vị trí của Đỗ Vân, thấy động tác đang làm của Hướng Chuẩn và càng hiểu rõ ý đồ định làm gì của họ. Công Tôn Khải nhìn thấy rõ ràng cả vị trí Hướng Chuẩn đang đập phá là ở mé sau bên phải của phòng hành công và cho dù đục được thông cũng không vào được trong phòng hành công. Hai nơi bên Hiểu Mai và bên hai tên ma đầu đều không dùng đến ánh sáng dạ minh châu, chỉ nhìn vào trong Chiết Quang kính không thì không thấy gì vì không tới.

Vì vậy Công Tôn Khải vẫn còn rất lạc quan. Hướng Chuẩn đục được cửa mà không vào được phòng hành công thì kẻ địch cũng sẽ thế, cũng

không vào được ư? Niềm lạc quan của chàng xây dựng trên cơ sở quan điểm này nhưng rồi tự cảm thấy không vững chắc lắm và trong lòng Công Tôn Khải lại dấy lên một mối hoài nghi...

*

* *

Lý Ngọc Châu đột nhiên đứng dậy được, đầu tiên liếc mắt nhìn Mẫn Trang và Châu Mục một cái rồi cầm ngang kiếm ngưng thần chăm chú nhìn cái gì ở cửa phía trước kia?

Chẳng lẽ có người đang gọi cửa? Vào lúc này thì người gọi cửa là ai? Khi ý nghĩ chuyển sang vấn đề hóc búa này thì niềm lạc quan lúc trước tan biến và nảy ra mối lo khác. Tim Công Tôn Khải đập lên thình thịch dường như muốn vọt ra khỏi lồng ngực: biểu hiện thái độ kia, ở nơi đó, vào lúc này chỉ có là Phạm Phụng Dương hoặc kẻ đóng thế gã mới như vậy. Nếu bọn chúng phá được cửa ập vào thì hậu quả không sao lường nổi! Nét mặt Linh Cô và Lã Băng biến đổi hẳn. Cả hai cùng lo lắng nhìn Hướng Chuẩn phá cửa chưa được, Đỗ Vân thì phân vân ngần ngại, toàn là cảm giác buồn lo vì cấp cứu không kịp thời. Ngay Công Tôn Khải đến lúc này cũng chẳng có phép gì tới nơi để giải cứu cho họ!

Ống kính Chiết Quang lia đổi sang nhìn vào phòng hành công. Chỗ vỡ cửa trước mỗi lúc một lớn hơn. Ánh sáng dạ minh châu trong phòng lọt qua chỗ vỡ soi sáng bên ngoài cửa, nhìn thấy rõ ràng hai gã áo tím đang ra sức chống đỡ. Hai ngọn họa kích ánh hàn quang lấp lánh bay lên bay xuống vận chuyển như bay múa. Từng khe từng khe đá nứt vỡ theo các chiêu thế của họa kích không ngừng lia thọc đâm vào trong phòng hành công. Lý Ngọc Châu bị trọng thương chịu không nổi những hòn đá vỡ bắn vào đã phải nấp sang một bên cửa. Coi bộ dạng cô quyết không cam tâm bó tay chờ chết. Chỉ cần hai gã áo tím không phá bung được toàn bộ cánh cửa là chưa làm sao vì nếu định chui qua các chỗ vỡ để vào trong phòng là việc không dễ gì làm nổi. Công Tôn Khải nói:

- Phấn muội giữ chắc chỗ này. Ta phải tới đó!

Dù biết là "nước xa khó cứu được lửa gần" nhưng chàng cũng không thể không khẩn trương chạy tới đó. Cần phải dốc cho hết tài sức có thể có để xông cho được vào phòng cơ yếu, Công Tôn Khải hối hả chạy vội đi. Lã Băng chẳng nói chẳng rằng cũng vội vã chạy theo. Linh Cô với Thượng Quan Mẫn cũng muốn đi nhưng lại bị Mai Phấn gọi giật lại.

Công Tôn Khải với Lã Băng vừa chạy đi xong thì

trong Chiết Quang kính lại hiện ra một kỳ tích. Chẳng hiểu duyên cớ vì sao hai gã áo tím đột nhiên rời cạnh cửa ngừng hẳn hành động. Ánh sáng từ trong phòng chiếu hắt ra không rọi tới chỗ chúng đang đứng. Chẳng lẽ tự dưng chúng lại tự động bỏ phí cơ hội ngàn vàng này chăng?

Mai Phấn với Linh Cô nghĩ mãi không ra lý do. Suy luận, phỏng đoán, ngạc nhiên, ngỡ ngàng... cứ tăng dần theo thời gian trôi đi...

*
* *

Rồi cuối cùng Công Tôn Khải cũng tới nơi gọi mở cửa sau để vào phòng hành công. Vào cùng chàng một lượt chỉ có Đỗ Vân và Tuệ Trang. Thấy mặt Vưu Tuệ Trang vào, Lý Ngọc Châu miễn cưỡng đề tụ được hơi chân khí để chống chọi, lúc này chân khí tản mác chỉ kịp gọi mấy tiếng rất thảm thiết.

- Nhị sư tỷ!

Nước mắt nóng bỏng ào ạt trào ra như suối thánh thót rơi xuống đất.

Vưu Tuệ Trang vội vã dìu Lý Ngọc Châu rời xa cạnh cửa vừa ngỏ lời an ủi vừa cho uống thuốc chữa thương. Cũng cùng lúc đó Đỗ Vân cũng dìu Mẫn Trang tới cùng chỗ với Lý Ngọc Châu. Còn Châu

Mục đang hành công tới lúc khẩn yếu nhất không tiện làm phiền, nhưng hình như bị quấy quả nên trán ứa mồ hôi, hơi thở gấp gáp. Gặp việc gấp "chấp kinh cũng phải tòng quyền", Đỗ Vân vội đặt chưởng phải lên huyệt Linh đài của Châu Mục, thúc chân khí đẩy vào huyệt đạo giúp chàng ta dẫn khí huyết xuôi trở về kinh để các kinh mạch được thông suốt. Hướng Chuẩn với Tiểu Liên giữ ở cửa sau. Nguyên đây là động tác gấp gáp chỉ xảy ra trong thoáng chốc, Công Tôn Khải thấy trong phòng đã có khe hở thông thoáng, người bị thương đang được chữa trị lại được bảo vệ cẩn thận, lúc này chàng mới mở cửa ra.

Nguyên Kim Tốn và Tề Vân Bằng luân phiên thay nhau phá cửa động chỉ còn độ một thước ta nữa là xong. Nếu hai tên ma đầu bên trong không kịp thời kiếm thứ gì chặn đường của đối phương mà lối thoát thân của mình lại không thông suốt, kẻ địch mạnh đã áp tới trước mặt chỉ còn mỗi cách tựa lưng vào thành mà tử chiến. Phát hiện này cực kỳ bất lợi với bên ma đầu vốn là chủ nhà. Địch đã đứng được vững chân, kế hoạch cũ phải thay đổi, tất nhiên phải cướp đường trở về núp trong động bắn ám khí thật sự cũng chỉ là thể kéo dài thời gian được lúc này hay lúc ấy chứ chẳng còn cách nào khác.

Hai ma đầu vạch kế xong cứ theo thế mà làm. Ám khí đã cầm chắc trong tay, hành động lại thật nhanh, đến khi San San từ cửa động phát hiện ra bóng dáng của địch hét lên để cảnh báo thì đã muộn. Tiếc vì đường đi trong động quá hẹp, lại bị bất ngờ không phòng bị kịp, Kim Tốn và Tề Vân Bằng đều trúng ám khí. Ám khí hai ma đầu ném ra là "Yết vĩ tiêu" (tiêu hình đuôi bò cạp) cực độc, bị trúng thì toàn thân cực kỳ đau nhức cho đến chết nên phải tìm cách cứu chữa ngay. Hiểu Mai tức giận tưởng phát cuồng, một mặt bảo Cát Lâm và Hách Tiêu Trang đưa Kim Tốn và Tề Vân Bằng ra cứu chữa, mặt khác xông lên đánh hai ma đầu cách nhau một lỗ cửa động chừng một thước. Hai ma đầu không ra được, Hiểu Mai cũng không vào được. Hai ma đầu tung Yết Vĩ tiêu, Hiểu Mai ném "Thất thạch khôi" (viên đá cục) hai bên cùng ném qua ném lại, chống trả lẫn nhau rất kịch liệt.

Phía bên này huynh muội Công Tôn Khải trừ Ấn Thiên Lam với Đỗ Vân dùng ám khí còn những người khác không dùng. Có một trường hợp ngoại lệ là San San tuổi trẻ ham học hỏi, hiếu động, miệng thì liến láu dẻo quẹo làm cho người khác phải vui lòng ưa thích. Hơn một năm nay đi cùng Ấn Thiên Lam với Đỗ Vân, hàng ngày kề cận với nhau học hết được thủ pháp dùng ám khí của hai bà chị, nhưng

chẳng qua học vì hiếu kỳ, học để mà chơi, chứ không nghĩ đến việc thường dùng nên trong người chẳng mang theo một loại ám khí nào.

Hôm nay, vào lúc dầu sôi lửa bỏng này không thể không nghĩ cách dùng, San San chọn lấy mấy cục đá vỡ, bóp vụn ra rồi chờ cơ hội. Trong vũ trụ, vạn vật cùng nhau "tương sinh tương khắc, tương bác tượng thành", đạo lý này rất là huyền diệu tinh vi, không thể dùng lời mà diễn đạt đầy đủ rõ ràng được nhưng có thể dùng ý để hiểu, dùng thần để cảm biết. Nhiều khi cái lợi bày ra trước mắt nhưng cái hại lại nằm tiềm ẩn bên trong hoặc có khi cái hại ở ngay trước mặt mà cái lợi lại ở kề sau lưng, có thế ngày xưa mới có chuyện "ông già Tái mất ngựa, ai biết là phúc hay họa"!.

Ví dụ ngay cây thiết thủ là thứ vũ khí Đỗ Tý Thần Ma Kim Tinh Thạch đặc chế ra, mỗi thanh nặng sáu chục cân ta, vô cùng nặng nề. Lấy thiết thủ đối phó với những loại vũ khí nhẹ như đao, kiếm dễ đập cho cong gẫy khác nào bẻ cành khô đâu dám tranh mũi nhọn lưỡi bén. Nhưng loại binh khí nặng trịch này đánh có lợi ở nơi trống trải, rộng rãi, vung múa mở đóng, vòng càng lớn thì uy lực càng tăng, tưởng chừng vô hạn. Ở trong động chật hẹp này, linh hoạt khéo léo không bằng đao kiếm nhẹ nhõm, mà hiệu lực lại còn không bằng Yết Vĩ tiêu bé tí như

sợi lông bò gây ra sát thương mà đối thủ không nhìn không nghe thấy, đến khi biết thì đã muộn. Kim Tốn và Tề Vân Bằng bị trúng thương vì đạo lý tưởng chừng ai cũng biết: "mũi giáo trước mặt dễ tránh hơn mũi tên ngầm sau lưng"!

Lại nói đến Yết Vĩ tiêu của hai ma đầu giả họ Phạm nhỏ chỉ bằng chiếc kim khâu phóng đi không tiếng động có thể sát thương người, không có hình nhưng lại có nhược điểm là nếu không đủ nội lực thì phóng đi không xa, ngoài mười trượng có phóng tới cũng ít có hiệu quả. Hiểu Mai vốn không dùng ám khí nên ném ra khó trúng nhưng cô lại có nội lực dồi dào, đá cục từ tay Hiểu Mai ném ra rít gió vèo vèo như tiếng quỷ hú, uy lực ghê gớm. Hai ma đầu đã biết thủ pháp và công lực tuyệt vời của Hiểu Mai nên không dám coi thường để xảy ra sơ xảy.

Từ chỗ đặt hệ thống đường thứ tư đến cửa trước phòng hành công xa chừng ba chục trượng, đoạn này thẳng như cái ống không có ngoặt ngoẹo gì. Nếu để Hiểu Mai đứng áp lại gần cửa động thì uy lực của đá cục phải nói là khá đạt. Bất ngờ rơi vào hoàn cảnh này hai ma đầu hết nơi ẩn nấp, thủ pháp của Hiểu Mai lại kịch liệt mạnh mẽ chỉ cần mèo mù vớ chuột chết, trăm bó đuốc cũng vớ được con ếch, trúng một viên đá là trọng thương đừng mong được trở về.

Hai ma đầu này lão luyện giang hồ, thừa hiểu lợi hại nên rất sợ Hiểu Mai chiếm cứ "địa lợi' này nhưng lại sợ không dám thò ra cửa động mà cũng không dám bỏ đi vì nếu không biết lợi dụng thời cơ này đục được một lối chạy trốn thì sau khó có thể thoát thân nổi. Hiểu Mai cũng hiểu rất rõ là thế. Cô hiểu là thủ pháp ném ám khí của mình không hay, ném không át nổi kẻ địch nhưng chỉ vì quá giận dữ không sao tiến lên được nên làm vậy để trút bớt lửa giận mà thôi. Hiểu Mai đứng ngoài xa, hai ma đầu muốn ám toán cô cũng ném ám khí khống tới, mà lui thì Hiểu Mai lại không chịu lùi, hai ma đầu cũng không muốn tháo lui nên hình thành một thế dằng cò, cù nhầy. Cuộc giằng co giằng dai giúp cho Công Tôn Khải đủ thời gian kịp thời tới tiếp ứng. Đầu tiên đưa ba người bị thương ra sau bố trí chỗ an toàn sau đó mới qua năm sáu khe hở nhòm xem cho rõ tình thế tranh chấp bên ngoài cửa.

Tuy không biết hai tên ma đầu đang chống trả kia là ai nhưng thấy hai tên giặc không dám kéo ra tiếp chiến Công Tôn Khải cũng sơ bộ phán đoán được lời giải đáp: nếu không phải là Hiểu Mai thì là Kim Tinh Thạch có mặt ở đó. Nhân Hoàn Ngũ Lão chưa đủ quyền sai khiến nên người áo tím nhìn đã thấy sợ sệt. Nhìn Lý Ngọc Châu ở trước mặt khiến

Công Tôn Khải không khỏi liên tưởng tới Ấn Thiên Lam, Cát Lâm, nhất là Vưu Tuệ Trang nối nhau bị dày vò, lừa dối mà không có cách nào phát tiết được lòng uất hận muốn diệt thù. Nghĩ vậy Công Tôn Khải phẫn nộ mở toang cửa phòng từ từ bước ra. Tiếng cửa mở kẹt và ánh sáng dạ minh châu chói loà làm hai tên ma đầu hốt hoảng quay lại nhìn và chia bớt một tên tới nghênh chiến. Bỗng nhiên từ xa vang tới giọng nói lảnh lót đầy quan tâm của San San:

- Đại ca chú ý, trong tay sất phu có ám khí đấy!

Khoảng cách gần mười trượng, tên ma đầu đã trông thấy rõ diện mạo của Công Tôn Khải. Gã cười khành khạch bảo:

- Lưu Xung! Gan chó của ngươi lớn quá nhỉ! Bản sơn chủ đang tính chuyện tìm ngươi thì ngươi lại vác xác tới! Còn chưa tự hủy mình để tạ tội ư!

Công Tôn Khải thầm giật mình và chợt nhớ mình vẫn đeo mặt nạ nhưng không tranh cãi mà chỉ nói:

- Khai thật họ tên của ngươi ra!

Đôi bên đều nói và cùng không dừng bước, khoảng cách dần gần lại. Gã áo tím tựa hồ nghe giọng nói không phải của Lưu Xung thì ngó nghiêng lại và bảo:

- Chín tháng không gặp, đúng là gan chó cũng mọc lông. Cũng được thôi! Bản Sơn chủ đang muốn xem tài ngươi đây xem ngươi tài giỏi đến bậc nào! Coi đòn đây!

Cây kích ngắn vung tròn bổ từ trên xuống, kình phong bốc lên vù vù uy thế quả không phải thường. Công Tôn Khải nói:

- Hà tất vội tìm chết sớm thế!

Ánh sáng chói lọi vụt tắt, hai bên đã trao đổi với nhau một chiêu. Gã áo tím lùi lại hai bước nhìn lại binh khí trên tay, lưỡi kích nguyệt nha sản đã cụt một góc thì khiếp hãi hỏi:

- Ngươi quả thật là ai?

Công Tôn Khải chỉ nói:

- Nếu là kẻ đóng thế thì mau báo danh đi, còn có thể tránh được tội lỗi!

Gã áo tím còn nói:

- Thôi trò cậy kiếm sắc hại người đi! Coi đòn đây!

Gã áo tím ra chiêu lần thứ hai. Cây kích lại bổ, khoá, gạt, hất, đâm... rất nhanh và mạnh mẽ trong tiếng gió rít ào ào. Công Tôn Khải huy động cả kiếm lẫn chưởng, bảo:

- Sự bất quá tam! Khai thật tên ra, miễn cho khỏi chết!

- Mạnh được yếu thua, giỏi sống kém chết! Gã áo tím vừa vung kích đánh vừa nói: Nói gì phí lời!

Chiêu thức của gã chặt chẽ, biến hoá kỳ ảo ra đòn liên tiếp nhưng không chịu nói họ tên. Công Tôn Khải đã hai lần có kinh nghiệm là bọn thế thân cho Phạm Phụng Dương võ công đều rất cao cường, công phu không hề yếu, sử binh khí quấn, chặn, chém, giải... cực kỳ cẩn thận.

Chớp mắt hai bên đã trao đổi hai mươi chiêu. Gã áo tím càng đánh càng hăng, chiêu thức càng đánh biến hoá, càng kỳ ảo, càng mau lẹ, càng xảo quyệt. Lại khoá, gạt, chém, đâm... lỡ sơ sẩy một chút là không còn vớt vát được nữa. Đối phó với binh khí khác xa với đối phó người vì phải rất cẩn thận tinh tế và chuyên chủ.

Công Tôn Khải đã nhận rõ kẻ đang đấu với mình manh tâm cướp bảo kiếm, chí ít cũng phá hủy bảo kiếm. Giá đánh ở ngoài động chàng đã bỏ kiếm để dùng chưởng, nhưng đây đang ở trong động dùng thân pháp quét lia bị hình thế chật chội khúc khuỷu của hang động làm cho hạn chế không sao phát huy hết được uy lực của công phu độc đáo "không thủ đoạt bạch nhận" tức là tay không cướp khí giới. Không dễ thi triển thì ít ra cũng từ ở tinh thần. Dùng kiếm xa hơn, dài hơn dùng chưởng, tạo nên sự

uy hiếp của địch đối với ta lớn hơn, giờ phải rình phá ý đồ thâm độc của địch. Chiến thuật của Công Tôn Khải bây giờ là dùng kiếm chủ yếu để phòng thân thậm chí tiến thêm một bước dùng kiếm ra hư chiêu nhiều hơn thực chiêu, dùng kiếm làm mồi nhử cho địch chú ý vào kiếm còn đòn tấn công dành thắng gửi gấm vào các đòn tay: chưởng, trảo, chỉ...

Quyết sách đã định, kẻ địch cũng không yếu kém, cơ hội không dễ giành...

Đường trong động nhờ ánh sáng dạ minh châu soi rọi, chỉ thấy hai thứ binh khí bay múa sáng loè; co, duỗi, đóng, mở... nhanh như điện chớp, tiến lùi, chồm hụp... trong vòng mấy trượng đường, cứ cò cưa như vậy giữa Công Tôn Khải với gã áo tím. Còn gã áo tím kia từ đầu đến giờ vẫn giữ chắc bên cạnh cửa động một bước không đi, một ly không rời cầm cự với Hiểu Mai nhưng bây giờ sau lưng gã đã có địch nhân xuất hiện gã không thể không liếc trộm một chút xem sao để còn liệu đề phòng bất trắc...

Lã Băng cũng đã chạy tới ngó xem vợ ra sao tuy đã bảo vệ được tâm mạch nhưng thương thế rất nặng, hơi thở thoi thóp, mãi mà vẫn chưa tỉnh. Nghĩ đến cảnh nửa năm nay kề vai sang bước giang hồ, sát vai đỡ tay chiến đấu, tiếng cười tiếng nói trong trẻo như ngọc châu, mối tình sâu sắc khăng khít yêu đương... khiến lòng Lã Băng đau như dao cắt.

Chàng ta hận mình tối qua quá tham công nhẹ phần bảo hộ cho vợ thêm chí còn để tạo nên tai họa biến hoá ngoài ý muốn bao nhiêu thì càng căm hận Phạm Phụng Dương hạ lưu, bỉ ổi, đểu giả, không bằng loài cầm thú.

Lã Băng thấy trong cửa động vẫn còn một gã áo tím nữa thì chàng ta chỉ muốn băng tới đập cho gã chết nát bét người ra nhưng ở khoảng giữa lại bị ngăn cách bởi một cuộc chiến đấu ác liệt. Lã Băng cũng không dám làm Công Tôn Khải phân tâm nên không sao vượt qua được. Châu Mục dường như bị tẩu hoả nhập ma, giờ đã đến lượt Đỗ Vân vận công đạo dẫn khí chữa thương, chân khí vận chuyển thông đồng bén giọt trở lại bình thường. Châu Mục mở bừng mắt nhìn người cứu chữa cho mình là ai thì nhận ra đó là một cô gái đẹp tuyệt vời, đoan trang chính đính chưa bao giờ gặp thì chớp mắt gật đầu tỏ vẻ cảm kích rồi đưa mắt nhìn khắp lượt xem tình hình trong phòng hành công ra sao. Lý Ngọc Châu và Mẫn Trang cũng đều có người cứu chữa, có điều những người cứu chữa này Châu Mục chẳng biết ai tuy thế Châu Mục hoàn toàn yên tâm thoải mái, không chút nghi ngại cảnh giác.

Cửa phòng trước sau đều mở, đều có người phòng thủ, đặc biệt là người phòng thủ ở cửa trước tuổi tác có vẻ còn trẻ hơn Châu Mục nhưng trông oai mãnh

như rồng hổ. Đứng kề vai chàng trai kia nhìn ra cửa chính là cô gái đẹp tuyệt vời, ối, Châu Mục đã nhìn thấy rõ ràng, đó là Tiểu Liên! Nhưng sao hôm nay lại có vẻ lạnh nhạt với chàng ta như vậy? Đến lúc này thì Châu Mục đã yên tâm hoàn toàn mà chỉ lẩm nhẩm tự nhủ thầm: "Giờ ta phải chữa khỏi thương tích là việc cần làm gấp còn tên phản đồ Phạm Phụng Dương sau này nếu ta không tự tay xử hình gã là không được!". Đã hạ quyết tâm chữa thương dành cho việc tương lai Châu Mục nhắm mắt lại để vận công. Trong khi chàng ta nhắm mắt không nhìn gì nữa thì ở ngoài cửa đã phát sinh biến cố lớn...

*

* *

Công Tôn Khải đánh với gã áo tím đã tròn trăm chiêu. Chẳng hiểu cố ý hay không mà mãi vẫn chưa thủ thắng...

Theo cảm giác và nhận xét của Công Tôn Khải thì gã áo tím này so với hai gã áo tím thế thân cho Phạm Phụng Dương đã bị chàng giết thì tài nghệ cao minh hơn một bậc. Nhưng qua mắt người khác thì cảm giác nhận xét khác nhau hẳn.

Theo trực giác đánh giá của Hiểu Mai thì Công Tôn Khải có thể thắng mà lại không chịu thắng.

Quá coi trọng giữ gìn bảo kiếm chỉ là một nguyên nhân. Có tấm lòng bồ tát hay trái tim đàn bà không muốn giết chóc bừa bãi quá nhiều lại là một nguyên nhân khác. Đỗ Vân khách quan và bình tĩnh lạnh lùng hơn nên thu hoạch lợi ích cũng khá nhiều. Trong tâm thức của cô Phạm Phụng Dương là kẻ tử thù duy nhất. Binh khí Phạm Phụng Dương có trong tay hiện tại là cây kích ngắn này. Nếu gã áo tím là kẻ đóng thế thì các chiêu kích cũng từ Phạm Phụng Dương mà ra. Mai sau có đấu mà muốn thắng Phạm Phụng Dương thì hôm nay phải biết cho hết những chiêu thức thi triển của gã áo tím này, phải chú ý biết bằng hết những tinh túy trong biến hoá chiêu thức của gã.

Tinh thần của Đỗ Vân bây giờ chủ yếu tập trung theo dõi sự vận dụng của cây đoản kích, còn vấn đề thắng bại trái lại vẫn còn mơ hồ chưa rõ. Đỗ Vân phát giác ra cây đoản kích sử dụng quanh đi quẩn lại tựa hồ chỉ có ba mươi mấy chiêu, hình như gã áo tím sử dụng không hết toàn bài. Sau khi chiết giải, dồn dập có biến hoá vẫn là một chiêu ấy, chỉ có mỗi lần biến hoá lại mỗi khác, tất nhiên Đỗ Vân cũng rất chú ý theo dõi cách chống, chặn, đỡ, gạt... đánh trả của Công Tôn Khải.

Động tác của hai người trong trường đấu đều mau lẹ làm mắt Đỗ Đan cũng phải đưa đi đưa lại,

liếc ngang liếc dọc cho kịp theo dõi nên cũng bận tíu tít. Có khi chiêu trên chưa sử đã đánh ra chiêu kế tiếp cho nên ấn tượng của Đỗ Vân cũng lờ mờ không rõ nên không khỏi lòng thêm phiền bực. Lý do là vì võ công của cô tuy chưa phải vào bậc "đăng phong tạo cực" lên tới đỉnh cao chót vót nhưng cũng đã đủ để "đăng đường nhập thất" đã có thể coi là cao thủ trong các cao thủ, nắm vững đạo lý trong việc giao đấu, gặp địch thủ nào cũng có thể vận dụng được để chiến đấu, đặc biệt là để đấu với Phạm Phụng Dương trong tương lai.

Bụng Lã Băng lại đầy tức giận, hậm hực, bi phẫn. Chàng ta chỉ có mỗi hy vọng và mong muốn duy nhất là Công Tôn Khải thắng cho thật nhanh để chàng ta còn lấy đường xông lên đánh giết một trận cho đã đời. San San thì tay cầm một nắm đá vụn lòng chăm chăm chú chú sao đánh địch cho bằng được. Cô thò ra một tay, chờ dùng thủ pháp phóng xoay chuyển của Long Lân Giáp để quật ngã tên địch áo tím đang đứng ở cạnh cửa động kia. Tuy nhiên đây là lần vận dụng đầu tiên, San San cũng chưa nắm vững thủ pháp lắm, hơn nữa lại không biết gã áo tím kia đứng thật sự ở chỗ nào bên cửa động nên rất sợ phóng ám khí ra không trúng ngay khiến gã áo tím tăng cường đề phòng nên lòng cũng e dè, do dự không hăng hái muốn phóng đá ngay

như lúc mới đầu. Được nhìn thấy Công Tôn Khải giao đấu với gã áo tím chỉ có bốn người, mỗi người một tâm tình, một cách suy nghĩ khác hẳn nhau. Tổng hợp lại chỉ có cách suy nghĩ của San San là tích cực và có ý trợ giúp cho tình hình đang xảy ra trước mắt.

Lại qua một hồi nữa, San San liếc nắm đá trên tay rồi hơi gật gù dường như đã hạ quyết tâm rồi đột ngột cao giọng bảo:

- Đại ca sao không nhanh nhanh lên một chút? Ở đây có người trúng ám khí có độc cần cứu chữa gấp, để muội tới giúp một tay!

Nói rồi chạy tới trước. San San cố ý dùng mưu, cố ý làm cho bước chân chạy huỳnh huych vang thật to. Hiểu Mai không hiểu ý San San dùng kế lại rảo bước chạy tới lôi San San lại rồi hạ giọng trách móc:

- Muội điên à?

Gã áo tím ở trong cửa động không biết đó là mưu kế, rung tay vung ra ném một nắm Yết Vĩ tiêu, sau đó lại còn thò ra nửa mặt để xem xét tình hình ra sao. Dụng ý của San San là cố làm sao cho gã áo tím để lộ thân mình, xác định được vị trí đứng của gã mà phóng đá. Gã áo tím không biết nên đã trúng kế, dù gã mới chỉ hơi ló mặt ra quan sát rồi lại thụt vào ngay nhưng cửa trước của phòng luyện công đã mở

to, ánh sáng dạ minh châu rực rỡ soi rọi sau lưng làm cho nửa bộ mặt của gã hiện ra thật rõ ràng một cách khác thường.

Tay phải San San vung ra, hai viên đá bay vọt đi. Gã áo tím đang thụt đầu trở vào thì cục đá đã như bóng theo hình bắn vọt theo gã. Hai viên đá tuy ném ra cùng lúc nhưng kình lực, thủ pháp khác nhau. Viên đi trước rít gió vù vù bay sướt qua trước mặt gã áo tím bắn thẳng về phía trước giống hệt viên đá Hiểu Mai ném lúc nẫy rơi vào chỗ không.

Gã áo tím cũng tưởng lại ném đá giống y lúc trước nên không thèm để ý, trong lòng đã để lộ sơ xuất là buông lời đề phòng, thả lỏng cảnh giác. Gã đâu ngờ viên đá thứ hai San San ném cùng lúc vừa xong lại bay vòng vòng, gặp đúng dịp gã áo tím tâm thần buông thả hoàn toàn nên đã đánh trúng ngay vào môi trên của gã, tuy không phải là đòn trí mạng nhưng môi mép cũng bị chảy máu, đau rát như bị hơ lửa. May mà đây là lần đầu San San phóng ám khí kinh nghiệm chưa có nhiều, thủ pháp chưa thành thạo, bộ vị phóng ám khí đánh vào chưa nhằm chuẩn. Vả lại San San không ngờ gã áo tím lại thò đầu ra quan sát nên thân trên gã hơi cúi xuống và khi gã rụt đầu về hông lại hơi vươn thẳng thành ra hai động tác làm con người gã lúc cao lúc thấp chênh lệch nhau năm sáu tấc ta, chính vì vậy

hòn đá mới ném trúng môi gã, nếu không ngửa người gã đã bị ném trúng trán hay sống mũi ắt là bị thương nặng hơn.

Thủ pháp này giang hồ thấy đã nhiều. Gã áo tím thấy run sợ trong lòng. Tuy mới bị chút thương tích nhẹ nhưng xem ra thủ pháp còn lợi hại hơn nhiều. Trong đám địch mạnh tất còn nhiều danh gia ám khí hơn thế này, cửa hang có hình thế trống trải ẩn nấp không được lỡ có ám khí nữa thì sao. Trong phút chốc gã nảy lòng liều mạng làm sao cho mau mau chóng chóng trở về. Gã vội quay lại định bụng lấy hai đánh một, cả đôi sẽ liên thủ cùng đánh Công Tôn Khải và đấy là cơ hội duy nhất để có thể thoát thân. Nếu đánh thắng được Công Tôn Khải thì mới cướp đường phá trùng vây để chạy mà muốn vậy phải tốc chiến tốc quyết. Còn nếu chần chừ để Hiểu Mai, San San phá cửa xông vào tấn công phía sau lưng thì còn gì để nói nữa.

Ý đồ đã định thật là vừa ý, lòng đã khấp khởi mừng thầm. Nào ngờ gã áo tím chạy tới mới được vài bước, San San đã ném hòn đá thứ nhất. May sao như có linh tính mách bảo gã đã vội vàng thụt trở lại.

Đây là điều gã áo tím đã dự liệu và dường như đã biết thủ pháp này rồi nên gã có cách phá giải vì hòn

đá này không uy hiếp gì, gã nhìn thật chuẩn rồi giơ kích lên gạt rơi hòn đá. Động tác gạt của gã không phải là không nhanh, gạt rơi hòn đá thân hình gã phải hơi nhô lên chẳng qua chỉ trong nháy mắt nhưng chỉ trong nháy mắt này đã đủ để Hiểu Mai và San San áp tận cửa động. Ra một chiêu đạt hiệu quả, San San càng thêm tự tin bèn thét to:

- Đánh!

Đây chỉ là tiếng thét hư trương thanh thế nhưng tay không hề động đậy vì đá chọn dùng để ném sóng đôi đâu có nhiều: tất cả chỉ có bốn hòn, lần trước đã ném mất hai hòn chỉ còn lại hai hòn. Nếu không nắm chắc đã ném là trúng thì đời nào San San chịu tùy tiện ra tay. Còn Hiểu Mai chỉ rình phá ý đồ âm mưu của địch, đời nào chịu để gã áo tím được như nguyện là "hai đánh một chẳng chột cũng què" để đánh Công Tôn Khải. Đằng này Hiểu Mai lại phối hợp cùng với San San dọa khiếp gã áo tím: Hiểu Mai tung ra một nắm đá vụn về phía địch. Gã áo tím nghe tiếng đá bay rào rào vội xoay mình gạt đỡ lia lịa, tuy đã gạt rơi hết đá nhưng gã không thể không thầm kêu khổ.

Hình thế trận đấu đã thay đổi. Vị trí có lợi ở cửa động của hai gã áo tím đã bị Hiểu Mai cùng San San chiếm mất. Gã áo tím đã bộc lộ trận thế của

mình không đầy năm trượng chiều dài, nếu cứ ném đá thì biết tránh đằng nào vì đến quay mình tránh còn chẳng dám nữa là! Từ lúc chiếm được cửa động, Hiểu Mai đời nào để gã áo tím được ngơi tay. Đá vụn cứ ném liên tiếp bay rào rào, với khoảng cách năm trượng đến người thường ném còn chưa cho là xa và còn ném ít khi trượt nữa là Hiểu Mai tay mạnh, lực khoẻ đã ném là ra ném, thật chịu khó nổi.

San San đâu có chịu ở không. Đá phiến tuy khó tìm để ném đôi nhưng cũng không phải là quá hiếm, chỉ có thủ pháp ném đá xoay tròn Đỗ Vân dạy cho San San chưa dùng được còn cách ném đá trúng đích đã nhằm là có thể thi triển được. Hiểu Mai ném đá cả vốc, mỗi lần vung tay lại là ba bốn hòn, có lúc năm sáu hòn không chừng. San San thì ném theo điểm xạ, cứ nhằm thật trúng rồi mới ném để đánh vào huyệt đạo. Hiểu Mai ném thượng bàn là phần thân trên, San San ném hạ bàn là phần thân dưới. Gã áo tím múa cây đoản kích xoay tròn như chiếc bánh xe gạt trên hất dưới, hai chân cứ liên tiếp bước thụt lùi...

Chỉ nghe "keng keng! keng keng!" đá vụn bắn vào liền bốn viên văng ra. Cách ném phối hợp chặt chẽ, liên miên như vậy và đỡ gạt được như vậy hỏi gã áo tím còn may mắn nào bằng, tưởng còn gì phải nói nữa. Nào ngờ... đó là may mắn ở phần trên

thượng bàn, chỉ cần một sơ hở nhỏ Ma huyệt ở phía dưới gối đã bị trúng một miếng đá phiến của San San. Chân gã áo tím chợt nhũn ra cơ hồ ngã quỵ. Bánh xe kích quay chậm lại khiến đầu, mặt và ngực gã áo tím liên tiếp trúng mấy hòn đá của Hiểu Mai.

Đã bị trọng thương lọt vào tay Nguyệt Phách Truy Hồn tất sẽ bị bức phải khai cung, tội sống còn khó chịu hơn là chết, tay kích quay ngược trở về tự giang vào thiên linh cái mà chết. Sự việc diễn biến như vậy đã ảnh hưởng ghê gớm đến gã áo tím đang đấu với Công Tôn Khải. Lòng hoang mang, ý rối loạn, chân tay luống cuống chiêu thức không còn ổn, vững, mạnh nữa. Công Tôn Khải nhè đúng thời cơ đưa Tuyệt Tình Kiếm ra chiêu "Thuận thủy thôi châu" (xuôi nước đẩy thuyền) hớt đứt nửa bàn tay phải của gã áo tím rồi áp sát tới nhanh như điện xẹt, chưởng phải choàng lên bổ xuống vỗ trúng Vựng huyễn huyệt gã áo tím.

Sở dĩ Công Tôn Khải phải phí tâm cơ, công sức, giao đấu lâu như vậy vì muốn bắt sống được một "cái lưỡi" để còn có thể tra hỏi tìm hiểu tình hình bên địch. Gã áo tím xuôi tay ngã nhào, bỗng nhiên máu tươi từ khoé miệng gã ứa ra ào ạt, té ra gã đã tự cắn đứt lưỡi để chết.

Công Tôn Khải thấy đối thủ đã chết thì bực quá dậm chân bảo:

- Nếu sớm biết thế này, sao ta lại phải tốn công sức làm gì!

Công Tôn Khải nhìn ra cửa động thấy Kim Tốn và Tề Vân Bằng quả thực bị trúng Yết Vĩ Tiêu đã được hai cô Cát, Hách rút kim, giải độc, bôi thuốc xong xuôi. Lã Băng cũng đang chạy tới tay vung thiết thủ thép ròng nhoáng cái đã phá banh hẳn cửa động đón Hiểu Mai, San San... mấy người cùng vào.

Ba tốp hiệp sĩ tụ tập cả một nơi cùng nhau đối chứng mới biết tối hôm nay ở trong động này xuất hiện đến những sáu gã Phạm Phụng Dương, hai tên tự tử, bốn tên chết trong đám xác ma đầu, thực tình chỉ có bản thân Phạm Phụng Dương thật ở đây không, chưa biết! Phải cấp tốc đi tra xét cụ thể sẽ rõ! Trong động rõ ràng còn nhiều nơi chưa biết, chưa từng đặt chân tới, cũng cần phải đi xem xét tra soát xem sao!

Cùng Tiểu Thúy chữa thương tổng cộng có sáu người, nhất là Mẫn Trang cứ hơi thở bằn bặt cần phải cứu chữa tức khắc. Mấy người khoẻ thương lượng với nhau là dù xem xét lại các thi thể hay đi lục soát động cũng đều cần có Lý Ngọc Châu giúp đỡ, đặc biệt là tốp đi lục soát động thiếu cô là không xong. Chỉ có cô là người quen thuộc đường đi lối lại, biết rành rẽ cách bố trí trong động mới có thể giúp làm tốt nhiệm vụ này. Nhưng mặt khác lại không

tiện bắt cô lao thân mệt sức mà bản thân cô cũng không thể hành động được. Thương thế của Mẫn Trang cũng không thể để chậm trễ được. Còn lại mấy người bị thương rất cần tĩnh dưỡng, nằm lại trong động không thích hợp, còn phải phái người bảo vệ.

Còn tốp của Công Tôn Khải hai đêm một ngày chưa được ăn ngủ tử tế, không thể không suy nghĩ, không lo lắng. Có ba lý do đặc biệt lớn như vậy nên tất cả nhất trí kéo về trấn Sơn Khẩu là hay nhất. Hiểu Mai tuy không muốn thế nhưng cũng không muốn một mình một ý. Gọi được cả Mai Phấn, rồi tất cả người sống, người bị thương và cả di thể người chết đều về cả trấn Sơn Khẩu. Trong trấn tối hôm nay tuần tra canh gác không xảy ra chuyện gì. Bộ mặt hoá trang giờ đã hết tác dụng, mọi người lần lượt trở lại bộ mặt thực của mình.

Thương thế của Châu Mục đã ổn định. Được gặp Cát Lâm, nghe kể lại câu chuyện thương tâm về sản nghiệp đặc biệt của họ Cát, chàng ta tức quá thổ ra mấy ngụm máu. Sự bất hạnh của Mẫn Trang cũng nói lên phần nào bất hạnh của Lý Ngọc Châu. Môn phái họ Trang có bảy tỷ muội đều căm hận không ăn tươi nuốt sống được Phạm Phụng Dương mới thoả tấm lòng. Nghe miệng Lý Ngọc Châu kể, Linh Cô ngồi vẽ lại bản đồ thiết kế động Yết Vĩ Câu. Sau

khi đưa Lý Ngọc Châu rà soát, xem lại và chỉnh lý lại, Linh Cô phục chế thành năm tấm bản đồ, trừ Lý Ngọc Châu với Mẫn Trang không cần, năm huynh muội mỗi người giữ một bản đồ, xem đi xem lại kỳ thuộc, "nhập tâm" cũng chưa thôi.

Công Tôn Khải ăn uống no nê ngồi nghĩ trước nghĩ sau, tổng kết lại những điều đã trải qua, những gì được mất trong một năm nay từ khi ở Liêu Đông tới đây. Chàng ngồi tự kiểm điểm một phen, cảm thấy bản thân đã phạm một sai lầm cực kỳ nghiêm trọng là đã để cho Phạm Phụng Dương ngày một hung hăng, tự tung tự tác, thoải mái tự do tới tận bây giờ. Sai phạm lớn của Công Tôn Khải là cấm cản quá đáng các hoạt động của mấy đệ, muội làm cho mọi sự thông minh tài trí, tháo vát năng động của các đệ muội không phát huy lên được, thua em kém chị trong việc phát hiện được sự tàn độc ngông cuồng của Phạm Phụng Dương được che đậy kỹ càng kín đáo.

Đến giờ Công Tôn Khải sợ các đệ muội không đối phó nổi với Phạm Phụng Dương, sẽ bị mắc mưu và thua thiệt khi đối địch với gã nên toàn lấy quyền trưởng huynh che chở và giúp đỡ, không dám phóng tay để đệ muội đơn độc hành động. Điểm xuất phát ban đầu là ý tốt thực tình. Ví dụ như San San, xưa nay Công Tôn Khải quen nhìn nhận và đánh giá

cũng như đối xử với một cô em gái còn chưa trưởng thành, lúc nào chỗ nào cũng lo giữ gìn, săn sóc, chiếu cố... Không dám để cô rời xa cạnh mình một bước, đến tận hôm nay..., đến tận hôm nay nhờ San San nghĩ ra cách thu phục tên áo tím, tỏ ra có nhiều ưu điểm đặc biệt, kỳ lạ. Lại như Đỗ Đan từ đầu chí cuối chưa bao giờ để cho chàng quyết định phải điều phối lại nhân lực, điều chỉnh lại hoạt động sao cho thích hợp vì có sức mạnh trong tay mà không dám sử dụng, hoặc nói cho rõ là không biết lợi dụng đầy đủ sức mạnh vốn có của mình chẳng phải là sự thất sách to lớn hàng đầu hay sao? Suy nghĩ quyết định xong, Công Tôn Khải triệu tập tất cả mọi người lại, thừa nhận cách xử lý xưa nay của mình chưa thoả đáng, thậm chí còn trì trệ, kém năng động trong tư tưởng, Công Tôn Khải đau đớn nói tiếp:

- Quả thật Phạm Phụng Dương giảo hoạt, xảo quyệt đáng sợ, nhưng nếu cứ tôn gã lên, đánh giá gã quá cao, cứ phải nhìn trước ngó sau đến độ tự trói buộc chân tay mình lại, tạo thành sơ hở có lợi cho gã. Chúng ta hiện giờ có đủ sức mạnh diệt trừ gã cùng lũ ma đầu trong mạng lưới gây tội ác của gã. Trước đây vì chúng ta đắp chăn ngủ kỹ quá lâu, không có một kế hoạch hoàn chỉnh nên mới để Phạm Phụng Dương lấn lướt, chiếm thế thượng

phong. Đó là sai lầm của huynh! Hôm nay người của chúng ta bị thương quá nhiều, không nên nấn ná ở lại đây lâu cho nên ngay đêm nay phải san bằng Yết Tử Câu này đi. Có lẽ Phạm Phụng Dương đã bỏ đi rồi, trừ phi gã vào trong cửa quan, chứ ta nghĩ cả giải Liêu Dương này liệu còn chỗ nào cho gã đồn trú yên thân, lập nên sào huyệt để kinh doanh? Mà cũng trong một thời gian ngắn làm sao gã có thể phục hồi thành công? Trước tiên phải triệt hạ Yết Tử Câu không cho gã dùng lại chốn này, rồi truy tầm tung tích đuổi đánh đến cùng, không cho gã có cơ hội nghỉ ngơi lấy sức, buộc Phạm Phụng Dương phải ra mặt cùng chúng ta tiến hành một cuộc quyết đấu sống chết, mất còn!

Thế rồi Công Tôn Khải để mọi người phát biểu ý kiến bằng hết rồi mới kết hợp với suy tính của mình lập nên kế hoạch hoàn chỉnh.

Ăn tối xong họ tiến hành ngay công việc. Ai vào việc nấy!...

*

* *

Màn đêm vừa buông xuống...

Huynh muội Công Tôn Khải đầy lòng căm hận kẻ thù nhất tề ra tay. Bốn cái xác mang ra kiểm tra,

hoá ra toàn xác bọn thế thân cho Phạm Phụng Dương. Huynh muội Công Tôn Khải tuy lòng sục sôi căm giận nhưng cũng thấy sợ lạnh cả lòng, buồn tiếc cho tài hoa và năng động nhiều mặt xuất sắc độc đáo của Phạm Phụng Dương. Thực tình họ nghĩ mãi không ra là Phạm Phụng Dương đã làm cách nào có thể khiến bọn vong mạng này chịu giả dạng đóng thế và chết thay cho gã?

Còn bài kích pháp tinh vi ảo mật uy lực cực kỳ mãnh liệt làm sao để luyện thành? Trừ đồ hóa trang, tất cả toàn là mặt lạ hoắc, đến Hướng Chuẩn mà cũng chẳng nhận ra một ai. Trừ các nhân vật trong bốn Kim Cương, tám Đại Quái ra, đủ thấy thực lực Phạm Phụng Dương đang sử dụng trong tay quả là hùng hậu. Lần xuất quân này chia làm bốn đạo để tiến. Công Tôn Khải với Đỗ Vân một đạo, ai đi đường nấy quét sạch động, tiêu hủy động. Hiểu Mai với Đỗ Đan, cũng mỗi người một lộ quân công kích vách núi đối diện. Trấn Sơn Khẩu, Thọ Tinh Phong thì ủy thác cho lão anh hùng Tần Mục đảm trách quản lý. Tất cả những người bị thương đã thấy biến chuyển tốt phải bảo vệ an toàn cho những người bị thương nặng không hoạt động được.

Công Tôn Khải dự đoán Phạm Phụng Dương đã bỏ động chạy nên ngoài San San, Linh Cô, Lưu Xung ra còn đưa theo Tiểu Cúc, Tiểu Mai để sau khi

làm xong việc phá hủy động sẽ chi viện tấn công Thọ Tinh Phong giúp Đỗ Đan. Đặc biệt cần mang theo Tiểu Cúc để làm người dẫn đường vì Công Tôn Khải từ khi đi theo con đường bí mật trên nóc động để vào động, đầu tiên dựa vào bản vẽ chi tiết nhưng khi nghiên cứu thực địa hình thế cửa đông, chẳng khác gì người mù cưỡi con ngựa đui cứ đâm quáng quàng loạn xạ khắp nơi. Không chỉ đã có một số mục tiêu nhất định mà cả đường đi nước bước phải phối hợp mật thiết với Đỗ Đan, luôn phối hợp chi viện lẫn nhau khi cần.

Đỗ Vân tiến vào từ cửa đông bắc. Dọc đường có Mai Phấn với hai đôi vợ chồng Hướng Chuẩn và Bành Hoá, đột nhiên chạm trán Phạm Phụng Dương thì phải chiến đấu đơn độc. Lý Ngọc Châu bị trọng thương nên không tới được, đành trao Chiết Quang kính cho Vưu Tuệ Trang tiện dùng những khi cần thiết, có thể liên lạc được với Công Tôn Khải. Công Tôn Khải sau khi vào động thì đi tra soát đường động phía nam tối qua chưa sờ tới, lấy phòng cơ yếu làm điểm cuối cùng. Quả nhiên không ngoài dự liệu của chàng, Phạm Phụng Dương đã bỏ động chạy không còn để lại một tên bộ hạ nào, nhưng bọn chúng chỉ chạy được sư, đâu có chạy được chùa?

Lần này Công Tôn Khải hạ quyết tâm là ý đồ cũ có thể để Phạm Phụng Dương ở lại rồi giáo dục tên ma đầu để ngày sau có thể lợi dụng gã, nay đã trở thành tuyệt đối không có thể! Đó là bỏ qua một chỗ có hệ thống rồi phá tan một chỗ có hệ thống khác theo kiểu nhảy cóc. Vì có cây bảo kiếm sắc bén chém sắt như bùn nên chặt phá rất triệt để và dễ dàng, thậm chí đến cả những trục chuyền những bức tường chuyển động cũng không chừa lại chiếc nào hoàn chỉnh.

Đỗ Vân vào từ cửa đông bắc, tra soát đường động phía bắc. Đường động này tối qua họ đã đi qua cả rồi vì vậy phần lớn các hệ thống đã bị phá hoại rồi. Chiếu lý mà nói, việc phá động phải tiến triển rất nhanh nhưng trên thực tế lại không như dự định.

Lý do là hệ thống phá bỏ trong hai ngày lại chỉ là những hệ thống bề nổi như những máy bắn kim độc, tên độc... phần lớn đã bị đụng chạm tới, đã bắn hết kim, tên... còn bản thân hệ thống chưa hề tổn thất chút nào. Nếu tu sửa làm lại mới một bộ máy lập tức trở thành vấn đề trở ngại ngay. Vì thế thôi đành mất công ra tay ra chân một chuyến cho xong. Đỗ Vân tay trái cầm Côn Ngô, tay phải cầm thanh Thiên Long, đây là đôi song bảo kiếm hiếm có, cực kỳ nhọn sắc, nhưng không lợi hại bằng thanh Tuyệt Tình Kiếm của Công Tôn Khải. Vả lại Đỗ Vân cũng

rất sợ nếu dùng song kiếm vạn nhất chẳng may kiếm bị tổn thất thì thật là mối hận tiếc suốt đời.

May có Tuệ Trang cùng đi mà Tuệ Trang lại là bậc đại hành gia về thiết kế nên chỉ cần phá bỏ những bộ phận cần thiết mà yếu nhất của hệ thống thì hiệu quả cũng chẳng khác nhau mấy. Công Tôn Khải một lèo chặt phá hệ thống ngầm, đi thẳng một mạch đến phòng cơ yếu nên cũng hơi lên mặt. Đồ vật trong phòng cơ yếu vẫn lung tung loạn xạ như tối hôm qua, hình như Phạm Phụng Dương cũng chưa hề quay trở lại. Linh Cô cứ theo dự định lấy Chiết Quang kính và dạ minh châu ra dùng, nhưng ba lần xoay trở vẫn chẳng thấy có phản ứng gì cả. Cô hốt hoảng bảo:

- Tam tỷ đáng ra phải tới đây sớm hơn chúng ta sao vẫn chưa thấy tới?

Đây là tín hiệu liên lạc, điểm cuối của Đỗ Vân là phòng hành công, ai tới trước phương tiện hiển thị trước là dạ minh châu, thử một lần liên hệ vẫn không thấy phòng hành công có phản ứng như đã dự liệu. Linh Cô nghi ngờ ở đường phía bắc xảy ra vấn đề nên cứ hỏi căn hỏi vặn mãi. Công Tôn Khải vẫn nói:

- Có xảy ra việc hay không, ta cứ tới đón cũng được!

Chàng cảm thấy dự định không phải cố định. Hai bên cùng tiến hành có thể bên nhanh bên chậm. Dù sao dự định đã quyết ở đình Nghị Sự trong động giữa cũng đã nhất trí rồi, giờ ta đi đón một đoạn thì cũng thế mà thôi. Nghĩ vậy Công Tôn Khải xuống phòng cơ yếu trở lại động giữa, tiến về phía trước để đón người. May sao trên đường đi trí não chàng vẫn luôn hoạt động, vừa xuyên qua phòng vệ tinh đi chưa được mấy bước thì phía sau lưng vang lên một tiếng nổ trời long đất lở: phòng cơ yếu đã bị phá tan. Động giữa bị chấn động ghê gớm. Đá vụn, đất bụi rào rào trút xuống, tầm mắt nhìn mờ mịt hẳn đi không còn trông rõ nữa. Công Tôn Khải giật mình quay lại, cả bốn cô gái ào tới cạnh chàng nhìn không rõ Lưu Xung bèn hỏi:

- Lưu huynh...

Lưu Xung hiểu ý nói ngay:

- Đệ không sao! Tên thất phu này thâm độc thật, đại khái dây cháy dài quá một chút mà chúng ta rời đó cũng nhanh lên... Tam tỷ...

Câu nói chưa trọn, đã lại hai tiếng nổ lớn nữa vang lên. Người trấn tĩnh như Công Tôn Khải cũng thấy hoang mang, chàng lo lắng bảo:

- Đình Nghị Sự bị nổ phá rồi, đường phía trước bị đứt. Còn một nơi nữa là phòng hành công, mau tìm cửa di động vách bên trái, nhanh lên!

San San run giọng nói:

- Muội nhìn không thấy, nếu phán đoán theo bản vẽ có khi phải đi tới trước mấy bước nữa cơ!

Công Tôn Khải nói:

- Từ giờ trở đi không được soi dạ minh châu nữa, tiếng nói cũng phải thật khẽ. Trong địch có địch. Trí nhớ San muội đúng đấy. Để ta tìm!

Màn bụi đất đã loãng dần, Công Tôn Khải đi lại bức vách bên trái, từ từ tiến bước dò tìm. Bụi đất ngột ngạt mịt mờ làm mấy cô gái sặc sụa khó thở, suýt phải ho hen. Vì sợ kinh động ma đầu còn ở trong động mai phục nên đành cố sống cố chết bụm miệng dằn cơn ho xuống...

*

* *

Ba lần phát nổ liên tiếp làm Hiểu Mai và Đỗ Đan cũng sợ bở vía. Lối đi này của Hiểu Mai bắt đầu từ dưới Thọ Tinh Phong theo mật đạo tiến vào. Xuyên qua Yết Tử Câu lại đi mấy dặm nữa tương đối thông suốt rồi đi vào động không sâu lắm. Tiếng nổ làm họ mất cả hồn. Đây là việc ngoài tưởng tượng nhưng

trải qua hai đêm vừa rồi, từ khi vách đá đối diện bị nổ ụp xuống xong không còn vụ nổ nào nữa cứ cho rằng thuốc nổ đã hết nên mọi người cũng hơi sợ, ai ngờ lại vẫn còn và càng chẳng ai ngờ Phạm Phụng Dương lúc này còn nén ở lại chốn này để dùng thuốc nổ!

Lã Băng rơi lệ đau đớn bảo:

- Rắn độc ngoái cổ cắn... Thời gian, tên sất phu này tính toán cực chuẩn! Đại ca, tam tỷ... họ...

Lã Băng nghẹn ngào không nói trọn câu. Lưu Tín nói:

- Nhị tỷ! Chúng ta nên quay lại thôi! Tên thất phu này không bao giờ chịu chôn cùng chúng ta đâu! Đệ tính gã hạ thủ ở đây xong tất phải có đường rút. Giờ chúng ta quay lại có thể chặn được đường của gã!

Hiểu Mai hồn phách chưa yên bảo:

- Đấy là việc cực kỳ nguy hiểm! Đời nào tên tiểu tặc thân tự mình đi làm?

Khi nhắc đến chữ "tặc" (giặc) trong chữ "tiểu tặc", Hiểu Mai nghiến răng nghiến lợi dùng sức mà thốt nên lời, đủ thấy trong nội tâm cô đang tức giận và căm thù Phạm Phụng Dương tới cực điểm. Lã Băng nói:

- Tất nhiên đâu phải chuyện dễ! Võ công, gan dạ, hiểu biết kém một chút thì làm đâu có nổi! Cứ xét ngay con người tiểu tặc họ Phạm cũng đã là một loại cao thủ đóng thế rồi! Không thể tha chúng được!

- Ta đã tính cả, quay về thôi! Hiểu Mai nói. Cô cho rằng cơ hội Công Tôn Khải còn sống là không lớn. Toàn thân cứ lơ lơ lửng lửng, có cảm giác như thoát hết sức lực. Họ vào động chưa sâu, quay về rất nhanh. Trừ việc biết rõ năm người còn thêm Mai Phấn, Đỗ Đan đi đường đó tức là đi qua khe hẹp giữa hai vách núi mà tiến vào sơn khẩu. Đường gần nhất nên họ đều đã tới lối ra. Mục Hồng vội gọi to lên trở về, gọi xong quay mình bỏ đi ngay. Đi theo lộ quân này toàn là vợ chồng với nhau, ngoài ra còn thêm một đôi Thượng Quan Mẫn với Tiểu Liên, chẳng có ai dị nghị gì. Nào ngờ quay mình mới đi được mấy bước đã bất ngờ nghe thấy có tiếng nói của ai rất nghiêm nghị ngoài lối ra:

- Phạm Phụng Dương, tên súc sinh nhà ngươi...

Câu nói chưa tròn đã nghe tiếng gió chưởng rít lên đấu nhau. Tiếng nói người già Thượng Quan Mẫn nghe rất quen, chàng ta dừng bước bảo:

- Hình như ngũ thúc của tôi, Ngũ thúc đâu phải đối thủ của Phạm Phụng Dương!

Mai Uy nói:

- Tam ca. Chính tên tiểu tặc thật đây rồi! Nhất định là ở đình hang gió trên đỉnh núi, Nhân Hoàn Ngũ Lão đánh lên tới ngọn rồi. Việc cần kíp của chúng ta là phải bắt bằng được tên đầu sỏ tội ác này!

Mục Hồng nghe có lý bèn quay trở lại. Một chút nhùng nhằng này thời gian chẳng qua chỉ vừa uống một chén trà khi họ lên đến đầu non cuộc đấu đã dời xuống phía tây ngọn núi nhưng vẫn vẳng tới tiếng thét thê thảm. Cả sáu người vội vã phóng tới đó như bay đầu tiên phát hiện ra xác Lão Ngũ Lã Mại bị trúng độc chưởng giữa ngực đứt hơi rồi, máu tươi phun ra còn bốc hơi nóng.

Lại tiến lên nữa chưa đầy trăm trượng đường lại một người trúng chưởng ngã gục. Lúc này trăng vừa lên khỏi đường chân trời, trên đỉnh núi trụi không gì che chắn nên trông gì cũng thấy rõ ràng. Người gục ngã đây đứng đầu Ngũ Lão là Thượng Quan Dật. Thượng Quan Mẫn bỗng thét lớn:

- Tiểu tặc họ Phạm đừng có chạy! Trả mạng cho phụ thân ta!

Kẻ đánh Thượng Quan Dật chắc còn ở đây vì thấy người tới đông nên đã lẩn đi như bay. Thượng Quan Dật vẫn chưa chết, thấy sáu người trẻ tới thì cố thều thào:

- Đuổi mau! Tên súc sinh này là Phạm Phụng Dương đấy...

Lời vừa nói xong, người đã ngửa mặt ngã ngửa xuống. Thượng Quan Mẫn tới trước xem hơi thở của cha già, làm sao có thể bỏ mặc không săn sóc! Trong thoáng chốc từng người lại vụt nhớ đến chuyện của Phạm Phụng Dương đối với mình như ánh chớp loé trong đêm mịt mờ. Đỗ Đan đã trải qua một lần đánh độc, Mục Hồng bị lừa bắt làm con tin cầm tù hơn ba tháng bị tra tấn hành hạ chết đi sống lại mấy lần nỗi oán hận tuy không nói ra miệng nhưng quên sao được. Mai Uy nhớ đến chuyện xảy ra ở Bắc Ngô Công Lĩnh nếu nhị tỷ không được gặp Tứ Bất tiên sinh đã bỏ xác ở núi hoang, đại tỷ Mai Linh ngày trước bị thương đến giờ vẫn chưa hành động được... căm hận trong lòng cô thật tràn ngập ngút cao. Linh Cô nghĩ đến các sư tỷ, sư muội bị thất thân với ma đầu họ Phạm chịu bao nhục nhã, căm uất chịu sao thấu... Giờ đây tên đầu sỏ tội ác đang ở trước mắt làm sao dễ dàng bỏ qua để gã ung dung thoát thân? Nhưng Thượng Quan Dật đang chưa biết sống chết ra sao, không thể không hỏi han ngó ngàng đến. Vì vậy cả mấy người đều cứ trù trừ không quyết. Thượng Quan Mẫn xem thương thế cho bố xong rồi nói:

- Gia phụ bị thương không nguy đến tính mạng. Bốn vị đuổi mau đi!

Chỉ giây lát dùng dằng này Phạm Phụng Dương đã thoát thân xa cả ngoài trăm trượng, bốn người quay gót đuổi tiếp nhưng càng đuổi càng cách xa, địa hình địa thế lại không quen thuộc bằng Phạm Phụng Dương nên cuối cùng người bị đuổi đã mất hút không biết đâu mà tìm, đành hậm hực trở về chỗ cũ. Thượng Quan Dật tuy đã tỉnh lại nhưng cánh tay bị gẫy, nội tạng cũng bị trúng chưởng đau đớn kịch liệt làm sắc mặt tái xanh tái tử trông thật khó coi. Thấy Đỗ Đan, ông già có vẻ ngượng ngùng nói:

- Trường chủ không nhớ điều ác cũ, thu nhận khuyển tử, ơn lớn càng thêm lớn. Lão hủ còn sống nguyện ngậm vành kết cỏ để đền đáp ơn sâu!

- Xin tiền bối chớ nói vậy! Đỗ Đan nói. Mẫu đệ tính tình trung hậu, được cùng nhau giao kết là phúc của Đỗ Đan tôi... Chốn này không... tiện ở lâu, nên rời đây ngay mới phải.

Thượng Quan Dật nói:

- Đỗ trường chủ nói rất đúng! Màng lưới tay sai cùng hung cực ác của Phạm Phụng Dương giăng ra dầy đặc cộng hai mươi tám đứa, trong đó có mười hai kẻ thế thân là cao thủ! Nghe khuyển tử kể lại là

huynh đệ Đỗ trường chủ đã diệt được năm tên, thật là điều may đáng chúc mừng. Vừa rồi trong động bị nổ không hiểu tình hình của Công Tôn thiếu hiệp ra sao? Lão hủ đã có thể nhúc nhắc được, lại có con trai con dâu săn sóc là đủ rồi. Đỗ trường chủ cùng huynh đệ mau đi tìm họ xem tình hình thế nào mới là việc cần kíp!

Nói xong Thượng Quan Dật ra hiệu cho con trai đỡ dậy. Nhưng xét thương thế, lại cố gắng nhịn đau, đâu che được mắt mọi người. Đỗ Đan nhìn sâu vào mắt ông già bảo:

- Lão tiền bối, làm việc miễn cưỡng có hại vô ích! Mẫn đệ, hãy cõng bá phụ rời khỏi chốn này đã rồi hãy hay!

Thượng Quan Mẫn cũng thấy bố phải cắn răng cắn lợi nhịn đau thì vội vã cúi khom mình cõng bố rảo bước đi về phía cửa động. Cách đó mấy bước, Tiểu Liên cũng đang xốc Lão Ngũ lên...

*

* *

Hiểu Mai vừa ra tới cửa động bỗng thụt lùi lại khẽ nói:

- Tên thất phu họ Phạm sau khi đắc thủ phá động sẽ đi sang mé này, có thể gã sẽ đi đường này.

Chúng ta phải nhân lúc bất ngờ chặn bắt sống gã! Cửa động không đầy bốn thước phải cúi khom mà tiến vào, đi ra. Từ dưới núi nhìn cửa động bị một mô đá che khuất, địch không dễ gì phát giác nổi. Ra đến bên ngoài có thể thẳng lưng lên. Vách đá cao hơn bốn trăm trượng, ngoắt ngoéo dâng cao, lại còn nhiều chỗ lồi lên lõm xuống không bằng phẳng, dường như trải nhiều năm tháng, mưa gió tuyết bào mãi mà thành. Trong đó có những bậc thang đá hẹp và dốc quá độ chứng tỏ có bàn tay con người tạo nên, có thể tùy nơi tùy chỗ mà che giấu bản thân để ẩn nấp, mai phục, ám toán... đã ra tay cũng không khó thành công.

Tỷ muội Hiểu Mai ẩn nấp xong chưa bao lâu đã nghe thấy tiếng bước chân vang từ xa tới gần. Hiểu Mai ẩn mình cách cửa động không xa nghe thấy rõ ràng tiếng thở của người đề khí tung mình lên cao, kèm theo tiếng vạt áo bị gió thổi khẽ kêu loạt soạt, thì biết rõ tên ác ma họ Phạm đã tới con đường bí mật này. Lòng Hiểu Mai không khỏi sướng rộn lên, vội vã lỏng ý tĩnh khí, nín hơi thu mình chờ đợi. Chỉ loáng sau đã thấy một gã áo tím rùn thấp mình mà vào. Cửa động ở phía bắc núi nhưng ngọn núi tới đây lại đổ xeo xéo về đông nam nên mặt trăng khuyết nửa già lại như mọc từ đất lên. Ở ngoài động mắt nhìn rất rõ, nhưng gã áo tím vừa ở ngoài sáng

vào chỗ tối nên không nhìn thấy tình hình gì ở bên trong động.

Người trong động vì quen trong tối nhìn ra ngoài, bối cảnh rất nổi bật, rõ nét giống như thật. Gã áo tím hạ hông khom lưng để qua chỗ động thấp tịt rồi lại vươn thẳng thân hình có vẻ đã biết chắc địa thế không chút nghi ngại rồi lướt đi rất nhanh. Khi qua chỗ Hiểu Mai ẩn thân gã vẫn không hề phát giác thấy nhưng khi đến chỗ khúc quanh gã bỗng dừng bước dùng sức khịt khịt mũi và kinh ngạc thốt lên:

- Sơn chủ thân trấn giữ ở đầu núi sao lại có thể có mùi son phấn được nhỉ?

Tiếng hỏi tuy rất khẽ nhưng Hiểu Mai và Lã Băng nấp rất gần nên vẫn nghe thấy rõ thì biết ngay gã áo tím này chỉ là kẻ đóng thế vai Phạm Phụng Dương còn Phạm Phụng Dương thật thì đang ở trên đỉnh núi. Không nén được máu sục sôi Lã Băng từ khúc quanh, thiết thủ lăm lăm cầm chắc trong tay, chân khí và sức mạnh đã đề tụ đủ, chỉ cần gã áo tím ló đầu ra thì đập nát bét đầu gã dễ như trở bàn tay. Hiểu Mai lúc này ở sau lưng gã áo tím cách xa chừng năm trượng, nếu ở ngoài động chỉ liệng mình một cái là tới nơi nhưng đây là ở trong động nếu đề khí khinh thân rất khó nên đành rón rén mà đi. Hiểu Mai xuất thân từ danh môn

chính phái, trong lòng luôn luôn ghi nhớ lời sư phụ dạy phải sống quang minh lỗi lạc nên trong giây lát gã địch nhân áo tím đi sát cạnh rõ ràng chỉ nhấc tay là tóm sống nhưng cô lại không ra tay.

Đúng lúc ấy văng vẳng vang tới tiếng rú thảm thiết của Lã Mại từ xa vào trong động, gã áo tím hiểu ngay là Sơn chủ Phạm Phụng Dương đã đụng địch, đường trong động này cũng chẳng an toàn, nhanh như điện giật gã thọc tay vào bọc lấy ám khí. Đường đi trong động chật hẹp, ngoắt ngoéo, dùng binh khí rất khó thi triển, tránh né cũng không dễ. Hiểu Mai để cho gã cầm kích đi qua nhưng không cho phép gã dùng ám khí. Cô lập tức đẩy kiếm tới nghiêm lạnh quát:

- Không được móc ám khí! Lấy ám khí là chết ngay!

Tiếng tới, người tới, kiếm tới!

Mũi kiếm sắc bén đã chí vào huyệt Mệnh môn gã áo tím, hơi lạnh của thanh bảo kiếm thấu qua áo xông vào tận người. Lã Băng nghe tiếng Hiểu Mai lét mắt trông thấy lập tức hiện thân, tay cầm ngang cây thiết thủ thép ròng ngón tay sắt nhọn hoắt chĩa thẳng vào ngực gã áo tím. Gã áo tím trước sau đều có địch, tung tay trái đang cầm đoản kích, tay phải

đang thò trong bọc chưa kịp rút ra nhưng gã đã thừa hiểu chỉ cần tay phải động đậy một chút thì thanh kiếm sau lưng sẽ đâm vào huyệt Mệnh môn ngay. Gã cười khành khạch hai tiếng rồi nói:

- Suốt đời bắn nhạn không ngờ hôm nay lại bị nhạn mổ mắt. Khỏi hàm hồ nữa, đã ám toán được lão tử mà không bị lão tử phát giác, chắc không phải là hạng vô danh tiểu tốt. Người sau lưng là ai?

Gã không sợ Lã băng. Gã liệu định cây kích bên tay trái có thể chống lại được thiết thủ của Lã Băng không khó, chỉ cần người ở sau lưng tài nghệ non một chút là vẫn có thể có cơ hội ra chiêu mau lẹ tránh được huyệt yếu hại là có thể tìm được đất sống trong nguy hiểm. Hiểu Mai cười nhạt đáp:

- Nguyệt Phách Truy Hồn đây! Ta khuyên ngươi đừng mơ tưởng hão! Chỉ cần ngươi bỏ tối ra sáng, hai con đường thiện ác biết đi đường nào, sống chết do ngươi chọn. Cô nương đang đợi nghe đây!

- Tốt nhất ngươi giết ta đi! Gã áo tím nói.

- Ngươi đừng có làm liều, tưởng cô nương không thể giết ngươi! Hiểu Mai nói.

- Quả không sai! Ngươi rõ ràng là Nguyệt Phách Truy Hồn! Lão tử có chết dưới kiếm của ngươi cũng chẳng oan uổng gì! Động thủ đi! Gã áo tím nói.

Gã áo tím đã biết người sau lưng là Hiểu Mai, ngụy kế thoát thân nghĩ ra khi nẫy khó lòng thực hiện, nỗi sợ cũng làm lạnh cả lòng nhưng gã lại biết Hiểu Mai không bao giờ giết gã như thế này nên gã vờ thúc giục Hiểu Mai động thủ với ý đồ tranh thủ kéo dài thời gian chờ đợi có người cứu viện. Hiểu Mai nói:

- Hướng Chuẩn đã cùng chúng ta kết giao sinh tử, Thái Hàng Song Sát đã quy ẩn hưởng phúc... Con người chỉ có thể sống một lần, sao ngươi còn chưa nghĩ ra? Hiểu Mai nói:

- Ý tốt xin tâm lĩnh nhưng xin đừng lo cho ta mất công! Lão tử cùng các ngươi không giống nhau! Gã áo tím nói.

- Không lẽ trong tay tiểu tặc họ Phạm còn có con tin? Hiểu Mai nói tiếp. Mọi tình huống ta đã nghĩ thay ngươi cả rồi. Phạm Phụng Dương phản thầy bán bạn, hạ độc vợ con, gian dâm phụ nữ, con người mất hết tính người không bằng loài cầm thú! Hướng Chuẩn bị vây khốn bị bắt, đứng đầu Bát Quái mà đã không tìm cách cứu lại thừa cơ ám toán với ý đồ giết người diệt khẩu. Loại chủ như thế, loại bạn như vậy còn có gì để níu kéo nữa chứ? Ngươi nói ta xem! Hiểu Mai nói.

Gã áo tím ước lượng thời gian đồng đảng cùng ở trong động để phóng lửa đốt thuốc nổ phá động đáng phải sớm đến rồi, mãi đến giờ chưa thấy tin tức gì thì đúng là dữ nhiều lành ít. Phạm Phụng Dương ở ngay trên đỉnh núi này sao cũng không thấy tới? Gã làm sao hiểu nổi bài bản của Phạm Phụng Dương cho rằng lừa dắt địch nhân ở cửa động đi nơi khác là để tạo điều kiện thuận lợi cho bọn chúng lên núi. Với sự giải quyết độc địa của Phạm Phụng Dương đời nào gã coi nhẹ bản thân lăn lộn vào chốn hiểm nguy chui vào hang động hẹp bó chân bó tay không thi triển được công phu để cứu mấy tên tay sai là bọn chúng? Trong lúc nhất thời nghĩ không ra, cho rằng hai đầu đều tuyệt vọng, gã thầm than thân bảo:

- Nếu Công Tộn Khải bị lão tử nổ mìn chết thì ngươi...

Bỗng nghe tin dữ động trời tay Hiểu Mai hơi run bỗng rung một cái Tuyệt Tình Kiếm sắc bén phi thường còn cắt đồng chặt sắt như bùn huống hồ tấm thân máu thịt của con người!

Nhát rung giật tay này khiến mũi kiếm thọc luôn vào thịt...

Gã áo tím lại cho là Hiểu Mai hạ độc thủ và cũng không muốn bị kiếm đâm chết lại cũng sợ còn phải

chịu tội sống nữa chi bằng... gã áo tím cong lưng ngửa người hất mạnh ra sau một cái... Huyệt Mệnh môn là đại huyệt trí mạng, kiếm đâm vào huyệt Mệnh môn làm sao còn sống?

Những lời nói sau bị cắt đứt giữa chừng. Hiểu Mai kinh hoàng hiểu ra thì đã muộn vội vã rút kiếm, xác gã áo tím đổ ngay xuống. May mà Hiểu Mai đã kịp thời né tránh nếu không đã bị máu phun đầy mình, cô không nén được hầm hầm nói:

- Ta đang mong từ miệng gã này nói ra để hỏi biết hướng đi của tên tiểu tặc họ Phạm rồi tha cho cái mạng chó của gã. Ai ngờ gã lại sợ tội tự sát! Mau lên đi, đừng có để tiểu tặc họ Phạm lại thoát nữa!

Mấy người mai phục ở mé sau kéo cả ra. Lại trở thành người dẫn đầu vì ở gần cửa động, Hiểu Mai đã đi ra gần bên ngoài thì chợt nghe tiếng chân bước. Không biết người tới là ai, Hiểu Mai ra hiệu cho những người đi sau dừng bước ẩn mình thật nhanh. Người đầu tiên thò đầu vào ngó nghiêng là Đỗ Đan vì vừa rồi chàng ta nghe thấy trong động có tiếng động. Thấy Đỗ Đan, Hiểu Mai vội xuất hiện và hỏi dồn:

- Vừa rồi ai bị thương vậy?

- Nhân Hoàn Ngũ Lão một chết một bị thương, chúng ta không ai việc gì cả. Tình hình động bên này thế nào? Đỗ Đan hỏi.

- Chúng tôi không tới kịp, vừa rồi giết một tên thế thân áo tím, biết tin tiểu tặc họ Phạm đang ở trên đỉnh núi, đã gặp gã chưa? Hiểu Mai nói.

- Gặp rồi! Tên thất phu chạy rất nhanh. Lại để gã chạy thoát rồi! Đỗ Đan nói.

- Ngũ Lão vị nào hãy còn? Hiểu Mai hỏi.

Tiếp theo tiếng hỏi Hiểu Mai đã vọt ra khỏi cửa động thấy Thượng Quan Dật đang được con cõng trên lưng, sắc mặt tái xanh, chòm râu dài và phía trên áo dầm dề máu thì hỏi ngay:

- Tiền bối bị thương ở chỗ nào?

- Cảm ơn có lòng hỏi thăm, đã uống thuốc rồi, không có gì đáng ngại lắm! Công Tôn thiếu hiệp ở phía bên kia tình hình có vẻ gay, xin đến tiếp ứng mau lên, lão hủ cũng phải sang xem thế nào! Thượng Quan Dật nói.

- Tiền bối bị thương cần tĩnh dưỡng gấp! Hiểu Mai nói. Tiêu diệt ma đầu họ Phạm còn cần nhiều giúp đỡ. Xin tiền bối chớ khách khí để Đan đệ hộ tống về trấn Sơn Khẩu trước đã. Việc bên phía Yết Tử Câu có tôi sang là được.

Nói xong Hiểu Mai quay vào trong động, loáng cái đã mất hút. Đỗ Đan tuy rất quan tâm đến em gái và Công Tôn Khải cũng muốn theo Hiểu Mai sang Yết Tử Câu nhưng nghĩ lại Nhân Hoàn Ngũ

Lão quan hệ với Phạm Phụng Dương xưa kia rất mật thiết, dĩ nhiên Thượng Quan Dật hiểu biết nhiều về hành tung, phương hướng hoạt động của ma đầu họ Phạm không nên để ông ta lại nảy sinh ý khác nên phải bảo hộ chặt chẽ ông ta là điều cần thiết, vì vậy dẫn mọi người quay trở về trấn Sơn Khẩu.

*

* *

Trong động tuy có ba đường thông ở giữa và hai hướng nam, bắc nhưng không thông với nhau mà có ngăn cách, đường có rộng hẹp khác nhau và có cửa ngầm thông sang nhau ở nơi cách bức đó và là chỗ hẹp nhất. Phần lớn dựa vào hình thế tự nhiên của động cũ, chỉ gia công thêm chút ít nhân lực cốt để sửa chữa, trang trí... là thành kiến trúc cửa di động. Còn một dạng khác nữa là các đường nhánh tự nhiên nhưng đem lấp kín cả hai đầu và lập cửa di động được, có hai kiến trúc được xây dựng theo dạng này và thành hai khung cửa nữa.

Thế còn trạm đơn ở đâu? Cửa ngang ở đâu? Trong bản đồ vẽ lại của Lý Ngọc Châu về hình thế động đều ghi chú rất rõ ràng. Công Tôn Khải dùng công phu "Thiên tuệ nhãn" dò lần trong bóng tối

mới biết cửa ngang ấy thuộc dạng kiến trúc loại cửa sau và ở giữa hai cửa di động được có một đoạn đường hầm trong động ngoắt ngoéo, không biết dài bao nhiêu? Có lẽ Lý Ngọc Châu cho là không quan trọng lắm nên bỏ qua không ghi chú, chỉ cho biết đại khái vị trí ở chỗ nào, nên có tìm chắc cũng khá dễ dàng. Chính vì thế Công Tôn Khải không tốn công sức lắm đã tìm ra ngay khung cửa đó.

Hai nơi cửa mở này một ở động giữa, một ở bắc động. Lý Ngọc Châu đã cho đóng chặt cửa ở phía ngoài, như thế có thể nói Công Tôn Khải chỉ cần mở hệ thống mà Lý Ngọc Châu đã đóng chặt là cửa mở ra dễ dàng không phải tốn công sức đập phá gì cả mà thứ cần đập phá là cái cửa ở đầu đằng kia. Lúc này Công Tôn Khải mở hệ thống mà Lý Ngọc Châu dùng để đóng cửa ra và giơ chưởng để đẩy cửa... nhưng cửa không nhúc nhích. Trong óc Công Tôn Khải chợt nảy ra hai vấn đề: Một là có khi vì ba lần cho nổ phá động nên hệ thống bị hư hỏng. Hai là có kẻ đã động chân động tay vào cửa này. Nếu là lý do trước thì dễ xử thôi. Chỉ cần bảo Lưu Xung tốn ít sức lực dùng thiết thủ thép ròng đục cửa ra là xong, như vậy sẽ làm kinh động đến lũ ma đầu mai phục trong động nhưng có vẻ chẳng còn cách nào khác. Vả lại cũng chẳng có nhiều thì giờ để suy nghĩ vì

ngoài cách ấy chẳng còn cách nào ra thoát khỏi chỗ này. Nhưng nếu là vì lý do sau mới sẽ lắm chuyện rắc rối!...

Ai đóng chặt cửa, đóng chặt lại lúc nào? Trầm ngâm suy nghĩ một lát, Công Tôn Khải chợt nghĩ ra lời giải đáp. "Có lẽ đây là do Mai Trang làm, mà thời gian chốt cửa là trước khi xảy ra vụ nổ, thậm chí trong cửa vẫn còn người mai phục".

"Nếu thế ở chỗ khác cũng như ở chỗ này! Như thế là nếu không nổ chết được bọn chàng thì cũng giam hãm bọn chàng vào đất chết; bị chết đói trong động nữa!" Nghĩ vậy Công Tôn Khải khẽ hạ giọng nói ý nghĩ của mình với Lưu Xung và bốn cô gái. Lưu Xung nói.

- Nếu là thế chúng ta đánh từ đây ra! Có khi Phạm Phụng Dượng đang ở mé bên kia, đúng là lúc chúng ta kết liễu đời tên ma đầu này đi thôi!

Nói rồi Lưu Xung vung thiết thủ phép ròng bổ vào cửa ngầm di động. San San vội nói ngay:

- Khoan đã! Muội lại nghĩ khác cơ!

San San nghĩ thế nào và vì sao lại nghĩ vậy?...

Hồi hai mươi

GIAN TÀ ĐẾN BƯỚC ĐƯỜNG CÙNG

San San là một cô gái ngây thơ làm gì cũng theo trực giác của mình, nghĩ sao nói vậy không lan man, suy rộng, dè dặt... Thấy Lưu Xung đã vung thiết thủ lên phá cửa và thiết thủ đang bay trên không trung bỗng dừng lại khi nghe cô nói vậy còn Khải ca ca đang chăm chú nhìn cô thì San San đắc ý nói:

- Bên ngoài kia có kẻ đang giở trò quỷ! Nếu chúng ta phá cửa, ngoài cựa kia sẽ biết động tĩnh của ta trong này...

Lưu Xung cười bảo:

- Sao muội lại đoán là bên ngoài có người?

San San dẩu môi lên bảo:

- Nếu phải hệ thống vì bị nổ mà tự động sập lại thì ta có thể đục cửa thông ra, nhưng nếu bên ngoài là tên ma đầu họ Phạm cùng bè đảng của gã đang mai phục há ta lại để cho chúng nghe biết tình hình ư?

- Vì sao? - Lưu Xung trợn mắt lên hỏi.

- Khải ca ca! Muội lo tên tiểu tặc họ Phạm ở bên ngoài đóng chốt cửa lại đồng thời thừa lúc chúng ta bị vây khốn lúc này để lợi dụng khoảng thời gian này mà động chân động tay...

Công Tôn Khải thấy trong óc mình loé lên một ý nghĩ, thầm hỏi: "Coi bộ cô bé này đầu óc cũng linh hoạt mà suy nghĩ cũng có vẻ chín chắn đây...". Nghĩ vậy, Công Tôn Khải nói:

- Phải đấy! San muội đã trưởng thành rồi. Đúng là suy nghĩ tỉ mỉ...

San San được khen, khoái chí cười và nói tranh lời Công Tôn Khải.

- Khải ca ca! Muội là người lớn thật rồi ư?

- "Người lớn"? ừ thì người lớn! Coi muội là người lớn, muội có ý kiến gì?

- Muội đang còn nghĩ...

Lưu Xung cắt lời San San:

- Bà cô trẻ ơi! Còn để bà từ từ nghĩ nữa cơ à?

San San chu miệng lại bảo: "Không nghĩ thì miệng làm sao mà nói được!".

- Mà ta nghĩ ra rồi... Đúng là tên tiểu tặc Phạm Phụng Dương bày kế độc, cho tay sai đóng chết cửa lại rồi chôn thuốc nổ bên ngoài...

San San nghe Công Tôn Khải nói vậy thì nhẩy lên mà reo:

- Đúng vậy! Đúng vậy! Thì vừa rồi muội cũng nghĩ vậy mà!

Lưu Xung sợ quá biến hẳn sắc mặt, vội nói:

- Thế thì chúng ta phải mau đục thông đi chứ, còn chờ gì nữa?

Công Tôn Khải nặng nề nói:

- San muội! Muội nghĩ nên làm thế nào?

Dường như thấy Công Tôn Khải coi trọng mình, còn hỏi mình cho ý kiến nên thế nào nên San San càng phấn khởi, nghĩ ngợi rồi nói:

- Khải ca! Muội nghĩ đến bản đồ Lý Ngọc Châu tỷ tỷ vẽ, ở chỗ này là cửa hông phải không?

Công Tôn Khải gật đầu nói:

- Phải. Chúng ta phải đi xuyên qua từ chỗ này để hủy diệt cái cửa kia của chúng...

San San "phì" một tiếng, nhổ bãi nước bọt rồi nói:

- Từ cửa di động này đến cửa di động kia, ở khoảng giữa có phải là còn có một đoạn đường hầm vòng vèo nhưng không ghi là dài bao nhiêu phải không?

- Theo bản đồ hình thế động của Ngọc Châu - Công Tôn Khải nói - thì giữa hai cửa có một đoạn

đường hầm ngoắt ngoéo nhưng muội ấy không ghi rõ hầm dài bao nhiêu!

"Vấn đề là ở đấy!" San San nói.

- Nếu có lối thông ít ra cũng mấy trượng, dài thì một chục hay hơn chục trượng, có thể đường hầm thẳng hay vòng vèo. Giả sử tiểu tặc họ Phạm mai phục người bên ngoài nhất định sẽ mó chân mó tay vào đường hầm vì chúng đoán là chúng ta sẽ đục thông cửa bị đóng chết ở đây. Chúng chỉ việc chờ chúng ta chui vào đường hầm là ra tay!

Công Tôn Khải gật đầu bảo:

- San muội phân tích không sai!

Lưu Xung lo lắng muốn phát cuồng lên, nói:

- Bất kể thế nào, trước tiên chúng ta phải đục thông chỗ này đã. Không nên bàn bạc dông dài lãng phí thời gian làm gì!

San San dậm chân bảo:

- Đấy không phải là bàn dông dài!

Công Tôn Khải gật đầu nói:

- San muội cứ nói nốt đi, huynh đang nghe đây!

San San càng dương dương đắc ý nói tiếp:

- Nếu đúng thế thì có mà chúng ta nhắm mắt bước vào bẫy sập của chúng! Có thể quay đầu lại...

Lưu Xung nói như hét lên:

- Toàn nói lời thừa! Nếu quay đầu lại còn cần muội nói ư? Chúng ta hết đường rồi!

San San nổi cáu:

- Đường là do người đi mà có! Chúng ta không mở được đường theo hướng khác mà đi ư? Đâu cứ phải quay về theo đường cũ!

- Đây đang ở trong động chỉ có hai ngả thông ra ngoài, nếu đường phía trước bị ngăn trở, đường phía sau là đường chết, chẳng lẽ mở đường bên phải hay bên trái ư?

San San hai tay chống nẹ vào hông bảo:

- Sao lại không được? Hử?

Lưu Xung vò đầu bứt tai:

- Tốt! Trên đời chỉ có muội là thông minh thôi!

Công Tôn Khải trầm ngâm rồi nói:

- Thật ra ma đầu họ Phạm đoán ta tới đây và chỉ có mỗi cách đột phá tiến về phía trước nên mới cho tay sai mai phục ở đó để đối phó với chúng ta. Quay đầu trở lại cố nhiên là không được rồi, đục cửa khác hay mở con đường khác tạm thời thì thời gian cũng không cho phép!

San San nói:

- Sao lại bảo là thời gian không cho phép? Bọn ma đầu không thấy chúng ta đục thông cửa mà qua lại

chẳng nhắm mắt phát động tấn công ư?

Công Tôn Khải hít một hơi dài, bảo:

- San muội! Tiểu tặc họ Phạm chỉ muốn chúng ta chết vây ở trong này chúng ta phải nghĩ cách mở đường khác mà ra. Nếu ở phía bên đường kia đã có tay chân ma đầu chờ sẵn, tất chúng cũng sẽ biết chúng ta đang mở đường khác và sẽ cho nổ ngay thuốc nổ... ở trong này, lúc ấy chúng ta sẽ bị hơi thuốc nổ hất băng đi... Thử hỏi chúng ta sẽ làm thế nào?

- Thế chẳng lẽ chúng ta lại cam tâm tình nguyện chui đầu vào bẫy, tự mình xông vào chỗ chết ư? San San hỏi vậy.

Lưu Xung liếm đôi môi khô nẻ nói:

- Chúng ta hãy làm nhiều mà nói ít thôi! Nếu chẳng phải muội lắm lý lẽ thì chúng ta đã sớm đục thông lối ra rồi!

Nói đoạn Lưu Xung cầm chắc thiết thủ thép ròng định bổ mạnh vào cánh cửa đá. Công Tôn Khải lắc đầu bảo:

- Khoan đã! Để ta nghĩ chút nữa đã!

Lưu Xung chỉ chịu nghe lời Công Tôn Khải vì anh ta chỉ kính phục Công Tôn Khải với Hiểu Mai mà thôi. Trong ý thức của Lưu Xung, anh ta cho rằng

chỉ cần vợ chồng Công Tôn Khải chịu bắt tay vào làm việc gì thì sẽ làm đến đầu đến đũa, mà làm việc là có đạo lý hẳn hoi. Nghe theo Công Tôn Khải với Hiểu Mai mà làm thì không bao giờ sợ thất thố. Chính vì thế nghe Công Tôn Khải nói như vậy, Lưu Xung hạ thiết thủ xuống chờ nghe Công Tôn Khải chia việc. Công Tôn Khải trầm ngâm rồi hất hàm bảo:

- Giờ các người dốc toàn lực đào mạnh mé bên trái xem nào!

Công Tôn Khải ngừng lại một chút rồi hạ giọng nói thật khẽ:

- Đây là việc làm vô cùng mạo hiểm nên phải làm với tốc độ nhanh nhất để thử xem sao! Còn ở đây để ta...

Lưu Xung đã chạy băng sang bên trái, chẳng nói chẳng rằng ra tay làm ngay. San San cuống lên định nói gì đó thì Công Tôn Khải đã nghiêm nghị nhìn cô và lắc đầu, tay vừa vẫy kiếm theo lạng người đến đứng cạnh cửa đá lối ra khỏi động. Trước tiên Công Tôn Khải áp tai vào vách đá ngưng thần lắng nghe, thấy vậy San San hoảng lên cứ dứng đờ người ra đó. Tiểu Cúc, Tiểu Mai và cả Linh Cô cũng đứng ngẩn người, thất thần! Tất cả họ đều đã hiểu!...

Họ đã hiểu ra Công Tôn Khải muốn giữ cho các cô và Lưu Xung được an toàn nên không để họ xông ra trước vì vậy mới vờ giao việc cho họ ở phía bên kia, còn chàng một mình lao vào nơi nguy hiểm! Tức là Công Tôn Khải xông pha nguy hiểm chẳng tiếc thân mình để tránh ngọc đá đều tan nát, lỡ các cô với Lưu Xung bị hơi nổ ào tới thì còn có thể tránh sang mé bên kia, còn Công Tôn Khải một mình chịu trận.

Giả sử bên ngoài cửa thật bị chôn thuốc nổ hoặc bị bọn ma đầu tay chân của Phạm Phụng Dương đụng chân đụng tay để nhằm mục đích gì đó... một khi xảy ra họa hại chí ít bốn cô gái họ với Lưu Xung cũng còn cơ giải cứu, còn Công Tôn Khải... Nói vắn tắt một lời là Công Tôn Khải đã xả thân cứu người dũng cảm hiến thân, thà một mình chàng lao vào gánh vác tai vạ lớn lao, sẵn sàng liều mình mạo hiểm...

Dĩ nhiên các cô gái còn có tính toán khác với Công Tôn Khải...

Công Tôn Khải làm cái việc sẽ xảy ra trong muôn một, trong sáu người chỉ có chàng công lực cao thâm nhất! Nếu ngoài kia có mai phục, bản thân chàng có thể một mình khống chế hoặc tiến lùi như ý muốn, còn bốn cô gái với Lưu Xung trình độ còn thua xa, nếu để họ cùng xông lên một lượt lỡ đại họa bùng ra bất ngờ, chàng còn có cách gì chiếu cố được cho họ!

Công Tôn Khải bảo các cô gái và Lưu Xung sang phá vách bên mé trái một là để họ tránh nạn cũng để thử xem tiếng phá vách vang lên thì bên ngoài động tĩnh ra sao, làm rối loạn tai mắt đối phương. Hai là vạn nhất ở cửa đá kia xảy ra tai biến, xét tình thế trước mắt chỉ có dựa vào vách trái để giữ cho được an toàn.

Đương nhiên nếu ở mặt chính diện thẳng phía trước ma đầu bố trí sẵn cho nổ thuốc nổ mạnh làm toàn bộ chỗ này bị chấn thương mạnh thì đành là cùng được chôn một chỗ với nhau, nếu may mà thoát nạn tìm sự sống trong cõi chết cũng đành... Công Tôn Khải cứ suy nghĩ, cứ bước đi, mỗi bước mỗi nghĩ suy và từ từ tiến ra cửa động.

Linh Cô với San San lại không nghĩ như vậy. Cảm tình của hai cô đối với Công Tôn Khải đặc biệt hơn so với cảm tình của Tiểu Cúc, Tiểu Mai đối với chàng. Nghĩ đến Công Tôn Khải làm thế này, các cô cho là chàng làm vậy hoàn toàn vì mình. Tâm tình vô cùng kích động các cô cùng hét to:

- Khải ca ca, chúng muội tới giúp huynh đây!

Hai cô chưa phóng tới nơi thì Công Tôn Khải đã nghiêm nghị lật chưởng phất tay áo vung ra một luồng kình lực âm nhu mãnh liệt chặn đẩy hai cô lùi lại. Hai mắt chàng giận dữ tỏ ý cấm hai cô không

được làm bừa đồng thời dùng tay ra hiệu hai cô phải lập tức lùi về vách động đá thật nhanh. Suýt nữa thì San San rơi nước mắt, còn mắt Linh Cô cũng đã hoe hoe đỏ, tâm tình cả hai cô gái vừa lo âu vừa cảm thấy uất ức. Chỉ có Lưu Xung cắm đầu cắm cổ vung thiết thủ thép ròng bổ phá vách đá, chấn động tưởng đến kinh thiên động địa. Tiểu Mai hạ giọng nói khẽ:

- Chúng ta hãy nghe nói đã...

Công Tôn Khải hất đầu về phía họ ra hiệu tỏ ý khen ngợi Tiểu Mai, lông mày chàng nhếch lên vì đã nghe được tin tức như sau:

- ... Khi nãy ba lần nổ trong động, một là ở phòng cơ yếu, hai là ở "Nghị Sự đình", ba là ở phòng hành công...

Ba nơi trên vốn là nơi trọng địa của tên đại ma đầu Phạm Phụng Dương. Tên ma đầu họ Phạm đến nơi trong địa đầu não trung tâm căn bản như vậy mà còn phá bỏ bằng cách nổ hủy diệt không chút tiếc thương! Rõ ràng dễ nhận thấy gã đang chặt buồm dìm thuyền, gã đã hạ quyết tâm dứt bỏ không cần sào huyệt này nữa vì ma đầu họ Phạm thấy đã đến lúc phải ra đi trước khi đó đốt thành tử chiến. Dĩ nhiên là thủ đoạn càng hung ác độc địa, manh tâm làm cho tất cả mọi người đã vào trọng địa này

đều cùng sào huyệt nổ tung bằng sạch không để sót một ai, không để sót một chút gì...

Căn cứ theo lô gích này thì Phạm Phụng Dương đang dốc túi đánh canh bạc cuối cùng của cuộc đời đây! Gã muốn dăng một mẻ lưới vét sạch tất cả đám huynh muội nhà Công Tôn Khải với bất kỳ những ai vào trong động Yết Tử Câu này, làm một cú bắt tận giết tuyệt... Giả thiết là nếu thế thật, căn cứ theo diễn biến của động thái, của sự việc, thì quả thật thủ đoạn của tên ma đầu họ Phạm này thật là tàn độc tuyệt trần đời và nhất định gã đang từng bước từng bước đánh đến đâu giữ chắc đến đó, từng tấc từng phân thắt dần càng chặt...

Điều bất hạnh hơn nữa là Công Tôn Khải với Hiểu Mai nhất thời sơ hở chỉ nghĩ chăm chăm vào chuyện cày hang phá động, cứ tưởng là phá tan hoang sào huyệt chính của ma đầu họ Phạm và tiêu diệt xong bè đảng của ma đầu là sang yên biển lặng, đại công cáo thành mà không biết đào sâu suy kỹ tâm tư, gian kế và sự hung tàn, gian trá, ác độc của ma đầu. Lỡ một nước đi là thua cả ván! Lầm một quân cờ là thua cả bàn cờ! Nhưng nếu để âm mưu của đại ma đầu gian trá thành công, chẳng hoá ra trời không có mắt!? Vốn hai bên thù sâu hận nặng chỉ mong sao giết được đối phương cho thật nhanh,

đã đẩy được nhau vào vòng vây hãm trừ phi dốc hết tâm, tận hết sức xoay chuyển càn khôn để tìm ra đường sống, nếu không chỉ còn cách bó tay chịu chết!

Cao trào suy nghĩ của Công Tôn Khải ào ạt mau lẹ như điện chớp. Điều chàng quan tâm nhất là Hiểu Mai và đồng đội ra sao. Chẳng hiểu cô với cánh Đỗ Đan đã gặp những sự biến nào?

Nếu Hiểu Mai, Đỗ Đan với những người trong lộ quân thứ ba cũng gặp những sự cố bất ngờ ngoài tưởng tượng, chẳng may bị đá sập đè chết hay bị hãm khốn nơi tuyệt địa như thế này thì...

Công Tôn Khải không dám nghĩ tiếp nữa. Chàng cố trấn tĩnh tinh thần, cố giữ tâm tình được lạnh lùng, bình thản. Chàng vận dụng công phu "Thiên nhĩ thông" ngưng thần lắng nghe động tĩnh và quả nhiên nghe được tiếng động cách bức ở bên ngoài cửa động đóng kín mít kia: có tiếng chân bước gấp rút và tiếng thở theo vách động và mặt đất bên ngoài cửa thành sang âm thanh truyền vào tai Công Tôn Khải. Người thường thì không thể nào nghe, thấy nhưng nếu luyện thành công "Thiên nhĩ thông" thì lại khác hẳn. Trong tiếng thiết thủ của Lưu Xung phá vách động chan chát ầm ầm vang động, Công Tôn Khải vẫn có thể phân biệt nghe

thấy từ chính diện phía cửa động truyền tới tiếng giày đang bước tới, quả thật không phải tầm thường.

San San và Linh Cô từ đầu đến cuối vẫn chăm chú theo dõi nhất cử nhất động của Công Tôn Khải mà lòng như thắt lại khi thấy lông mày Công Tôn Khải không ngớt run giật. Mấy lần San San chực thốt lên thành tiếng nhưng lập tức bị Linh Cô ngăn lại ngay.

San San không thể chịu nổi nữa bèn ghé vào tai Linh Cô nói nhỏ:

- Giá Đỗ Đan đại ca, Hiểu Mai tỷ tỷ các người có thể đến kịp có phải hay biết bao không?

Đời nào Linh Cô lại không mong muốn và tán thưởng ý hay này nhưng cô không nói thành lời mà chỉ gật gật đầu. Ánh mắt San San lại xoay chuyển lộ vẻ rất hồi hộp rồi lại nói:

- Khi nãy tiểu tặc họ Phạm đốt thuốc nổ, không biết Hiểu Mai tỷ tỷ... họ đã vào và bị không...

San San không dám nói hết ý. Dĩ nhiên Linh Cô cũng đã nghĩ tới chuyện này nhưng cô vẫn nín nhịn được chỉ ghé sát tai San San mà hết:

- Không sao đâu! Đừng có nghĩ bậy nghĩ bạ...

San San nấc lên một tiếng, mắt chớp lia lịa

nhưng không nói gì nữa mà chỉ chăm chú nhìn về phía Công Tôn Khải. Nhắc nhở họ xong, Công Tôn Khải vung tay múa Tuyệt Tình Kiếm, ngưng tụ thần công đầy đủ rạch một nhát kiếm vào cửa đá di động nhẹ nhàng như rạch quả dưa, như vạch tường đất...

Tấm cửa đá rơi xuống lổng chổng cứ như là đậu phụ mềm.

San San thở ra một hơi dài:

- Muội quá lo lắng... nếu như... vạn nhất Khải ca ca có bề gì...

Linh Cô vội vã nói ngay:

- San muội chớ có nói những điều xui xẻo như vậy... Khải ca ca sẽ chẳng làm sao cả! Há chẳng phải người lành ắt có trời giúp ư!

Đó là lời Linh Cô nói để an ủi San San nhưng thực ra cũng nói lên để tự an ủi vì trong các cô có ai không lo lắng đến nghẹn ngào đâu, hễ cứ có điều gì đó không hay xảy ra, các cô lại hồi hộp, tim đập như trống làng và như muốn vọt ra ngoài lồng ngực nổ tung. Đó gọi là quá quan tâm ắt sẽ như vậy vì các cô không chỉ lo lắng cho sự an nguy của Công Tôn Khải mà cũng rất quan tâm lo lắng cho sinh mệnh của chính mình, cho sự sống chết của bản thân!

Còn sống? Hay sẽ chết? Hoàn toàn tùy thuộc vào sự biến hoá đột xuất xảy ra ngay sau khi đột phá cửa hang!

Công Tôn Khải gánh trên vai sự an nguy của nhiều người, đâu phải chỉ có bốn cô gái với Lưu Xung có mặt ở đây mà là quan hệ đến Hiểu Mai, đến cả ngàn con người nghĩa hiệp cả nam lẫn nữ. Vì vậy lòng các cô căng thẳng như sợi dây cung đã kéo căng, mắt nhìn dõi theo từng cử chỉ của Công Tôn Khải mà không hề chớp và cảm thấy thời gian trôi đi sao mà quá chậm. Há chẳng đúng với lời người ta thường nói "lo âu sầu muộn ngày dài như năm" hay sao?

*

* *

Công Tôn Khải vung kiếm như bay múa... Quả thật chàng cũng đang vô cùng lo lắng, khẩn trương!... Chàng hiểu rất rõ rằng ngay đây sẽ chứng minh được là ngoài kia Phạm Phụng Dương có mai phục hay không, đương nhiên đó cũng là huyệt chết của Phạm Phụng Dương manh tâm ra tay tiêu diệt một lần trọn gói tất cả các hiệp sĩ xâm nhập vào Yết Tử Câu của gã.

"Không cho phép gã ngần ngừ hay nghĩ ra biện pháp khác!". Nghĩ vậy nên Công Tôn Khải phải ra tay với tốc độ nhanh nhất, tranh thủ thời cơ chỉ trong chớp mắt! Chàng hy vọng trước khi đối phương kịp gây khó khăn, chàng đã phá cửa xông ra khống chế hoặc kịp thời chia cắt được sự mai phục của lũ ma đầu. Ngoài cách này ra chẳng còn biện pháp nào khác để từ cõi chết vùng lên tìm cuộc sống như tình cảnh của chàng và đệ muội hiện nay đang bị hãm chết trong đường hầm.

Công Tôn Khải ngưng tụ đủ mười hai thành công lực toàn thân dồn vào cánh tay cầm Tuyệt Tình Kiếm...

Chàng không cho phép Lưu Xung và mấy cô lại gần định "giúp đỡ". Dĩ nhiên đầu tiên sợ họ mạo hiểm sinh nguy hiểm, thà để mình chàng xông pha mạo hiểm còn hơn. Hai là người đông chỉ có lợi tùy từng lúc từng nơi, trong tình thế này ở nơi cửa động bị bít chặt chật hẹp này đông người chỉ tổ vướng chân vướng tay nhau tạo nên tình trạng càng giúp càng bấn, càng giúp càng hỏng việc. Chàng không cần nói nhiều, một câu cũng không chỉ tâm tâm niệm niệm làm sao nắm cho được cơ hội cầu sinh xảy ra chỉ trong tích tắc.

Công Tôn Khải đầu mướt mồ hôi, toàn thân ướt đẫm mồ hôi như tắm. Cuối cùng toàn thân chàng

căng lên như cây cung kéo hết tầm, sau khi vẫy tay ra hiệu cho Lưu Xung với bốn cô gái xong, chàng lùi lại ba bước, liên tiếp đánh ra ba chưởng liên hoàn mạnh như sấm sét, tiếng chưởng phong vang lừng chấn động ù tai, cửa đá dưới lưỡi kiếm Tuyệt Tình của chàng đã bị băm nát gần trọn, bây giờ lại bị thần công chưởng lực đánh cho nát vụn bay tung như mưa rào, vỡ toang thành một lỗ hổng rộng đến hai, ba thước ta.

Toàn thân Công Tôn Khải như mũi tên lìa dây cung theo lỗ hổng bắn vọt ra khỏi cửa hang. Lưu Xung cùng bốn cô gái đang hồi hộp lo lắng cho Công Tôn Khải đến tắc cả thở, bật lên hoan hô và ùa ra như đàn cá vượt theo. Công Tôn Khải đánh ra, thế công mãnh liệt nhanh như sét đánh không kịp bưng tai quả nhiên đã lọt vào được đường hầm. Nhưng chỉ thấy một khối mò mò tối đen như mực. Công Tôn Khải lắc đầu định thần thì chỉ nghe thấy tiếng bước chân nhộn nhịp loạn xạ di động cách chàng ngoài mười mấy trượng, lúc rõ lúc mờ, bỗng lại còn nghe tiếng quát mắng:

- Nhanh lên bay! Hình như chúng nó đã...

Lại có tiếng thở hùng hộc rồi nói:

- Lũ chó con nam nữ chết là chắc...

Theo bản năng Công Tôn Khải lần theo tiếng nói mà truy kích. Lưu Xung cùng bốn cô gái tranh nhau ùa đến. Tâm tình muốn mau mau chóng chóng thoát ra khỏi nơi nguy hiểm, ai mà chẳng vậy! Tình cũng như lý, Lưu Xung và bốn cô gái dĩ nhiên chỉ mong sao lìa bỏ chốn này cho thật nhanh, càng nhanh càng tốt. Truy sát kẻ địch chí ít cũng là phải có tốc độ đuổi địch, chỉ cần có tốc độ, theo đúng lý thường tình một khi kẻ địch chưa tới được vùng đất an toàn thì lập tức phải tấn công ngay.

Công Tôn Khải lại làm khác hẳn. Chàng đột nhiên dừng lại, đưa mắt nhìn quanh bốn phía. Lưu Xung cùng bốn cô gái đã lao tới được bốn năm trượng bỗng phát hiện ra Công Tôn Khải đứng lặng không nhúc nhích, thẩy đều kinh hãi cũng vội và dừng lại ngay. Lưu Xung thở hổn hển nói to:

- Mau lên chứ!

Cả bốn cô gái mấy miệng đồng thanh hỏi:

- Khải ca ca! Huynh sao vậy?

Hỏi rồi đều quay mình định quay trở lại. Công Tôn Khải trầm giọng bảo:

- Các người mau truy sát bọn giặc đi, chớ để lỡ việc...

San San vội vã hỏi ngay:

- Khải ca, thế còn huynh?

- Đừng có làm lỡ việc nữa! Công Tôn Khải cáu. Các người đi đi! Ta còn phải dò xem cách bố trí của địch!

Giọng chàng hối hả, nghiêm khắc, trong đường hầm kín do tiếng vọng phản chấn lại vang động ù cả tai. Bọn San San chưa bị Công Tôn Khải mắng mỏ bao giờ, bàng hoàng hốt hoảng, chân tay luống cuống tiến lui đều khó. Chỉ có Lưu Xung tính quyết đoán, nói ngay:

- Mau! Nghe lời huynh ấy mau đi!

Nói rồi anh ta lao đi trước. San San nghẹn ngào nói:

- Ba vị thư thư đi đi! Để muội ở lại giúp Khải ca ca!

Nói rồi cô đẩy ba cô gái đi còn mình quay trở lại. Linh Cô, Tiểu Cúc, Tiểu Mai cuống lên. Bỗng lại nghe Công Tôn Khải nghiêm giọng quát lớn:

- Các ngươi không nghe lời, nhất định sẽ phá hỏng việc đấy!

Trong tiếng quát còn nghe thấy cả tiếng thở nặng nề của Công Tôn Khải, rõ ràng chàng đang vô cùng tức giận. Linh Cô vội gọi:

- San muội, mau trở lại đi! Chớ làm Khải ca ca phải phân tâm!

San San hậm hực mấy tiếng, vùng vằng, ủ rũ

quay trở lại, theo Linh Cô dẫn đầu, cùng các chị em chạy về phía trước. San San còn cao giọng gọi:

- Khải ca ca, huynh mau lên đi!

Công Tôn Khải thở dài một hơi rất dài. Ở trong ngách hầm, giơ tay không nhìn thấy ngón, nếu không phải chàng có công phu "Thiên tuệ nhãn" thì ngay đến bản thân mình cũng nhìn chẳng thấy.

Nghe thấy tiếng các cô gái đã chạy về phía trước, Công Tôn Khải lại thở ra một hơi nhẹ nhõm vì cảm thấy còn mỗi một mình chàng càng dễ ứng phó. Vì đây là nơi cực kỳ nguy hiểm, chỉ nên một mình chàng ở lại, chàng tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai ở lại mạo hiểm với mình.

Không phải Công Tôn Khải không tin người khác, nhưng gặp những lúc cực kỳ nguy hiểm chàng hiểu là nếu còn người khác bên cạnh thì chàng không thể chuyên tâm một mình lo việc đối phó với địch mà phải phân tâm, luôn luôn có cảm giác phập phồng không yên ổn! Chàng luôn hết lòng lo cho người khác, nhưng còn sự an nguy của bản thân lại ít tính đến. Chàng vô cùng lo lắng cho sự yên nguy của Lưu Xung với bốn cô gái bị hãm ở nơi nguy hiểm trùng trùng, như lửa cháy đến tận chân mày nên không thể giữ thái độ ôn tồn, mềm dẻo mà phải nổi giận, nặng lời, nếu người khác không biết nghĩ thì không sao hiểu nổi.

Đường hầm ngách không khí ít lưu thông, rất ngột ngạt. Ánh mắt của Công Tôn Khải chợt sáng lên: chàng đã phát hiện ra vấn đề! Thoạt tiên chàng nghe tiếng xèo xèo khe khẽ dường như ở trên đỉnh đầu mình. Chàng chăm chú nhìn lên: một dây hoa lửa đang uốn éo chạy như con rắn bò. Đúng là dây dẫn thuốc nổ! Công Tôn Khải như thấy da đầu đang bỏng giẫy lên, sắp nổ bùng tan cả đầu óc. Chàng rút kiếm nhanh như chớp giật chặt đứt ngay dây dẫn thuốc nổ và thầm kêu lên: "Nguy hiểm quá!" Giả thử chàng chỉ chậm ra tay chừng uống cạn nửa chén trà thôi thì giờ chẳng còn gì để nói nữa!

Khi nãy tới giờ chàng chỉ lo lục soát, xem xét trước sau, trái phải dưới chân mà không để ý trên đỉnh đầu và nếu chàng không liều mình ở lại, chỉ lo mau mau chóng chóng chạy khỏi nơi nguy hiểm thì đã hỏng bét cả, tất cả đã chết sạch ở trong hầm. Vì dây dẫn thuốc nổ chỉ dài có hơn một trượng ép sát vào nóc khung cửa đá vừa bị phá hủy có mấy chỗ bị đá đè lấp. Chính trong đám đá lổng chổng, tối mò mò, đen sì sì kia là đống thuốc nổ mà dây cháy dẫn tới. Mà dây cháy dài hai, ba trượng, bẻ góc ngoài rãnh đá kia sẽ bén cháy rất nhanh tới đống thuốc nổ...

Đây là một góc chết, mắt không nhìn thấy! May sao khi dây cháy lan tới gần đống thuốc nổ còn cách

gần một trượng lại đúng ngay chỗ Công Tôn Khải đứng. Chàng thầm nghĩ nếu chàng phá cửa thời gian chỉ chậm chừng uống nửa chén trà hoặc là phá cửa xong xông tới trước để tiêu diệt địch thì đống thuốc nổ này đã nổ bùng lên rồi!

Nếu nổ thật, vì thuốc nổ khá nhiều nên uy lực sẽ rất lớn. Vì Phạm Phụng Dương đã manh tâm phá sập hoàn toàn cả đoạn động này và cũng rắp tâm chôn vùi luôn tất cả những người có mặt bên trong. Cho dù chàng cùng Lưu Xung và bốn cô gái có đuổi kịp bọn ma đầu chậm chân ở chỗ chúng đốt dây dẫn, thuốc nổ trong này vẫn nổ và sẽ làm sập đổ lấy mọi ngả đường ra khác. Nếu thế, bọn Hiểu Mai cùng các người khác sẽ chịu số phận chôn chung một mộ với bọn chàng chứ không thể nào khác được!

Công Tôn Khải thở hắt ra một hơi thật là dài, dùng tay quệt đám mồ hôi lạnh ngắt trên mặt. Bỗng chàng nghe thấy phía trước có tiếng la hét, lại thấy tiếng gió vù vù, đúng là tiếng cao thủ đang đấu với nhau. Công Tôn Khải sững người tự nhủ thầm: "Chẳng lẽ phía trước còn trạm mai phục nữa? Hay là cánh Lưu Xung đã đuổi kịp lũ ma đầu?" Nghĩ đi nghĩ lại chắc không thể là lũ ma đầu đốt dây cháy nổ mà là đám phục binh đã mai phục sẵn cốt để khống chế thời gian sao cho trước khi thuốc nổ nổ tung người bị vây không thể nào thoát ra tới khu

vực an toàn. Chẳng kịp suy nghĩ tỉ mỉ hơn nữa là có thể còn phát sinh tình huống gì thêm, Công Tôn Khải băng tới nơi đang phát ra tiếng động.

Đường hầm dài chẳng qua độ hai chục trượng mà có ba đoạn vòng năm chỗ gẫy khúc mà cuộc đấu ở tận tít tịt đầu đằng kia. Chưa chạy tới nơi, Công Tôn Khải đã nghe thấy tiếng quát rất giật gân nhưng đầy oai vệ:

- Thuốc nổ nổ đến nơi rồi, các ngươi còn đánh cái gì, chết chôn sống ở đây cho rồi!...

Tiếng quát thét thật cuồng điên, coi mạng người như cỏ rác. Nếu chẳng phải tình hình nguy cấp vạn phần ắt chẳng có được cái khẩu khí cao ngạo đến thế. Công Tôn Khải thầm reo lên: "Đúng là lưới trời lồng lộng, bọn ma đầu đã bị cánh Lưu Xung chặn đứng rồi!". Chỉ có điều sao lại vừa khéo đến thế? Cứ như Phạm Phụng Dương tâm địa đen tối, bụng dạ tàn độc, quỷ kế sâu sắc quyết không bao giờ chịu chường mặt ở nơi sơ hở trống trải này! Có lẽ đây là sự việc cực kỳ quan trọng nên ma đầu họ Phạm nhất định đã điều động tới đây bọn tâm phúc đắc lực nhất. Nhưng đã là như vậy sao bọn chúng lại "ngốc khổ ngốc sở" đến nước này?

Nghĩ vậy, nhưng khi phóng mình tới hiện trường, liếc mắt nhìn qua quang cảnh, Công Tôn Khải lập tức hiểu ra ngay. Chàng không sao nén nổi không

hít một hơi khí lạnh... Tại sao vậy?

Hoá ra trước mặt là "giếng trời", cũng là lối ra. Không hiểu tại sao giữa lối ra đó lại bị một hàng chấn song sắt chắn lại. Hàng rào sắt này mỗi chấn song tròn to như trái trứng vịt, vô cùng kiên cố. Hai tên ma đầu bịt mặt đang lồng lộn, gào thét như lũ hổ điên, dường như đang liều mạng! Vì địa thế chật hẹp nên Lưu Xung, San San, Linh Cô... đều bị bức bách cứ xoay vòng vòng không sao thi triển được công phu. Còn Tiểu Cúc, Tiểu Mai ngã nằm trong góc hõm. Công Tôn Khải bất giác giật mình cho rằng hai cô đã bị hạ độc thủ bèn nhìn kỹ thì biết là các cô bị điểm trúng huyệt đạo. Hai cô đang thở dốc. Năm đấu với hai mà đã có hai người bị khống chế đủ biết hai ma đầu kia thân thủ chẳng tầm thường. Không đúng! Đã là lũ ma đầu cùng hung cực ác như hai gã kia quen giết người thành cá tính lại ở vào trong tình thế chẳng đội trời chung này sao chỉ khống chế huyệt đạo các cô mà không giết phứt cho xong?

Công Tôn Khải vừa xuất hiện, San San đã vội vã kêu lên:

- Khải ca ca, huynh mau... họ bị trúng ám khí độc của lũ giặc đấy!

Té ra là như vậy! Công Tôn Khải thét lên:

- Ta tới đây!

Một tiếng kêu lanh lảnh vang lên từ miệng San San thốt ra. Cô còn mải ngoái cổ nói với Công Tôn Khải nên không khỏi mất tập trung, hai ma đầu thấy rõ thời cơ thuận tiện bất ngờ tấn công mạnh vào Lưu Xung và Linh Cô. Lưu Xung và Linh Cô bị bức vào thế hạ phong, phải lùi lại sau liền liền! Hai ma đầu hạ hông khom mình hợp sức đánh San San nhanh như cơn lốc xoáy vẫn bằng hai thanh kích ngắn. Ánh hàn quang lấp loáng. San San bị hai cây kích hợp sức đánh vội bật hai chưởng, trong cơn hoảng hồn ngửa mình thành thức "thiết bản kiều" ngã về phía sau. Hai tên ma đầu cực kỳ hung ác, chịu đón nhận hai chưởng của San San chỉ hơi ngừng đòn trong thoáng chốc rồi hai cây đoản kích ra hai chiêu "Đại giang câu ngư" (câu cá sông lớn) và "Định hải châm" (kim trấn biển) mau lẹ bổ xuống người San San. Vì địa thế chật hẹp, đòn địch lại nhanh chẳng còn chỗ tránh né, mắt trông thấy rõ San San sắp bỏ mạng dưới hai cây kích...

Thét vang như sấm dậy, Công Tôn Khải đâu chịu để như vậy, chàng vọt tới như mũi tên bay, Tuyệt Tình Kiếm loé sáng như tia chớp rời khỏi tay bay vọt tới, người bay theo kiếm xuất chưởng, đàn chỉ... một chiêu liền ba thức, chỉ một hơi thở là tròn đòn!

Rú lên một tiếng quái gở, hai tên ma đầu vội vã giật lùi mạnh lại sau. Vì thanh Tuyệt Tình Kiếm bay tới phạt vào Mạch môn hai tên ma đầu, đúng ngay chính diện. Công Tôn Khải ra đòn đã khéo léo, bộ phận trúng đòn nhằm rất chuẩn khiến hai ma đầu không thể không bỏ đòn đang tấn công để lùi tránh. Nếu không làm thế, hai cổ tay của chúng đã bị Tuyệt Tình Kiếm chém cụt. Thời gian của đòn loáng như tia lửa điện. Liền đó, chưởng chỉ của Công Tôn Khải cũng nhả kình lực ra...

Hai ma đầu vội vã né tránh liền liền, xoay mồng mồng để tránh đòn. Vì Lưu Xung và Linh Cô phát giác bị mắc mưu cần gấp rút cứu người bèn song song giáp công. Giếng trời rộng đủ chỗ để hai ma đầu tránh đòn và quả hai ma đầu này cũng vô cùng lợi hại. Tuy hai chân vội vội vàng vàng né tránh, không chỉ tránh thoát đòn chưởng, chỉ của Công Tôn Khải mà còn không sợ chết vì đòn của Lưu Xung, Linh Cô, hai ma đầu vẫn bổ ra hai kích tấn công Lưu Xung, Linh Cô, lấy công làm thủ. Đương nhiên Lưu Xung, Linh Cô đều không muốn cùng hai ma đầu "lưỡng bại câu thương" nên vội vàng thu chiêu né tránh.

Công Tôn Khải quát lớn:

- Lùi lại!

Một tiếng "sột" vang lên. Tuyệt Tình Kiếm đã đâm phập vào vách đá, ngập đến nửa lưỡi kiếm. Công Tôn Khải dùng thủ pháp cực nhanh, vươn tay thu kiếm về. Hai ma đầu kinh sợ rú lên mắt trợn trừng, miệng há hốc mặt đầy mồ hôi lạnh, khiếp hãi nhìn Công Tôn Khải trừng trừng cứ như hai con hổ dữ bị nhốt trong chuồng. Công Tôn Khải vươn tay lôi San San vẫn còn nằm dưới đất chưa kịp dậy lên rồi đặt cô đứng xong mới trợn mắt loé ánh thần quang nhìn đối phương.

- Ngươi!... ngươi!...

Hai ma đầu thở hồng hộc như trâu, lắp bắp, run rẩy thốt không nên tiếng.

Công Tôn Khải trầm giọng bảo:

- Dây cháy bị ta bứt đứt rồi, các ngươi có tin không?

Hai ma đầu kinh hãi quá độ, đến giờ mới định thần lại được. Dĩ nhiên là chúng tin vì nếu không dứt dây cháy, giờ động đã nổ rồi, tất cả đã bị chôn sống hết rồi chứ còn bình yên như thế này sao được? Hai tên ngẩn mặt nhìn nhau tựa hồ không thể tin đây là sự thực nhưng sự thực trần trụi lại cứ bày ra trước mắt chúng.

Công Tôn Khải nói rất từ tốn:

- Hai vị phải chăng sờ nhầm thiết bị?

Chàng trỏ vào San San nói tiếp:

- Ngay đường rút lui của hai vị cũng bị chặn chốt rồi!...

Một tên ma đầu đứng bên trái lối thoát chửi to:

- Mẹ kiếp! Ai ngờ được là gã lại chôn cả mình thế này? Đến chúng ta...

Nhưng gã đã bị tên kia cắt lời:

- Đừng có nói bừa. Có khi tại chúng ta tính lầm thời gian, chứ quyết không phải cố tình chôn sống chúng ta... Nếu thế thật thì gã được gì hay?

Tên kia "hừ" một tiếng. Tên này cảnh giác sợ nói lỡ miệng, cũng "hứ" một tiếng bảo:

- Các người muốn sao?

Miệng nói tay gã thuận thế vung đoản kích cầm trong tay đánh ra một đòn liều chết rất hung hãn. San San mắng:

- Hai thằng ngốc các ngươi lại còn muốn làm trành cho hổ nữa chăng? Đúng là đồ chết đến gáy còn chưa tỉnh ngộ!

Công Tôn Khải khoát tay:

- San muội bất tất phải thế! - Chàng cười rất nho nhã với đối phương rồi bảo: Ta là Công Tôn Khải, chắc hai vị... biết rồi chứ?

Đối phương cười nhạt đáp:

- Chúng ta là kẻ thù đối đầu sống chết, dĩ nhiên biết ngươi là ai chứ!

- Rất tốt! Công Tôn Khải vẫn cười như cũ nói tiếp: Hai vị là người thế thân cho Phạm Phụng Dương, đúng không?

Ba chữ "người thế thân", Công Tôn Khải dằn giọng thật nặng nề.

- Phải thì sao?

Thấy đối phương đã hiểu mình là đồ "cháy nhà ra mặt chuột" khi nãy đã lỡ lời lộ tẩy chân tướng, hai tên cùng sử dụng kích ngắn như nhau, cùng mặc áo màu tím giống nhau, có chối cũng chẳng chối nổi. Kết quả như thế này đâu phải dự kiến mà chúng nghĩ tới nên đành cứ phớt tỉnh quách cho xong. San San đang muốn mở miệng mắng chửi hai tên ma đầu, môi vừa máy động, Linh Cô đã nắm chéo áo giật giật. San San đành chửi thầm không thành tiếng. Công Tôn Khải cười mỉm bảo:

- Hai vị đã tận mắt nhìn thấy đấy, Phạm Phụng Dương bắt hai vị cùng nhiều cao thủ khác biến thành công cụ để gã lợi dụng. Khi hết giá trị lợi dụng thì chết oan như con chó ghẻ mà thôi!

- Nói láo! Công Tôn Khải, ngươi đừng hòng gây chia rẽ! Giữa chúng ta chỉ có phân cao thấp không có nói chuyện đúng sai!

Hai tên ma đầu vẫn hung hăng như cũ. San San cả giận. Cô phất áo định ra tay thì Công Tôn Khải nghiêm trang nói:

- Hai vị đối với gã họ Phạm quả đã hết lòng trung nghĩa nhưng chỉ xin hỏi tại sao biết rõ các vị vâng lệnh tới đây chôn thuốc nổ để chôn sống chúng ta trong động mà cũng lại bắt các vị phải chết theo, đồng quy ư tận để bồi táng cho chúng ta sao?

- Việc đó can gì đến ngươi?

- Ông bạn, buông con dao giết người lập đất thành Phật! Phạm Phụng Dương lòng như lang sói, bụng như rắn độc, hai vị hà tất phải bán mạng cho gã mãi, chẳng phải là...

- Công Tôn Khải! Ngươi chớ phí lời! - Hai tên ma đầu quát lên. Chúng ta chỉ có dựa vào công phu bản thân quyết một trận sống chết, mất còn!

Dường như Lưu Xung nén không nổi, rung rung thiết thủ, gầm lên:

- Mẹ kiếp! Lão tử đây sẽ đập chết hai con rùa đen vô liêm sỉ chúng bay!

Nói rồi cây thiết thủ đã ra chiêu "Thái Sơn áp đỉnh" bổ xuống.

- Tiểu tử giỏi!

Bên đối phương một tên xông ra, cây đoản kích lúc co về lúc thọc ra, thân nhanh như điện chớp đánh lại Lưu Xung. San San kêu lên:

- Khải ca ca! Giết quách hai con lợn ngu ngốc này đi cho rồi, còn nói lôi thôi với chúng làm gì!

Lưu Xung vừa múa thiết thủ vừa gầm lên:

- Chó con chưa thấy quan tài chưa rơi nước mắt! Giảng đạo lý cho chúng bay cũng bằng phí lời!

Vì còn mải nói, bị phân tâm nên chớp mắt đã bị gã áo tím dồn cho tay chân luống cuống. Công Tôn Khải đã sẵn kế trong lòng. Xét cho nghiêm túc, nếu một chọi một Lưu Xung không phải là đối thủ của gã áo tím. Trừ chàng ra tay, San San cũng không địch nổi đối phương. Sở dĩ Công Tôn Khải mấy lần chịu nhún cầu toàn đâu phải vì chàng thương xót gì hai tên ma đầu đầy dẫy tội ác không thể nào tha này?

Nói thực, đã làm thủ hạ Phạm Phụng Dương làm gì có ai lương thiện nhất lại là những kẻ "thế thân". Tên nào tên nấy tội ác chất cao như núi đều đáng xử tội chết cả. Nhưng vì bọn chúng làm những việc "đáng chết" quá nhiều không đếm xuể nên Công Tôn Khải muốn từ miệng chúng moi ra những bí mật của Phạm Phụng Dương mà chàng đang rất muốn biết: ví như giờ Phạm Phụng Dương đang ở

đâu, ngoài hang ổ này ra gã còn sào huyệt nào ở đâu nữa không?... Dĩ nhiên Phạm Phụng Dương đã quyết đánh sập động này bằng thuốc nổ tất nhiên gã phải có chỗ khác để tới chứ... Đây là điều rất trọng yếu. Lúc này biết Phạm Phụng Dương ở đâu hoặc chuẩn bị đi đâu hỏi còn việc gì cần biết và có lợi hơn thế nữa...

Nếu để tên ma đầu họ Phạm chạy thoát chưa biết tốn bao nhiêu công sức, tốn bao nhiêu xương máu nữa và nhất định còn vô vàn điều phiền hà nữa sẽ chờ đợi mọi người!

Trừ ác phải trừ tận cùng, diệt cỏ phải diệt cả rễ. Chuyến này không diệt trừ được ma đầu họ Phạm là không xong vì thế Công Tôn Khải mới chịu phân tích lợi hại cho hai "kẻ thế thân" hiểu, khiến chúng hối hận quay trở về đường chính, nếu chàng biết tường tận về Phạm Phụng Dương thì có tha mạng cho hai gã này cũng là thoả đáng!

Giờ là lúc phải nắm bằng được cơ hội này không nên bỏ phí. Để lỡ thời cơ này, rất có thể Phạm Phụng Dương sẽ cao bay xa chạy, biết đường nào mà tìm?

Nhưng tới lúc này đến Công Tôn Khải cũng phải cảm nhận thấy hai gã thế thân áo tím này hung hãn nặng nề, tội ác ngập đầu không một chút hối cải, quả thật không thuốc nào có thể chữa nổi. Không

thể giúp chúng cải tà quy chính được!

Đã đến nước không ra tay không xong. Có khi chế phục chúng xong vừa ân vừa uy, vừa dỗ dành vừa tra hỏi có khi lại có hiệu quả tốt, có khi chúng lại thức thời cũng nên...

Còn một tên áo tím nữa đôi mắt hung ác long sòng sọc như đang định âm mưu gì đó, gã lại đứng gần, dĩ nhiên Công Tôn Khải không đời nào để gã "gặp may". Chàng sa sầm nét mặt nghiêm giọng nói:

- Hai vị đã chấp mê không hối cải, Công Tôn Khải ta đành phải dùng can qua để hiểu nhau vậy!

Đối phương cũng chẳng vừa, nghiêm giọng bảo:

- Đại gia đợi đã lâu!

Công Tôn Khải bảo San San:

- San muội! Muội cùng Linh Cô bảo vệ họ!

Ý chàng nhắc San San chú ý bảo vệ cho Tiểu Mai, Tiểu Cúc. Cũng là nhắc các cô đề phòng ma đầu "Chó cùng rứt giậu, chó dại cắn càn" sẽ ra tay độc lúc ấy thì thật là "ám khí khó tránh". Công Tôn Khải còn nhắc thầm khi thấy San San dời bước:

- Tất nhiên đối phương đã biết Công Tôn Khải ta là lợi hại, không dám khinh động đâu. Dù thế nào cũng phải cứng rắn lên, không sợ chết. Không lẽ chúng còn có âm mưu gì nữa chăng?

Công Tôn Khải vung Tuyệt Tình Kiếm nói to:

- Ngươi hãy cẩn thận!

Chàng tiến bước linh hoàn, kiếm chiêu đánh ra. Gã áo tím kia không dám hàm hồ chút nào, lỏng mình dời bước, vung kích nghênh chiến. Thật ra đâu phải hai tên ma đầu này không sợ chết mà vì chúng có ẩn tình khó nói ra lời!

Bọn chúng đã bị Phạm Phụng Dương bỏ chất kỳ độc mạn tính vào đồ ăn thức uống mà thuốc giải nằm trong tay Phạm Phụng Dương. Đến đúng kỳ hạn mà không uống thuốc giải thì độc tính phát tán đau đớn khổ sở không gì sánh bằng, còn khó chịu hơn là chết. Ngoài chuyện tác oai tác quái đối với bọn chúng, Phạm Phụng Dương còn vô vàn thủ đoạn mua chuộc. Đối với những đồ đảng ruột dám sống chết vì chủ, Phạm Phụng Dương ban phát cho chúng nhiều quyền lợi mà chỉ yêu cầu một điều là tuyệt đối trung thành vâng theo mệnh lệnh, không phản bội thì bất kỳ thứ gì cũng có thể ban phát cho chúng hưởng dụng.

Chính vì vậy mà chúng đã giết chết lương tâm, sa sút lý trí để nghe theo sự sai khiến của Phạm Phụng Dương, khi chưa đến lúc phải trút hơi thở cuối cùng bọn chúng không dễ gì dám phản bội. Hai gã này ngoài chuyện hung ác đã thành bản tính vẫn còn hy vọng hàng rào sắt chặn đường rút của chúng

chỉ là việc phát sinh bất ngờ, ngẫu nhiên chứ không phải Phạm Phụng Dương manh tâm hại chúng. Vì vậy chúng nhất mực cho rằng không bao giờ Phạm Phụng Dương có lòng hại chúng. Có chúng thì có lợi cho Phạm Phụng Dương, mất chúng Phạm Phụng Dương còn gì?

Vì vậy cả hai gã áo tím nhất quyết không bỏ vào tai lời nhắc nhủ, cảnh cáo của Công Tôn Khải, vẫn hung hãn y như cũ. Đồng thời trong bụng chúng còn nghĩ khác, còn cho là Phạm Phụng Dương đang khảo nghiệm lòng trung của chúng, cố ý thử thách, thậm chí chúng nghi ngờ ở quanh đây còn có hệ thống bí mật nào đó và Phạm Phụng Dương đang giám thị bọn chúng xem thế nào. Hai gã bại hoại như nhau, suy nghĩ giống nhau, còn hy vọng kéo dài thời gian nên còn cố liều mạng chống đối, hy vọng sẽ nấn ná đến lúc Phạm Phụng Dương ra mặt cứu.

Cho dù Phạm Phụng Dương thật tình hạ độc thủ với chúng, cả hai gã áo tím vẫn hy vọng kéo dài cho tới khi đồng đảng nghe động kéo tới cứu viện. Còn nữa cả hai gã đều có tâm địa quỷ quái định lợi dụng cả Công Tôn Khải cho là chàng chưa dám ra tay giết chúng thì chúng "thu thập" Lưu Xung trước để bớt kẻ thù sau đó chúng lẽ liên thủ chống lại Công Tôn Khải. Vì có bao nhiêu lý do vi diệu chất chồng, hai

gã áo tím vẫn giữ nguyên thái độ hung hăng không sợ chết.

Công Tôn Khải chỉ cho là mầm ác ở chúng đã mọc quá sâu chứ đâu biết được làm điều rắc rối vi diệu đến như thế ở trong lòng bọn chúng!

Với thần công Công Tôn Khải và Tuyệt Tình Kiếm sắc bén vô cùng, hai gã áo tím dù có thi triển hết bản sự cũng còn thua kém rất xa. Chỉ cần Công Tôn Khải nổi ý giết người, bất kỳ lúc nào cũng có thể buộc cả hai gã phải nằm dưới lưỡi kiếm nhưng vì chàng vẫn còn muốn bắt sống chúng, còn muốn kiếm một "cái lưỡi sống"!

Hơn nữa bên kia Lưu Xung đã thoát khỏi vòng nguy hiểm, Công Tôn Khải không bị phân tâm vì vấn đề thời gian nên cứ để đối thủ tận dụng thêm thời gian cũng chẳng sao.

Tuy nhiên Công Tôn Khải cũng thừa hiểu phải giải quyết thật nhanh tên đối thủ của mình mới có thể xử lý được gã kia giải nguy cho Lưu Xung. Đáng tiếc là gã áo tím này lại cực kỳ gian trá, dường như gã đã "đi guốc vào trong bụng" Công Tôn Khải, gã cứ hư hư thực thực, rền rền dứ dứ mà đánh làm cho Công Tôn Khải không sao đắc thủ ngay được! Vì địa thế đấu trường nhỏ hẹp mà hai gã ma đầu lại đứng ở chỗ thuận tiện hơn nên cứ dằng dai mãi. Nhưng

gã chưa hiểu Công Tôn Khải là hạng người nào! Công Tôn Khải đã hiểu rõ đối thủ của mình đang cù nhầy kéo dài thời gian cho đồng đảng hạ Lưu Xung xong, hai gã sẽ hợp lực đánh chàng. Công Tôn Khải thầm nắng: "Đúng là các ngươi cố tìm lấy chết. Ta hãy khử tên này trước đã! Để lại tên nào làm "cái lưỡi sống" chẳng vậy!".

Ý đã quyết, Công Tôn Khải tận tình thi triển công phu không còn do dự nương tay gì nữa, tai hoạ nặng nề thê thảm quyết sẽ đến với đối thủ của chàng. Nhưng để có thể làm "kẻ thế thân" cho Phạm Phụng Dương phải là kẻ cứng cựa, lại được ma đầu họ Phạm đích thân truyền thụ vũ công, vì vậy công phu so với sư phụ là ma đầu họ Phạm cũng không thua sút lắm: có giao đấu chỉ thua sút họ Phạm một hai thành hoả hầu công phu và mấy loại công phu tuyệt học bí mật mà thôi.

Vì vậy khi Công Tôn Khải dốc toàn lực ra tay, gã áo tím không thể trổ tài xảo quyệt được nữa, gã đánh dốc sức liều mạng đánh như điên cuồng nữa mà thôi...

*

* *

Ở một nẻo động khác, tốp của Hiểu Mai đang đi sâu vào cuộc sục sạo truy tìm kẻ địch.

Tâm tình Hiểu Mai vô cùng nặng nề, mỗi bước mỗi bước đi cô cảm thấy tốn rất nhiều khí lực, trong lòng thì đau đớn chỉ muốn rơi nước mắt. Hiểu Mai đã nghe thấy tiếng nổ thì thấy trong lòng rung động, thầm đoán tốp Công Tôn Khải mười phần thì chín phần rủi, chỉ còn một phần may! Nhất là khi gã áo tím chết dưới lưỡi kiếm của Hiểu Mai gã đã thốt ra câu: "Nếu phải là Công Tôn Khải bị lão tử nổ chết thì ngươi"... Tuy câu nói chưa tròn câu rõ ý nhưng cũng đủ đánh nặng nề vào tâm tình, vào tinh thần người nghe rồi...

Hiểu Mai và Công Tôn Khải là đôi vợ chồng yêu nhau thắm thiết, từ nhỏ đã thắt chặt thâm tình, đâu phải chỉ như lời gọi của thiên hạ võ lâm "huynh muội" nhà Công Tôn? Đầu váng, mắt hoa, tim hồi hộp đổ dồn từng trận, cơ hồ muốn mê mẩn ngất đi! May nhờ công lực cao, công phu thâm hậu và trước khi được chứng thực là Công Tôn Khải đã gặp bất hạnh thật, Hiểu Mai vẫn còn hy vọng...

Chính nhờ thế mà hy vọng vẫn được duy trì và chưa đến nối Hiểu Mai ngã ngất nhưng tình trạng mập mờ phấp phỏng, nửa tin nửa ngờ làm lòng Hiểu Mai rối bời quặn thắt, làm trái tim như tan nát.

Càng hy vọng sẽ tìm được Công Tôn Khải chưa chết vì thuốc nổ của ma đầu họ Phạm thì trong lòng Hiểu Mai lại nảy ra nhiều ảo tưởng ghê gớm về thảm trạng thịt nát xương tan hay những xác người bị đá đè nát nhũn thành những bánh thịt viên...

Hiểu Mai càng bị sa vào những ảo ảnh, thảm cảnh đáng sợ thì tinh thần càng không chịu đựng nổi, đến nỗi chân bước đi như bị nặng ngàn cân. Thế còn khá. Hiểu Mai còn chưa phát điên là may! Người đi cùng Hiểu Mai ai cũng hiểu rõ tâm tình của cô, ai cũng thấu hiếu nỗi đau đớn thương tâm của cô! Chẳng ai là không kinh ngạc và bi thương!

Công Tôn Khải cũng như Hiểu Mai, những lúc khẩn yếu, trong trái tim, con mắt mọi người đều vô cùng quan trọng như nhau. Họ chỉ kém Hiểu Mai ở chỗ tình yêu đối với Cộng Tôn Khải không đến độ khắc cốt ghi tâm như Hiểu Mai. Mọi người đều kỳ vọng ở Công Tôn Khải là người lành trời giúp, không đến nỗi bị vận hạn bị nổ chết vì tay ma đầu nhưng nghĩ cho cùng nghe tin dữ này lòng ai nấy đều nặng trĩu như đeo đá, không ai dám ra lời - đến ngỏ lời an ủi Hiểu Mai, mọi người cũng không dám nốt!

"Nguyệt Phách Truy Hồn" tiếng tăm lừng lẫy giang hồ lần đầu tiên bị đả kích và thất vọng đến ê

chề, biết bao cuộc đả kích hiểm nguy ngày trước đều không thấm gì với hiện tại!

Ai cũng rất muốn leo tới hiện trường thật nhanh xem tình hình ra sao nhưng ai ai cũng đều rất sợ nếu quả thật phải nhìn thấy cảnh tượng xương tan thịt nát, lênh láng máu đào. Dù tâm tình đầy mâu thuẫn kịch liệt như vậy, Hiểu Mai vẫn cố chế ngự tinh thần, trấn tĩnh lại bản thân, cố vững bước chân phải có đủ dũng khí để đối mặt với hiện thực dù phũ phàng. Nguyệt Phách Truy Hồn đâu phải là một cô gái nhà lành tầm thường mà là một nữ hiệp có thể chịu đựng được sự đả kích lớn lao nhất, nặng nề nhất, thê thảm nhất!

Hàm răng của Hiểu Mai dường như đã cắn sâu vào môi dưới còn trái tim đang bị một sức mạnh vô hình tàn bạo vò xé đến ứa máu. Mùi thuốc nổ xộc vào mũi càng lâu càng nồng nặc. Sau mấy vụ nổ, những nơi sụp đổ không phải là ít, những nơi bốc cháy vẫn còn khói bay nghi ngút càng làm tăng thêm cảnh thê thảm sau cơn tai biến. Không gian sặc mùi khủng bố, nặng vẻ thê lương tang tóc!

Từ Hiểu Mai đến từng người đều có cảm giác ngột ngạt khó thở, thật là vô cùng lo lắng, khẩn trương. Chân bước nặng trịch. Mọi người bây giờ đều tập trung hết tinh thần để dán mắt nhìn xem, dùng tai

mà lắng nghe... xem có nghe, có thấy một chút gì là của con người "còn sống". Dù là tiếng rên rỉ cũng hay, dù sao cũng là tiếng của "người còn sống", thuộc về "người còn sống", miễn là còn sống. Nhưng rất tiếc, nghe mãi, nhìn mãi... mọi hy vọng đều đổ xuống sông xuống biển hết cả.

Sau cơn tuyệt vọng cuối cùng vò xé con tim, Hiểu Mai bật thét lên thành tiếng gọi:

- Khải ca, huynh có nghe tiếng muội gọi không?...

Hiểu Mai cứ nhắc đi nhắc lại lời gọi thiết tha, chân vẫn bước tiến về phía trước. Những người khác cũng không ngớt gọi tên Công Tôn Khải với Linh Cô, San San, Lưu Xung... và những người cùng đi. Không một chút phản ứng nào. Đến phản ứng của "quỷ" cũng không có nốt, chỉ có tiếng vang từ trong hang núi vọng về không ngớt, càng làm tăng thêm cảm giác ngột ngạt và tang tóc, làm mọi người đều chân tay rã rời đờ đẫn...

Một mặt lo cho Hiểu Mai phải chịu đựng sự đả kích to lớn, nặng nề, bất ngờ, ngoài tưởng tượng. Mặt khác cảm giác e dè sau vụ nổ kinh hoàng làm cho đá có thể sụp đổ tiếp bất kỳ lúc nào, làm mọi người vừa sục tìm mà tim hồi hộp đập như trống làng.

Đâu phải lá gan họ bỗng dưng bé lại nhưng mà là

tâm tình sau tai kiếp lớn lao xảy ra không đúng lúc. Hiểu Mai cố gắng ngăn dòng lệ thảm, ngưng tụ tinh thần ở tai, mắt, từng bước từng bước chậm chạp tiến lên săm soi tìm kiếm. Cô còn có thể tiếp tục xục xạo được như vậy vì trái tim đã trở nên chai cứng đến vô tình chẳng khác gì vách đá nham nhở, đá lăn lổng chổng không chút sức sống con người mà chỉ còn sự hoạt động máy móc tàn khốc như của sắt thép vô cảm, giống hệt như đất, cây, vàng đá... đều vặn vẹo, tan nát chẳng còn nguyên hình dạng ban đầu.

Đường này không đi được nữa. Tất cả đã bị đá lăn đất đổ lấp kín!

Ai mà chẳng biết thế, chẳng nhìn thấy thế nhưng chỉ cần còn có người ở "trong ấy" đừng nói võ công cao cường đến đâu dù là Đại La Thần tiên cũng khó thoát khỏi kiếp nạn, cho dù chỉ bị thương sơ sơ cũng đủ tắc hơi mà chết. Con người lâm đến bước này thẩy đều tuyệt vọng. Hiểu Mai đứng như pho tượng, đầu óc trống rỗng... Đấy mới là điều mọi người đang rất sợ cảnh tâm hoảng ý loạn lòng rối như tơ vò kèm thêm bi thương, kinh sợ, căm thù chồng chất không khó gì mà không thể phát điên. Nhưng có một điều không ai nghĩ tới là Công Tôn Khải với những người cùng đi rất có thể chưa đến chốn này!

Chính vì mọi người đều cho rằng Công Tôn Khải với năm người đi theo đang ở đây cộng với lời gã áo tím thốt ra trước khi chết dưới kiếm của Hiểu Mai chỉ có đầu chẳng có đuôi làm mọi người cứ đinh ninh như thế đã làm Hiểu Mai bỗng dưng mất hẳn sự lạnh lùng bình tĩnh và cơ trí thường ngày của người nữ hiệp lừng lẫy võ lâm! Điều gì không quan tâm lắm thì chẳng sao, quá quan tâm thì sẽ loạn ý, người trong cuộc ngủ mê, người ngoài cuộc sáng suốt, cái đạo lý ngàn đời đã chứng minh đúng là như thế nhưng giờ đây họ lại quên mất!

*

* *

Ở mé bên kia cuộc ác đấu giữa Công Tôn Khải và những người cùng đi với hai gã áo tím đã đến lúc phải thi triển hết tuyệt học ra để giữ mình và để giành thắng, đúng là đã đến thời điểm phô bày sự thấp cao, sống chết của cả đôi bên.

Linh Cô đã ra tay giúp đỡ Lưu Xung đấu với một gã áo tím, hai người đánh một mãi mà vẫn không chiếm được thương phong. Còn gã áo tím kia giao đấu cùng Công Tôn Khải vào cảnh trước thịnh, sau suy và cuối cùng kiệt quệ. Thông thường chỉ tới trăm chiêu Công Tôn Khải đã hạ được đối thủ, giờ

chàng đã đấu với gã áo tím chiêu thứ hơn bảy mươi.

Đối phương của Công Tôn Khải đã lâm vào cảnh khí cùng lực kiệt, chỉ còn mỗi nước liều mạng chống trả trong cảnh hiểm nguy sớm tối. Một là vì công lực của gã còn kém Công Tôn Khải một bậc, hai là vì Linh Cô đã ra tay hợp công với Lưu Xung đánh đồng bọn của gã. Thế là hy vọng đồng đảng giải quyết xong Lưu Xung rồi sang giúp liên thủ đánh Công Tôn Khải đã tan như bọt nước, thế là hết hy vọng.

Tinh thần ảnh hưởng rất lớn đến ý chí chiến đấu, huống hồ bọn chúng đang lâm vào cảnh "chó cùng bứt giậu" càng đánh tâm càng hoảng, ý càng loạn. Các đồng đảng khác mà chúng đang xiết bao chờ đợi vẫn chẳng thấy đâu còn "sơn chủ" Phạm Phụng Dương càng tuyệt vô âm tín, có khi gã đã "tam thập lục kế tẩu vi thượng sách" (ba mươi sáu kế, kế "chuồn" là nhất). Tất cả đối với hai gã áo tím càng lâu càng bất lợi! Trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này hai gã áo tím chỉ còn mỗi con đường liều mạng đánh đến cùng. Tục ngữ có câu "Một kẻ liều mạng, vạn người khó đương", đây lại là hai gã áo tím dẫy dụa, chống trả. Thời gian ước chừng ăn xong bữa cơm, thì cả hai gã đều gân chùng gối mỏi sức kiệt, đúng câu "tinh bì lực quyện"!

Đang đánh Công Tôn Khải lừa lúc sơ hở đột nhiên quát lớn:

- Trúng!

Đối thủ của chàng bất ngờ nghe tiếng quát giật nảy mình xé tránh theo bản năng. Công Tôn Khải đẩy chưởng ra theo thế "Cự hổ môn ngoại" nhưng lại là hư chiêu còn Tuyệt Tình Kiếm loé lên mấy bông hoa kiếm loang loáng mấy lần nhanh như tia chớp.

Chiêu này dồn tụ công lực toàn thân của Công Tôn Khải! Công lực tập trung đến mười hai thành, kiếm chiêu là kiếm pháp tuyệt học gã áo tím trong lúc bất phòng bị đoạt mất tiên cơ, chỉ còn biết liều mạng tránh né, vì bị đẩy vào địa vị chịu đòn tránh thoát cho được bẩy bông hoa kiếm của Công Tôn Khải. Điều cần xảy ra sẽ phải xảy ra!

Gã áo tím toàn thân bỗng xoay tròn mấy vòng xoáy tít, "bình" một tiếng, thân hình gã va vào vách đá bị đẩy bật trở ra năm sáu thước ta, "uych" một cái, ngã lăn ra đất.

Đây là một tuyệt chiêu của Công Tôn Khải, chiêu "cửu nhụy phi hoa" (chín nhị hoa bay). Gã áo tím vai trái, ngực phải đều trúng kiếm mà đầu trúng hai nhát kiếm, lại bị vách đá dội lại ngã lăn... Gã áo tím ngã trên mặt đất muốn đứng dậy nhưng không sao dậy nổi. Gã đã tập trung công lực toàn định vùng dậy nhưng ở hai chỗ bị thương mỗi chỗ hai

nhát kiếm liền nhau máu vọt ra như tên bắn, chỉ thấy gã thở phì phì hào hển. Công Tôn Khải ngừng tay không đánh tiếp chỉ giơ Tuyệt Tình Kiếm trỏ sang vòng chiến của Linh Cô, Lưu Xung và gã áo tím kia trầm giọng nói:

- Để ta!

Lưu Xung đánh đến hết khí lực mồ hôi túa ra như tắm, thở hồng hộc như kéo bễ. Linh Cô cũng mồ hôi đầy mình, hơi thở phì phò. Nghe tiếng Công Tôn Khải nói thì song song lùi trở lại nhường chỗ.

Lời vừa dứt Công Tôn Khải đã kiếm tùy thân tới, kiếm theo chiêu "Huy ly đắc châu" thọc vào huyệt Hầu kết đối phương. Đây là chiêu "sát thủ" công kích địch, đã ra đòn là phải tránh né đồng thời nhằm yểm hộ cho Lưu Xung, Linh Cô rút ra an toàn. Chỉ thấy đối phương dùng chiêu "Phong bãi dương liễu" (Gió tạt dương liễu) nhường cho chiêu kiếm lướt qua rồi ra tiếp chiêu "Hàn mai thổ nhụy" dùng đoản kích chặt vào dưới sườn trái Công Tôn Khải.

Công Tôn Khải không nén nổi buột miệng khen:

- Giỏi! Đã có thân thủ giỏi như thế chỉ đáng tiếc là chọn sai chủ để thờ. Nếu muốn quay đầu, hãy còn chưa muộn!

Người như tia chớp xẹt nghiêng mình tiến bước, kiếm như rắn thần phun nọc đánh liền ba chiêu. Gã

áo tím đã đánh tay ba với Linh Cô, Lưu Xung, giờ vẫn tự cho mình còn thừa dũng thừa lực nên trừng mắt quát bảo:

- Công Tôn Khải! Hôm nay có ngươi thì không có ta bất tất phải nói lời thừa!

Công Tôn Khải vừa ra chiêu vừa cau mày "hừ" một tiếng bực dọc nghĩ thầm: "Quái lạ! Chẳng lẽ uống nhầm thuốc? Tại sao loại gian tặc tiểu nhân như Phạm Phụng Dương lại có nhiều người giỏi liều mình chết cho gã chứ?".

Không chỉ Công Tôn Khải cảm thấy "quái lạ", chẳng lẽ bọn Lưu Xung lại không cảm thấy "quái lạ" sao? Chẳng qua những người như Lưu Xung chỉ nhận thức được là bọn người kia tính tình ác độc bẩm sinh, cũng loài mèo mả gà đồng như Phạm Phụng Dương, linh cẩu cùng đồng cỏ chung mùi quen ăn xác thối, chẳng cần biết phải trái thị phi, lại càng không phân biệt nổi chính tà vì vậy mới không sợ chết, trung thành đến cùng với chủ. Nói chung những người như Lưu Xung mới đoán đúng có một nửa chứ không sao hiểu sâu thêm bước nữa để hiểu nốt nửa kia.

Công Tôn Khải đã nghĩ đến những điều đó. Giờ chàng càng nhận thức rõ thêm nhất định còn nguyên nhân khác nữa. Trên đời quyết không thể có

người rõ ràng thấy con đường chết mà vẫn ngang ngạnh, cứng đầu cứng cổ nhất quyết một mực chịu chết! Thà là trung thần, nghĩa sĩ thì còn có thể nói họ cố chấp vì quan niệm, vì lý tưởng của người hiền nhân quân tử. Nhưng còn loại người gian tà ác độc này chỉ biết có hưởng thụ cá nhân, cùng hung cực ác nhất định là phải tham sống sợ chết mới phải chứ? Chỉ vì bọn chúng đã quá chú trọng đến hưởng thụ, sống là hưởng thụ, chết là hết không còn hưởng thụ được gì nữa. Ngược lại khi thấy không còn được hưởng thụ nữa thì chết quách cho xong!

Như thế sao những loại người này lại chọn chữ "ác" để làm? Chỉ có mỗi cách giải thích bọn người thích hưởng thụ trên xương máu người khác trừ việc liều mình bán mạng cho Phạm Phụng Dương ra không còn chọn lựa nào khác phù hợp với chúng. Nếu còn có chọn lựa khác được thì chúng đã cóc mở miệng chứ chẳng ngại gì, đâu có phải loại người trùm sỏ như Kim Tinh Thạch, đại ma đầu Độc Tý Thần Ma? Như tiểu ma đầu đại gian ác Phạm Phụng Dương?

Nghĩ đến đó Công Tôn Khải mặc nhiên hiểu rõ. Chàng để khí quát lớn:

- Ngừng tay!

Đối phương hai mắt đỏ sọng vằn vện tia máu loé

ra những ánh hung quang đáng sợ, như tuồng không nghe thấy tiếng quát của Công Tôn Khải nên vẫn vung kích đâm chém lia lịa như Thiên Lôi đả, toàn hướng vào những bộ vị huyệt đạo chí mạng của Công Tôn Khải mà tấn công. San San tức quá dậm chân bành bạch mà thét lên:

- Khải ca ca! Huynh còn thương gã để làm gì?

Gã áo tím nghiến răng kèn kẹt chửi:

- Con nha đầu ngu xuẩn kia, ngươi chỉ biết lên giường thôi...

Công Tôn Khải cắt ngang lời gã:

- Chẳng phải ngươi đã bị Phạm Phụng Dương hạ độc vật cấm chế vào trong mình sao? Hãy nói cho ta biết, có khi ta có biện pháp giúp đỡ giải trừ cho ngươi!

Đối phương "xì" một tiếng, cười nanh ác bảo:

- Ngươi chỉ phí lời... cái gì?

Công Tôn Khải nghe thấy trong giọng nói của gã nhuốm màu run sợ thì càng tin nhận định của mình không lầm. "Đánh vào lòng" tất nhiên là có kết quả, đời nào chàng chịu bỏ qua cơ hội tốt? Nhân thời cơ sốt dẻo rèn sắt đang nóng, chàng lại nói to:

- Ta tuyệt đối không nói lời tùy tiện, liều mình vì tên ma đầu họ Phạm quả thực là không đáng!

Gã áo tím giảm dần thế công nhưng vẫn còn nói

cứng một câu vớt vát:

- Có nói ngươi biết cũng chẳng làm gì được...

Công Tôn Khải nói ngay:

- Nếu chúng ta không có cách ngươi lại liều chết cũng không chậm đâu! Tiểu tặc họ Phạm chỉ lợi dụng dùng các ngươi làm công cụ, liều mình chết cho loại ấy là chết phí chết hoài!

Nói xong Công Tôn Khải co mình thu kiếm lùi lại tám thước. Gã áo tím thở hồng hộc, thần sắc vô cùng khó coi. Đầu tiên gã đảo mắt nhìn một vòng cảnh vật ngoài hàng rào sắt rồi lia ánh mắt dừng lại trên thân thể đồng bọn đang máu chảy đầm đìa không ngừng sắp sửa gần đất xa trời... Công Tôn Khải vội nói:

- Vị bằng hữu này, tự phấn chấn lên một chút.

Công Tôn Khải thò tay vào bọc lấy một viên thuốc nhét vào miệng gã áo tím rồi quay sang Linh Cô vẫy tay bảo:

- Muội có mang theo thuốc kim sang không?

Linh Cô gật đầu.

- Có "bạch dược", có cả "Quỳnh bảo tán"...

Công Tôn Khải vội bảo:

- Tốt lắm! Mau lên nào!

San San trề môi nhưng không nói gì. Linh Cô

quay lại, móc trong mình ra hai cái bình nhỏ rồi rảo bước tới đặt vào tay Công Tôn Khải. Công Tôn Khải vừa xức thuốc cho gã áo tím bị thương vừa trầm giọng bảo Lưu Xung:

- Lưu đại ca, đại ca cùng ông bạn kia tìm xem thiết bị điều khiển hàng rào sắt kia ở đâu, nếu tìm không thấy thì dùng thiết thủ phá rào đi!

Tuy chàng nói với Lưu Xung nhưng thực ra là nói với gã áo tím kia "mắng mèo quèo chó". Công Tôn Khải ngầm cho gã áo tím kia biết mau nâng ngay hàng rào sắt lên vừa mở đường thoát cho bên mình vừa tỏ sự tín nhiệm đối với gã. Nếu gã không có ý đối địch tất gã sẽ mở đường thoát thân đồng thời cũng không tỏ vẻ hoài nghi gã sẽ thừa cơ chuồn đi. Chàng tâm tư cẩn thận tinh thế. Chàng biết gã áo tím là kẻ "thế thân" cho ma đầu họ Phạm, dĩ nhiên gã phải là tay chân tâm phúc thân tín của họ Phạm, nhất định gã phải biết thiết bị nâng hàng rào sắt ở chỗ nào. Lưu Xung hiểu ý Công Tôn Khải. Chàng ta đi lại chỗ hàng rào sắt, đưa mắt nhìn lướt qua vách đá nhưng thật sự chỉ là làm ra vẻ thế thôi.

Ai ngờ ngoài cả ý nghĩ của mọi người, gã áo tím kia ngơ ngác tỏ vẻ chẳng hay biết gì, chỉ biết lắc đầu quầy quậy và thở dài nặng nề nói:

- Ài, cái này... đến... ta đâu biết thiết bị ở đâu!...

Gã nhúc nhích thân mình một chút rồi lại nói:

- Trừ phi bên ngoài có kẻ thao túng thiết bị, ở đây trên vách đá này thì chịu vì nếu thiết bị ở đây chẳng hoá ra chúng ta lại tự nhốt mình lại ư?

Đúng vậy. Không nén được, Công Tôn Khải phải cau mày. Vừa xức thuốc cho gã áo tím bị thương, chàng vừa trầm ngâm rồi nói:

- Thế ở đây còn đường ra khác không?

Thấy gã áo tím lắc đầu. Lưu Xung nóng ruột quát lên:

- Mặc mẹ nó! Để ta cứ từng thanh từng thanh đập gẫy cho rồi!

Gã áo tím "hừ" một tiếng bảo:

- Đó cũng là một cách, chỉ có thế này... chỉ sợ...

Gã không nói nốt câu. Công Tôn Khải cảm thấy gã áo tím đang băng bố vết thương bỗng rùng mình một cái. Lưu Xung đã cất bước dạng chân vận khí và giơ thiết thủ lên cao sắp bổ mạnh xuống.

- Khoan đã!

Gã áo tím kia sải bước rộng đi tới bảo:

- Để ta thử xem sao đã!

Gã dùng cả hai tay nắm chặt chấn song sắt, quay đầu lại nói với Công Tôn Khải:

- Nếu đập vào đây, tiếng động sẽ vang rất lớn, làm kinh động đến bọn chúng...

Công Tôn Khải gật đầu nói:

- Đúng! Gã họ Phạm chắc chưa đi xa đây đâu!

Bỗng chàng lại thấy gã áo tím đang chữa thương lại rùng mình một cái. Điều đó chứng tỏ bọn này bao lâu nằm trong nanh vuốt hung ác của Phạm Phụng Dương nghe nhắc đến gã là đã thấy kinh sợ đến tận đáy lòng. Gã áo tím kia đưa mắt nhìn phía ngoài song sắt rồi giơ tay vận đầy đủ kình lực âm nhu túm lấy chấn song đẩy mạnh. Song sắt rung cành cạch chấn động một trận. Gã áo tím đột ngột buông song sắt lùi dài lại. Song sắt đã bị gã bẻ cong một chút nhưng gã lùi bật lại làm Lưu Xung cứ trố mắt kinh hãi. Công Tôn Khải đã nảy sinh cảnh giác khi gã áo tím ngã ngồi phệt xuống đất. Lưu Xung vội hỏi:

- Ngươi sao vậy?

- Song sắt... có... có độc!

Gã áo tím nói thất thanh toàn thân giẫy lên đành đạch. Lưu Xung sợ quá lùi lại mấy bước. Công Tôn Khải liệng mình tới thấy hai bàn tay gã áo tím đã sưng phồng và tím đen lại và sắc đen đó đang lan

ngược trở lên khuỷu tay lên vai rất nhanh. Công Tôn Khải kêu lên:

- Độc mạnh quá! Chàng hít một hơi dài rồi nói: Bằng hữu... Quả thực không chữa được... chỉ đành tráng sĩ chặt tay...

Hai cánh tay gã áo tím run rẩy, gã gắng lấy sức nói:

- Xin... giúp cho... ta đã không thể dùng... sức...

Công Tôn Khải nghiến răng... Câu nói chưa tròn kiếm đã chém xuống. "Soạt" một tiếng, hai tay gã áo tím đã bị chém cụt đến khuỷu. Gã áo tím rú lên một tiếng thảm thiết, khí tắc ngã ngửa ra đất. Lưu Xung nhịn không nổi ngoác miệng chửi lớn:

- Tên ác tặc Phạm Phụng Dương hạ độc đến cả người dưới quyền, đem tùng xẻo ngươi cũng chưa đáng tội!

Bỗng nghe tiếng cười điên cuồng vang lên:

- Ngươi được thưởng xứng đáng đấy! Không nghe câu "Hẹp hòi đâu phải người quân tử, không độc sao thành đấng trượng phu? à? Các ngươi chết chắc rồi!

Gã áo tím đang chữa thương mặt biến hẳn sắc, rên lên một tiếng và ngất đi! Có thể nói là gã sợ quá ngất đi! Đúng là Phạm Phụng Dương! Đúng Phạm Phụng Dương đã tới thật!

Tên ác tặc gian trá xảo quyệt, mắt loè ánh nhìn độc địa vào cái bình cầm trên tay, hung hăng cười khẩy vừa hiện thân bên ngoài hàng chấn song sắt. Nhưng gã lại đứng ngoài xa xa, cách hàng rào khoảng hai trượng và chỉ dừng chân tại đó.

Công Tôn Khải đã thu thế toan phát công. Lưu Xung và các cô gái cũng nhất tề hướng về phía hàng rào sắt định xông tới trước nhưng Phạm Phụng Dương lại đứng cách hàng rào hơn hai trượng, hai tay ôm bình chéo trước ngực, đúng là tư thế đề phòng thật nghiêm mật chặt chẽ, nhưng vẫn để lộ vẻ nhàn nhã và yên ổn. Gã tỏ vẻ ngông nghênh đắc chí, cười khành khạch bảo:

- Công Tôn Khải, mạng ngươi lớn thật!

Công Tôn Khải tiếp ngay lời:

- Người lành trời giúp! Ngươi hại ta sao nổi!

"Ha! ha! Ha!" Phạm Phụng Dương cười như điên khùng bảo:

- Chẳng qua vì sai chút thời gian thôi. Đằng nào cũng thế, các ngươi còn muốn sống nữa ư?

Công Tôn Khải vẫn thản nhiên nói, thật rõ ràng, dứt khoát:

- Ta vẫn tin tưởng "thiện giả thiện báo, ác giả ác báo". Loại người như ngươi vốn đã chẳng phải người, trời cao sẽ có báo ứng ngay thôi!...

- Nói đùa! Các ngươi là thân tù chờ chết! – Phạm Phụng Dương vẫn cười, bảo tiếp: thân chim trong lồng, cá trong chậu còn nói viển vông, không sợ người ta cười rụng cả răng ư!

- Phạm Phụng Dương! Công Tôn Khải nghiêm giọng nói: Ngươi tội ác ngất trời, cả đến thủ hạ thân tín mà cũng không buông tha ư?

- Phạm mỗ ta xưa nay có bao giờ tin ai, ta chỉ tin ở mỗi mình ta mà thôi! Các ngươi còn có thể kéo dài cái chết đến tận giờ, chẳng qua chỉ tại bọn thủ hạ ăn hại của ta làm hỏng việc! Chỉ có mỗi việc nhỏ là đốt dây dẫn thuốc nổ mà chúng làm còn chẳng nên thân, tội đáng chết cả mười lần cũng đáng đời!

Phạm Phụng Dương ngừng một chút rồi lại cười gằn bảo:

- Công Tôn Khải! Trước khi các ngươi chết, ta không thể không báo cho ngươi biết tin đó là vì muội muội của ngươi... à quên, phải gọi cho đúng là phu nhân, là hiền thê của ngươi là con nha đầu Hiểu Mai đã bị ta bắt sống rồi, đợi các ngươi toi mạng, ta sẽ đi tìm thị vui thú đến tiêu hồn lạc phách... Ngươi có mừng không hay lại chết không nhắm được mắt?

San San với mấy người tức quá phát run lên, răng nghiến vào nhau ken két tưởng chừng vỡ vụn, định chửi Phạm Phụng Dương một trận nhưng tức

quá nghẹn cả lời không sao chửi ra thành tiếng. Chỉ có mỗi Công Tôn Khải vẫn bình tĩnh, cười nhạt bảo:

- Phạm Phụng Dương ! Người bị ngươi tàn hại quá nhiều, người muốn bắt ngươi trả nợ cũng quá nhiều, người bị chết vì tay ngươi có chết cũng làm ma bắt ngươi đền mạng, thế mà ngươi còn dám nhe nanh múa vuốt, huênh hoang trước mặt ta ư?...

"Ha! Ha! Ha!" Phạm Phụng Dương cười đến híp cả mắt, chẳng còn nhìn thấy mắt đâu. Gã giơ tay trỏ Công Tôn Khải bảo:

- Công Tôn Khải! Ngươi chẳng qua có được chút hư danh gây dựng cơ đồ với lũ trẻ vắt mũi còn chưa sạch, ngươi tưởng ta cũng hùa theo ngươi? Ta không ngại nói cho ngươi hay ta vốn định chôn sống tất cả các ngươi ở đây, chẳng qua vì lũ tay sai của ta quá kém nên làm hỏng việc lớn của ta. Còn con nha đầu Hiểu Mai cứ ngỡ là ngươi bị nổ chết tan thây nên đang cùng một lũ nam nữ chó má run lẩy bẩy vì tan hồn lạc phách ở bên kia kìa. Ta chỉ trỏ tay một cái là sẽ vây khốn cả lũ. May mà ta cẩn thận còn quay đầu lại quan sát hiện trường nếu không ta đã dông đi xa hàng trăm dặm rồi. Ha ha ha! Bọn thủ hạ của ta tuy vô dụng nhưng được bách linh núi này phò trợ bao nhiêu tâm huyết đổ ra chỉ một cái ngoảnh đầu là thành kỳ công của trời, thành đại sự của đất!

Còn ngươi có thêm mấy tên nam nữ chó má còn có lời nào đáng nói nữa! Ta đây lòng xuân khó nén nên không ngại gì đến nói mấy lời tào lao với các ngươi cho đỡ buồn!

Công Tôn Khải thản nhiên bảo:

- Phạm Phụng Dương! Ngươi bảo ta chỉ có hư danh mà không dám cùng ta so tài cao thấp chỉ rình mò đánh trộm há chẳng quá vô liêm sỉ ư?

- Đó gọi là đấu trí không thèm đấu lực, không đánh mà khuất phục được ngươi! Người giỏi mưu kế là trên hết! Công Tôn Khải, ngươi cùng a đầu Hiểu Mai cộng thêm lũ nam nữ chó má này chôn chung, tuy có được nửa đời hư danh hão nhưng rồi cũng trở thành bọt nước tan trên dòng suối cuốn trôi, há chẳng buồn tẻ lắm sao! Ha ha! Sơn chủ ta tới đưa tiễn các ngươi, thôi chớ làm uổng phí thời khắc ngàn vàng của ta nữa! Phạm Phụng Dương nói.

- Phạm Phụng Dương! Ngươi không làm gì được chúng ta sao? Lại đây thử xem nào? Lưu Xung quát lên.

- Chuyện khôi hài! Đối với thân cá chậu chim lồng còn khiến bản sơn chủ phải mệt thần hay sao! Ta chỉ cần dí một ngón tay phát động hệ thống là sẽ biến tất cả các ngươi thành thịt băm hết! Phạm

Phụng Dương cười bảo vậy.

- Phạm Phụng Dương! Ngươi là kẻ tiểu nhân gian dối, người nào rồi cũng phải xa lánh ngươi, ngàn người cùng vạch mặt chỉ trán, người người đều muốn lột da lóc thịt ngươi. Ngươi còn đòi có kết quả cuộc đời tốt nữa ư?

- Ha ha ha! Công Tôn Khải! Kết liễu bọn ngươi xong ta sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân! Ai dám không nghe lời ta phán? Ta sẽ ra lệnh võ lâm, xưng vương xưng bá võ lâm, sẽ chơi hết gái đẹp trong thiên hạ, hưởng thụ đầy đủ mọi sự tôn vinh đối với thiên hạ đệ nhất nhân... Ha ha ha! Ta chỉ tiếc một là ngươi không được nhìn thấy những điều đó! Nhưng thôi, đành vậy, bản sơn chủ sẽ mở lòng từ bi, đến ngày giỗ của các ngươi sẽ rưới cho mấy chén rượu lạt, cúng cho vài miếng thịt chó để các ngươi thụ hưởng vậy!

- Thế thì hay lắm! Ngươi động thủ đi! Công Tôn Khải hất mặt lên nói vậy.

- Dĩ nhiên rồi! Các ngươi cứ việc yên tâm chờ thần chết tới đón và ta sẽ tống tiễn các ngươi đi! Ha ha ha!

Phạm Phụng Dương cười ha hả một tràng dài

đầy tự tin và đắc ý, quay mình định đi. Công Tôn Khải đột nhiên vẫy tay giữ bọn Lưu Xung lại và quát lớn:

- Phạm Phụng Dương! ngươi quay đầu cũng muộn rồi, báo ứng đã tới...

Bỗng Phạm Phụng Dương đột ngột xoay mình quay lại, gã cho rằng nếu quay lưng lại Công Tôn Khải sẽ thừa cơ ám toán. Gã là người đa nghi đã sẵn sàng đề phòng. Trong khi đang xoay mình quay đầu, hai chưởng vẫn che kín môn hộ. Công Tôn Khải mắt loé thần quang đang căm giận chăm chú nhìn gã. Nhìn trúng ánh mắt đó đến Phạm Phụng Dương cũng phải lạnh hồn, gã đang định nhếch môi mắng thêm Công Tôn Khải mấy câu thì bỗng thấy chàng đột ngột trợn mắt quát lớn:

- Ác tặc! Hãy nhận lấy báo ứng đây!

Chỉ thấy thanh Tuyệt Tình kiếm đang ở trên tay Công Tôn Khải bất ngờ như tia chớp xé không gian bay thẳng tới ngực Phạm Phụng Dương. Trong một giây hoảng hốt, Phạm Phụng Dương vội vã dời bước lùi lại phía sau để tránh nhát kiếm miệng vẫn còn cười như điên dại:

- Công Tôn Khải, ngươi thật là cà cuống chết đến

đít còn cay, sắp chết tới nơi còn giở xấc...!

Chữ "xấu" đã đến đầu lưỡi gã nhưng chưa vọt ra tròn lời thì Phạm Phụng Dương thuận thế đẩy song chưởng ra, miệng chực quát lớn:

- Ai?

Bỗng nghe tiếng quát vang lên:

- Sắc quỷ nhân đây!

- Báo ứng của tiểu tặc đến rồi!

Vô vàn ám khí như mưa to gió lớn ào ạt giáng xuống thành một màn xanh biếc.

Phạm Phụng Dương nhìn xuống thì hết cả hồn vía gan dạ, run giọng quát to:

- Châu... Mục! Ngươi dám... bán rẻ... ta ư?

Vách đá bên trái Phạm Phụng Dương bỗng xoay chuyển lộ ra một khe đen sì sì toàn kim độc và tên độc bắn ra như mưa. Phạm Phụng Dương vừa lùi tránh thoát nhát kiếm Công Tôn Khải phóng ra thì vừa bị phản chấn các loại ám khí phóng tới, tay chân luống cuống mất hồn hết vía thì làm sao xoay trở giải trừ được biến cố to lớn bất ngờ này! Chỉ nghe tiếng gã rú thảm thiết như beo gầm sói hú, hai tay bưng mặt, toàn thân nhảy vọt lên cao thì vừa đụng đầu phải vách đá, "bình" một tiếng vang động rơi độp trở xuống, toàn thân giãy giụa điên cuồng

mãi rồi mới thở hắt ra, toi mạng!

Những chỗ trên người Phạm Phụng Dương để hở thịt da tức thời đen kịt lại rồi rã ra thành một vũng nước đặc. Thứ thuốc kịch độc này mới độc địa làm sao! Bình thuốc này khi tới đây gã đã chuẩn bị sẵn để đối phó dành cho Công Tôn Khải nào ngờ "gậy ông lại đập lưng ông", mình làm mình chịu kêu mà ai thương! Đúng là thợ mộc làm quan tài để tự chôn mình!

Một người từ vách đá bên phải đi ra, ngẩn ngơ nhìn xác tàn của Phạm Phụng Dương. Đó là Châu mục. Còn ở bên phía kia là Hiểu Mai các người ùn ùn kéo tới. Hàng rào sắt tự được nâng lên. Mọi người tíu tít, vồ vập, mừng mừng tủi tủi ôm chầm lấy nhau...!

Hết

MỤC LỤC

Trang

ĐỘC CÔ CỬU KIẾM

Tập II

(trọn bộ hai tập)

NHÀ XUẤT BẢN THỂ DỤC THỂ THAO

7. Trịnh Hoài Đức - Hà Nội - ĐT: 8437013

E-mail: nxbtdtt@vnn.vn

Chi nhánh: 48 Nguyễn Đình Chiểu -
Quận I TP. Hồ Chí Minh - ĐT: 8298378

Chịu trách nhiệm xuất bản

Đỗ Ngọc Mạch

Biên tập : Nhật Vân
Vẽ bìa : Trọng Kiên

Số đăng ký KHXB: 413 - 2006/CXB/56 - 163/TDTT
In 1080 cuốn, khổ 13x19cm.
Tại Nhà in Công ty Hữu Nghị.
In xong và nộp lưu chiểu quý IV năm 2006.

ĐỘC CÔ

CỬU KIẾM

Giá: 181.000đ

Bìa cứng trọn bộ 2 tập

Bìa mềm trọn bộ 4 tập